

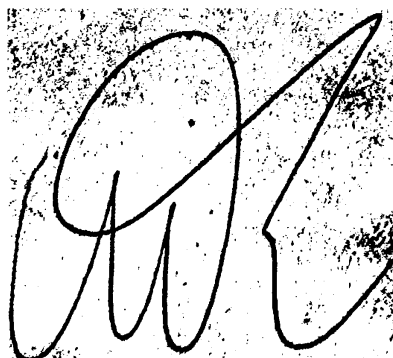
BK1
S104

72
70

81

A 784

Αριθ. εισ. 142.584

OBSERVATIONES

CRITICAE ET GRAMMATICAE

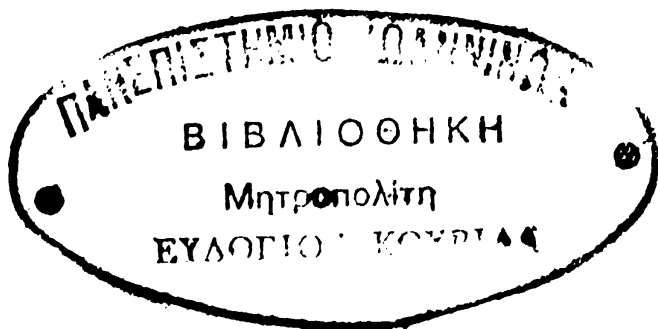
IN

QUINTI SMYRNAEI

POSTHOMERICA.

SCRIPSIT

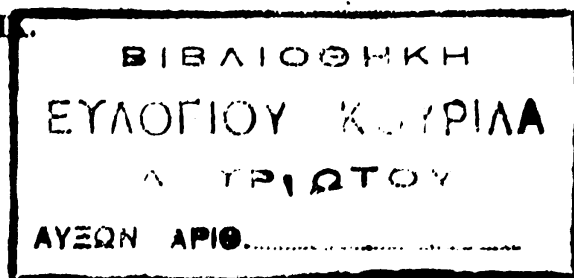
FRANCISCUS SPITZNER.

LIPSIÆ

APUD WEIDMANNOS.

MDCCCXXXIX.

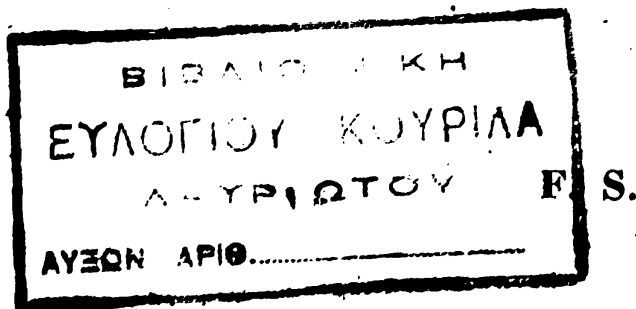
AUGUSTO MEINERIO

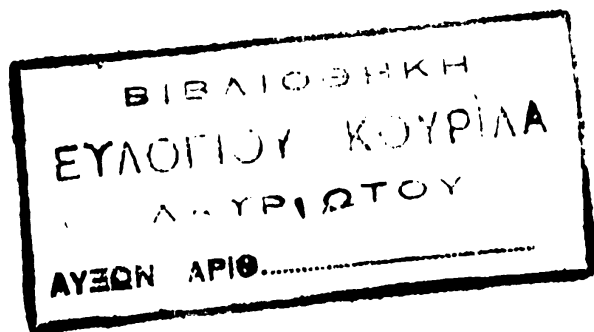
GREGORIO GUILIELMO NITZSCHIO

VIRIS CLARISSIMIS

VETERIS SODALITII MONUMENTUM HASCE OBSERVATIONES

DEDICAVIT

PRAEFATIO.

Opusculum ne in nimiam excrescat molem, prooemium angustis circumscribi limitibus res iubet. Unde ea, quae de cura, in Quintum et nunc et olim impensa, in observat. part. III. p. 21. sqq. et part. VII. p. 207. sq. scripsi, hic repetere nolim. Comprehendi autem uno volumine, quae vel libellis tribus scholasticis vel in Zimmermanni annalibus prius erant edita, aliis emendationibus, quae inter legendum sese mihi offerebant, adiectis. Illud faciendum putabam, quod plura, quae mea de sententia recte et vere praeceperam, ab aliis tanquam recens inventa in lucem proferri animadvertēbam, hoc non ingratum fore censebam peritis harum rerum arbitris intelligentibusque Musarum graecarum amatoribus. Accesserunt ergo ad ea, quae annorum aliquot intervallo prodierant,

tres novae observationum particulae, quarum primam sive quintam praemittendam fuisse quartae apparebit inspicienti: excutit enim versus maximam partem e prioribus quattuor libris depromptos. Eam vero quarta, quae, quum munus a me expostulare videretur disputatiunculam, ante biennium fere typis erit tradita, feci posteriorem. Neque ullum inde damnum ortum crediderim, quod, quo legentium desiderio satisfaciam, eorum, quae his schedulis contineantur, indicem plenum atque accuratum subiicere in animo est. Sexta deinde particula libros posthomerorum quattuor, septima et ultima horum novissimos sex complectitur. In medio vero cursu moras multiplices ac propemodum inextricabiles mihi obiectas esse p. 207. dixi. Quas ut superarem, opus coeptum omni, qua potui, industria atque assiduitate ad eum tandem perduximus umbilicum, ut extremam iam admovere liceat manum.

Sed quum Koehly, vir ingeniosus mihi que amicissimus, interim emendationes et adnotationes in Quintum Smyrnaeum emisisset, eadem, quae mihi in mentem venerant, hic illic exprompsit. Quae quidem ex his sex posteriores poetae libros spectant, in novissima harum observationum particula aut tetigi aut, si plane consentiebam, silentio praeterii; ad priora, ne me interpellarem, raro recurri. Itaque hic primum

ea, quae mihi cum illo communia sunt, breviter recensebo. Huc pertinent: II, 50. *ἀλλά που*, ib. 224. *πυρὸς*, ib. 400. *κατέναντα*, ib. 577. *ἀναειρόμενοι*, quod dudum repererat Glasewaldus, ib. 618. *ὠπίσατο Z.*, IV, 22. *τοῦ γὰρ*, V, 15. *τοῦ* sive *τῶν δ' ἄφαρ*, ib. 275. *ἐμοίγ'*, ib. 515. *τοῖς δ' ἔτι*, ib. 515. *οὐδ' ἔτ' ἐμοί*, VI, 225. *χρυσέοιο*, VI, 485. *τετραμμένη*, VII, 353. *χήρη*, VIII, 86. *Πόλυβον τε*, XIII, 362. *μέλας*, ib. 54. *ἄλλοθεν ἄλλος*, quod in observ. part. VI. p. 202. sq. defendi, Koechlys iisdem argumentis tuctur in emend. p. 227. In aliis maior minorve utriusque reperitur dissensus; mea vero quum ex ipso libro cognosci possint, quid illi sit diversi indicasse satis erit. Iam in em. p. 184. II, 446. *βεβλημένον* e Monac. affert, p. 189. III, 160. *ἀππνείων* i. e. *ἀποπν.* coniicit, p. 193. III, 443. *ἀπάνευθεν ἀφιστάμενος πολέμ.* et ib. III, 452. *αὐτῆ ὁ σὺν φ.* cum Hermanno scribit, p. 197. IV, 6. *Λυκίης σχεδὸν αἴης* verum existimat, *πέδον* iam Struvius voluit, p. 199. IV, 146. *ὅς δ' Ἀχιλ.* cum Rhodomanno praefert, p. 201. IV, 396. *ἀμφιδεδρυμμένα τ.* melius iudicat, p. 208. V, 516. *αὐτὸς ἄμ' ἱεμαί* cum Bonitio probat, p. 210. VI, 151. *ἔξοχος ἔσσυτο* legendum putat, p. 212. VIII, 400. *δὴ γὰρ οἱ ἀμύνευ ἦθελε θ.* cum Hermanno, ib. X, 392. *καὶ αὐ-*

τῷ τοι μέγα π. commendat, p. 230. VIII, 459. παντὰς ἀεὶ πείθ. proponit. De duobus libri septimi locis non admodum gravis nobis est discordia, imo de priore v. 450. sq. mirifica consensio. Nam litterarum similitudine accidisse, ut hastae Achilleae mentio evanesceret, versusque integer periret, uterque iudicavimus, vid. observ. part. VI. p. 151. et Koechl. emend. p. 276. Nostra iterum apponere nihil attinet, Koechlus autem isti defectui sic prospiciendum existimat:

— — κάρη δέ μιν οὔτι βάρυνε
πήληξ, οὐ παλάμαις μέγ' ἐπέβρισην δόρυ
μακρόν

Πηλιάς· ἀλλὰ ἐχερσὶ κτέ. — —

Posteriorem, qui eodem in libro v. 600. sq. legitur, coniectura perpurgatum volui in observ. p. 162. sq., Koechlus a lacuna petit auxilium p. 277. sq. singulae auget hisce:

— — — — — πολλά κελεύων
ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἀταρβέα θῦναι (ἄπασιν,
Τρωῶας δ' ἄψ ὄσαι ἀπὸ τείχεος) οὔνεκα πάντων.

Quae meorum iterum in disceptationem vocavit Koechlus, sive probaverit sive improbaverit, missa faciam, nec minus alia pauca, mihi quidem notata, fortasse etiam allata, etsi sedem eorum nondum investigare

potui, velut VII, 79. 242. VIII, 378. Illius vero coniecturas, quas vel meis opposuit, vel Quinto censuit salutare, persequi non licet, neque in lacunas, quarum plures sibi detexisse visus est, diligentius inquiram, verum hisce de rebus, si potero, dedita opera alio disseram loco.

At nova quaedam a Gruebenavio anno abhinc per litteras mecum benigne communicata hac usus opportunitate prioribus adiungam. Is ergo, quo terminatio episcis insolita auferatur, corrigit I, 543. ἀργευστάων, οἵπερ ἐν ἔντ., levioere etiam molimine sine ulla verborum iactura restituas ἀργευστέων —. Scribit porro II, 306. κείσθαι ὁμῶς κταμένοισιν ἀνὰ κλόνον, V, 39. σμερδαλέοι πεπότηντο περὶ πλοχμοῖσι δράκοντες vulgari πεπόνηντο substituit, ib. v. 62. — οἱ δ' αὖ διαροτρεύεσκον ἀρ. et ib. v. 179. ὄφρα θέμιν κάτα νεῖκος ἀρήϊον ἰθ. exarari iubet, XI, 275. sq. Struvii dubitationes refutare studet, sed vulgata meris propemodum hariolationibus nititur, XII, 68. μάρνανται τοὺς δ' ἐκτὸς ἀλευάμενοι ἀπὸ π. desiderat, ib. v. 127. σεύοντ' ἐκ ξυλόχοιο, quod inconcinnum putaverim, praefert, ib. v. 233. θάρσος, ὅπερ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν audacius reponit, ib. v. 273. θάρσος δὲ βίην καὶ κῦδος ὀπάσσει requirit, melius, credo, κλέος induxi, ib. v. 291.

πόλλ' ὑποτλησάμενοισι κατὰ κλόνον ἄλγεα λυγρὰ
 e vers. 388. advocat, sed eam aoristi formam Quintus cum aliis ignorat. Nonnulla scienter et bene excogitata aliorum occupavit sedulitas, ut I, 356. θηριβίην εἰκνῖα, ib. 343. ἀρήϊοι ἄνδρες, VIII, 1. περικίδνατο γαῖαν Koechlys suppeditat in emend. p. 174. 177. 223. II, 377. σῶμ' ἀναειρόμενοι, de quo paullo ante dictum est, idem ac Glasewaldus praebent, denique VI, 136. κρατερῆσιν ὑπ' ἀγκοίνῃσι δαμείσα ipse dedi in observ. part. VI. p. 127. Haec quidem vir industrius mihi impertivit, cuius voluntati et studio, quod nondum feci, debitam gratiam iam persolvo.

Neque Hermanni pauca, quae postquam observ. particulam IV. viro illustri miseram, mihi rescripsit, omittenda duxerim. Admonuit autem primum ἄξει non tam *debilitare* esse quam adversarium ita *infringere*, ut superior corporis pars inclinetur. At ipse, vid. obs. part. IV. p. 60. sqq., nihil aliud volui, idque exempla, ad quae provocavi, poterunt indicare. Deinde, quod εὔτε cum participio iungendum p. 63. scripsi, verum esse negat, ratus illud e nomine, quo participium illustretur, aptum esse. Denique ea, quibus verba κατὰ χθονὸς οὐδας ἐρείδειν p. 66. sqq. explicui, probat quidem, sed du-

bitat, num IV, 254. *κατὰ χθονὸς οὐδας ἐρείδων*
recte dicatur et e libr. XI, 32. *ποτὶ χθονὸς οὐδας*
ἐρ. assumendum putat.

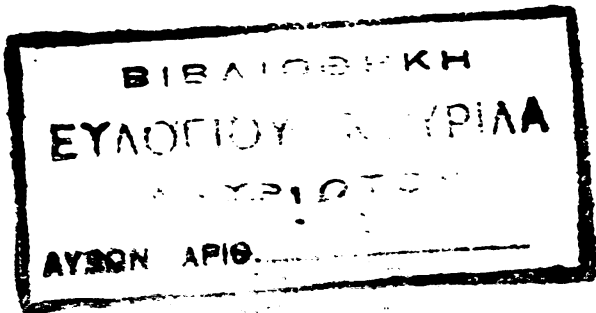
Harum autem observationum materiem atque adiu-
menta quum aliorum epicorum sermonem tum maxime
Quinti usum ac grammaticas leges suppeditasse latebit
neminem. Tychsenii copias, ne alienae segeti falcem
intulisse arguerer, parce ac modeste in subsidium
adhibui. Plura vero inveniri, quae maiorem sive
eruditionem seu diligentiam postulare sibi videantur,
omnium minime negaverim, quippe qui sciam, quanta
negotiorum turba et multitudine, dum haec conscri-
bebam, saepe occupatus districtusque fuerim. Opina-
bar quidem et paene sperabam, fore, ut ad eas litte-
ras, quibus a puero eram deditus, recolendas et ali-
quo cum fructu expoliendas, plus otii aliquando con-
cederetur. Verum hisce meis cogitationibus et consi-
liis fati necessitas, cuius cursum multi voluerunt ef-
fugere, pauci potuerunt, semper obstitit. Illa enim
mibi perinde ac Iupiter principibus homericis

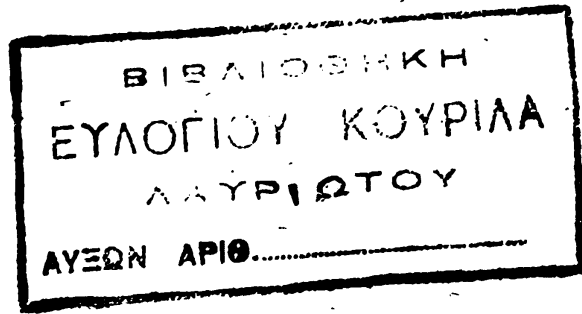
ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν.

Tum vitae summa brevis longas spes inchoare vetat,
cum praesertim, cuius et actas et vires sensim decre-
scant. Quare de futuro quoque nihil promiserim, ta-
metsi coniuncta Koechlyis opera aditum ad Quintum

non modo non intercludet, verum etiam, si recte auguror, planiorem expeditioremque reddet. His iam perfuncto nihil superest, nisi ut lectores aequos ac benevolos rogatos velim, ut et erroribus, a quibus nemo mortalium sibi cavet aut cavebit, ignoscant, et haec mea qualiacunque boni consulant. Dab. Vitebergae Saxonum prid. Id. Iul. a. MDCCCXXXIX.

OBSERVATIONES

CRITICAE ET GRAMMATICAE

IN

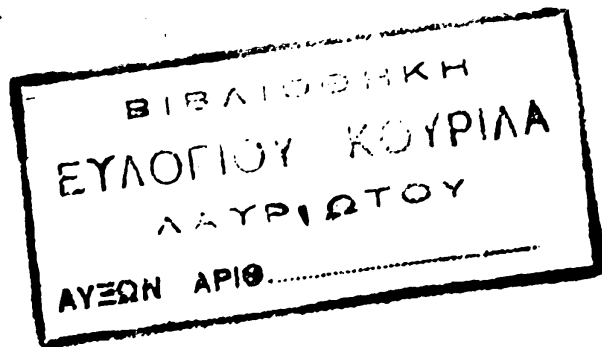
QUINTI SMYRNAEI

POSTHOMERICA.

Observ. in Q. Smyrn.

1

PARTICULA PRIMA.

(MDCCCXVIII.)

Quint. Smyrn. III, v. 54.

3

οἱ ῥ' ἔτι που φεύγεσκον ἅμα προπάροιθε πόλῃος.

Rhodomannus transtulit: „*promiscue fugiebant*;" haec autem graecis verbis non inesse apparet. Significant enim nihil ultra nisi simul fugiebant, quod nescio quid molesti habet. Sententiae pariter atque interpretationi illi magis congruet φεύγεσκον ἅδην, eaque vocula Quintus toties utitur, quoties dici vix potest; in simili re habes XI, 303. — πολλοὶ γὰρ ἅδην πέσον ἐν κονίῃσιν. Possis etiam divinare ἐῆς προπ. πόλῃος, ut VIII, 455. — θᾶπτον ἐὰς ἐπὶ νῆας ἰόντες, ubi personae primae pronomen est. Sed priorem rationem alteri praefero. Idem pronomen ἐὸς scripturam sinceram fucavit XII, 455. — οἱ δ' αἶψα διεᾶς ὑπο κινηθέντες Νῆσον ἐῆν ἐτίναξαν — lege νῆσον ὄλην, ut V, 643. — ὄλη δ' ὑπετύφετο νῆσος, atque verbum simili iunctura recurrit XII, 95. 196. — σὺν δ' ἐτίναξεν Αἰθέρᾳ πᾶσαν ὑπερθε — —. Sed προπάροιθε, quod 4 Struvius in programme altero, in Quinto emendando occupato, p. 5. duobus aliis locis recte iussit mutari in particulam Quinto usitatiorem τὸ πάροιθεν, hoc loco bene se tuctur. Nam id discriminis intercedere solet, quod προπάροιθεν locum, τὸ πάροιθεν tempus indicat. Huius exempla assatim attulit Struvius et insuper inspicere possunt I, 80. V, 537. VII, 461. IX, 425., illud, plerumque genitivo nominis alius adiecto, sese offert III, 387. IV, 3. 400. VI, 322. VII, 4.

1*

170. 512. VIII, 498. XI, 338., semel tantum sine ullo alio additamento conspicitur XI, 482. Quae quum ita sint, etiam VII, 175. τὸ πάροιθε rescribendum erit.

V. 57.

ὧ πόποι, ὡς ὄγε μαίνεται ἄεὶ φρένας — —

Quod legendum censeo ἀνὰ φρένας, suspitione eximit I, 104. λευγαλή, τί μέμνησ' ἀνὰ φρένας; nec levioris momenti sunt IX, 100. X, 477. XII, 532. XIII, 418. XIV, 232. et singularis obvius IV, 484. — — φοβέοντο δ' ἀνὰ φρένα.

V. 67.

ἀμφὶ δὲ παπτήνας ὀλοὸν καὶ ἄκρατον ὁμόκλα.

5 Nisi haec a dorismo, ab epico poeta prorsus alieno repeteri placeat, quid ἄκρατον ὁμόκλα sit, perspicere nequit. Quintum autem ab ionica forma hic non recessisse patet, cf. XIII, 28. 449. Quapropter emendo ὀλοὸν καὶ μακρὸν ὁμόκλα. Ita III, 343. τῷ δ' Αἴας ἐπὶ μακρὸν αὐτέεν — —, VIII, 326. XIV, 338. κλυτε φίλοι, πολέμοιο μακρὴν φεύγοντες ὁμοκλήν.

V. 103. sqq.

καὶ σευ φόρμιζοντος ἐπήϊεν ἄθροα φύλα,
θῆρες τ', οἰωνοὶ τε, βαθυσκοπέλοι τε κολῶναι,
καὶ ποταμοὶ, καὶ πᾶσα βαθύσκοις ἦϊεν ὕλη.

Unde haec hauserit Tychsenius, nescio; in editionibus antiquioribus versu mutilato βαθύσκοις ὕλη exstat. Quod damnum ut resarcirent, Rhodomannus ἦλυθεν adiciendum putavit, eoque restituto tum sententiae concinnitati tum orationis elegantiae magis prospectum esse liquet. Etenim triplici usu ἦϊεν apud Quintum invenitur: primum significat nihil aliud nisi ire sive incedere, vid. II, 205. 212. V, 364. VII, 353. X, 264. XII, 116. 118. XIV, 56., deinde praepositione addita vel adire, sicut III, 370. IV, 95. VIII, 32. 75. 222., vel, quod rarius deprehenditur, abire seu exire I, 713. XI, 7. Sed ἦλυθεν, quo ingrata evitatur repetitio hic lectis accommodatius esse III, 595. 767. approbabunt.

V. 114.

σχέτλιε, οὐ νύ τοι οἶδας ἐνὶ φρεσὶ λευγαλέησιν κτλ.

In his οὐ νύ τοι οἶδας Quinti consuetudo sibi reposit, 6 idque ob hiatum male expunctum videtur. Plurima enim in contrariam partem laudari possunt; ita I, 734. οὐδέ τι οἶσθα, cui affinia sunt I, 96. IV, 100. V, 156. 610. VII, 522. XII, 544. alibi. Eandem ob caussam III, 253. ἃ δείλ', οὐ τοι οἶδας, quod Rhodomanni auctoritate nititur, coniecturae eiusdem alteri, in emendandis prolatae, cedere debet: οὐ νύ τοι οἶδας, vid. III, 250.

V. 158. sqq.

*Ἀλκιθόου δ' ἄρ' ἔπειτα, διὰ γναθμοῖο περήσας,
γλώσσαν ὄλην ἀπέκερσεν· ὁ δ' ἐς πέδον ἤριπε γαίης
ἀμπνείων· ἀλγμὴ δὲ δι' οὐατος ἐξεφράνθη.*

Hic ἀμπνείων contrarium eius, quod opus est, mihi videtur indicare. Nam quum Alcithous ab Achille perfossus occumbat, illi non respirandum, sed exspirandum esse facile intelligitur. Id, emendatione leni admissa, inferri potest, ubi legatur ἐκπνείων, ut iam adfuit v. 352. — οἱ δὲ οἱ ὡς ἄθρησαν ὑπὸ σθεναροῦσι χέρεσσι πολλοὺς ἐκπνείοντα, — porro I, 349. XI, 47. XIII, 148. Quod autem vulgo editur ἀναπνέω, in Quinti libris semper vel spirare vel respirare denotat. Posterius 7 creberrime I, 197. III, 368. IV, 357., rarius prius offertur, velut I, 343. Hinc fit, ut interdum adeo vivendi notionem habeat, vid. III, 536. θῆκε δ' ἄρ' ἐρσήεντα καὶ εἵκελον ἀμπνείοντι. Quare vel ob ambiguitatem hoc loco non ferendum putaverim.

V. 248. sqq.

— — — — τῷ σε θανόντι
ποιοῦ συνθανέεσθαι ἐπ' ἡματι τῷδε καὶ αὐτόν.

Huius lectionis fons iterum latet; olim, quod absurdum erat, πηῶ συνθαν. circumferebatur. Rhodomanum, dum οἶω proponeret, verum tetigisse ei, qui aures Quinti lectione tritas attulerit, vix dubium esse potest. Neque ullam video caussam obstare, quominus recipiatur. Quanquam enim poeta noster, ut alii epici, οἶω plerumque trisyllabum effert, tamen

priores duas nonnunquam coalescere monstrant III, 118. ἀλλ' οὐ μὰν Τρώεσσιν ἐλαφρότερον πόνον οἶω, XIII, 445.

V. 297.

— — — φοβοῦντο δέ μιν μέγα λαοί.

Huic loco et XIII, 321. φοβούμενον diphthongus $\bar{\epsilon}\nu$, Quinto in his solemnibus, reddenda est, vid. VIII, 238. φοβούμεναι et exempla cognata IV, 243. 269. 579. alibi. Sed in his verborum formis multa vitia posthomerice relicta sunt; ita II, 479. ἐπισκιάουσα, contra V, 346. XIV, 417. ἐπεσκιάωντο. Pari levitate I, 399. 490. τηλεθόωντα, IV, 424. XII, 122. τηλεθάοντα scribitur. At de his et similibus alio loco et tempore explicatius dicam.

V. 457.

Πηλεὺς, ὃς μακάρεσσι φίλος περιώσιος ἦεν.

Concinnius legeretur περιώσιον, ut v. 560.

ὦ μοι ἐγὼ πάντων περιώσιον αἰνὰ παθοῦσα.

V. 487. sq.

— — τάχα γαῖαν ὑπὲρ Διὸς ἄσπετον αἶσαν
δυσόμεθ' ἐσσυμένως. — — —

Iovis αἶσα cur ἄσπετος dicatur, me nondum perspicere potuisse fateor. Veteres iam grammatici in voce ista, quam ab Homero petitam poetae sequiores usu multiplici frequentarunt, explicanda multum operae collocarunt, cf. Et. M. 156, 43. Hesych. I, 577. Schol. Ven. ad Hom. II, 17, 332. Eustath. ad II, 2, 455. p. 253, 42. ad II, 19, 61. p. 1171, 32., ubi haec annotat: ἄσπετον δὲ οὐδας, ὅμοιον ὡς εἰ καὶ ἀπείρονα γαῖαν εἶπε, καὶ δηλοῖ τὸ ἀρρήτον. καὶ ἔστι μὲν ἀληθῶς οὔτε ἄσπετον οὐδας οὔτε ἀπείρων γῆ ἢ δακνομένη πρὸς τοῦ πίπτοντος, ἐλάχιστον δὲ τι γῆς τμημάτιον, ὀνομάζεται δὲ ὅμως τὸ μέρος καὶ ἐνταῦθα ὡς τὸ ὅλον, ποιητικῶ-
9 τερον. Quae verba ideo transscripsi, quod in iis diminutivum τμημάτιον, quantum scio, nulli lexicographorum receptum, suppeditatur. Idem eadem fere observat ad II, 24, 708. p. 1373, 54. ad Od. 13, 395. p. 1744, 62. ad Od. 22, 269. p. 1926, 12., in quibus voces satis incognitae εὐπερί-

γραπτος altero, δακτικῶς, quo Homericum ὀδάξ redditur, tertio loco observandae sunt. Quod vero ad adiectivum ἄσπετος attinet, veteres non tam in eius vi et significato definiendo, quam in stirpe, unde descenderit, notanda inter se dissentiunt. Alii enim, quibus Henric. Steph. in thes. gr. ling. append. p. 553. sq. assentitur, a verbo ἔπω i. e. loquor repetunt; alii autem ἐπομαι fontem esse statuunt. Fuerunt etiam, qui quod vocant ἐπιτατικόν hic adesse coniicerent, vid. Et. M. 142, 19. Plerumque autem in Homeri carminibus immensa vel innumera indicat, neque apud Quintum, cui in deliciis est, res aliter se habet. Quod testantur hi loci: I, 346. 647. II, 476. 536. III, 31. 507. 673. 715. IV, 63. 562. V, 389. 491. 618. 623. VI, 382. 619. VII, 193. 216. 678. 680. VIII, 232. IX, 2. 54. XI, 310. 364. 374. 436. XII, 200. XIII, 165. 433. 465. XIV, 458. 647. Unus superest Quinti locus, ubi non nisi ingentem exprimit 10 magnitudinem VIII, 172., qua in re Apollonium Rhodium Arg. II, 819. Quintus secutus videtur. Quemadmodum autem Homerus ipse hoc nomine res quasdam appellavit, quae nec copia innumerabiles nec magnitudine ingentes esse possunt, velut exstat II, 16, 157. ἄσπετος ἀλκή, 18, 165. ἄσπετον κῦδος, ita recentiores quoque scripserunt, ac Quintus, quod modo Homericum memorabam, dedit I, 705. — πέλει δέ οἱ ἄσπετος ἀλκή, II, 525. — καταείμενοι ἄσπετον ἀλκήν, III, 565. — ἄσπετον ἄλλαρ ἀνίης. Quapropter mirum est, si de Icaena vulnerata XII, 533. — πέλει δέ οἱ ἄσχετος ἀλκή legatur, quo in versu ἄσπετος magis exspectari et prius laudata et II, 250. — πέλει δέ οἱ ἄσπετος ὄρμη demonstrant, quod redit IX, 242. Diversa autem ratio obtinet X, 444., cui ἄσχετος ὄρμη apprime convenit. Minus contra placebit VI, 370. κάρτος ἀάσχετον, ubi contuleris V, 103. VIII, 428. etsi XIV, 495. βίη ἄσχετος tota sententiarum serie defendi manifestum est. Nam ἄσχετος sive ἀάσχετος, quod cum altero facillime confundi poterat, ab eo multum distare patet. Grammatici antiqui interpretamenti caussa addunt vel ἀκράτητος vel ἀκατάσχετος, cf. Et. M. 161, 23. et Henr. Steph. thes. gr. ling. ed. Lond. I. pag. 11. s. v. ἀάσχετος,

quam ab altera forma ἄσχετος diversam dixit Eustathius locis
 11 ibi adductis. In quorum postremo, ut vulgo, perverse scribitur ὁ ποῖος καὶ ὁ γόος, quum divulsa coniungenda sint: ὁποῖος ὁ γ. Iam vero negari non potest, id, quod immensum (ἄσπετον) sit, interdum etiam intolerabile (ἄσχετον) esse, et ita utrumque uni eidemque rei adiungi posse. Sed tenendum est, hoc illove addito, sententiam non eandem exprimi. Itaque facinora horrenda ἄσχετα ἔργα, facta autem fere innumera ἄσπετα a poetis nominari solent. Hoc praebet Quintus V, 65. VI, 236. 292., illud idem XIII, 444. XIV, 439. Apollon. Argon. III, 606. IV, 742. Sed illic de rerum gestarum atrocitate, hic nonnisi de factorum vel multitudine vel difficultate mentio facta est. Nec dissimili modo in aliis idem explicandum est. Quint. I, 111. ἄσπετον, VII, 45. 632. ἄσπετον ἄλγος, at ibid. 58. ἄσχετον ἄλγος, cui Homericum II. 16, 549. 24, 708. πένθος ἄσχετον sive ἄσχετον respondet. Eiusdem coloris sunt XIII, 274. ἄσπετα πῆματα et V, 141. I, 370. ἄσχετον πῆμα. In his enim nihil inest, quod in alterutro vitii suspicionem moveat. Sed unice probandum est ἄσπετος I, 245. VI, 444. VII, 250. 582. IX, 144., contra ἄσχετος plus commendationis habet II, 123. 564. V, 114. 144. 360. 473. VII, 151. IX, 252. 361. XI, 29. XII, 188. XIV, 298.
 12 Nullum autem exemplum investigari potest, qua scriptura, quae nos in hanc disputationem duxit, ὑπὲρ ἄσπετον αἴσαν stabiliri possit. Itaque ἄσχετον scribatur necesse est, quod maiorem veri speciem addunt III, 650. XIII, 473. De iis locis, in quibus vel ἄσπετον vel ἄσχετον adverbium est, quum longus esse nolim, hoc unum adiicio, IX, 2. — — μάρομαιρε δ' ἀπείροτος ἄσπετος αἰθῆρ fortasse ἄσπετον, ell. I, 150. III, 36., emendandum esse. Idem iudico de Apollon. Rhod. Arg. I, 1235.

— — — περὶ δ' ἔβραγεν ἄσπετον ὕδωρ
 γαλκὸν ἐς ἠγγέεντα φορέμενον, — — .

Inepta enim est interpretatio vulgaris: „et plurima sonuerat unda in aes sonorum infusa“. Non quidem urgeam, ἄσπετον pro adverbio dictum saepissime soni fragorem exprimere, vid. Apoll. Arg. I, 1247. Quint. II, 474. 545. III,

178. VI, 329. XI, 127. XIII, 103.; at plurimae aquae ne capax quidem fuit urna, atque Apollonii interpretes graeci mecum sentiunt, ut Schol. Paris. haec annotant: *ὡς δὲ τὸ ἀγγεῖον ἐνέβαλεν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ὕδωρ ἐνεφορεῖτο εἰς αὐτὸ μετὰ σφοδροῦ τοῦ ἤχου* et q. s. Unum autem locorum, quos supra adduxi, Struvius I, p. 4. recte sanavit, dum scribit I, 370. *ἄσχετον ἄμμιν ὑπ' Ἀρεῖ πῆμα φέροντες. Medicina pari eget I, 76. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀλαοῖσιν ἐπ' ὄμμασι πολλὰ μογήσας*, vid. XII, 485. — — *ἢ δ' ἐπὶ δάκρυ* 13 *Χεῦε πατὴρ ἀλαοῖσιν ὑπ' ὄμμασι. Quae corruptela quum saepius Quinti libros adperserit labe, Glasewaldum nostrum in coniectaneis ad Quintum p. 14. bene proposuisse existimo V, 555. — ὀλοή γὰρ ὑπ' ὄρφανίῃ βαρὺς αἰὼν Πᾶσι πέλει. — Sed aliam huius loci emendationem perelegantem, quam idem nuper mecum communicavit, coronidis loco hic subiiciam. Re enim iterum expensa scribendum ipsi videtur: *ὑπ' ὄρφανίῃ βαρὺς αἰὼν Παισὶ πέλει*, cui invento non repugnant similes loci Homer. Il. 22, 490. Sophocl. Ai. 510. sqq.*

V. 506.

τοῖς δ' ἄρ' ἐπεβρόμεον νῆες παρὰ μυρομένοισιν.

Nisi hic cum editionibus antiquioribus ultima in unum, quod alias nondum conspexi, contrahere velis vocabulum *παρὰ μυρομένοισιν*, nullam vulgatae defendendae spem relictam video. Quamobrem legam *μᾶλα μυρομένοισιν* i. e. *naves valde lugentibus obstrepere.*

V. 696. sq.

— — — — *ὁ δ' ἔκποθεν Οὐλύμποιο*

Ζεὺς ψέκαδας κατέχευεν ὑπὲρ νέκυν Αἰακίδαο.

Adverbium *ἔκποθεν* quum nihil aliud Quinto significet nisi vel *ἔξω* vel *ἔξωθεν*, vid. IX, 436. XII, 34., pro eo substituendum puto *ἔκποθεν*, quo motus e loco haud satis definito indicatur, quodque alio nomine nunc adiuncto nunc 14 omissio dicitur, ut IX, 257. *εἰ μὴ οἱ μέλαν αἴψα νέφος κατέχευεν Ἀπόλλων Ἐκποθεν Οὐλύμποιο* —, III, 437. XI, 267. XIII, 446. Apoll. Rh. Arg. II, 224. III, 1289., in quibus omnibus genitivus ei adhaeret; sine ullo additamento

est apud Quintum VII, 307. VIII, 61. 253. IX, 242. XI, 230. XIII, 538. His iam perscriptis Rhodomannum, qui primum *ἐκτοθεν* voluerat, in curis secundis idem praetulisse animadverti. Caeterum errorem, ubique obvium, quo nomen viri illius praestantissimi littera liquida in fine geminata scribere solent, ab hisce plagulis olim removendum putabam. Quam scripturam veram esse epistola dedicatoria, quam Quinto ipse praemisit, atque inscriptio commentationis de Quinto Calabro eiusque poemate non minus testari videbantur, quam monumentum Rhodomanni sepulcrum per omnes temporum iniurias bene servatum apud nos. At vereor, ne auctor ipse Latinorum consuetudine inductus patriam normam maluerit deserere. Itaque ad id, quod plerique sequuntur, redii.

V. 787.

δῦσαν, ἐὸν στενάχουσαι ἐὺφρονα Πηλείωνα.

Vide, annon legendum sit *δῦσαν ἀναστενάχουσαι* etc. Nam quanquam Nereides sunt, quae Achillem deflentes mare ingressae dicuntur, tamen scripturam vulgarem ad eas parum quadrare censuerim; cf. III, 408. 422. IX, 65. X, 423. XIII, 505.

PARTICULA SECUNDA.

(MDCCCXVIII.)

Quint. Smyrn. I, v. 97. sq.

3

*νηπίη, οὐδέ τι ἤδη εὐμμελίην Ἀχιλῆα,
ὅσσον ὑπέριτατος ἦεν ἐνὶ φθισήνορι χάριμη.*

Quam studiosus Homericæ dictionis auctor noster fuerit, hæc quoque testari possunt. Eam enim formulam, ab Homero profectam, sæpissime in suum usum convertit. I, 374.

νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἐφράσσατ' ἐπεσσύμενον βαρὺ πῆμα —
X, 94.

νήπιος· οὐ γὰρ ἐφράσσαθ' ἐὸν μόρον· ἦ γὰρ ἔμελλεν —
Ib., 329.

νηπίη· οὐ δ' ἄρ' ἐφράσσαθ' ἐὸν μόρον· ἦ γὰρ ἔμελλον —
XIII, 20.

νήπιος· οὐ δ' ἄρ' ἐφράσσαθ' ἐπὶ προθύροισιν ὄλεθρον.
Ib., 174.

νήπιος· οὐ δ' ἀπόνητο γάμων, ὧν οὐνεχ' ἔκανεν —
X, 474.

νήπιος· οὐδ' ἀλόχοιο περίφρονος ἄζετο θυμὸν —
Iis solis, qui non translata, sed propria significatione verbum *νήπιος* proferunt, veluti IX, 115. XII, 491. XIII, 257. XIV, 33. 389., seclusis, omnes, quibus eadem est ratio, poetæ locos enumeravi. Verum ubi singula accuratius inspexeris, nonnihil in iis melius institui posse apparebit. Nam primum de interpunctione, quam sequi oportet, controversia movetur. Quintum si unicum locum, quem ab initio posuimus,

exemeris, maiorem distinctionem semper adiecisse videmus. Itaque ad hanc scripti discrepantiam tollendam facile ubivis
 4 eandem tenere possemus. Sed officere videtur huic incepto auctoritas Homeri, qui in Iliade sola versus quindecim ita inchoavit, vid. Il. 2, 38. 873. 5, 406. 12, 113. 127. 16, 686. 833. 17, 236. 497. 18, 311. 20, 264. 296. 466. 22, 333. 445. Veteres quidem grammatici, ut Eustathius, Homerum inconsiderate agentibus hoc quasi carmen praefari solere docent. Ita enim ille ad Il. 168, 40 sq. ἔθος Ὀμήρω ἐν πολλοῖς ἀναφωνεῖν τὸ νήπιος, ἐπὶ τῶν μὴ βουλευομένων ἢ μὴ νοούντων καλῶς. Quae si vera habeantur, ubicunque hoc vocabulum apud Homerum praecesserit, distinctionem graviolem rei magis convenire intelligitur. Nam qui Il. 16, 686.

νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 et ibid. v. 46.

ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἢ γὰρ ἔμελλεν —
 ubi Eustath. ait, Patroclum ἀναφωνητικῶς ita appellari, praefendum ducit, is sane vix habebit, quo defendat Il. 17, 236.

νήπιοι, ἢ τε πόλεσσι ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
 Nec dici poterit, cur Heynius Il. 2, 873.

νήπιος, οὐδὲ τί οἱ τόγ' ἐπήρασε λυγρὸν ὄλεθρον,
 contra Il. 20, 296.

νήπιος· οὐδέ τί οἱ χρεισμῆσει λυγρὸν ὄλεθρον,
 dare maluerit, praesertim quum editio Veneta locum utrumque gravius interpungat. Ne multa; in his omnibus, quum iudicium reddatur, quod de hoc illove fiat, exclamationem istam cum sequentibus non tam arcte copulandam censeo. Etenim quae nescienti accidunt, ea ipsi ne vitio quidem verti possunt; 5 multo autem iustius, quae ante minus secum reputavit. Itaque, quae sequuntur, solum ea de caussa adduntur, ut consilium temere initum fuisse eventu comprobetur. Neque aliter hac de re antiquiores praeceperunt, ut Schol. Venet. ad Il. 16, 686: τὸ νήπιος καθ' ἑαυτό· οὕτως γὰρ μᾶλλον ἐμφαίνει τὸν ἐπισηχευλιάζοντα· ἀμαρτάνουσι δὲ οἱ συνάπτοντες. Quapropter I. Henr. Vossius in interpretatione vernacula ea, quam servandam dixi, distinctione recte usus est, eique et veterum

normae ipse obtemperavi, vid. ad Hom. Il. 12, 113. Sed addendum erit, diversam rationem in iis obtinere locis, quibus nulla particula, verum pronomen inest relativum. Quo illato caussa, ob quam quis temerarius appelletur, ex iis demum, quae insequuntur apparet. Ita res se habet in Il. 8, 177.

νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο,

Od. 1, 8. Quint. Sm. I, 134. — Iam vero interpunctione rectius collocata, ad alias maculas, quae in Quinti verbis offeruntur, abstergendas pergamus. Etenim, quod alibi οὐδὲ vulgatur, cur idem ter X, 329. XIII, 20. 174. οὐ δὲ scribatur, nemo perspicit. Hinc futuro posthomerorum editori male distracta non in his solum locis, verum etiam in aliis, ut IV, 516. IX, 300. XI, 481., iterum connectenda erunt. Neque dissimili admodum labe interdum particulae οὔτε — οὔτε affectae sunt. Legitur v. c. V, 459. sq. — οὐδ' ἄρα πρόσσω Ἔσθενον ἀσχαλόων ἐπιβήμεναι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω, ubi οὔτε utriusque loco aptius esse e multis conici potest, vid. IX, 243. οὔτε πρόσσω μεμαῶτος ἔτ' ἐλθέμεν, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω, VI, 74. 91. IX, 505. XI, 253. XII, 210. XIV, 497. Quorum primo idem insidet vitium. Denique ex iis, quae supra 6 attuli, X, 94. sq.

*νήπιος· οὐ γὰρ ἐφράσσαθ' ἐὼν μόρον· ἦ γὰρ ἔμελλον
ἔσσυμένως ἀπολέσθαι ὑπ' ἀργαλέου πολέμοιο. —*

et ibid., 329. sq.

*νηπίη· οὐδ' ἄρ' ἐφράσσαθ' ἐὼν μόρον· ἦ γὰρ ἔμελλον
κείνου ἀποφθιμένοιο καὶ αὐτῇ Κίηρες ἔπεσθαι. —*

sibi invicem non satis bene congruunt. Haud scio, an praefendum sit etiam in priore loco: *νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἐφρ.* Caussa novandi patet: nam ita demum haec et cum aliis conspirant, et particula male bis repetita semel removetur. Neque ex uno, cui cum nostro similitudo quaedam intercedit, Quinti versu II, 158.

οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἀέκοντα βιήσομαι· οὐ γὰρ ἔοικεν.
hic lectis excusatio paratur.

V. 171. sq.

— — — λυγροὶ δὲ μὲν ὀτρύνεσκον

Κῆρες, ὁμῶς πρώτην τε καὶ ὑστατίην ἐπὶ δῆριν —

In exemplaribus olim vulgatis ὅπως fuit; Rhodomannus annotat: „melius ὁμῶς,“ quod lectioni receptae multo praestat. Quintus ὁμῶς iuxta atque αἶμα triplici usu frequentavit. Nam modo πᾶς sive πάντες adiunguntur illis, velut I, 704. — — ἐπεὶ μακάρων μεδέοντι Πάντες ὁμῶς εἴζουσιν Ὀλύμπιοι, III, 322. 675. V, 394. IX, 487. alibi, modo dativus nominis sequitur, vid. I, 697. λάβρος ὁμῶς ἀνέμοισιν ἀπορρήξῃ Διὸς ὄμβρος, modo, particula vel simplici vel duplici adscita, duo una adesse aut idem facere indicat; ita habes I, 251. ῥοῖζον ὁμῶς καὶ δοῦπον ἐρειπομένη προῖσιν, add. I, 384. III, 581. IV, 480. V, 266. X, 463. XII, 335. 367. XIII, 95. Haec quidem ratio in nostro loco valet.

V. 195. sq.

αἶθεο δ', ὡς ἐτι παῦροι ἀφ' αἵματος ἐσμὲν ἀγαυοῦ
Δαρδάνου, ὡς ἀδάϊκτος ἐτι πτόλις, — —

Ut vulgo haec leguntur, versioni a Rhodomanno exhibitae parum respondent; reddidit ille: „parce, dum adhuc pauci supersumus de sanguine nobilis Dardani, necdum urbs excisa est.“ Utrique igitur versui ἕως restituendum erit, quod, quum synizesin eius verbi usitatissimam librarii ignorarent, male reiectum est. Hinc nunc quidem commode legitur apud nostrum II, 57.

— ἕως οὐ πτήσιν ἀνάροια φῦλα δέδασται
ἡμετέροιν, οὐδ' ἄστν κατήνυκε πῦρ αἰθελιον.

At pari modo scribi debet XIII, 200. ἀλλὰ μοι ἕως ἐτι κάροτος ἀέξεται —.

V. 217.

ἀλλ' ἄγε θάρσος ἄστον ἐνὶ στήθεσσι λαβόντες.

Novo huic dicendi generi nondum tantam statuo fidem, ut id genuinum existimem. Bene quidem λαμβάνειν τι coniungitur; at iis dumtaxat rebus, quas re vera manu prehendere possis, aptum videtur, ut II, 452. — παλάμησι λάβειν πολυμήκετον ἄορ. Ubi autem de affectu quodam animi sermo

est, illum ipsum hominem vel invitum subire manifestum est. Haec vere dici, qui de his rebus iudicare possunt, libenter concedent. Quint. I, 404. — *πολέμοιο δ' ἔρωσ λάβεν Ἰπποδάμειαν.* II, 6. — — *ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας* 8 porro conferantur hi loci: II, 91. 513. IV, 493. VI, 600. IX, 7. XI, 40., qui suspicionem corruptelae reddunt certissimam. Itaque litterarum ordinem immutandum statuo, sic quidem: *θάσσοσ ἄατον ἐνὶ στήθεσσι βάλόντες.* Id enim ut *τιθέναι, πίπτειν* aliaque, nullam praebere offensionem testimoniis sat idoneis evincitur. Ut Homerum omittamus, Quintus et ipse persaepe habet similia, ut VIII, 261.

τλήτε φίλοι, καὶ θάσσοσ ἐνὶ στήθεσσι βάλεσθε.
IX, 275.

κλῦτε φίλοι, καὶ θάσσοσ ἐνὶ στήθεσσι βάλεσθε.
Add. I, 409. IX, 85. 493. XII, 229. 370. His firmatur altera Rhodomanni coniectura, ad VI, 604., ubi haec leguntur:

*ὦ φίλοι, εἰ δ' ἄγε θυμὸν ἕνα στέρνοισι βαλόντες,
τεύξομεν Δαναοῖσι φόνον καὶ Κῆρ' αἰδήλον,*

prolata. Nam quum versus antea mutilatus ferretur, ille huic defectui medelam admoturus, vel ἕνα vel ἐνὶ proposuit. Quorum alterum priori anteponendum esse, ex iis, quae hic memorata sunt, conici potest. Minus recte IX, 275. *κλῦτε φίλοι,* ut primo congruat loco, olim mutandum putabam in *τλήτε φίλοι*: illud enim nec numeris repugnat, et sententiae longe aptius est. Cum ista locutione Quinto familiari, quam hic explicui, bene comparari potest altera, ipsi non minus cognita: *δέος τινὰ ἀμφέχει,* quam Struvius in programmate primo, de Quinto conscripto, p. 9. paucis illustravit. Quae quum non minus casum quartum constanter adiunctum habeat, X, 54.

οὔτινι φαινομένη· περὶ γὰρ νέφος ἀμφεχεν ὄμους —
refingendum erit; vid. simillima V, 106. VI, 293. IX, 394. X, 460. XIII, 12.

V. 231.

ὅσ ῥα πάροσ Φυλακῆθεν ἐπέσπετο Πρωτεσιλάω. 9
Haec non tamdiu patienda erant. Quintus enim ubique litteram adspiratione instructam praefert, ut III, 638. *Ὀρφεύς,*

οὐ μολπήσιν ἐφέσπετο πᾶσα μὲν ὕλη, XI, 13. λαοὺς ὀτρύνεσκον· ἐφέσπετο δὲ σφισι Δεῖμος. Add. II, 579. ἐφέπονται, I, 177. II, 214. VI, 522. V, 63. XI, 224. 376. ἐφέποντο, V, 193. ἐφέπεσθαι, XIII, 195. ἐφέψεται.

V. 341.

— — — θοοὶ δὲ μιν ἄνδρες ἔποντο.

Iterum, quod Rhodomannus expellendum vidit, remansit vitium. — Nam quum μιν non nisi accusativi vice fungatur, id ad ἐπεσθαι nullo modo quadrat. Res ita manifesta est, ut nulla propemodum alia egeat auctoritate; vide tamen IV, 207. — λαοὶ δὲ συνέδραμον, οἱ οἱ ἔποντο.

V. 383. sq.

— — — — — καὶ οἱ ἄξιον
ἀλλή ὁμῶς καὶ θάρσος ἐπίπλεον. — —

Nisi Quinti ipsius intercederet consuetudo, ἔτι πλέον hic melius videri possit. Nostro autem ἀξιὸν ἐπὶ πλέον, in maius crescere sive augeri, satis cognitum fuit; passivam enim notionem tum verbo inesse Tychsenius in commentatione de Quinto Smyrnaeo sect. II. §. XVI. p. LV. bene observavit. Eius generis est IX, 16.

ἀλλὰ φόνος τε καὶ οἴτος ἐπὶ πλέον αἰὲν ἀέξει.

Neque ab his valde distant, quae ibidem v. 524. leguntur: βέλτερον ὑπνώειν, ἢ ἐπὶ πλέον εἰλαπινάζειν, poetaeque alii similiter dicunt, ut Nicand. Th. 750. — ἐπὶ τυτθὸν ἀείρεται ἀνχένη κόρση, de quorum structura non assentior Schneidero. Inde vero efficitur, quae minus recte coaluerint, apud Quintum
10 separanda esse. Alibi contra particula ἔτι librariorum incuria reperitur oblitterata; ita vix cuiquam dubium erit, quin III, 261.

ἀλλὰ καὶ εἰ κείνοιο φύγες μένος, οὐ σέ τ' ἔγωγε

ζωὸν ἀπὸ πολέμοιο μεθήσομαι ἀπονέεσθαι. —
restituendum sit: οὐ σ' ἔτ' ἔγωγε. Neque aliter iudico de iis, quae V, 515. obvia sunt, quem locum emendatius sic scriptum velim:

οὐ γὰρ τοῖς δ' ἔτι θάρσος, ὅσον πάρος ὀλλυμένοισιν
ἔσεται ἐν πολέμῳ· σὺ γὰρ ἔπλεο πῆματος ἄλλαρ·

οὐδ' ἔτ' ἔμοι νόστοιο τέλος, σέο δεῦρο θανόντος,
ἀνδάνει, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄτομαι ἐνθάδ' ὀλέσθαι.

Alibi non forma decurtata eius particulae, quae in exemplis allatis sincero offecisse videtur, librarios in errorem induxit, sed pronomem *τι* confusionis ansam dedit. Nam quod VII, 128. sq.

— — — — οὐδέ τι θυμῷ

ἔσθενον Εὐρυπύλοιο καταντία δηριάσθαι,

vulgatur, id scribendum esse οὐδ' ἔτι θυμῷ "Εσθενον — indicant II, 635. III, 179. VIII, 355. X, 236. XIII, 283. His minime adversantur V, 22. XIV, 438.; in neutro enim pronomem abesse potest. Sed ad priorum legem exigendi sunt duo alii loci VII, 64. XIV, 344., quibus οὐδ' ἔτι longe accommodatius altero videtur. Iam, ut damnum, quod hic passum sit, pronomini quodammodo rependatur, ei locus concedendus erit VI, 37.

οὐ γάρ τι ζήλοιο πέλει στυγερώτερον ἄλλο,

quum *τοι*, quod nunc adest, in hac coniunctione parum elegans 11 sit, cf. VI, 205. VII, 280. IX, 94. XIII, 240.

οὐ γάρ τι ψυχῆς πέλει ἀνδράσι φίλτερον ἄλλο.

Hinc quoque VII, 285. οὐνεκεν οὐ τι τέτυκται οὐζυρώτερον ἄλλο restituendum esse patet. Vix autem dici potest, quoties verba, prave vel distracta vel connexa, in Quinti libris vitia procreaverint. Id in particulis ἤμην — ἠδὲ passim factum esse, in mantissa observ. ad Quint. p. 215. ipse admonui. Restant, quae tum meam curam effugerunt, VII, 438.

ἦ μὲν Ὀδυσσεὺς πνικιμήδεος, ἠδὲ καὶ ἄλλων —.

Eodem ex fonte mendum, quod XII, 580. detexisse mihi videor, haud dubie est repetendum. Verba sunt haec:

ἦ δ', ἄτε πάρδαλις ἔσσυτ' ἐν οὐρεσι καρχαλόωσα,

ἦντ' ἀπὸ μεσσαύλοιο κύνες μογεροί τε νομῆες

σεύοντ' ἔσσυμένως, ἦ δ' ἄγριον ἦτορ ἔχουσα

ἐντροπαλιζομένη ἀναχάζεται, ἀγρυμένη περ.

Componitur hisce Cassandra, quae equum ligneum, Graecorum insidiis plenum, ferro igneque vastatura accesserat, sed a Troianis, nihil fraudis suspicantibus, repulsa abiit, cum panthera, canum ac pastorum vigiliis ab ovilibus fugata. Iam

Observ. in Q. Smyrn.

quomodo pantheram istam laete redeuntem poeta dicere potuerit, neminem facile assecuturum crediderim. Rhodomannus, dum *καρχαλώσα* reddidit *infrendens*, inepta haec esse sensit, nec vero locum sanavit. Mihi quidem persuasum est, vulnus id, quod manum medicam diu efflagitavit, *ν* finali extrito ortum esse. Hinc emendo *ἄτε πάρδαλις ἔσονται ἐν οὐρεσιν ἀσχαλώσα*. Quod vocabulum de vehementi animi perturbatione nostro valde usitatum est. Idem vero comparationi
12 hic lectae egregie convenire indicio esse possunt VII, 464. sqq.

ὅσσε δέ οἱ μάρμαιρεν, ἀναιδέος εὗτε λέοντος,
ὅστε κατ' οὐρεα μακρὰ μέγ' ἀσχαλώων ἐνὶ θυμῷ
ἔσσονται ἀγρευτήρσιν ἐναντίον, — — —

adde VII, 330. XII, 493. Pariter rei ipsi, cuius mentionem feci, accommodate ita scribitur, vid. II, 174.

ὄφρα καὶ (ita lego) ἀσχαλώων τις ἀπὸ πτολέμοιο τράπηται.

Caeterum litteram *γ*, quae hunc errorem peperit, crebro libris graecis male intrusam esse a viris doctis observatum videmus, cf. Iacobsium ad Anthol. Pal. p. 26. 305. Inde manifestum est, quomodo *ἀγείρειν* et *ἀείρειν* apud nostrum II, 577. confundi potuerint, cui loco Glasewaldus in coniectan. ad Quintum iure restituit: *σῶμ' ἀναειρόμενοι*. Nec, quod Rhodomanno ibi placuit, defendi potest e l. VII, 93. *ὡς εἰπὼν μιν ἔγειρεν ἀπὸ χθονός, οὐκ ἐθέλοντα Παρφάμενος μυθοῖσιν* etenim hic vivus excitatur, illic mortui corpus attollitur. Eadem littera male adhaeret VI, 457. sq.

ἦστο παρ' ὠκυπόροισι, τετυγμένα δούρατι φωτῶν
ἔλκε' ἀκειόμενος. — — —

Quo modo auctoris manus reducenda sit, demonstrant IV, 396. sq. lecta, ubi de eodem Podalirio:

— τῶν δ' ἀμφιτετυμμένα τύμματα φωτῶν
ἠκέσατ' ἐνδυκέως Ποδαλείριος, — — —

siquidem ἀμφιτετυμμένα τύμματα displicent, et XIII, 146.

ἀλλ' οἱ μὲν δεπάεσσι τετυμμένοι, οἱ δὲ τραπέζαις
satis aperte removentur. Prius allata versum alium in memoriam revocant, qui legitur I, 247.

Ἰδομενεὺς δὲ Βρέμουσαν ἐνήρατο δούρατι μακρῷ
δεξιτερὸν παρὰ μαζόν. — — —

Rhodomannus etsi his nihil offensus vertit: „porro *Idomeneus Bremusam longa hasta lethaliter sauciat*,“ tamen de hac structura dubium mihi natum est. Reliqua, dummodo 13 ultima non adiecta essent, ferenda putarem, cf. XI, 79. Quae quum ita sint, paene suspicor olim adfuisse: ἐνήρατο δούρατι τύψας vel simile quid. Id certe Quinti sermo in aliis agnoscit, veluti III, 309. — — ἐγγεῖ τύψε Πάρ γόνυ δεξιτερόν —, VI, 575. Νέστορος ὄβριμος υἱὸς ἑπὲρ γόνυ δούρατι τύψεν, ib., 587. Nisi cum Rhodomanno statuere mavis, Quintum verbi illius significationem paullulum immutasse. Occurrunt enim apud ipsum, quae alibi vix apparent. Huc refero frequentem generis enallagen post nomina μένος et βίη, ita I, 154. sq.

ἐς γαῖαν προΐησι Διὸς μένος ἀκαμάτιο,
δεικνύς ἀνθρώποισι μένος βαρυνηχέος ὄμβρου,

VI, 212. sq.

ἄγχι δὲ οἱ πεπόνητο μένος πολυδειράδος Ἰδοῦς,
αἰνὸν λιχμώωσα. — — —

Ib., 220. sq.

ἐξείης δ' ἐτέτυκτο βίη σὺς ἀκαμάτιο,
ἀφροῖων γενύεσσι· φέρειν δέ μιν, ὡς ἑτεόν περ κτλ.

Rhodomannus igitur, quum I, 58., de quo versu nuperrime dixit Struvius in programm. altero p. 3., eandem generis enallagen deprehendere sibi videretur, fortasse recte iudicavit. Denique adicio, me XII, 580. consulto scripsisse πάρδαλις, quod vulgari πόρδαλις praeponendum esse ad Homer. II. 13, 103. demonstrare studui.

I, 484. sq.

— — — ἐπεσσυμένοις δ' ἄρα χάσμα
ἔπλετ', ἀπολλυμένων δὲ πολὺς στόνος. —

Orationis concinnitati, cui poetae epici studere solent, subita casus mutatio repugnare videtur. Iam particula deleta uno tenore legere possemus: ἔπλετ' ἀπολλυμένων πολὺς στόνος i. e. *incursantibus multus caesorum eiulatus gaudio fuit*. Nam alibi etiam hanc voculam temere irrepsisse conspicimus; sic 14 vulgo editur VI, 62.

πέρσειν Ἴλιον αἰπὺ· τόδε δὴ νῦν ἐκτελείουσιν —

2*

ubi hoc additamento et versus perit, et simplex δὴ sufficit, cf. IV, 61.

καὶ τὰ μὲν ὡς ὄρμαινε, τὰ δὴ μετόπισθε τέλεσεν.
V, 359.

καὶ τὰ μὲν ὡς ὄρμαινε, τὰ δὴ τάχα πάντ' ἐτέλεσεν,
quibus finitima exempla habes II, 589. 646. V, 627. VI,
95. 471. 606. VII, 444. XIII, 555. Ne quis autem obii-
cere possit, formam ionicam *πουλὺς* modo in regionum singu-
larum initio adhibendam esse, efficient VI, 110. VII, 197.
IX, 184. XI, 179., in quorum primo

— — — *πουλὺς δὲ κατ' αὐχένος ἦδὲ καὶ ὄμων*
ιδρῶς ἀμφοτέροισι κατέσσεται ἄχρῳ ἐπ' οὐδας. —

auctori reddendum esse ex Apoll. Rh. Arg. I, 1067. Quint.
Smyrn. II, 231. XIV, 171. aliisque intelligere licet. Sed
emendatio supra proposita nihilominus fide destituitur, quum
hic gaudium vincentium luctusque caesorum sibi invicem op-
ponantur. Homeri enim exemplum Quinto obversatum est,
vid. II, 8, 64. sq.

ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχολή πέλεν ἀνδρῶν,
ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, — — —

Hoc si vere se habet, particulam δὲ intactam servandam
esse nemo negabit. Nihil vero obstat, quominus scribamus:
ἐπεσσυμένοις δ' ἄρα χάσμα Ἐπλετ', ἀπολλυμένοις δὲ
πολὺς στόνος: ita quidem de Achille habemus XIV, 182.

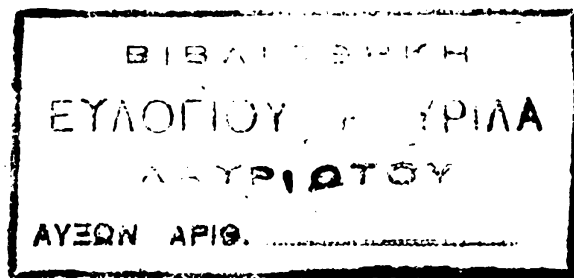
— — — *Τρωσὶν ἄχος πέλε, χάσμα δ' Ἀχαιοῖς.*

Vocabulum *αἰπὺς*, quo poeta Homeri de more in versu paullo
ante correcto Ilium appellat, neglectum est V, 453.

ἦ δὲ θοῶς ἵκανε ποτὶ Στυγὸς αἰνὰ ῥέεθρα.

Iam etsi largiar, Graecos in multis *αἰνὸς* et *αἰπὺς* sine
ullo fere discrimine usurpasse, id quod Quinti ipsius scripta
ostendunt, hoc tamen in loco *Στυγὸς αἰπὰ ῥέεθρα* sub-
15 stituenda esse mihi persuasum est. Stygia enim fluenta sic
appellari notum est; praeiit Homerus II, 8, 369. *οὐκ ἂν*
ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα. Unde idem ad alios
amnes alii transtulerunt, velut Apoll. Rh. Arg. I, 927. —
κούρης Ἀθαμαντίδος αἰπὰ ῥέεθρα Εἰσέβαλον —.

PARTICULA TERTIA.

(MDCCCXXXVII. *)

Quum ante hos viginti annos inter alia epicorum grae-1161
corum mōnumenta Quinti libros attigissem, maxima eorum
depravatio effecit, ut in iis diutius subsisterem et emendatio-
nes hoc ex studio subortas libello de versu Graecorum heroico,
cuius editio tunc parabatur, comites adicerem. Iis enim pro-
positis scriptori admodum corrupto aliorum ingenium et doctri-
nam plus emolumenti allaturum esse sperabam. Neque ea
expectatio vana fuit atque irrita: nam praeter Eduard. Gerar-
dum, qui eodem fere tempore in lectionibus Apollonianis si-
milia similiter tractavit, plures alii ad Quintum emendandum
ac perpurgandum excitati multa, quae adhuc latuerant vitia,
sagaciter detexerunt et feliciter sustulerunt. Postea appara-
tus Tychsenii beate defuncti, qui unus post Rhodomannum
Quinti sospitator exstitit, in meas pervenit manus; eo vero,
fato quodam infelici obstante, minus uti licuit. Primum enim
a bibliopolis, quibus meam offerebam operam, vel nihil re-
sponsi vel repulsam adeo tuli, novam Quinti editionem, ex
qua nullum aut certe exiguum sibi spondebant lucrum, aperte
recusantibus. Accessit, quod duobus in gymnasiis, Erfurtano
et Vitebergensi, negotiorum multitudo ac difficultas nova mihi
obiiceret impedimenta et alias super alias necteret moras.
Nec tamen consilium abiiciendum, sed exsequendum putavi.
Quem in finem schedas traditas diligentius examinavi, et alia,

*) Edita est in Zimmermanni diariis antiquitatis studio dicatis a. 1837.

quae Quinti operi commodo esse poterant, sedulo conquisivi. His igitur subsidiis instructus tres priores libros ac dimidium fere quarti accuratius perlustrando velut prima editionis futurae posui fundamenta. Verum Iliados Homericæ cura intervenit et me ab itinere coepto avocatum eo perpulit, ut ad Quintum expoliendum spisse ac vix redirem, praesertim quum et valetudo, quae commoda aequae ac firma olim fuerat, sensim decresceret, neque operae scholasticae moles levaretur. Quae quum ita sint, telam interruptam ne nunc quidem pertexere licet. Interea vero, ut fit, Quinti cura aliorum, qui provinciam derelictam sibi expetant, movit ardorem et cupiditatem. Scio enim Gruebenavium Borussum et Koehlyn Grimmanum vel de iusta poetae illius editione cogitare vel alio certe modo eius posthomericæ esse castigaturos. Quorum coeptis, ut laetus et felix respondeat eventus, in maius scriptoris, si non perfecti numerisque suis absoluti, certe docti neque inepti ornamentum vehementer exopto. Uterque autem, quae in animum sibi induxerint, benigne mecum communicarunt, eorumque voluntati, quantum quidem in me erat, non defui. At vero H. Bonitius, qui Dresdae munere scholastico fungitur, ad hos tertius nuper accessit, et horreo Zimmermanni, antiquitatis studio dicato, anni prioris inde a pag. 1221. symbolas criticas, quibus Quinti menda detergeret, curavit inserendas. Cui quum et mea saepius vituperet, et alia minus vere praecipiat, pauca reponere non a re duxerim. Primum autem mea aliorumque, quae ille suoapte ingenio se reperisse opinatur, repetere ac singula quaeque suo auctori vindicare in animo est, deinde eas coniecturas, quibus vel nulla vel exigua subest fides, propius inspiciamus, denique, si quidem fieri poterit, mea defendere ac tueri studebo. Tria vero ista quum in eius symbolis passim confusa et permixta sint, fines praescriptos migrare et alia aliis iisque diversis adiungere erit necessarium. Ille igitur nec virorum doctorum libros, qui in omnium sunt manibus, ea, qua par erat, diligentia consuluit, nec singula quaedam, quae ad Quintum proxime spectant, habuit cognita. Quo factum est, ut non ita raro acta ageret et trita dudumque monita tanquam nova et in-

audita apponeret. Ignoravit enim et tres Struvii libellos scholasticos, quibus plura poetae nostri menda acute remouventur, Regiomontii Prussorum a. huius saeculi XVI. XVII. et XXII. editos, et duas observationum criticarum et grammaticarum in Quinti posthomeraica particulas, Vitebergae a. MDCCCXVIII. a me ipso in lucem emissas, nec Glasewaldi coniectanea anno prius evulgata comparavit: imo sunt Rhodomanni quaedam et Pauwii inventa emendationibus ab eo propositis admixta. Ex eorum autem genere, de quibus alii iam dixerunt, primus statim est locus, e l. IV, 93. sqq. petitus:

ἀλλὰ χοῆ ἐν νήεσσι μένειν, ἄχοις ἐξ ἄλως ἔλθῃ
 δια Θέτις· μάλα γὰρ οἱ ἐνὶ φρεσὶν ἤδεταί ἦτορ
 υἱέος ἀμφὶ τάρφῳ περικαλλέα θεῖναι ἄεθλα.

Equidem a Thetide filii mortem deplorante gaudium alienum esse in mantissa observationum ad Quintum p. 224. statueram, eaque de caussa ἔλδεταί ἦτορ exemplis, ut putabam, idoneis comprobatum suaseram. Iam Bonitius, qui alia maiora etiam audet, id a litterarum figura longius recedere deaeque aptius credit p. 1221. ἐνὶ φρεσὶ μήδεταί· Thetin enim non solum cupere (ἔλδεσθαι) certamina instituere, sed eius rei consilium cepisse et iamiam esse exsecuturam. At matri dolore et tristitia paene confectae hoc minus convenire Iacobsius, qui in animadversionibus ad anthol. Pal. p. 195. idem coniectura repererat, prudenter intellexit. Itaque indici scriptorum, qui in notis illustrantur et corriguntur, p. 1021. haec allevit: „rectius h. l. Spitznerus de versu gr. her. p. 224. emendavit φρεσὶν ἔλδεταί.“ Ad eius igitur iudicium in caussa ambigua licebit provocare.

I, 189. sqq., de quibus varie multumque disputatum est, Bonitius p. 1226. sq. sic constituit:

ἄζόμενος τεὸν υἱὰ πελώριον ὄβριμον Ἄρηνα,
 αὐτὴν δ', οὐνεκ' εἰκοιεν ἐπουρανίησι θεῆσιν
 ἐκπάγλως, ἢ σεῖο θεοῦ γένος ἐστὶ γενέθλης.

Sustulit igitur colon in fine versus secundi positum et ἐκπάγ-1163
 λως, quod sequentibus erat iunctum cum antecedentibus com-
 misit; tum δὴ σεῖο, ex quo Tychsenius fecerat: δ' ἢ σεῖο,
 θεοῦ γένος, ἐστὶ γενέθλης, in relativum mutavit; totum locum

interpretatus hisce: „*ipsam reveritus, quia mirum quantum deabus coelestibus similis est, ut quae dei proles s. divina proles ex tua stirpe sit.*“ In quibus et distinctionem vulgarem commode transtulit, et ultima recte explicuisse videtur, cf. excurs. IX. ad II. p. 3. sqq. Sed ἢ nimio a Penthesilea distat intervallo, quam ut bene cum illa coire idque, quod auctor horum sumpsit, nobis possit significare. Itaque teneo, quae olim ipse ad haec verba in ephemer. litter. Ienens. a. 1814. complementis vol. II. p. 371. annotavi:

ἐκπάγλως, καὶ σεῖο θεοῦ γένος ἐστὶ γενέθλης.

Nam ἐκπάγλως ad εἶοικε referri consentaneum erit, etsi aliter iudicavit Glasewaldus conl. p. 8.

Nec minus I, 217.

ἀλλ' ἄγε θάρσος ἄατον ἐνὶ στήθεσσι λαβόντες, —
dudum eodem modo, quo hic sanatum videmus p. 1228., in observat. part. II. p. 7. sq. emendavi, exemplis allatis, quibus verborum βαλεῖν et λαβεῖν discrimen luculentius appareat.

III, 439. sqq.

οὐ γὰρ τις πισυνός γε σάκος μέγα νομήσασθαι, —
λοῖσίν γ' ἀπάνευθεν ἐπεσσυμένως πολεμίζει.
suspectum habet Bonitius p. 1229. adverbium, quo laus contineatur, additque: „utrum autem eius loco scriptum censeam ἐπεσσυμένοις, sagittis, quae eminus feruntur, an ἐπεσσυμένῳ, sagittis eminus cum eo pugnat, qui in ipsum irruit, non ausim dicere.“ At singularis sententiae generali parum concinit. Quare pluralem cum sagittis iungendum requirit Glasewald. p. 13. Neque tamen negari poterit, ex eo novam oriri ambiguitatem. Unde nihil omnino mutare satius erit. Praeterea emendator, qui et alibi saepe tenorum pravitatem ab antiquissimis editionibus propagatam minus animadvertit, πισυνός γε, cui πίσυνός γε substituendum erat, patientius tulit, cf. V, 223. 284. VI, 421. XI, 448.

III, 457.

Πηλεὺς, ὃς μακάρεσσι φίλος περιώσιος ἦεν.
Bonitius duplici adiectivo offensus p. 1230. περιώσιον re-

poscit; idem vulneri isti remedium applicui in observat I. p. 8. Simile ille exemplum e l. IX, 1. sq.

*ἦμος δ' ἦνυτο νυκτὸς ἀπὸ κνέφας, ἔγρευτο δ' ἠὼς
ἐκπεράτων, μάρμαιρε δ' ἀπείριτος ἄσπετος αἰθήρ.* —
removet ἀπείριτον scribendo, quod iam Rhodomannus praecivit, etsi ἄσπετον haud absonum haberi potest. Ad prius autem stabiliendum praeter XIII, 279. laudari poterant III, 386. IV, 415. 557., neque ἀπὸ κνέφας sanum est. Adverbii enim tenorem, quod id ad verbum est referendum, vid. V, 1. Hom. Od. 7, 526., inclinari oportet. Eadem in pag. III, 537. sqq., ubi Minerva Achilli interfecto supercilium exasperasse dicitur hisce:

*σμερδαλέον δ' ἄρα τεῦξεν ἐπισκύνιον περὶ νεκρῷ,
οἶον ὅτ' ἀμφ' ἐτάροιο δαΐκταμένου Πατρόκλοιο
χωομένου ἐπέκειτο κατὰ βλοσυροῖο προσώπου.*

Bonitius et in genitivorum multitudine et in comparandi vocalis haeret. Quo duplici incommodo Quintum liberaturus *χωομένῳ* et *οἶον τ' ἀμφ' ἐτ.* proponit. Horum alterum Pauwii est, alterum parum praebet utilitatis. Etenim quum Minerva, ut Achillis corpus a putredine intactum servaretur, ambrosiam super caput effudisse et eius ope mortuum vegetum¹¹⁶⁴ vivoque similem reddidisse tradatur, alia quaedam exspectari patet. Latent igitur altius, si quae subsunt, menda; ea vero subesse quum ex insolita verborum postremorum structura, vid. dissertat. meam de vi et usu praeposition. *ἀνά* et *κατὰ* apud Homer. p. 26., tum ex praecedentibus, in quibus *ἔτευξεν* et *ἐπέκειτο* sibi minus respondent, disci poterit, cf. III, 419. sqq. IV, 306. XII, 267. 409. XIV, 181. Itaque Hermannus in opusc. vol. V. p. 48. sqq. totum locum ita putat refingendum:

*σμερδαλέον δ' ἄρ' ἄτυξεν ἐπισκύνιον περὶ πάντας,
οἶον ὅτ' ἀμφ' ἐτάροιο δαΐκταμένου Πατρόκλοιο
δεινὸν χωομένου βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.*

Horum ultima et proxime accedunt ad Theocriti XXIV, 116. *τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ*, quorum noster etiam recordatus est, et ulcus paene insanabile tollunt. In prioribus verbum rarum ἀτύξω, nec, quantum scio, Quinto

notum et audaciora, quae versu exeunte tentavit Hermannus, praesertim quum in eiusmodi comparationibus plana et perspicua expetere soleant veteres, aliquam movent suspicionem. Atque haud scio, an aliis satisfactum fuerit, si rescripsero:

σμερδαλέον δ' ἄρα δείξεν ἐπιστόνιον περὶ νεκρῶν,
in mortuo truculenta supercilia ostendit. Ei enim recepto ἐπέκειτο προσώπῳ egregie convenire intelligitur.

Non ita multo post p. 1232. V, 70. sqq.

— — — — ἀνεδύετο πόντου
Κύπρις ἑυστέφανος, τὴν δ' Ἰμερος ἀμφεποτάτο,
μειδιώσ' ἐρατεινὰ σὺν ἠΰκόμοις Χαοίτεσσιν. —

ad generis enallagen vitandam μειδιῶν ἐρατ. tentatum videmus. Eo iam Pauwius et Scaliger, cf. Dorvill. vannum critic. p. 584., usi sunt, nec dispar est VII, 313. At ista generis permutatio Quinto familiaris, vid. Struv. libell. II. p. 3. et observ. II. p. 13., alibi regnat, unde I, 58. μειδιώσ' ἐρατεινὸν alii immerito vel in disceptationem vocarunt, vel peius etiam, accentu ultimae appicto, pro dativo acceperunt.

XI, 379. sq.

πουλὺς δ' ἀμφὶ γάλαγγι δρόμος· καναγή δ' ὑπὸ ποσσὶ
νισσομένων ἐτέτυκτο· — — —

Bonitius p. 1238. βρόμος restituit, Lobeckius apud Struvium I. p. 12. scitius, opinor, θρόος. Quanquam horum neutrum alibi legitur in posthomeriis, dissonus tamen clamor rei aptior videbitur strepitu, nec disparia sunt Homero II. 4, 436. sqq. Quod reliquum est, colo sublato, posteriora prioribus arctius esse copulanda iure admonuit Struvius.

Sequente pagina XII, 102. sq.

μάντιν ἀγασσάμενοι, τὸν ἄρ' ἐκ Διὸς ἔμμεν' ἔφησαν,
ἢ Διὸς ἢ Φοίβοιο· πίθοντο δέ οἱ μάλα πάντα. —

haec adscripta legimus: „nisi quis in priore versu scribendum existimaverit θεοῦ, quo nomine universali reposito in posteriore versu disiunctiva suum haberet locum, facilius removebitur offensio, quae nunc inest verbis ἢ Διὸς ἢ Φοίβοιο, si pro ἢ Διὸς scripserimus ἐκ Διὸς.“ Quibus adiecit exempla quaedam huius ἐπαναλήψεως Homerica. Unum vero horum olim mihi

venit in mentem, vid. Glasewald. conl. p. 9., alterum Iacobsius per litteras mecum communicavit. Etsi prudenter admonuit, ubi nomina Διός et Φοίβοιο, utpote sibi invicem opposita, gravius fueris proloquutus, ne opus quidem videri praepositione repetita.

Ut h. l. disiunctiva iterata, similiter alii adversativa du-1165 plex medicas adduxit manus XIV, 166. sqq.

μηκέτι νῦν μέμνησ', ἀλλ' ἴσχομεν ἄλγεα θυμῶ·
ἀλλὰ τὰ μὲν πᾶντα μέλας δόμος ἐντὸς ἐέργει
λήθησ'.

Glasewaldus enim p. 17. ἄσ' ἴσχομ. ἄλγ. θ. proposuit, Bonitius, cui p. 1241. sensus verborum ineptus atque incommodus videtur, maiore etiam molimine ἄτ' ἐπάσχομεν ἄ. θ. Utrumque falsum, certe supervacaneum habuerim, neque ullam, quae Tychsenii fuit suspicio, lacunam subesse crediderim. Primum enim ἀλλὰ pro epicorum more iteratum neminem potest offendere, vid. Passovii lex. s. v. ἀλλὰ, deinde ἴσχομεν adhortandi vim habet, idemque atque ἴσχομεν significat, velut et activum Od. 19, 42. et medium 22, 411. ἐν θυμῶ, γρηῦ, χαῖρε καὶ ἴσχεο, μηδ' ὀλόλυξε, quod et ipsum Quintus aliquoties sic dixit, vid. III, 633. 770. 779. VII, 38. XIII, 409. XIV, 187.; porro pluralis adest IV, 266. XII, 206. XIII, 334., activum denique IX, 313. ἴσχε, τέκος, καὶ μή τι πελώριον νί' Ἀχιλλῆος Κτείνης. Deinde versu sequente aptior erit optativus, quem Rhodomannus latine expressit. Menelaus igitur ait: *ne iam horum recordare, sed dolorem animo contineamus, verum haec potius omnia sempiternae tradamus oblivioni.* Quae si vere disputata fuerint, et mutatione et lacuna facile carebimus. — Caetera eiusdem generis, quibus quod addam non habeo, acervatim iam dicam: V, 362. ἰρῶν μνωμένη, τὰ οἱ ἔμπεδα κείνος ὄρεξε· ἔρεξε, quod Bonitius p. 1231. suppeditat, occupavit Struvius I. p. 6. — VI, 53. sq. δεῖπνον ἐφοπλίσσασθαι ἅπαντας Ἄνδρας ἢ δ' ἵππους· αὐτοῖς ἢ δ' ἵπποις, quod p. 1233. profertur, iisdem de causis appinxit Pauwius. — Ib. II, 174. ὄφρα καὶ ἀσχαλόωντις ἀπὸ πτολέμοιο τράπηται particulam ὄφρα καὶ instauratam dedi in observat. II. p. 12. — VII, 372. αἴψα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔβη, quod

de Neoptolemo navem conscendente dicitur, *ἀν' αὐτὸς ἔβη* exspectari iam Rodomannus perspexit, vid. p. 1236. — Paulo post *ἐπὶ* et *ὑπὸ* praepositiones confusae notantur, et VI, 209. *ὀβρίμου Ἡρακλῆος ἐπὶ στιβαρῆσι χέρεσσι* haec, ib., 247. *καὶ τὰς μὲν ὑπὸ στυγερῆσι φάτνησιν Αὐτῷ σὺν βασιλῆϊ κατὰ φρονέοντι δαίξεν*, illa non immerito desideratur, sed neutrum latuit Wernickium ad Tryphiod. 53. sq. — Disiunctivam pagina proxima V, 386. *μαίνεται δ' ἡὔτε πόντος ἀπείριτος, ἢ ἐθύελλα*, restitutam et Struvius I. p. 7. commendavit, et ego ipse utroque prius adscivi in ephemer. Ienens. l. l. p. 364. — Ib. IX, 259. *ὁ δ' ἐς κενεὴν δόρυ τύψας Ἥερα* — casum quartum profecto importunum tertio mutari iussit Struvius I. p. 6. — De quibus postea disseritur, e l. VI, 457. depromptis: *τετυγμένα δούρατι φωτῶν Ἐλκε' ἀκειόμενος*, in iis *τετυγμένα*, quemadmodum Bonitius vult, resingendum esse dixi in observat. II. p. 12. — Ib. XII, 186. *οἱ δὲ κολῶνας Χερσὶν ἀπορρήξαντες ἀπ' οὔδεος Ἰδαίου* ex Rhodomanni interpretatione *οὔρεος* assumpsit Pauwius. — Ib. XIV, 113. *ἀνέρι γὰρ πινυτῷ καὶ ἐπίφρονι πολλὸν ἄμεινον Κῦδος καὶ χουσοῖο καὶ οὔδεος* ultimum ab hoc loco alienum post Piersonem in verisimil. p. 35. Weichertus quoque in epist. crit. ad Eichstaedt. p. 56. in *εἶδος* mutandum censuit. Sed haec hactenus.

Progrediamur ad ea, quae, quantum nobis innotuit, vir doctus primus et in suspicionem adduxit, et pristinae studuit reddere integritati. In quibus haud pauca acute animadversa et scite correcte reperiri lubens agnosco; alias vero sine idonea causa vitia quaerit, vel medicum cultellum temere admovet. Sunt adeo quaedam sanissima, quibus error potius quam inscitia levem maculam aut adpersit aut adpersisse videtur, ab eo serio tractata et ad veritatis legem severe exacta. Horum in numerum refero VIII, 438.

σοὶ δὲ καὶ εἰ μέμονε κ ρ α δ ῖ η τὰ δε μηχανάσθαι,
ubi *κ ρ α δ ῖ η* scribendum esse p. 1236. docemur. Ut autem taceam casum rectum aptioribus Quinti testimoniis, velut VI, 33. IX, 118. fuisse stabiliendum, tertium, editore Gottingensi inscio et invito, sola operarum negligentia illatum esse ex eo patet, quod in versu tribus e libris, Ven. Escur. prim. et

Cantabr. una cum proximo suppleto, priores enim carent utroque, Tychsenius sua manu *κραδίη* dedit. — Nec plus momenti est particulae *ὡς* XIV, 590.

ὡς δὲ καὶ ἄλλοι Ἀχαιοὶ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα φέροντο,
p. 1231. tenore instructae. Ei enim sola littera maiuscula apud Pauwium et Tychsenium offecisse videtur.

Aliquam et eam laudabilem, sed Quinto parum fructuosam, operam impendit iis, quae mutilata aut luxata habuit, qua de re iam Tychsenius in commentatione de Quinto p. XCV. sqq. nonnulla disseruit. Ab his igitur, etsi pleraque in fine demum commemorantur, faciam exordium. Duos poetae locos X, 376. — 384. et I, 461. — 464. transponendo censet emendandos p. 1243. sqq. Quorum altero Hecuba Paridis mortem deplorat, altero Theano matronas Troianas, Penthesileae virtute ad arma capessenda incensas, a vano bellandi studio eo potissimum deterret, quod vi ac fortitudine illa sint longe inferiores. Atque hac quidem de re plurimis praemissis sic exponit:

*τὴν δὲ φάτις καὶ Ἄρως ἔμεν κρατεροῖο θυγάτρα·
τῷ οἱ θηλυτέρην τιν' ἐριζέμεν οὔτι ἔοικεν·
ἢ ἐτάχ' ἀθανάτων τις ἐπήλυθεν εὐχομένοισιν.
πᾶσι δ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ὁμὸν γένος· — —*

Iam versum tertium, quod nullo nexu vel cum antecedentibus vel cum sequentibus cohaereat, loco prorsus importuno positum existimat Bonitius. Eo vero ante versum alterum collocato omnia recte procedere suspicatur, quo facto, singula ita reddit: „*Hanc vero ferunt Martis filiam esse, aut fortasse immortalium quispiam ad illorum vota venit; quare non par est, feminam cum ea decertare.*“ Quae dum scribebat, priora quidem, nec vero posteriora consideravit. Ut enim ad Troianarum cupiditatem restringendam satis erat commemorasse, Penthesileam Marte patre editam esse, ita superiorum mentio, quorum aliquem Penthesileae forma indutum suis auxilio venisse Theano divinat, ut Thymoetes II, 18. facit, deorum et hominum discrimen, de quo postea uberius dicit Antenoris uxor, respicit. Significat enim deos omnia posse, homines vero, natura quidem et ortu pares, studio ac voluntate diversa

obire opera, e quibus illud sit longe optimum, quod quisque norit. Itaque suadet, ut feminae texendo dent operam, bellum viris, usu diuturno exercitatis, relinquunt. Haec si reputaveris, generis humani conditionem potentiori deorum numini opponi erit consequens, ideoque versus singuli suum obtinebunt locum; sede enim eorum mutata nulla omnino apparet caussa, ob quam proxima adiungantur superioribus. Ut vero haec plana et perspicua esse crediderim, ita de altero loco difficilius erit iudicium. Etenim quum Hecuba dicat, dum vita supersit et spiritus artus regat, se Parin defleturam esse, alia, quae insuper timet mala, illi adiacere aptum et commodum potest videri. Quibus demum enumeratis et numinis infesti iram et mortis olim oppetendae desiderium addere par erat. Recte igitur Bonitius v. 380. — 384. ante versus 377. — 379. collocandos putavit, quo quidem instituto nihil superesse videtur, quod non suo legatur loco. At eiusmodi conatui duo obstare crediderim: unum omnibus omnino poetis commune, alterum Quinti proprium. Primum in eo versatur, quod animo dolore oppresso Troum regina has effundit querelas. Quare vix postulandum erit, ut omnia recto et continuo ordine procedant; quod qui fieri vult iubetve, is profecto obliviscitur turbidos hominum affectus, poetis saepe describendos et adumbrandos, verba et sententias quasi in emblemate vermiculato structas non pati. Etenim malorum magnitudine et multitudine fractis evenit illud, quod Sophocles Ismenae tribuit in Antigona 563. sq.

*οὐ γὰρ ποτ', ὦ Νάξ, οὐδ' ὅς ἄν βλάβῃ μένει
νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.*

Haec si ad Hecubae lamenta et ordinem, quo singula disposita videmus, transtuleris, poetam non vituperandum, sed laudandum esse intelliges. Itaque vel eo nomine istam traiciendi sedulitatem repudiandam duxerim. Verum accedit huc Quinti ipsius copia, ne dicam loquacitas, qua eadem verbis sententiisque leviter mutatis et in aliam partem deflexis iterum iterumque solet exponere. Nam sicut eo loco, quem modo adduximus, comparatione inter Troicas mulieres et Amazones

v. 453. sqq. instituta eadem propemodum dixit, de quibus sub finem huius orationis admonetur, ita similem verborum ambagem ubique reperias, vid. I, 722. sqq. II, 320. sqq. V, 181. sqq. et 239. sqq. Ista vero molesta sane ac nimia dicendi copia eo etiam augetur, quod noster, carminum homericorum memor, sententiis verbisque inde delibatis sua amat distinguere. Cuius studii ut aliqua certe exempla in medium proferam, ex iis, quae commemoravi, Thersitae convicia in Achillem sparsa cum brevi et concinno Hectoris sermone, quo Paridis pravitatem in II. 3, 39. sqq. 13, 169. insectatur, componantur. Nestoris vero orationi, qua Memnonem refutat, magna intercedit similitudo cum iis Iliadis locis, quibus idem ille senex ingravescentem aetatem conqueritur. Alia ibidem obvia non minus petita sunt ex Homeri fontibus, velut II, 326. sq. ex II. 3, 108. 23, 589. sq. Licet pleraque hoc modo, sed vereor, ne patientia eruditorum abutar; res se tamen sic habet. Idem vero quin Hecubae querelis sit accommodatum, vix poterit dubitari. Etenim illi profecto in iis, quibus v. 379. terminatur, licuit subsistere; verum poeta eorum recordatus, quibus mala urbibus expugnatis ingruentia apud Homerum in II. 9, 592. sqq. Meleagri uxor, ibidem 22, 61. sqq. Priamus ipse persequuntur, Hecubam nova et inaudita, quae sibi postea eventura esse animo quasi praesagit, facit addentem. Quae quum nondum esset experta, praesenti calamitati non tam interponenda quam subiungenda erant. Eam vero ob causam, ut prius, stante Priami regno incolumi, mortem obiisset, regina exoptat. Qua quidem sublata nec praesentem neque instantem fortunae cladem fuisset censura. Participium autem *ἐλπομένη*¹¹⁶⁸ arcto cum matronae voto cohaeret vinculo, quippe quae timore futurorum perterrita mortem, omnis miseriae finem, sibi olim iam opportunam concupiscat. Hisce igitur rationibus impulsus ne in decimo libro quidem v. 376. sqq. ullam singulorum transpositionem, quemadmodum vir doctus voluit, aut commodam aut necessariam habuerim.

Aliquanto plus proficimus iis, quae p. 1242. sq. de lacunis hic illic in posthomericeis repertis disputantur. Ita signo interrogandi V, 229. sqq. post versum tertium reiecto nihil mutili et imperfecti

superesse res ipsa docet, ac priora non minus quam manifesta Homeri imitatio, cf. II. 16, 630. 20, 244. sqq. comprobant.

Nec quidquam ad integritatem abesse patet VI, 125. sqq. Singula enim bene procurrunt ita:

ὡς δ' ὀπόθ' ἔρζεος ἐντὸς ἐεργμένοι ἀθρήσωσιν
ἡμεροὶ ἀνέρα γῆνες, ὅτις σφίσιν εἶδατα βάλλοισι,
σαίνουσιν, τοῦ δ' ἡτορ λαίνεταί εἰς σρόωντος·
ὡς ἄρα Τρωῖοι νῆες ἐγρήθεον, εὐτ' ἐσίδοντο
ὄβριμον Εὐρύπυλον, τοῦ δ' ἐν φρέσιν ἀργαλέον κῆρ
τέρπετ' ἀγειρομένοισιν. — — —

Apposui autem ista plena, ut quae vir doctus inconsideratius praecepit, exprimerem et aliis aperirem. Sunt vero tria: primum ἡμεροὶ, cuius loco edi solet ἡμενοὶ, ut Od. 15, 162. confirmatum, se a Pauwio adscivisse narrat, ignarus in idem et Glasewaldum p. 7. et Wernickium ad Tryphiod. p. 442. incidisse; tum, unde primo in versu ὅταν ἔρζεος hauserit, nondum potui investigare, quum omnes libri in eo, quod dedi, conspirent, nec subiunctivus isti particulae in comparatione adiunctus quidquam molestiae offerat. Postremo totam poetae comparationem minus intellexit, ratus virgula post ὡς δὲ illata et emendatione, de qua modo diximus, omnem, quae nulla est, lacunae suspicionem tolli. Nemo enim profecto ὡς δὲ cum verbo σαίνουσιν connectet; imo praecedenti ἀθρήσωσιν adhaereat necesse est, quandoquidem imago ab anseribus petita protasi et apodosi distinguenda est. Dicit enim Quintus: *ut vero ubi anseres cicuros, cavea inclusi, dominum inspiciunt, qui iis pabulum proiciat, adulantur, et inspicientis animus exhilaratur: ita Troium filii delectati sunt Eurypylo conspecto, eius vero animus terribilis ex congregatis cepit voluptatem.* Opponuntur anseres domini benigni ad spectu clangentes Troibus Eurypyli adventu laetantibus, dominus vero anserum voluptate gavisus Eurypylo Troianorum corona animum oblectanti. Quare recte, credo, sustuli e versu 129. colon, quo distinguitur vulgo Eurypyli nomen a sequentibus. Ista vero comparatorum ratio et Quinto et aliis admodum familiaris est, vid. I, 63. 396. II, 379. VIII, 278. IX, 172. 473. XIII, 537. XIV, 33. 263.

Nec maiore successu lacuinae suspicionem ex tertio loco¹¹⁶⁹ IX, 45. exemit. Narratur ibi Eurypyli corpus, a reliquis caesis separatum, ante Dardaniam portam ad Xanthi fluenta conditum esse hisce:

τοὔνεκά μιν τάχυσαν, ἀποκταμένων ἐκὰς ἄλλων
Δαρδανίης προπάροιθε πύλης, ὅθι μακρὰ ῥέεθρα
δινῆεις προΐησιν, ἀεξόμενος Διὸς ὄμβρω.

Iam Bonitius epitheton *δινῆεις*, quod apud Homerum Scamandro solemne sit, Quintum nude ac simpliciter ad fluvium illum significandum usurpasse autumat; quo probato nihil deesse videri. At ea tum Rhodomani tum Dorvillii, vid. vann. crit. p. 353., iam fuit coniectura. Hic vero adiectiva nominum provincia non ita raro fungi aliis aliorum exemplis docte comprobare studuit; ad eum igitur legentes remittere satius erat. Verum enim vero nec Dorvillius nec noster interpres id, quo contendunt, sunt assecuti. Nam sane mirum esset, si Quintus, qui Xanthi nomen suo carmini aliquoties intexuit, vid. I, 589. II, 488. III, 24. IV, 157. V, 433. VIII, 143. 345. IX, 170. 178. 298. XI, 136. 246. XII, 459. XIII, 337. XIV, 80., Scamandrum certe bis commemoravit I, 10. IX, 210. ab illo epitheto semper abstinisset, eoque uno loco obscurius esset usus. Vana ergo est ista explicatio et poetae sermoni admodum infesta. Itaque nihil relictum video, nisi ut vel versum excidisse sumamus, vel audaciore coniectura *Ξανθὸς ἐπιπροΐησιν*, cuius exempla non desiderantur, cum Dausqueo restituamus.

Atque his quidem locis Quinti verba plena et integra nobis tradi vir doctus arbitratur, in libro vero X. v. 131. sqq., ubi Endymionis fabula attingitur et Tychsenius nihil fere excidisse augurat, plura desiderat. At in versu quidem 131. unum alterumve verbum, quod alii aliter expleverunt omissum esse numeri testantur. Proxime, ut opinor, ad veritatem accessit Pauwius, dummodo ἀπ' αὐτῆς ἰδέοις, sive ἀφ' ἄρματος inserendum statueris: nam quod libri quidam Tychsenii proferunt ἐτείρετο, id prorsus ineptum videtur. Postea v. 135. clausulam depravatam ad nos pervenisse intelligo, medicinam promptam et commendabilem haud reperio; personam vero

Observ. in Q. Smyrn.

secundam: ὀπρόθ' ἴκηται, in proximi fine e l. I, 303. refingendam esse iam Rhodomannus vidit eamque latine reddidit, Nihil igitur novi aut inauditi allatum habemus.

Quem deinde locum in lacunis enumerandis a Tychsenio perperam neglectum et manifesto sententiarum hiatu insignem censet Bonitius, eum, ut recte ceperit, valde vereor. Scribit ergo poeta XIV, 89. sqq.

1170 *μολπή δ' οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος, εὔτε κολοιῶν
κλαγγὴ ἀπειροσίη, ὅπότε εὐδίων ἤμαρ ἴκηται
χείματος ἐξ ὀλοοῖο, πέλει δ' ἄρα νήνεμος αἰθέρῳ·
ὡς τῶν παρ' νήεσσι μέγ' ἔνδοθι γιγθομένων κῆρ
ἀθάνατοι τέροντο κατ' οὐρανόν· — —*

Haec ut probe comparentur sibi que invicem respondeant, post versum quartum unum interponere iubemur eius fere sententiae:

*κλαγγὴ δ' οὐρανὸν ἴκεν ἀάσπετος, οἱ δ' αἶοντες
ἀθάνατοι τέροντο κατ' οὐρανόν· — —*

Ne quid autem de nomine molestius repetito dicam, quid, quaeso, opus est additamento, quo nihil aliud discimus, nisi quod primo versu aperte declaratum erat, Achivorum cantum in coelum penetrasse? Ad illa igitur proxime referendum erat εὔτε: *cantus in coelum per aethera penetravit, sicut infinitus graculorum clangor*. Ultima vero serenam tempestatem et tranquillum spectant aethera, quibuscum et laetus Achivorum concentus et voluptas deorum, qui a Danaorum parte stabant, ex eo percepta componuntur. Vere haec esse disputata similia similitudinum exempla docebant; uti XI, 396.

— — — *δάμασσε δὲ τλήμονι πτόμῳ
ἀνέρας, οὓς κατέμαρψεν ἐν ἀσπίσιν, εὔτ' ἐν ὄρεσσι
φερβομένους ὑπὸ πρῶνα βίη κρημνοῖο ῥαγέντος
αἴγας, ὑποτρομέουσι δ' ὅσοι σχεδὸν ἀμφινέμονται·
ὡς Δαναοὶ θάμβησαν· — — —*

Quibus eandem, qua priores continentur, inesse rationem nemo non perspiciet, add. III, 170. XI, 483. XII, 530. Absit ergo et lacunae et versus adventicii, quo nullo pacto egemus, desiderium.

Clarius impressum est lacunae vestigium I, 505.

— — — — οἷ ῥα καὶ αὐτοὶ
 Τρώων ἀγλαὸν ἄστν διέπραθον ἐγγεῖησι,
 τὸ πρὶν ἄμ' Ἡρακλῆϊ δαίφροσι Λαομέδοντος.

Secus quidem videtur Bonitio, qui de hisce p. 1228. sqq. copiosius disputat et Tychsenii coniectura, qua ἀφραδίησι cum Laomedonte coniungendum substituerat, refutata eo tandem pervenit, ut omnia salva et integra existimet, ubi versu medio ἐγγεῖησι revocaveris, in extremi clausula λαὸν ἐλόντες i. e. *populum interimentes* correxeris. Sed assensum cohibeo; ponamus enim Tychsenii opinioni notam Aeacidarum fortitudinem, implicitam structurae difficultatem, aliaque exempla, velut VIII, 133. obstare, mentio Laomedontis, cuius perfidiam Troiae attulisse excidium iam Homerus novit Il. 5, 649., et aptissima et maxime necessaria erit. Deinde λαὸν ἐλόντες, etsi Quintus VI, 619.

ἐκ δ' ἄρα πληθύνος εἶλεν ἀάσπετα φῦλ' ἀνθρώπων,
 recte scripserit, propter duplicem ambiguitatem inauditum et insolitum videbitur, epicorum vero est λαὸν ὀλέσσαι, cf. I, 94. 522. VII, 142. IX, 83. Praeterea quum de urbe per vim expugnata sermo sit, δῆμον potius quam λαὸν hostili impetu caesum captumque esse facile intelliges. Hisce igitur¹¹⁷¹ de caussis tantum abest, ut invento isto poetae manus instauretur, ut id ab eius usu plane abhorreat. Satius igitur erit vel cum Rhodomanno versum omissum desiderare, vel dativum Λαομέδοντι, quanquam isti quoque difficultatem aliquam inesse crediderim, reponere.

Ex singulis singulorum emendationibus eas solas perse-
 quar, quae aperte falsae aut valde dubiae proponuntur missis
 aliis, vel longiorem disquisitionem sibi postulantibus, vel bene
 et prudenter excogitalis. Illius, nisi animus fallit, generis est
 I, 583. sq.

— — — — σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ παγχὺ μέμνησας,
 ἢ μὲγ' ἔτλησ καὶ νοῖν ἐπηπείλησας ὀλέθρον.
 Tota enim disputatio, qua p. 1227. audendi significatio verbo
 τλήναι denegatur, eo laborat, quod μέγα adiectum legitur.
 Nam ubi concesseris V, 646. ὀππὸτ' ἔτλη μέγα ἔργον,
 cui X, 430. μέγα τλήσομαι ἔργον congruit, nihil aliud

indicare, nisi *arduum quiddam suspicere*, nostrum illis perquam simile esse patet. Nec quod illi subiiciendum dicitur: ἢ μίγ' ἔφησ, *quae magna loqueris, nobis minitata perniciem*, adeo certum fixumque est, ut nulla ambigendi materia sit relicta. Primum enim non modo magniloquentiam, verum etiam audaciam pluribus exprobrat Penthesileae Achilles, quippe qui se et Aiacem omnium mortalium fortissimos praedicet et Iovis sanguine cretos, quos Hector ipse vel e longinquo conceptos horruerit. Penthesileam vero somnii etiam fallacia inductam Achillis caedem animo agitasse v. 129. sqq. ostendunt. Deinde μέγα φάσαι vix unquam eo modo, quo hic explicatur, apud Quintum, qui utroque saepissime utitur, licet reperire. Ut enim μέγα φρονέειν, κνυδιάων, χαιρείν, γηθείειν aliaque finitima, sexcenties adsunt, ita illud uno dumtaxat versu eoque suspecto cernitur. Nemo enim huc trahet Andromachae verba I, 100. — τί νυ τόσσα μέγα φρονέουσ' ἀγορεύεις; id quod vetant I, 335. II, 287. VIII, 134. XI, 222. 355. Maxime autem nituntur I, 563. ἢ μέγα τοὶ δ' ἐγέλασαν, ubi Rhodomannus vertit: „haec iactavit.“ Nec profecto commoda est Tychsenii ratio, quam, Heynio duce, adoptavit: ἢ μέγα τοὶ δ' ἐγέλασ. Attamen probe intellexerunt Gottingenses, μέγα potius sequentibus quam antecedenti esse annectendum. De quo nos non dubitare sinit Quintus ipse, vid. I, 741. ἢ μέγα νεικείων, add. II, 81. III, 128. IV, 533. V, 522. VI, 308. VII, 287. VIII, 443. Itaque Tychsenii quidem iuncturam improbo, sed illum locum ἢ μίγ' ἔφησ magnopere adiuvari nego. Scripserim potius I, 563. ἢ μέγα δ' οἴγ' ἐγ. κτλ. Nec II, 446.

γνώση δ' ὡς θεός ἐστιν, ἐπὶν δόρυ χάλκεον εἶσω
 ἐς τεὸν ἦπαρ ἵκηται, ἐμῇ βεβλημένον ἀλκῇ. —
 vel interpunctio ex altero versu medio sublata vel βεβλημέ-
 νον cum spiculo iunctum mihi quidem valde arridet. Incom-
 moda enim, quae ex usitato et noto oriuntur, non tanta sunt,
 quanta Bonitio p. 1229. esse videntur. Primum ἐπὶν tum
 ab Homero tum a Quinto non raro sic interiicitur, ut ad
 prius redeat oratio, cf. II. 9, 358. Od. 4, 222. 10, 411. Quint.
 VII, 213. XIV, 221. X, 34., in quibus emendandum erit:

ἤμιν, ἐπὴν εἰρχθῶμεν ἀνὰ πόλιν, οὐδέ τις οἴσει --.

Magis etiam isti conatui obstat *βεβλημένον*, cum nomine praecedente *δόρυ* coniunctum, id quod ab epicorum usu prorsus alienum dixerim. Iste enim *βλήμενος, βεβλημένος, πε-*1172 *παρμένος* aliaque eius generis semper ad vulneratos telique ictu petitos refert, nunquam vero cum hasta sagittave missa componit. Ac de Homeri quidem consuetudine nullae sunt lites, Quinti vero sermonem iisdem includendum esse terminis argumento erunt I, 819. III, 144. 183. 282. 316. 437. V, 390. VI, 228. 272. VII, 616. XI, 44. 47. 105. 307. XIII, 148.

In querelis, quibus Ajax prosequitur Achillis mortem III, 450. sqq.

ὦ πόποι, ὅς ἄρα πάγγυ γέρον ἐν δώμασι Πηλεὺς

ὀχθήσει μέγα πένθος, ἀτερπέϊ γήραι κύρσας·

αὐτῇ σὺν φήμῃ μιν ἀπορῥαίσει μεγάθυμον·

extrema merito offenderunt Bonitium p. 1230. At quum neque horum originem scrutaretur, neque poetae sermonem satis haberet perspectum, accidit, ut maiore quidem ex parte iudicis munere bene fungeretur, ab initio vero nostro desiderio parum satisfaceret. Iam plura hic olim turbata fuisse et antiquiores editiones et annotatio Pauwii, qui ne in altero quidem versu attigit veritatem, satis demonstrant. *Μεγάθυμον* autem, priores dant *μέγα θυμόν*, infelici Dausquei hariolationi acceptum refertur, idque iam propterea erit repudiandum, quod alias semper adhaerescit ad nomen quoddam, vid. III, 760. VI, 309. 404. 407. VII, 376. VIII, 310. XII, 153. 447. Commode igitur noster scripsit *τάχα θυμόν*. Sed exordium minus scite ita refingit:

αὐτῇ κεν φήμῃ μιν ἀπορῥαίσει τάχα θυμόν.

Nam primum Peleo seni luctus citius quam fama nuntia mortem asferre debebat, tum particula *κεν* tam arctis apud Quintum circumscribitur sinibus, ut ei nullus locus hic relictus esse videatur. Possit quidem ex Homeri usu cum futuri iungi indicativo in re fortuita atque incerta; at Quintus eam structuram ignorat, neque in enuntiatione conditionali indicativum futuri unquam admisit. Nam in versu non ita multum distante III, 454,

εἰ δέ κεν οὐ φθίσει ἐ κακῇ περὶ νιέος αἴσα,

aoristi subiunctivum expectandum fuisse X, 400. sq. XII, 226. XIV, 221. testificantur, add. XII, 249., ubi fortasse *εἰ καὶ ἀεικίζουσι*, pronomine inutili expulso, restituendum erit. Legitimus autem est aoristi imperfective indicativus, si res eventura fuisse dicitur, nisi aliud intercessisset impedimentum. Plerumque oratio tunc a particulis *καὶ νύ κεν* exorditur et conditionales *εἰ μὴ* habet subiectas, cf. I, 447. 689. 775. II, 507. III, 26. 366. 752. alibi, semel *καὶ κεν* poetae satisfacit VI, 542. Nihil propemodum ea differunt exempla, quae conditione vel praemissa vel subsequente, si quid factum esset, aliud eventurum fuisse ponunt; iis et *ἄν* et *κεν* aptae habentur, cf. II, 329. V, 209. 584. 588. VII, 514. cum IX, 53. XIII, 366. Denique futuri indicativus poscitur, si quid alio iam facto vel certe instante dicitur eventurum. Ita Briseis Achille caeso servitatem sibimet ingruentem auguratur hisce III, 571.

*καὶ νύ κεν ἀμφιπολεῦσα κακὰς ὑποτλήσομ' ἀνίας
σεῦ ἀπονοσοφθεῖσα, δυσάμμορος.* — —

add. IV, 41. V, 126. VI, 79. X, 228. In sententia autem relativa indicativus recte legitur XIII, 131., ubi res in sola versatur cogitatione et negatio praemittitur. Contra nihil est dubii, quin alibi vel modus vel particula laboret; ita III, 654. *ἀνέρας, ὅττε θέλῃσι* recte opinor emendarunt Rhodomannus 1173et Gerardus in lect. Apoll. p. 91. *ὄν κε θέλ.* sive *κ' ἐθέλ.* Idem modus revocandus est VI, 598. VIII, 367. *κτείνων, ὄν κε κίχῃσε*, quod persuadent III, 308. IX, 177. et Homer. Od. 12, 122. *δεῖδω, μὴ σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν.* In posthom. V, 125. *ἀλλ' ἴτω, ὅς κ' ἐσάωσε νέκυν καὶ ἄριστος Ἀγαῖων*, melius sibi respondebunt, *ὅς τ' ἐσάωσε νέκυν κ. ἄρ. Ἀχ.*, eundem enim, qui Achillis servavit corpus Achivorum fortissimum indicat Thetis, neque id latuit Struvium I. p. 5. Sed redeamus in viam. Priore igitur in versu III, 452. particula ista et a poetae sermone aliena est, et, si vel maxime apta esset, optativum requireret, quemadmodum alia ostendunt testimonia, velut III, 488. V, 470. IX, 195. Hom. II. 8, 24. Ceterum *αὐτὸς* pronomen aliquoties sic usurpavit Quintus, ut latinis *una cum* possit reddi, vid. VI, 248. 270. 300., quod

iam Homerus praeivit, cf. Il. 9, 194. 14, 498., neque ignorant alii, ut Apollon. Rh. Arg. III, 1288. IV, 1230. 1591. Quo etsi plerumque id, quod alteri adiunctum est, significatur, facillime tamen ad tempus denotandum transferri poterit, unde Quinti verba commodum praebere sensum intelligitur. Praesagit enim Ajax Peleum nuntio de filii morte accepto statim exspiraturum esse. Vix igitur *σύν* erit removendum, certe *κεν* longe ineptius habeamus necesse est. Neque alii Quinti versui eandem medelam aptius applicatam videmus p. 1232., ubi quum IV, 408.

— — — *ἔφη δέ ἐ πολλὸν ἀμείνω*
ἔσσεσθ', ὅς κέρσειεν ἀπὸ τρίχας ὄξει χαλκῷ. —

pronomem tertiae personae demonstrativi loco importune dicitur, iterum *κε* recipi iubet, cuius quae sit vis, equidem non assequor. Alia ratio est Homericorum Il. 23, 855. sqq., e quibus nostra petita sunt. Quae si accuratius inspexeris, non nihil excidisse possis suspicari, quanquam ea de re anceps erit et ambiguum iudicium. Similem autem pronominis abundantiam IX, 484. *φάνεν δέ ἐ, οἶος ἔην περ*, feliciter sustulit Lobeckius ad Soph. Aiac. 313., dum corrigit, *φάνεσκε δέ* eodem modo hic adoptare possis: *ἔφασκε δέ π. ἀμείνω*. Hoc si minus placuerit, *ἔφη δέ τε π. ἀμ.* levioere opera rescribemus. Novit enim Quintus illam particularum copiam, vid. II, 231. V, 250. VII, 284. XI, 63. 125. Haud scio, an articulo idem sit praeserendum XIV, 386.

καί ῥ' αἱ μὲν περὶ γούνατ' ἔχον γέρας· αἱ δὲ τὰ τέκνα
ἄμπεχον ἀγκοίνησι· τὰ δ' οὐπω δούλιον ἦμαρ
ἔστενευ, οὔτε πάτρης ἐπὶ πῆμασιν, — —

praesertim quum relativum insequatur, et in vulgari olim fuerit *αἱ δὲ μέτωπα*, e quibus Pauwius Rhodomanno oblocutus nihil sani et veri potuit extundere. Atque in his minutiis tot restant in posthomeris corruptelae, ut qui illis operam dare voluerit, vix commentandi sinem inveniat. Pauca quaedam eius generis hic delibemus. Ita *δέ τε*, quae alias bene copulantur, aperte repudiandae sunt IX, 260. *οἱ δέ τε δηριόωντο* pugnae enim productae convenit: *οἱ δ' ἔτι δηρ.*, veluti IV, 277. — *οἱ δ' ἔτι μακρῆς Δηριόωντ' ἐλάττησι μεμαότες*, add. III, 179.

VI, 228. VIII, 320. IX, 284. X, 460. XII, 480. XIII, 147.
352. Neque illud neque vulgo editum probaverim XII, 293.

*ἄλγεα μὲν παρὰ ποσσὶ θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν,
ἔσθλα δὲ πολλὸν ἄπωθε· πόνον δ' ἔγε μέσσον ἔλασαν.*

Ibi enim *γε* incommode oblitteravit praepositionem *ἔς*: *πόνον δ' ἔς μέσσον ἔλασαν*. Qua de medela eo minus ambigi poterit, quo saepius praebent epici simillima, cf. IV, 180. 218.

235. Hom. II. 4, 299., accedit Monacensis liber, qui *ἔς μέσσον* exhibet. — Iterum male se intulit δὲ XIV, 557.

— — πολλοὶ δὲ μὲν ἔνθα καὶ ἔνθα

σβεννύμενοι σμαράγιζον ἔσω πόντοιο κεραινοί.
ubi πολλοὶ *γε* μὲν requiritur, vid observ. ad II. 2, 709. —
Contra XIII, 257.

νήπιον οὗτοι δῆριον ἐπιστάμενον πολέμοιο. —
particula debetur Rhodomanno, qui *οὗτοι* vel *οὐκ ἔτι* pro noto et usitato *οὔτι* suasit. Alterum absonum erit, alteri speciem veri praebet IV, 431. sq. Utrique autem praeferendum erit *οὔπω δῆριον ἐπ. π.*, cui egregie concinit VII, 266. *νῦν δὲ σὺ μὲν νέος ἔσσι, καὶ οὔπω δῆρια ἔργα Οἴδας*, vid. insuper XIII, 123. — Temporalis *ἕως* bis terve finalem aut comparativam *ὡς* fraudi fuisse in observat. II. p. 7. dixi, illamque I, 195. XIII, 200. restitui; his iam adiungo tertium versum X, 297., ubi Paris promptam et celerem Oenonae opem sibi expetit:

*ἀλλ' ἐλείριε τάχιστα, καὶ ὄκνημόρων σθένος ἰὼν
ἔξάνεσ', ἕως μοι ἔτ' ἀμφὶ μένος καὶ γυῖα τέθληε.*

Bene igitur vertit Rhodomannus: „*dum mihi vires adhuc et membra vigent.*“ — Pristinum iuventutis robur sibi exoptat Nestor XII, 266.

ὡς ὄφελον μέγα κράτος ἔμοῖς ἐπὶ γούνασι κείτο, —
commodius erit hisce *ἐνὶ γούνασι*, vid. II, 340. III, 139. IV, 306. VI, 310. VII, 71. Sed hic subsistam ad ea reversurus, quae vir doctus ad Quinti carmina emaculanda attulit. Iam enim periculum est, ne ii, quibus sua sola placeant, me parum acute et tragice haec exornasse obiiciant. Ille igitur improbat IX, 88.

οὐ γὰρ Ἀλεξάνδροιο πέλει περί μ ο ὕ ν ο ς ἄεθλος,

adiectivum et eius loco requirit *μοῦνον* e l. IX, 371. stabilien-
dum. Sed plura poterat congerere, vid. XIII, 106. 112. 115.;
priora enim ex manifesta Callimachi et Apollonii imitatione
sunt traducta, cf. illius hymn. in Cer. 93., huius Arg. II,
201. Nec vero vulgare prorsus damnandum crediderim, quan-
quam adiectivum plerumque iungitur personis, vid. I, 767.
V, 260. XII, 23. 472. XIV, 365., tamen ad illius similitudi-
nem referre possis XIV, 652. — *ψάματος δ' ἔτι φαίνεται
μόνη*. Aliam causam, qua *μόνος ἄεθλος* magis etiam
commendetur, sciens praetermitto.

Dura sane emendatione III, 665.

ἀλλ' ὅτε καρχαλώσα δι' αἰθέρος ἦλυθεν ἠώς,
ne καὶ τότε δὴ v. 672. in apodosi reperiatur, criticus p. 1231.
καὶ τότε καρχ. reposcit, eo duriore, quod idem paullo post
ingeminatur. Concedimus quidem eo modo δὴ τότε Quinto
frequentari, sed ἀλλ' ὅτε non minus crebrum est, vid. II, 490.
V, 333. 599. 653. VI, 498. VII, 707. 732. IX, 233. 489.
XIV, 336. Quare quid poetam prohibuerit, quominus καὶ τότε δὴ
in apodosi collocare posset, haud assequor, praesertim quum
Homerus ita loquatur sexcenties, vid. II, 1, 494. 6, 176. 9,
475. 22, 209. 24, 32. 785. Od. 4, 461. 5, 459. 7, 261.
9, 492. 10, 145. 157. 250. 471. alibi.

Ibidem IV, 146.

— — — — τοὶ δ' αἰόντες
*τέρπονθ', ὅσα Ἀχιλλῆος ἀνύμονος ἀφθίτα ἔργα
μέλπε μέσῳ ἐν ἀγῶνι.* — — —

quod nondum verbum de Achille fecit Nestor, ὅσα cum Pau-
wio in ὡς δὲ i. e. *item*, *eodem modo* mutari iubetur. Hoc
vero singulis quidem fortitudinis speciminibus ab Achille editis
bene convenit, nec tamen universae rerum gestarum magni-1175
ficentiae ac gloriae, vid. v. 150. 151. 153. 156. 160. 163.
167. ell. XIV, 127. 131. 133. sqq. Itaque ὅσα de iis potius
omnibus, quae iamiam dicturus erat Nestor accipiemus, singula
deinde particulis ὅπως, ὡς ac similibus comprehenduntur, vid.
XIV, 211. sq. — Adverbium γε p. 1232. pluribus e locis pro-
scriptum alias aliis remediis compensatur, de quibus nihil est,

quod addam. Sed IX, 392. — *φαρέτορ παρέκειτο γε μακρῆ*, fortasse locum invenit ex epicorum forma rariore *φ. παρ-εκέσκετο μακρῆ*, vid. Od. 21, 41. Quo concesso nulla ege-
mus verborum traiectione; abest autem *γε* a libro Veneto.

Inutilissimae omnium eae videntur esse coniecturae, qui-
bus nihil nisi ingenii quaedam ostentatio dedit originem. Haud
scio, an ex eo genere sint, quae p. 1233. ab initio disputan-
tur. Aiace enim e vita sublato fratris caedem V, 515. sqq.
Teucer deplorat hisce :

οὐδ' ἔτ' ἐμοὶ νόστοιο τέλος σέο δεῦρο θανόντος
ἀνδάνει, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄτομαι ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
ὄφρα με σὺν σοὶ γαῖα φερέσβιος ἀμφικαλύπτῃ.

Quibus nihil omnino, quod quenquam offendere possit, primo
adspectu inesse videtur. „At vero ὄτομαι ὀλέσθαι mortis
indicare desiderium sequentia aperte produnt. Iam ἔλπεσθαι
quidem simplicé opinandi significatione satis est usitatum, num
vero ὄτομαι sperandi optandive vim adsciverit, valde du-
bium. Quare suspectum est ὄτομαι et sub eo latet ἴεμαι.
Syllaba autem, quae ad versus integritatem desideratur, num per
ἔτι, an per aliud vocabulum sit supplenda, non ita facile
decernes.“ Summam posui eorum, quae verbosius etiam dis-
seruntur. His vero primum ipsa verbi notio, deinde usus ad-
modum repugnant. Nam quum ὄτω et ὄτομαι proprie sint *ani-
mo praesagio* sive *augurōr*, unde ὄσσα, ὄσσομαι, προτιόσσο-
μαι ducunt originem, malum aequè ac bonum e longinquo
praevidere et praesentire aliquem posse apparet; quare tum
metuendi tum sperandi optandique notio minime erit aliena.
Ne vero peregrinam advocemus auctoritatem, pauca Quinti
testimonia sufficiant, ut XII, 257.

— — νῦν γὰρ τοι ὄτομαι ἐσσυμένως περ
ἀργαλέον πολέμου τέκνωρ εὐδελιον ἔσεσθαι.

Add. II, 33. VI, 91. XIII, 445. I, 132. IV, 577. VII, 480.
His quidem impulsus rationibus omnia sana atque integra ha-
buerim. Aliquanto plus suspicionis movet pronominum tenor;
nam quum Teucer semet ipsum fratri mortuo opponat, ultima
sine dubio melius ita constituemus :

ὄφρ' ἐμὲ σὺν σοὶ γαῖα φερέσβιος ἀμφικαλύπτῃ.

Eurypylus statura et robore inter suos excellens VI, 131. describitur hisce :

— — — ὁ δ' ἔξοχος ἔσπετο λαῶν.

Id imperatori milites ducenti nec subsequenti congruere iam Pauwius negavit, ideoque ἤγγετο suasit; illo melius et scitius erit ἐπλετο p. 1234. propositum. Attamen ne ipsa quidem Penthesilea I, 53. in primo exercitus agmine ad Troiam profecta dicitur. Quapropter ἔσπετο ea solum de caussa displicet, quod paullo ante v. 121. exercitus Eurypylum sequitur, hic ille exercitu traditur posterior.

VI, 579. sq.

καὶ τότε δὴ Δερῶπων ἱρικυδέος Εὐρύπυλοιο
τύψε Θόαντος ἑταῖρον Ἐχέμμουνα δηϊοτῆτι —.

Adfuit hic olim δηϊοτῆτα, quod quum reliqua asperruntur, Rhodomanni de coniectura dativum reposuit Tychsenius. At 1176 is non minus quam accusativus, quem Pauwius perverse tutetur, vix carere poterit praepositione, cf. I, 255. VII, 668. XI, 27. XIII, 142. et I, 287. VIII, 436. Qua ratione motus Bonitius p. 1235. Ἐχέμμουνα corruptum habet, et singula ita restituere conatur: τ. Θ. ἑ. ἐλὼν ἀνὰ δηϊοτῆτα. In his autem nec participium satis commode est dictum, nec nomen ab Homero acceptum, vid. II. 5, 160., temere expelli potest. Plus igitur fidei alteri Rhodomanni suspicioni Ἐχέμμουνα δηριόωντα tribuerim. Isti enim Quintus ipse suffragatur IV, 176.

— — — τῆ μιν βάλε δηριόωντα
αὐτὸς ἔσω μηροῖο — — —

Neque ab his valde differunt IV, 472. VI, 287., ubi res in certamine geritur.

Ibidem VI, 602.

— — — πᾶσιν γὰρ ἐπέσσυτο πῆμα κορύσσω
Εὐρύπυλος· μετόπισθε δ' ἐπεσσύμενος κεράϊζε. —

praeclare instauratur ἐπισπόμενος κεράϊζε, cui praeter exempla, quae commemorantur, subsidio est III, 24. — ὁ δ' ἐσπόμενος κεράϊζε Μέχρις ἐπὶ πτολίεθρον. Verum emendationem non tam verbi repetitio flagitat, quam constans poetae usus

sibi expetit. Quintum enim non praeter aliorum morem et consuetudinem verba eadem non ita raro ingeminare indicio sunt VI, 51. sq. 156. sq. 386. sq. X, 486. XII, 138. eaque illis, quae olim in mantiss. observ. ad Quint. p. 242. sq. collegi, poterunt adiiici.

VII, 247. sqq. de Achillis casu poeta sic tradit:

— — τῷ δ' ἄτροπος ἦν τετο μοῖρα,
ἢ οἱ ὑπέκλασε νόστον· ἀπειρέσιον δ' ἄρα πένθος
πατρὶ πόρεν Πηλῆϊ καὶ αὐτῇ Ληϊδαμείῃ.

At frangendi imaginem a reditu abhorrere p. 1235. sagaciter observatur. Saepe quidem membra, cor, animus aliaque his finitima frangi dicuntur ab epicis, idque exempla, quorum maior pars e Quinti carmine collecta apponitur, egregie firmant, sed viam reditumque alicui infringi paene soloecum videbitur. Itaque mendam inesse patet, ad quam removendam, ut ὑπέκμαγε νόστον Quinto adhibeamus, praecipitur. Ei autem neque Homeri testimonia II. 10, 364. 11, 468., neque Apollonii Arg. IV, 328., ubi Colchi Iasonem et socios ab itinere interclusisse feruntur, multum prosunt. Nam id, quod principibus Hellada repetituris bene convenit, in Achillem vita defunctum dure et incommode transferetur. Accedit quod Parcae severae violentiam potius quam fallaciam exspectamus. Iam si verba revera sunt affecta, ea leniore remedio persanata esse vix crediderim. Aliud igitur fortius et rei magis idoneum requiri nemo non intelliget. Haud scio, an illud repertum sit, ubi mecum rescripseris:

ἢ οἱ ὑπέκλασεν ὅστ' εἴ· ἀπειρέσιον κτέ.

Sed ossa in pugna intersectorum telis saxisve infestis non ita raro frangi et conteri notum est. Cuius rei plura exempla subministrat Homerus, vid. II. 12, 185. 384. 16, 310. 347. 20, 399. 23, 673. Od. 5, 426. 12, 412., nec Quinto desunt similia, ut VIII, 94. sq. XI, 473. 489. Ex hisce igitur fatum immite ossa potius Achillis, quam reditum fregisse augurari licebit. Caeterum in iis, quae Bonitius adscripsit, XI, 89. — ἐπεὶ ῥα νιν ἔκλασε δαιμῶν ἰonicum μιν, forma attica eiecta, restituendum esse latebit neminem.

VIII, 11.

ἀλλὰ οἱ ἐλπωρῇ μὲν ἔην ἐναλίγκιος αὐρῇ
μαψιδίῃ — — — — —

nulla est caussa, cur ultimum, littera subscripta remota, ad 1177 nomen praecedens referamus, quemadmodum Bonitius p. 1236. suadet. Legimus quidem I, 357. — μαψιδίῃσιν ἐπ' ἐλπωρῆσιν ἔειπεν, sed illic nulla est comparatio. In similitudinibus vero adiectiva plerumque nomini comparanti adiunguntur, cf. VIII, 184. XI, 217. 300., porro usitato ferunt opem IV, 111. XIV, 223., denique idem affirmant sententiae relativae nominibus comparandi caussa illatis crebro subnexae, uti I, 209. 355. II, 197. V, 461. VIII, 405.

VIII, 484.

— — — — — ἀλλὰ πόλιν
ὑψηλὴν, καὶ τεῖχος ἀνέμβατον, —

Troiae murum inaccessum τεῖχος ἀνέμβατον, neque ἀνέμβατον dicendum fuisse acute conicitur, et prius II, 6, 434. — — ἔνθα μάλιστα Ἀμβρατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἐπλετο τεῖχος stabilitur. Quibuscum fere conspirat Passovii lexic. v. ἀνάμβατος. Sed vellem in utrumque accuratius editor inquisivisset. Ut enim res se nunc habet, si ab uno Xenophontis loco discēsseris, ubi ἵππους ἀναμβάτους Cyrop. IV, 5, 46. equitum expertes ille vocat, hoc propemodum incognitum est, ἀνέμβατος vero apud Nonnum, Agathiam et alios inferioris aetatis poetas id ipsum significare videtur, quod hic absonum iudicatur, cf. Jacobs. ind. anthol. Gr. p. 177. et Steph. thes. ed. Lond. II. p. 2541. c.

Ibidem IV, 522.

ἵπποι δ' Εὐμήλοιο μέγ' ἐνδρορον· —

vulgaris forma ἐνδρορον casu remansit in Tychsenii editione, quae paullo ante in v. 514. ἐκδρορον primum recepit. Respondet autem hoc Homericō ἐκφερον in II, 23, 375. sqq.

— — — — — ὄκα δ' ἔπειτα

αἱ Φηρητιάδαι ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.

τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι.

Eandem ob causam ib. V, 460. ἐπιβήμεναι, cui aggrediendi notio sit, repudiatur, et pro eo ἔτι βήμεναι substituitur. Primum autem levius vitium effugit viri docti aciem, nam priore versu οὐδ' ἄρα stare nequit; emendo igitur haec ita:

— — — — — οὐτ' ἄρα πρόσσω

ἔσθενεν ἀσλαχόων ἐπιβήμεναι, οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω,

vid. observ. II. p. 5. Deinde mihi quoque suspectum fuisse ἐπιβήμεναι fateor, etsi invadendi significatio horum verborum nec sola nec propria dici potest, vid. Passov. lexic. v. ἐπιβαίνω. Verum enim vero quum illud sine ullo vel praepositionis vel casus obliqui additamento simpliciter *incedere* possit denotare, mutandi periculum inutile et supervacaneum 1178putaverim. Nostris enim, ubi Ajax stupore defixus immobilis adstare dicitur, concinunt fere Homericis, in quibus Ulixes de semet ipso ad ficum adhaerescens Od. 12. 433. sq. haec ait:

— — — — — οὐδέ πη εἶχον

οὐτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὐτ' ἐπιβῆναι.

Pagina proxima aliquot Quinti versus, in quibus adverbialia μέγα et μάλα numeralibus indefinitis apposita leguntur, sub examen vocantur, ac primum IX, 420.

— — — — — ἐπεὶ μέγα πάντα βροτοῖσιν

κεῖναι καὶ στονόεντα καὶ ἤπια μηχανόωνται,

μάλα πάντα ut restituatur, poscitur. De quo non intercedam, etsi μέγα cum verbo coniunctum Quintus haud ignorat, vid. V, 130. 132. Minus probo πάντα XII, 76. inferendum:

ταῦτα μὲν, ὡς ἐπέοικεν ἀμύμονι φωτὶ καὶ ἐσθλῶ,

θαρσαλέως μάλα πολλὰ δῖτ' κεο, — — —

quod Homerus bis cum eodem verbo II. 9, 61. 19, 186. contexit πάντα. Nam apud Quintum olim v. 77. et 78. cum dimidio nostri prorsus abfuerunt. Neque defectus ille latuit editores priores, eumque Tychsenius demum e libro Monac. supplevit. Iam quum ea ipsa verba, quae corrupta esse dicuntur, eius rei causa fuerint (aberravit enim librarius a vers. 76. ad 79. οὐδ' ἡμεῖς, μάλα πολλὰ πονεύμενοι, et scripsit θαρσαλέως μάλα πολλὰ πονεύμενοι· ἀλλ' ἄγε θάσσον), utroque loco μάλα πολλὰ lectum fuisse apparet. Nec video, quidni Ulixes Neoptolemo regerere potuerit, eum qui-

dem multa admodum dicendo percurrisset, sicut virum fortem et strenuum deceat, nec tamen vel patrem intrepidum vel reliquos Achivos omnes Troiam vi expugnasse? Denique ex tertio loco X, 309.

κἀλλίπες ἐν μεγάροισι, μέγ' ἄσπετα κωκύουσαν,
μέγα eximendum putatur, quod mirum sit, ni Quintus scripserit: *μεγάροισιν ἄσπετα κωκ.* Nec dissimulandum est, id nostro alibi fuisse satis, velut I, 150. III, 460. X, 175. XIII, 93. Sed eadem certe ad adiectivum affluit abundantia VIII, 428.

— — *μάλα γάρ σφιν ἄσπετον ἔπλετο κάρτος.*

Paullo post VIII, 137.

Εὐρύπυλος δὲ πρῶτος ἀνειρόμενος προσέειπε· —
ne verbum casu proprio et suo careat, tentatur *Εὐρύπυλος* δέ ἐ πρ. ἄν. πρ. Equidem personae accusativum, etsi hac in structura regnat, participio insequente tanti haud emam. Si quis autem contrarium unice verum habet, ei praeter Quinti versum XIV, 184.

— — *καὶ τοῖα παρηγορέων προσέειπεν·*

ipsa homerica quaedam erunt corrigenda, vid. Od. 4, 234. 24, 350. 393.

Neque emendationi p. 1238. propositae, ex qua in similitudine XI, 110. sqq. obvia

*ὡς δ' ὅτε τις γεράνοισι τανυφθόγγοισι χολωθεῖς
οὔρος ἀνήρ πεδίοιο μέγ' ἀσχαλόων ἐπορούση,
δινήσας περὶ κρατὶ θοῶς μάλα νεῦρα βόεια,
λῶα βάλῃ κατέναντα,* — — — —

δινήσας δ' ἐπὶ κρατὶ θ. *rotans super caput fundum* restituitur, 1179 assensum praebuerim. Nam primum *ἐπὶ κρατὶ δινήσας* non est *super caput*, sed *in capite rotans*, quod ne fieri quidem potest, deinde participia in comparatione cumulata non tantae sunt offensae, ut adversativa quoquo modo sit inserenda, cf. III, 181. 201. sq. XI, 228. sqq.

Quae p. 1239. de relativo XII, 56. et articulo ib. 315. eiiciendis disputantur, ea accuratius scrutari nolim. Huius vero proscriptionem testimoniis parum idoneis confirmari ac probari facile patet, in prioribus autem ἄ μὲν i. e. τὰ μὲν op:

poni posse sequentibus

— — — — — *παράϊσσοῦσι δὲ λαοὺς
δεξιοὶ ὄρνιθες, ταναῆ ὅπι κεκληγόντες. —*

vix erit negandum. Nam et fulmina et fausta avium auguria ab ipso Iove missa iudicat Calchas. Neque id Homerus ignorat, quo auctore, ut alia silentio praeteream, Priamus in Achillis castra profecturus Hecubae coniugis admonitu felix augurium a Iove sibi expetit, et aquila a deorum patre demissa omnium animos bona implet spe, vid. Il. 24, 290. sqq.

Comparatio XIII, 133. lecta interpunctione sublata arctius cum antecedentibus p. 1240. copulatur, ita quidem

— — — — — *οὐδέ τις ἦεν,
ὅς κεν ἄνευθε φόνοιο φέρε στονόεντα σίδηρον,
οὐδ' εἴ τις μάλ' ἀναλκίς ἔην· ὀλέγοντο δὲ Τρωῆες,
ὡς ὑπὸ θώεσι μῆλα δαΐζεται ἢ ἐλύκοισι, κτέ.*

Delevit ergo in fine tertii versus colon, quo ultima a proximis secernebantur, et initio sequentis adversativam δὲ, aderat enim: *ὡς δ' ὑπὸ θ. μ.* Sibi enim persuadere nequit, verba *ὀλέγοντο δὲ Τρωῆες*, nude ac simpliciter post longiorem trucidationis descriptionem posita, sic a Quinti manu esse profecta. Ut igitur Troum caedem minus languide enarret poeta, ea, quae dixi, aliter instituit. At vereor, ut, dum haec scriberet auctor, singulorum nexum et compagem diligenter examinerit. Vix enim, ubi posthomerica ipse evolveris, dubium esse poterit, quin verba ista sequentibus consociata ad priorē imaginem, qua Troianorum strages cum suum multitudine, in opulenti regis aula mactatorum, componitur, solam sint referenda. Proxima autem similitudo qua Achivi lupis, Troes interfecti ovibus ab illis pastore absente trucidatis comparantur, a versu 133. orditur, ideoque haec illis, ut fieri solet, particula δὲ adiunguntur. Pluribus enim exornandi causa intersertis redit oratio v. 141. ad id, unde degressa erat, hisce:

*ὡς Δαναοὶ Πριάμοιο κατὰ πτόλιν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
κτεῖνον ἐπεσσύμενοι πυμάτην ἀνὰ δριτοῦτα.*

Quod si tenueris, nullam prorsus novandi causam subesse, facile, opinor, concedes. In magna enim comparationum multitudine epicis Graecos aliam alii potius subiungere, quam sin-

gulas sine ullo vinculo libere ac solute proferre inter omnes constat. Quare exemplis ubique oblatis abstineo.

Locum difficilem XIII, 192., ubi Ilioneus senex, Diomedi supplex, mortem deprecatur hisce:

γοννοῦμαί σ', ὅτις ἐσσι πολυσθενέων Ἀργείων,
αἰδεσάι ἀμφὶ γέροντι τεὰς χέρας, — —

de quo p. 1241. agitur, minime sanatum crediderim. Rhodomanni quidem coniecturam, qua γέροντι metri causa genitivo γέροντος supposuit, iam Pauwius iisdem propemodum argumentis refutavit. Sed quod ille voluit: αἰδεσάι ἀμφιγέ-1180
ροντος ἐμὰς χέρας, *reverere meas valde senis manus*, ita noviter et exaggerate dictum est, ut cothurno fortasse sit condonandum, ab epica simplicitate admodum abhorreat. Quid porro utilitatis asferre poterat Ilioneo, si Diomedes manus eius revereretur, a caede sibi non temperaret? Nec plus proficimus iis, quae suo ex penu superaddidit Bonitius, dicens vel αἰδεσάι ἀμφὶ τι esse consociandum, vel αἰδέο δημογέροντος rescribendum. Alterum enim barbarum duco, alterum et a vulgari remotius et illo nihilo melius est. Iam quum Ilionei preces similitudine quadam ea attingant, quibus Homeri principes aliis supplicant, velut Lycaon Achilli II. 21, 74., Ulixes Nausicaeae Od. 6, 149. vulnus altius latere existimaverim, et medicinam eius aut a libris plenioribus et magis castigatis, aut ab ingeniosiore aliquo exspectandam.

Eleganti denique emendationi, qua XIV, 402., ubi αὐτοί legitur, παῦροι δὲ πυρὴν πολέεσσι τίθεντο refingit, plus fidei conciliari poterat iis, quae II, 336. sq. leguntur:

— — — ὅμως δ' ἔτι φέροντερός εἰμι
πολλῶν ἀνθρώπων, παυροῖσι δὲ γῆρας ὑπέκει.

Add. I, 635. V, 54. 56. VI, 496.

Iam nihil restat, nisi ut ea, quibus mea sint impugnata, recognoscamus et examinemus. Qua in re ita versabor, ut brevitati, quantum fieri poterit, consulam. Nam profecto non is sum, qui, quaecunque olim scripserim, fixa et rata habeam; imo iis multa aperte falsa inesse minime negaverim. Illo enim tempore a praesidiis fere destitutus atque imparatus ad Quintum emendandum me contuleram, nullo alio adiumento nisi

Observ. in Q. Smyrn.

ingenii facultate et iterata poetae ipsius lectione aliquantulum adiutus. Plura vero subsidia et coniuncta doctorum opera et aucta epici sermonis scientia, assiduum denique ipsius Quinti studium ei, qui hodie de posthomeritorum libris bene mereri cupiat, attulerunt. Quare non mirum erit, si quis alius eadem provincia maiore cum laude ac successu fungi et potuerit et voluerit. Verum ea, quae mihi Bonitius opposuit, levioris plerumque sunt momenti, ac tantum abest, ut, quae mihi visa sint, reiiciant, ut sententiam olim dictam non ita raro confirment. Hoc ex genere, nisi fallor, sunt, quibus p. 1240. Piersonis emendationem defendendam suscepit. Narrantur enim XIII, 68. sqq. de Graecis ex insula Tenedo media nocte ad Troiam invadendam redeuntibus haec:

αὐτοὶ δ' αἰψ' ἐκβάντες, ἐς Ἴλιον ἐσσεύοντο
 ἄτρομοι, ἧῦτε μῆλα περὶ σταθμὸν ἀίσσοντα
 ἐκ νομοῦ ὑλῆεντος ὀπωρινῆν ὑπὸ νύκτα·
 ὡς οἷ' ἀνίαχοι Τρώων ποτὶ ἄστν νέοντο, κτέ.

Pierse ergo, quod ἄτρομοι vox sit ovium naturae contraria, ex Homeri Iliade 13, 41. ἄβρομοι, ἀνίαχοι, quo Graeci magno cum clamore Troiae muros subiisse dicantur, huc advocanda censuit. Equidem in mantissa observat. ad Quint. p. 264. contra monueram vocem ἄβρομος in ovium sive balatum sive strepitum minus cadere, ideoque, si quid esset mutandum, ἀθρόοι suaseram, praesertim quum Graecis, ut Troas laterent, tacite fuerit progrediendum, eique consilio ἀνίαχοι expedire putabam. Ea adversarius, Piersoni adstipulatus, sic refellit, ut contendat, Troia iam capta silentium obfuisse magis quam profuisse Achivis, adiectiva ἀθρόοι et ἀνίαχοι sibi non concinere, ἄβρομος denique maximam sonorum varietatem significare, et proinde difficile esse iudicatu, 1181 utrum ovium balatui indicando aptum sit, necne. In eo rei cardinem verti nemo non videbit; poetam enim, tametsi Argivi, an equo inclusi rem prospere gessissent, scire nondum poterant, ideoque et prudentia et silentio erat opus, si quidem ἄβρομος et ἀνίαχος consentanea sunt habenda, aliter de hisce statuere concedo. Iam βρόμον Quinto ignotum fuisse supra dixi, de verborum autem significato et suis quemque

sensus et lexica contrarium docebunt. Ne vero id, quod praecipuum et summum est, subterfugisse videamur, Quinti usum accuratius scrutemur oportebit. Is igitur βρέμω et βρομέω cum compositis επιβρέμω, περιβρέμω, επιβρομέω et περιβρομέω aliquoties usurpavit. Significatur autem hisce vel aquarum strepitus, sicut II, 473. VII, 119. 240. 547., vel tonitru fragor, vid. I, 694. XIV, 458., vel ignis crepitus XIII, 490., vel venti stridor VIII, 60., vel armorum sonitus VI, 329. IX, 221., porro transfertur ad lamentantium fletus III, 506., ad boum mugitum IV, 240. VII, 259., denique ad apium susurrum XI, 383. Nullum horum omnium ovium balatui respondet, verbum igitur, quemadmodum iudicavi, hic absonum esse sequitur. Possim hic alia etiam adicere, velut disciplinam Achivorum militarem, cui dissonus iste clamor minime congruit, vid. Hom. II, 3, 8. Sed iis eo facilius supersedendum erit, quo luculentius iam patebit, oves balantes sive alio quocunque modo, etsi id ipsum a miti ovium indole longe abest, strepitantes non adesse. Alterum vero ἀνίαχοι in medio relinquendum erit: utrum enim verum ac germanum sit, an corruptela quadam laboret, dirimere non ausim. Principiis autem repugnantibus consequentia non miuus falsa pravaque esse habenda crediderim.

Alibi benignius mihi impertiuntur, quae neque ipse scripsi, nec quisquam sanus unquam scribet. Ita p. 1233. Quint. VI, 54. ἀντοῖς ἦδ' ἵπποις ex I, IX, 534. redditur, nec vero ἀντοῖς τ' ἦδ' ἵπποις, quod ego quidem aliquot locorum homericorum similitudine inductus in mant. observ. p. 205. alio in versu Quinti exarandum praeceperim, addunturque haec: „Etenim Quintum non potuisse per simplicem particulam ἦδ' talia coniungere, vix quisquam contendet; complures autem loci, in quibus codices τε non habent, si se invicem nondum satis tueri videantur, uno certe ex loco fidem accipiunt, cui τε propter metrum intrudi nequit, XI, 304. ἀνέρες ἦδ' ἵπποι, quo monemur, ut cautius versemur in adhibendis exemplis homericis ad emendandum Quinti textum.“ At id nunquam negavi, sed, ubi duo sibi opponuntur, ad Homeri exemplar duplicem plerumque adesse coniunctionem statui, idque alios

non minus praecepisse video. Neque apud Quintum desunt, quae huic decreto fidem faciant, velut VIII, 158.

νῦν δ', ἐπεὶ οὖν γενεὴν ἐδάης ἵππων τε καὶ αὐτοῦ,
add. III, 681. 721. V. 621. sq. IV, 86. VII, 682, X, 2. Iis
vero, a quibus numeri particulam duplicem removebant, postea
certe ἡδὲ καὶ solet adici, velut III, 726. ἐπειὴ βόες ἡδὲ καὶ
ἵπποι, cf. IV, 533. IX, 237. Quare mirum est, quod Quin-
tus isto adminiculo passim caret, vid. insuper VII, 720. VIII,
235., idque librariis potius quam poetae tribuendum putavi.
Eum vero non potuisse non uti duplici particula, quantum video,
ne in animum quidem induxi.

Nec meam sententiam evertunt ea, quae p. 1229. ad II,
1182230. sqq. cl. III, 63. sqq. disseruntur. Utroque quidem loco
haud dubie agitur de turbine subterraneo, verum auctor ad
eorum fontem, quae prioribus versibus leguntur, non rediit.
Unde factum est, ut in devia aberraret. Iam Tychsenius
ista sic dedit:

εὐτ' ἄνεμος μελάθροισιν ὑποχθόνιος ἐπορούση
λάβρος, ἀφαρ δέ τε πάντα κατὰ χθονὸς ἀμφιχέηται
ἐκ θεμέθλων· μάλα γὰρ ῥα περιτρομέει βαρὺ γαῖα.

Verum editiones priscae ab initio habent: εὐτε γαίης μελά-
θροισιν ὑποχθονίοις ἐπορ. Rhodomannus ἄνεμος βράθροισιν,
Pauwius εὐτ' ἀγρὸ μελάθροισιν ὑποχθόνιος ἐπορ. suasit. Ap-
paret igitur Tychsenium suum ex utroque conflasse. Equidem
integram Rhodomanni emendationem recipere malui hisce de
caussis: primum γαίης, quod vulgare erat, tanquam glossa
adiici potuit βράθροισιν, deinde evitamus et syllabam liberius
productam et nomen nunquam alias a Quinto media correptum,
vid. I, 170. 468. II, 128. 438. III, 470. VI, 145. 274. VII,
260. 282. 330. 557. IX, 40. X, 21. 320. 328. 413. XIII,
82. 102. 430. 433. 439. XIV, 480., denique bina epitheta
vento addita molesti quiddam habere intelligitur. Nec bene
comparari poterunt ea, quae participium adsciscunt, veluti VIII,
71. XIII, 481. Ventum autem terrae fundamenta concutien-
tem esse subterraneum sua sponte intelligitur, minus igitur
opus est nostra ad III, 63. similitudinem accommodare. Utrum
autem Quintus βαθύ an βαρὺ γαῖα dederit, incertum est;

hoc redit IV, 352., illud semel-III, 65. adest. Neutrum vero quisquam absonum importunumve iudicabit, eamque ob rem librorum auctoritatem deserere nolim.

IX, 346. sqq. leguntur haec:

— — — — — οὐδ' ἐλέησαν
 κουριδίουσ περ ἐόντας· ἐπεὶ ῥ' ἀπαναίνεται ἦτορ
 ἀνέροσ ἦδ' ἐ γυναικόσ, ὅτε ζηλήμονι νόσῳ
 ἀμφιπέση. — — — — —

Ibi quum a Lemniarum facinore poeta ducat initium, ex Apoll. Arg. I, 609. sqq. ἀνέροσ ἦδ' ἐ γυναῖκασ repetendum putavi. Bonitius neque illam imitationem manifestam esse dicit, neque ἦτορ sine ullo genitivo verum habet. Quare p. 1226. genitivos retinet, et poetae verba sic interpretatur: „respuit animus viri et mulieris, ubi in zelotypiam incidit“ scil. eos, quibuscum matrimonio iuncti sunt τοὺσ κουριδίουσ. Eam vero ellipsin duriores etiam habeo, quod verbo quartus casus, nisi res ipsa manifesta est, vid. II, 7, 135. vix poterit abesse, cf. Od. 10, 297. Nonn. Dionys. VIII, 274., ἦτορ autem tum de moerore, cf. III, 368. IV, 435. VII, 659., sine personae genitivo conspicitur, et proinde aliis etiam animi affectibus poterit convenire. Verum duritiem quandam remanere apertum est. Quare id, quod olim mihi in mentem venit: ἐπεὶ μάλα μαίνεται ἦτορ iam magis probo, cui ipsi et alia concinunt, vid. XII, 65. 532. 534., et affectus optime sic describitur, cf. VI, 32. sqq. XIII, 375.

Quae proxime praecedunt VII, 76. sq.

— — — — — τὰ δ' ἄλλυδισ ἄλλα φέρονται
 πνοιῆ ὡσ ἀνέμοιο: — — — — —

affecta putabam et πνοιῆ ὁμῶσ ἀνέμοιο proponebam, celeritatem fati immissi potius quam eius mobilitatem indicari opinatus. Iam lubenter dabo Bonitio venti flamen utrique notando aptum esse, sed comparandi necessitatem nullam video, imo eam absonam duco, nisi quis ad nominativum priscis in editionibus lectum velit redire πνοιῆ ὡσ ἀνέμ. Accedit, quod levi¹¹⁶³ ista emendatione et hiatus removetur et id aderit, quod poetis maxime familiare est. Laudavi olim homerica exempla, Quintus vero eodem delectatur dicendi modo, veluti de avi-

bus V, 13. *φαίης κεν ζώοντας ἅμα πνοιῆσι φέρεσθαι*, et IX, 503. in comparatione eandem fortunae inconstantiam illustrante: *εἰδόμενοι φύλλοισιν ὑπὸ πνοιῆς ἀνέμοιο Σευομένοισι*. Quo loco arbiter noster male admodum retinet *πνοιῆς*, et accentus pravitatem, quam alia testimonia aperte coarguunt, hic etiam illaturus est scribendo *πνοιῆς ὡς ἀνέμοιο*. Praeterea ipsa verborum collocatio refragatur similitudini isti, vid. excurs. meum ad II. XXVI. p. 36. sqq. Neque v. 71. *θεῆς ἐν γούνασι κεῖται* probaverim, quod formam dicendi solemnem et omnibus propemodum epicis usitatam vix alio detorsit Quintus.

Verba *ἀκαχεῖν* et *ἀπαχεῖν* in posthomeriis aliquoties confundi in mant. observ. p. 218. docui. Bonitius fines istius confusionis a me positos p. 1223. ulterius profert, duosque versus, quorum unum eximendum putaveram, eadem macula inquinatos dicit. Quod quum meam causam magis adiuvet, quam ei obsit, aliis doctioribus iudicandum relinquo.

Ibidem locum alium XIII, 394. a me non persanatum esse conqueritur. Sed nullum ei vitium inesse crediderim. Sermo est de Menelao, qui Helenam perfidam, nisi Venus impedisset, et flamma pristina amoris resuscitata gladium de manibus excussisset, erat traiecturus. Addit deinde Quintus:

*τῷ δ' ἄρα θάμβος ἄελπτον ἐπήλυθεν· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη,
κάλλος ἰδὼν ἀρίδην, ἐπὶ ξίφος ἀγένη κῦρσαι.*

Iam quum Menelaus gladium e manibus demissum versu demum 403. resumat, ut istam repugnantiam tollat, noster scriptor *ἐπὶ ξίφος ἀγένη κῦρσαι* suadet, idque priora complexus vertit: „*non sustinuit, illustrem pulchritudinem inspiciens, manu iterum niti ad gladium, vel manu tendere ad gladium.*“ Verbum enim *κῦρσαι* non semper significare fortuito in aliquid incidere, verum etiam industria et consilio in aliquid niti, velut apud Hom. Iliad. 23, 821. *αἶέν ἐτ' ἀγένη κῦρσε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ*, eamque significationem hic subesse. At iste quidem Homeri versus interpretationi propositae infestissimus est. Diomedes enim gladio Aiacis cervici imminet, si quis autem manu tollit ensem, is profecto nullo aut exiguo studio in eum nititur. Tum structura homerica plane

invertitur: ibi enim gladii aciem cervici adversarii intentat Tydides, hic Menelaus manu iterum in telum nititur, aliud igitur facit Atrides, aliud Tydei filius, et diversissima duo similitudine quadam coniuncta habentur. Quapropter nemo istam probare poterit rationem. Nec tamen video, quid vulgari obstet interpretationi: Menelaum enim gladium ne sublatum quidem Helenae cervici non iterum admovisse aut admoveere ausum esse sequitur. Accedit, quod in Iliade plurimi libri ἀκωκῆν scribunt, idque Quinto fortasse cognitum et lectum fuit. Quod vero postea demum Menelaus attollit enssem, id ipsum vel ad priorem eius stuporem explicandum maiorem habet vim, vel, ut Pauwius voluit, cuius notam censor ne inspexisse quidem videtur, poeta ipse rei gravitate quasi attonitus narrandi ordinem perturbavit. Nihil igitur erit mutandum.

Poeta de Troilo, cuius arma praemii loco Thetis offert, pluribus exponit, eumque admodum adolescentem ab Achille interfectum narrat IV, 419. sqq.

— — — τὸν ἠϊθέων μὲγ' ἄριστον
 Τροίην ἐν ἠγαθέῃ Ἐκάβῃ τέκετ', οὐδ' ἀπόνητο,
 ἀγλαόν· ἤδη γάρ μιν ἀταρτηροῦ Ἀχιλλῆος
 ἔγχεος ὁμοῦ καὶ κάρτος ἀπήμερσαν βιότοιο.

1184

In quibus, quum editiones antiquiores οὐδ' ἀπόνητο ἀγλαόν non distincta, sed consociata proferant, ἀγλαοῦ reponendum putavi, idemque Pauwio iam in mentem venisse postea didici. Bonitius p. 1222. triplici de caussa aliter iudicat. Nam verbum ἀπόνασθαι plerumque rebus, nec personis adiunctum reperiri, unde dicendum fuerit: nullum fructum cepit mater ab eius nobilitate (ἀγλαΐης), neque ab eo nobili; tum οὐδ' ἀπόνητο saepe nude ac simpliciter usurpari, sicuti plura doceant Homeri exempla; denique proximam comparisonem eo spectare, quod Troilus admodum iuvenis praemature fatō obierit: iam vero Homerum pariter ac Quintum idem fere et ante coeptam comparisonem dicere et post finitam repetere, aliud igitur quiddam atque ἀγλαόν sive ἀγλαοῦ exspectari. Proinde distinctione sublata, quia hoc postea revertitur ἄχνοον ἤδη γάρ μιν κτέ. scribit. Ex iis vero, quas attulit,

rationibus altera nulla est, vix enim homericum usum ignoravi, neque ille unquam exstat apud Quintum; prima eo laborat, quod VIII, 298. legitur *παιδὸς δ' οὐκ ἀπόνητο*, add. Noun. Dionys. III, 114. VII, 301., neque homerica quaedam, velut Od. 11, 323. 16, 120. 17, 293. aliter possunt explicari; ultima denique angustioribus circumscribenda est finibus, quippe quae comparationibus eiusmodi, qualis nostra est, non concinat, in iis enim similitudinem praemittere absonum est. Innectitur ea potius rei comparatae, unde hic quoque id, quod emendatione facta quaerit, versu 425. clarius et apertius indicatur: *ἢ στάχυν ἢ μήκωνα, πάρος καρποῖο τυγῆσαι*, add. I, 5. 48. 63. 179. 315. 396. 440. 488. 524. 633.; ubi contra praecedentibus similitudo arctius committitur, ibi ista ratio valet, ut I, 37. 76. 175. 320. 535. 540. 613. Itaque vel nostrum erit tenendum, vel, si auctorem aliquid vidisse concesseris, scribamus oportet *ἀγλαὸν ἤδη γὰρ μ.* Sed minime placet *γὰρ* postpositum, cui perpetua fere Homeri consuetudo obloquitur, vid. II. 1, 260. 590. 3, 205. 5, 188. 206. 6, 361. 14, 206. 249. 305. 15, 110. 139. 613. 19, 334. 20, 306. 23, 623. 24, 765. Od. 2, 89. 3, 335. 5, 161. 223. 6, 34. 10, 381. 12, 451. 13, 40. 15, 16. 66. 17, 606. 19, 222., sin autem contrarium aliquando obvenit, ut in II. 23, 20. 180. Od. 2, 410, 18, 175., mutata singulorum collocatio aliunde repetenda est. Neque fides habenda est Bonitio in iis, quae de prava interpunctione in l. XI, 151. sq. tradit, eam enim de suo finxit, laureolam in mustaceo quaerens.

1192 Venio iam ad ultimum, de quo mecum expostulavit adversarius. Legitur id VII, 381.

— — — *καὶ ὀππόσα Τρωῶας ἔρεξεν,*
ἀμφὶ πόλιν Πριάμοιο φέρων, καὶ ὄσ' Ἀτρεΐδῃσι.
 Equidem olim insolitum epicis graecis statueram *κλέος φέρειν* eaque de caussa, reprobata Lobeckii emendatione *φέρων κλέος Ἀτρεΐδῃσι, φέρων χάριν Ἀτρ.* scribendum esse conieceram, vid. II, 627. XI, 336. Iam scriptor noster meum quidem usitatus esse largitur, sed *κῦδος φέρειν* non minus legi apud Quintum admonet, affertque XI, 29. — — *ἐπεὶ νῦ ἐ θυμὸς ἀνώγει Ἴηρα φέρειν καὶ κῦδος εὐφροσι Νηρηΐνῃ.* At parum

attendit id ipsum, quod requirebam, verbis allatis inesse. Omnium enim usitatissimum est ἤρα φέρειν τινί sive ἐπίηρα, cf. I, 803. II, 650. III, 7. 110. 113. 670. V, 163. 274. X, 462. XIV, 70. 104. 251. 445. 508. VI, 371. XIII, 297. XIV, 638. Haec autem nihil valent ad meam sententiam refellendam, nec plus ponderis inest III, 698. — φέρων Νηρηίδι τιμήν. At vero manus iam victas do, et ab ipso Lobeckio, quod iudicis diligentiam effugit, in parerg. ad Phryn. p. 675. sq. admonitus, ubi mihi nomen homericum Φέρειλος opposuit, et aliunde meliora edoctus. Exempla enim certa et fide digna quum Homerus suppeditat II. 22, 217. Od. 1, 283, 2, 217., tum etiam Quintus ipse XII, 252., ubi Sinonem dicentem facit haec:

— — — τὸ γὰρ νύ μοι εὐάδε θυμῷ,
ἢ θανέειν δήλοισιν ὑπ' ἀνδράσιν, ἢ ὑπαλύξαι,
Ἄργείοις μέγα κῦδος ἐλδομένοισι φέροντα.

PARTICULA QUARTA.

(MDCCCXXXVII.)

- 3 Ludos funebres, quos in Achillis interfecti honorem Thetis mater in Quinti posthomer. IV, 180. sqq. instituisse fertur, ad Homeri exemplar compositos esse sua sponte apparet. Ut enim eadem fere certaminum genera describuntur, ita singuli, qui in arenam descendunt, Homeri principibus sunt simillimi. At in tanta, quanta illius poetae libri scatent corruptela, haud pauca, quae rectius sapientiusque constitui possint, illic reperiri uno eoque luculento documento demonstrabo. Luctantes quidem Homerus II. 23, 708. sqq. sistit Aiacem Telamonium et Ulixem, posthomeri corum scriptor eundem Aiacem et Diomedem producit, eodem propemodum eventu decertantes; praemia enim partiti, neuter discedit victor. Utriusque autem robore collaudato Aiacis vim ac ferociam Tydidæ astu et scientia elusam esse inde a vers. 224. enarrat hisce:

*ὡς οἷγ' ἴσον ἔχον κρατερόν μένος· ὄψε δ' ἄρ' Αἴας
Τυδείδην συνέμαρψεν, ἐνὶ κρατεροῖσι χέρεσσιν
ἄγξαι ἐπειγόμενος· ὁ δ' ἄρ' ἰδρῆϊ τε καὶ ἀλκῇ
πλευρόν ὑποκλίνας Τελαμώνιον ὄβριμον νῆα
ἔσσυμένως ἀνάειρεν, ὑπὲρ μυῶνος ἐρείσας
ὤμον, καὶ ποδὶ μῆρόν ὑποπλήξας ἐτέρωσε,
κάββαλεν ὄβριμον ἄνδρα κατὰ χθονός· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
ἔξετο· τοὶ δ' ὁμάδησαν· — — — —*

In quibus explicandis probabilem operam collocavit Pauwius, nec tamen omnia, ut opinor, vere et commode quum instituit tum illustravit. Ac primum quidem posteriora sola atti-

git, in prioribus ἄξαι, quod olim ferebatur, expulso, ἄγξαι propterea quod Pollux in On. III, 5, 155. ἄγγειν iis annumerat verbis, quae luctae sunt propria, induxit. Tychsenius et in ea re Batavo assensum praebuit, et versu proxime antecedenti ἐνὶ στιβαροῦσι χέρ., pro quo ἐπὶ στ. χ. legebatur, de suo, ut videtur, dedit. Neutrum horum mihi placet, vel dicam omnino displicet. Etenim ἐν χείρεσσι ἄγξαι pariter atque ἄξαι insolenter erit dictum, et fac verum esse, quomodo Tydides ex Aiacis manibus elabi potuerit, minime perspicies. Neque apte satis coniungemus haec cum prioribus συνέμαρψεν ἐνὶ στ. χέρ., quandoquidem isti structurae vel simplex dativus convenit, vid. IX, 175. vel, si reapse duo corripuntur, quartus casus ponitur, uti ab Homero Il. 10, 467. Od. 9, 289. 311. 344., vel denique alio modo res explanatur, vid. XII, 204.

συμμάρψας χείρεσιν ὀμῶς χολάδεσσι ἀκωκῆν.

Contra ἐν τινι μάρπτειν τινὰ Quinto aut locum aut habitum, quo quis correptus dicitur, significat, vid. X, 398. XI, 396. Iam quum isto remedio nos nihil proficere intelligatur, alia ex vocula ἐπὶ ortam suspicor, et ὑπὸ στιβ. χέρ. restituo.⁴ Id enim Quinto perquam familiare est, velut II, 121.

ἦδὲ καὶ ὡς ἐδάϊξεν ὑπὸ στιβαροῦσι χείρεσσι

ἀργαλέων Σολύμων ἱερὸν στρατὸν, — —

add. I, 534. IV, 255. V, 271. 566. VI, 113. alibi. Eandem utriusque confusionem reperimus VI, 209.

ἐν δὲ Νερμιαίῳ βίη ἐτέτυκτο λέοντος,

ὄβριμον Ἡρακλῆος ἐπὶ στιβαροῦσι χείρεσσι

τειρομένου κρατερῶς. — — — —

futuro Quinti editori e prudenti Wernickii ad Tryphiod. p. 59. iudicio tollendam. Hoc igitur recepto, sive Ajax Diomedem suffocare (ἄγξαι) sive eum infringere (ἄξαι) fuerit annisus, sententiam melius et expeditius procedere nemo negabit. Priusquam vero, utrum illorum praestet, accuratius dispiciamus, eiusdem verbi, de quo supra dixi, vitium in transcursu abstergere liceat. Epici enim quum illius imperfecto, aoristo primo ac perfecto secundo maxime utantur, iure nos offendet III, 615.

ἀνῆρι, τὸν τάχα γῆρας ἀμείλιχον ἀμφιμέμαρψε

eoque magis, quod Quintus ipse XII, 276. — ἀλλά σε γῆρας

ἀμείλιχον ἀμφιμέμαρπε profert, neque ab eo desciscunt alii, sicut Oppian. Hal. V, 636. Apoll. Arg. III, 147., quin simplex nullam aliam habet formam, cf. Quint. IX, 175. Apoll. I, 756. II, 535. 555. III, 1388. IV, 432. 1663. Id igitur primo loco reddamus necesse est; in priorē autem versus parte ad hiatum evitandum τὸν scripsi ab Hermanno ad Orph. p. 744. repertum.

Sed revertar ad propositum. Ἄγξαι igitur, Pauwio inventore susceptum, iam Quinti usus, qui ab eo, nisi fallor, abhorret, in dubitationem vocat, ἄγνυμι vero, ad quod ἄξαι pertinet, certe his nostri carminibus insertum conspicitur: eiusdem quidem aoristi participium XIV, 613. — οἱ δ' ἐνὶ πύτραις Ἄξαντες πέρι νῆας, alterius autem aoristi formam passivam revocari oportebit in eiusdem libri v. 595., ubi nunc habes:

— — — — — ὧν δέ που ἰστοὶ

ἐκ κεράτων ἐράγησαν, ἐπισπέρχοντος ἀήτεω.

Nam quum navium mali ventorum rabie ex antennis fracti dicantur, mendo duplici sublato refingendum erit ἐκ κεράων ἐράγησαν, quorum alterum numeri, vid. libell. meum de prosod. Gr. §. 43, 7. ann., alterum grammaticae leges sibi expetunt. Praeterea apud nostrum compositum συνέαξε quater deprehenditur, cf. III, 27. VI, 288. XI, 463. 488. E quibus maxime memorabilis est secundus locus, in quo de Herculis et Antaei luctatione ita traditur:

— — — — — ἐν δ' ἐτέτυκτο
ὀβριμον Ἀνταίοιο μέγα σθένος, ὃν ῥα καὶ αὐτὸν
ἀμφὶ παλαισμοσύνης ἄμοτον περιδηριόωντα,
ὑψοῦ ἀειράμενος, κρατερῆς συνέαξε χέρεσσι.

Tychsenius quidem hic quoque συνέαξε erat repositurus, sed id, quod forma non minus quam usus respuunt, postea aspernatus est. Hercules vero Antaeum sublatum, ne terrae admotus novas colligeret vires, validis manibus confregisse et interfecisse dicitur. Consentiant haec iis, quae alii de eodem certamine memoriae prodiderunt, veluti Philostratus in imag. II, 21. ὁρᾶς δὲ αὐτοὺς καὶ παλαιόντας, μᾶλλον δὲ πε-
5 παλαιότητας, καὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῷ κρατεῖν. Καταπαλαίει
δὲ αὐτὸν ἄνω τῆς γῆς, ὅτι ἢ Γῆ τῷ Ἀνταίῳ συνεπάλαιε κυρ-

τουμένη καὶ μετοχλίζουσα αὐτὸν, ὅτε κινῶιτο. Ἀπορῶν οὖν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτι χρίσαιο τῇ Γῆ, συνείληφε τὸν Ἀνταῖον μέσον ἄνω κενεῶνος, ἐνθα αἱ πλευραὶ, καὶ κατὰ τοῦ μηροῦ ὀρθὸς ἀναθήμενος, ἔτι καὶ τῶ χειρὲ ξυμβαλῶν, λαγαρᾷ τε καὶ ἀσθμαινούσῃ τῇ γαστρὶ ὑποσχῶν τὸν πῆχυν, ἐκθλίβει τὸ πνεῦμα, καὶ ἀποσφάττει τὸν Ἀνταῖον ὀξείαις ταῖς πλευραῖς ἐπιστραφείσαις εἰς τὸ ἦπαρ, et Apollodor. bibl. myth. II, 5, 11. ταύτης ἐβασίλευε παῖς Ποσειδῶνος Ἀνταῖος, ὃς τοὺς ξένους ἀναγκάζων παλαίειν ἀνήρει· τούτῳ δὲ παλαίειν ἀναγκαζόμενος Ἡρακλῆς, ἀράμενος ἄμμασι μετέωρον κλάσας ἀπέκτεινε· ψάλλοντα γὰρ γῆς ἰσχυρότατον συνέβη γίνεσθαι. Vid. Salmas. ad Solin. 24. p. 205. Heyn. ad Apollod. l. l. Jacobs. et Welcker. ad Philostr. imag. p. 515. sqq. et Dissen. in explicat. ad Pindar. Isthm. III, 87. p. 508. apud Boeckhium. His igitur ac similibus plus fidei accedit Quinto, qui Antaeum fortibus Alcidae manibus *fractum* neque suffocatum scribit. Nam et Philostratus et Apollodorus, quamquam apud hunc olim *θλίψας* pro *κλάσας*, quorum alterum recte tutatus est Heynius, exstabat, eadem propemodum enarrant. Iam quum in veterum lueta omnis ars et contentio eo spectarit, ut adversarius firmo gradu insistens humi prosterneretur, idque ipsum, Salmasio teste, *ῥῆξαι* appellarent, vid. Feithii antiq. Homer. p. 447. et animadvers. p. 75., Aiace quoque, robore manuum terribilium illato, Tydidem infringere et ita solo affligere studuisse sequitur. Quo posito *ἄξαι ἐπειγόμενος*, quod interpret latinus reddit: „*fractis viribus profligare properans*,“ isti certandi generi egregie conducet, nec quisquam Pauwianum *ἄγξαι ἐπ.* melius habebit. Ut enim hoc partem eius, quod Ajax efficere voluerit, indicari concedimus, ita illud toti principis consilio et luctationis fini optime respondere latebit neminem. Tantum igitur abest, ut Batavus vere praecipiat, ut vulgare, cui insuper librorum auctoritas adest, quum Quinti sermo tum rei ipsius natura ab omni novandi libidine defendat et tutum praestet.

Quae deinceps adduntur subitum Aiace, Diomedis arte impulsus, nobis referunt casum. Ea Pauwius, inscitia interpretis Latini notata, explicat verbosius: „latus, inquit, quo

cum corripere volebat •Aiax, id Tydides subinclinavit, et sic elusit eius corripendi conatum. Interpres *coxendicem retrahens*: perperam et imperite. In latere Aiax corripere volebat Tydidem, ut sic brachiorum nodo eum constringeret: id elusit Tydides subinclinato latere, simulque Aiace corripens sustulit, humerum suum in eius brachii pulpam valide immittens. Quo facto statim pede et genu suo femur Aiace *altrinsecus protrusit*, eumque sublatum sic prostravit terraeque illisit: vides? haec ratio pugnae. *Ποδὶ* interpres recte vertit *genu*: eo enim femur protrudendum erat aut saltem parte pedis superiore.“ Haec quidem maiore ex parte bene et apte sunt disputata: Aiace enim Diomedem robustis manibus arreptum comprimere annitente, is latere inclinato Telamonium ipse sustulit, humeroque super brachii pulpam inserto adversarii femur percussit eumque deiecit. Neque Ulixes cum Aiace colluctans dissimili utitur dolo in Homeri II. 23, 725. sqq.

ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς·
 κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 καὶ δ' ἔβαλ' ἔξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεύς
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε.

Quinto igitur Homerica observata esse et utriusque docet comparatio et ea ostendunt, quibus Ulixes Aiace infra compellat V, 313. sqq.

6 καὶ δ' αὐτὸς σάφα οἶδας ἐμὸν μένος, ἧδὲ καὶ ἄλλοι,
 ἀμφὶ παλαιμοσύνη πολυτεριεῖ πολλὰ μογήσας,
 ὅπποτε δὴ περὶ σῆμα δαίχταμένον Πατρόκλοιο
 Πηλείδης ἐρίθυμος ἀγακλυτὰ θῆκεν ἄεθλα.

Verumtamen Homerus eo differt, quod Ulixes Telamonii poplitem (κώληπα) percellit, etsi veterum quidam eo femur significari putarunt: quo concusso Aiax resupinus decidit; noster autem Tydidem Aiace, ab humo paullulum elevati, femur percellentem sistit, eoque impulsu Aiax oblique in terram demittitur. At haec ipsa, si quid video, Pauwium aequae atque latinum interpretem a vera singulorum vi et potestate aberrasse nos admonent. Vix enim apparet, cur Tydides Aiace femur altrinsecus impulsisse dicatur. Itaque distinctione, quae

in Quinti monumentis saepe pessima est, deleta, *ἐτέρωσε* cum proximi versus initio conllandum erit. Unde haec fere emergitur sententia: *et genu femur succutiens virum terribilem altrinsecus humo afflixit, eique insedit.* Tydides enim arte et calliditate id assecutus est, ut Ajax oblique prosterneretur. Neque erit negandum eam verborum structuram tum certamini isti quadrare, tum ab adverbio *ἐτέρωσε*, quod plerumque ita iungitur, paene exposci. Hoc igitur modo Quintus ipse I, 610.

καὶ τὰ μὲν ὡς ὄρμαινε· θεοὶ δ' ἐτέρωσε βάλλοντο·
cuius hemistichium posterius X, 427. repetitur, in priore vero pluralem et aliis exemplis confirmatum, et a Glasewaldo coniect. in Quint. p. 9. requisitum adscivi. Ista autem Quinti exempla tum nostri versus emendationem adiuvant, tum ea stabiliunt, quae de Od. 1, 234. in libr. de vers. Gr. her. p. 97. olim dixi. Fidem autem augent testimonia Homeri et illic a me congesta et alia, quae iis poterunt annumerari, vid. II. 4, 492. 8, 308. 13, 543. 23, 231. Od. 16, 179. 19, 470. 22, 17. Illa enim manifesto docent *ἐτέρωσε* adverbium plerumque consociari cum verbo, quod motum aliorsus vergentem declarat. Quod reliquum est, nemo, opinor, dubitabit, quin haec ratio Aiace ac Diomedis certamini maxime sit idonea.

Postea Ajax inopino casu exacerbatus humo se levat, et Diomedem ad certamen repetendum in medium provocat. Is nihil moratus obviam it adversario, et uterque tauris intrepidus similis iterum congregiuntur. In ista vero similitudine, qua veteres poetae colluctantium vim ac rabiem saepe illustrant, et longius producta et speciosius exornata, v. 241. sqq. nobis offeruntur haecce:

— — — τὸι δ' ἄσχετα μαιμώντες
κράατα συμφορέουσιν ἀτειρέα καὶ μέγα κάρτος
θυμῷ ἐπ' ἀλλήλοισι πονεύμενοι· ἐκ δὲ μόγοιο
λαβρὸν ἀνασθμαίνοντες ἀμείλιχα δηϊόωνται.

At in tauros omni virium nisu consilientes minus cadit ultimum, pro quo, litterula ex fuga retracta, *δηριόωνται* scribere consentaneum erit. Eo nos primum ducit interpretatio latina: „*crudeliter belligerantes*“, tum notum utriusque

verbi discrimen, quorum alterum *occidere*, alterum *decertare* significat. Ubi vero neuter vicit et pari utrinque animo res geritur, prius absonum esse facile patet. Etsi non mirum est, quod alterum in alterius locum passim invasit temere; proinde Tyehsenius infra v. 255., ubi eadem regnabat confusio et praesens insuper imperfectum de statione moverat, quod iam Rhodomannus perspererat, bene ac vere restituit:

ἄλλοι δ' ἄλλοίως ὑπὸ χεῖρεσι δηριόωντο.

Alia eiusdem erroris testimonia sciens praetereo, et adiciere satis habeo posterius apud epicos ceterioris aetatis non modo belli, quod ipse Homerus novit, sed etiam certaminis privum ac proprium esse, vid. V, 110. VI, 278. et compositum *περιδηριόομαι* IV, 165. VI, 278. de Herculis et Antaei luctatione, quo testimonio supra sum usus. Hinc simplex eidem imagini adhibuit Apollon. Arg. II, 89. Ad haec accedit, quod nominis, ex quo verbum fluxisse apparet, perpetuum fere epitheton est *ἀμειλίχος*, sicut paullo ante de Aiace v. 233. legimus:

Αἴας ὀβριμόθυμος ἀνίστατο, δεύτερον αὐτῆς

δομαίνων ἐς δῆριν ἀμείλιχον. — —

add. II, 420. VII, 105. VIII, 181. IX, 97. 205. Contra *δηιόων* sive *δηοῦν* participii potissimum formam nostro simillimam habet, cf. II, 397. VII, 544., ubi de iis, qui hostes in aperta pugna prosternunt, dicitur, et III, 411., quo loco ad Achivos luctum de Achillis caede crines identidem evellendo testificatos transfertur:

χαίτας ἐκ κεφαλῆς προθειλύνουσ δηιόωντες.

idque ad Agamemnonis Homerici similitudinem, vid. II, 10, 15., noster effinxit.

Tum v. 249. in Tyehsenii editione numeris claudicantibus legimus:

δένδρ' ἐπ' ἀλλήλοισι βάλωντ' ἐριθγλέας ὄζους.

Id quidem vitium iam sustuli in mantiss. observ. in Quint. p. 224., sed profecto acta egi. Nam praeter Rhodomannum, cuius mentionem feci, Pauwiana quoque editio *δένδρε' ἐπ' ἀλλήλ.* recte exhibet. Quare obsoletum mendum non tam consilio quam casu iterum irrepsisse videbitur. Caeterum haud inepte defendit Pauwius *βάλοντ'* sive potius *βαλιόντ' ἐριθ.*

ὄζους, cuius loco de Rhodomanni sententia aoristi subiunctivum recepit Tychsenius. Primum enim duram diphthongi elisionem ita declinamus, deinde εὔτε comparandi causa narrationi interiectum non ita raro cum participio iunxit Smyrnaeus, vid. I, 586. 635. III, 142. 221. VI, 341. VII, 516. Eandem vero similitudinem, ab arborum vento agitatarum strepitu ac susurro petitam, ad primum Medae et Iasonis congressum et confabulationem eleganter traduxit Apollon. Arg. II, 967. sqq.

Neque ita multo post, diuturno labore frustra consumpto, Ajax tandem Diomedem v. 254. labefactat, quod poeta ita persequitur:

τὸν δ' Αἴας καθύπερθεν ἐπεσσύμενον ποτὶ γαῖαν

ἐξ ὤμων ἐτίνασσε, κατὰ χθονὸς οὔδας ἐρείδων.

Ea quidem, quae explicatus habent difficiles, latinus interpres reddit: „tunc vero Ajax superne ad terram se incurvantem humero quassat, ad terrae solum affligere nitens.“ Obloquitur Pauwius et in primo versu, quem interpretem perverse cepisse neminem fugiet, ἐπεσσύμενος scribit, idque cum Aiace coniungendum transfert: „superne irruens.“ Is plausum tulit Tychsenii, qui, commate post ἐπεσσύμενον illato, ποτὶ γαῖαν ἐτίνασσε consociavit, neque id a mente scriptoris alienum duxerim. Extrema vero alterius versus Batavus iterum ad Aiace adiungit ita commentatus: „κατὰ χθονὸς οὔδας ἐρείδων se suffulciens pedibus illis robustis ad terrae solum, ut sic validius scilicet in terram quateret et deprimeret Tydidem, cuius humeris incumbibat. Interpres Graeca non intellexit.“ Verum enim vero quum emendatio priore de versu proposita 8 dubia et anceps erit habenda, tum explicatio posterioris minus satisfacit. Atque illa quidem eo laborat, quod participium duplex ἐπεσσύμενος et ἐρείδων sine ullo apto vinculo conseritur cum Aiace. Rectius enim crediderim Aiace Diomedis superne irruentis humeros concussisse et ita eum solo affligere annisum esse. Neque aliter de postremis interpretem iudicasse video. At quum ista prioribus missis in dissertat. de vi et usu praepositionum ἀνά et κατὰ apud Homerum p. 27. minus accurate vertissem: ad terram eum affligens,

Observ. in Q. Smyrn.

non sine aliqua veri specie mea reprehendit Hermannus in opusc. V. p. 49. hisce: „At non prostravit Ajax Diomedem, ut ex iis patet, quae sequuntur. Quod si sic scripsit Quintus, *κατὰ* non est cum *οὐδας* construendum, sed dixit *οὐδας ἐρείδων* premens solum, idque *κατὰ γθονὸς* contra terram *nixus*. Vide vero an scripserit, *κατὰ γθονὸς οὐδας ἐρείδειν*, quo ille humi deiectus solum premeret. Nam sic quoque *κατὰ γθονὸς* iungenda puto.“ Sed utraque ratio mihi quidem dura admodum et molesta videtur: quandoquidem priore ad id paene revolvimur, quod Pauwius voluit, praepositio autem sine ullo additamento abundat, et simplex genitivus *γθονὸς* isti proposito iam sufficit; posterior autem et eadem premitur difficultate et infinitivus solus ea omnia, quae in illo inesse dicuntur, vix potest comprehendere, neque verbum *ἐρείδειν* cum quarto casu iunctum ei quidem notioni aptum erit habendum. Quod ut clarius intelligatur, de eius et potestate et structura nonnulla disserere haud alienum a re erit. Quintus vero quum illud ab Homero acceperit, ubi opus erit, ad eum respiciamus necesse est. Ac primum quidem *οὐδας ἐρείδειν* transferri posse ad eum, qui nitendo vult efficere, ut *alius premat solum* sive *ei affligatur*, negaverim. Quartus enim casus cum hoc verbo iunctus nihil aliud significat, nisi *urgere* aliquem sive *premere*, quo ex genere notissimum est homericum Il. 13, 131. 16, 215. obvium:

ἄσπις ἄρ' ἄσπιδ' ἐρείδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
quod noster poeta imitatur IX, 544.

ἄλλος δ' ἄλλον ἐρείδε κατὰ στήγας· οὐδέ κε φαίης
κείνων ἐσσυμένων ἐκὰς ἔμμεναι ἄλλον ἀπ' ἄλλου.

Neque tamen id, quod Hermannus requirit, Homero ignotam inauditumque fuit, sed, ut par erat, longe aliter expressum. Ponit enim verbi vel passivum vel medium, tertio nominis casu adiuncto, ut illius exemplum praebet Il. 7, 145.

δοῦρὶ μέσον περόνησεν· ὃ δ' ὑπτιος οὐδεὶ ἐρείσθη·
add. 11, 144. 12, 192., huius autem offerunt Il. 2, 109. 8, 496. Ubi vero activum eadem legitur potestate, ibi praepositio raro admodum desideratur. Atque Homero quidem *ἐρείδειν τι πρὸς τι* sive *ἐπὶ τινι* et *τινος insigere, acclinare ali-*

quid alicui legitima esse solent. Quorum prius conspicitur in II. 22, 112.

καὶ κόρουθα βριαρὴν, δόρου δὲ πρὸς τεῖχος ἑρείσας,
cf. Od. 8, 66. 473. 17, 29., posterius eadem rhapsodia comprobatur v. 97.

πύργῳ ἐπὶ προύχοντι φαινήν ἀσπίδ' ἑρείσας.
et v. 225.

στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελῆς χαλκογλώχινος ἑρεισθεῖς.

Praepositio si quando verbo ita dicto deest, eius vis aut ex aliis facillime patet, ut apud Apoll. in Arg. III, 1287., aut res ponitur accusativo, locus, cui innixa fertur, dativo, quod probatur hymn. Hom. in Ap. 117. sq. de Latona parturiente:

ἀμφὶ δὲ φοίνικι βάλε πῆχες, γούνα δ' ἑρεισεν
λειμῶνι μαλακῶ. — — — — — 9

Id verbo medio sic invertere licet, ut genitivo loci res, quae infigitur, dativo adiciatur, vid. II. 5, 308. 11, 355.

στῆ δὲ γυνὴ ἑριπῶν, καὶ ἑρείσατο χεῖρὶ παχείῃ
γαίης. — — — — —

Fines ab Homero praescriptos protulerunt ulterius recentiores; dicunt ergo ἑρείδειν τι, κατὰ τινος et τι, ἐπὶ τινος et τινι, cf. Apoll. Arg. I, 1010. 1022. 784. IV, 957. Neque exempla his finitima desiderantur apud Quintum, ut VI, 545.

ἐνθα τότ' Αἰνεΐαιο κατ' ἀσπίδος ἔγχος ἑρεισε
Τεῦκρος. — — — — —

Idem ut manifestius declaretur, utraque praepositione conflata, scripsit III, 155. sq.

Ἰππόνοον δ' ἐδάμασσε κατ' ὀφρύος ἐνδον ἑρείσας
εἰς θέμεθλ' ὀφθαλμοῖο. — — — — —

Ne quid autem dubii supersit, addere licebit εἰς οὐδας ἑρείδειν nostro nihil aliud esse, nisi *terrae affligere*, quod aperte demonstrant ea, quae de Achille traduntur III, 26. sq.

καὶ νύ κε πάντας ὄλεσσε, πύλας δ' εἰς οὐδας ἑρεισε
θαιρῶν ἑξερούσας — — — — —

iisque proxima continentur cognatione XI, 390. sq. Quin simillima illis, quae huic nostrae quaestioni ansam dederunt,

XI, 32., ubi Neoptolemus Niram Troianum interficit, reperiuntur:

— καὶ τὸν μὲν ὑπὸ κρατερῇ χειρὸς ἀλκῆ
ἐγγειῇ στονόεσσα ποτὶ χθονὸς οὐδας ἔρεισε
θυμοῦ δεύομενον. — — — —

Cui alius locus, ubi ne adest quidem verbum, comes accedat e I. VIII, 229.

πλήθετο δὲ χθονὸς οὐδας, ἄδην δ' ἐρυθαίνεται λύθρῳ.

Genitivus insuper οὐδεος, praepositione κατὰ praefixa, saepissime invenitur de procumbentibus, velut de Penthesilea I, 622.

εὐσταλέως ἐριποῦσα κατ' οὐδεος. — —

de Achille, Apollinis sagittis ad terram desfluente, III, 66.

ὡς ἐκλίθη δέμας ἧῦ κατ' οὐδεος Αἰακίδαο.

de fonte congelascente ib., 580.

— — ἧς πουλὺς ὑπερ παγετός τε χιόν τε
ἐκκίχεται στυφελοῖο κατ' οὐδεος, — —

de Philocteta morbo tabescente solo affixo IX, 357.

— — — — εὐτ' εἰσίδοντο
ἀνέρα λευγαλέῳ ἐπιστενάχοντ' ὀδύνησι,
κεκλιμένον στυφελοῖο κατ' οὐδεος. — —

de segetibus grandine decussis et humi pereuntibus XIV, 78.

ὡς δ' ὅτε λήϊον αὔρον ἐπιβρίσσαυ γάλαζα
τυτθὰ διατμήξῃ, στάχνας δ' ἀπὸ πάντας ἀμέρσῃ
ῥιπῆ ὑπ' ἀργαλέῃ, καλάμη δ' ἄρα χεύατ' ἔραξε
μαυριδίῃ, καρποῖο κατ' οὐδεος ὀλλυμένοιο
λευγαλέως, — — — —

10

Iam si quis haec omnia secum reputare voluerit, κατὰ χθονὸς οὐδας ἐρείδων terrae solo affligens vel potius affligere annitens et significare posse et vere significare profecto concedet. Me quidem parum circumspecte prius adoptasse largior, ideoque Diomedem tunc quidem ab Aiace non postratum esse recte obiecit Hermannus. At de Aiace conatu magis quam effectu cogitavi; vix enim ea, quibus haec quasi praeludunt, aut neglexi aut negligere potui. Pauwianam vero rationem Quinti sermoni adversari satis erit demonstratum. Etenim si tale quid indicaturus erat poeta, haud dubie scripsisset: κατὰ χθο-

νός ἴχνος ἐρείδων, quod et aliorum et Coluthi est de rapt. Hel. v. 231.

— φειδομένοισιν ἐπ' ἴχνεσιν ἴχνος ἐρείδων, vel simile quidpiam. Denique nostrae isti interpretationi plus momenti ex eo accedit, quod Aiaci paucis interiectis idem revera obtigit, cuius periculum frustra fecerat, ut Tydidem deiiceret, vid. 258. sqq.

οἱ δὲ βίην Αἴαντος· ὁ δ' ἄλκιμον ἄνδρα τινάξας
ἐξ ὤμων ἐκάτερθε, βαλὼν δ' ὑπὸ νηδύα χεῖρα,
ἔσσυμένως ἐφείηκε κατὰ χθονὸς, ἥύτε πέτρην,
ἀλκῆ ὑποσθεναρῆ· μίγα δ' ἔαχε Τροίϊον οὔδας
Τυδείδαο πεσόντος, ἐπηύτησε δὲ λαός.

Quibus, ut puto, poeta suam ipsius mentem declaravit luculenter.

Diomede depugnare cupiente, Nestor in medium progressus utrique auctor est, ut certamini diuturno et aerumnoso tandem finem imponant, v. 264. sqq.

— — — — ἀλλ' ἄρα Νέστωρ
ἔστη ἐν μέσσοισι, καὶ ἀμφοτέροισι μετηύδα·
ἴσχεσθ', ἀγλαὰ τέκνα, παλαισμοσύνης ὑπερόπλου·
ἴδμεν γὰρ δὴ πάντες, ὅσον προφερέστεροι ἐστὲ
Ἀργείων μεγάλιο καταφθιμένον Ἀχιλλῆος.

Ex his duo levia sane vitia sine ullo negotio erunt removenda. Primum enim v. 265. ἔστη ἐνὶ μέσσοισι nota Quinti consuetudo sibi repetit, quod forma producta, ubi versus desiderat, in prima, tertia et quinta eius regione semper et ubique obtinet, vid. 128. 288. 488. II, 204. 607. III, 728. V, 3. 233. VI, 8. 39. 397. 438. VII, 352. XIV, 17. Ad horum igitur normam nostra emaculare erit consequens. Deinde Tychsenius v. 267. ἐστὲ male fecit oxytonum: nam veterum ex decretis vel paroxytonum vel encliticum, quod prioribus editoribus placuisse video, habendum erat. Proinde reducamus προφερέστεροί ἐστε, aut si paucorum regulam, quae iam propterea, quod adiectivo maior inest vis, parum arridet, sequi malueris προφερέστεροι ἐστε: tertium ab editore Gottingensi inventum et nostrae consuetudini et legibus a grammaticis graecis latis prorsus obstat, vid. interp. ad Hom. II, 3, 280. Buttmann. in gr. ampl. §. 108. IV. ann. 17. et Goettling.

de acc. p. 80. ann. 2. Caeterum Quintum Homeri exempla in his quoque respexisse indicio sunt II. 7, 279. sqq. 23, 890. sqq. Ubi altero loco Achilles Agamemnonem a certandi studio dehortatur, altero Idaeus et Talthybius praecones certaminis singularis, quod Hectorem inter et Aiacem erat exortum, faciunt finem.

- 11 Utrique principum Thetis certamine dirempto duas mulieres Lesbiacas, quae post Briseidem praestantissimae atque ipsi Achilli gratiae fuisse dicuntur, praemii loco dat. Qua de re inde a vers. 272. ita canit Quintus:

τοῖς δ' ἄρα ληϊάδας πίσυρας πόρε πόντα θεάων
 δια Θέτις· τὰς δ' αὐτοὶ ἐθρήσαντο ἰδόντες
 ἦρωες κρατεροὶ καὶ ἀταρβέες, οὐνεκα πασέων
 ληϊάδων προφέρεσκον εὐφροσύνη τε καὶ ἔργοις
 νόσφιν εὐπλοκάμου Βρισχίδος, ἄς ποτ' Ἀχιλλεύς
 λήισατ' ἐκ Λέσβοιο· νόον δέ γ' ἐτέρπετο τῆσι.

Horum postrema Tychsenius demum de Rhodomanni consilio aliter instituit, priores enim νόος proferunt. Cui etsi haud dissimilia obveniunt II, 134., tamen in verbi structura varia ac multiplici, si quid mutandum erit, dativum potius expetendum fuisse pro certo habeo et explorato, sicut VIII, 191. legimus:

— — — Ἔρις δ' ἐπετέρπετο θυμῷ
 κείνου εἰσορόωσα· — — —

quocum ea fere congruunt, quibus praepositio adiecta cernitur, vid. IX, 470.

— — — οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν
 τέρποντ' εἰσορόωντες — — —

et XIV, 547. At ne nominativum quidem absonum duxerim; ei enim et alia adsunt, ut II, 125.

— τοῦ δ' αἰόντος ὑπὸ φρεσὶ τέρπετο θυμός.
 VI, 129.

— — — τοῦ δ' ἐν φρεσὶ θαρσαλέον κῆρ
 τέρπετ' ἀγειρομένοισιν· — — —
 et compositum VII, 324.

— — — νόος δ' ἐπιτέρπετ' ἀνακτος.

Tum particulae offenderunt Hermannum, qui ad Orph. p. 696. *δέ τε τέρπετο* suavit. Verum melius etiam cum Vindobonensi primo reducamus, quod modo commemoravi, compositum: *νόος δ' ἐπετέρπετο τῆσι*. Nam id Quinto in deliciis esse solet, quod quum allata tum etiam alia plurima ostendunt exempla, vid. I, 730. II, 486. IV, 141. VII, 289. 334. IX, 166. XI, 177. XIV, 463.

Ζεὺς δὲ μέγ' εἰσορόων ἐπετέρπετο — —
ubi eandem confusionem sustulit Tychsenius, comma importunum, quo post *εἰσορόων* vulgo distinguitur, ipse removi, quod verbum finitum cum participio arctius est coniungendum. Denique quum imperfecto, si quidem adest, augmentum nunquam non praefixum videamus, nulla comminisci poterit causa, cur illud neglectum malueris IX, 324.

— — — *Ἐρὶς δ' ἐπιτέρπετο χάρμη*.
Unde nihil dubii est, quin augmentum, Quinto a librariis male sedulis sexcenties surreptum, huic quoque loco restituamus, vid. mant. observ. p. 248.

P A R T I C U L A Q U I N T A .

Inter alia, quibus Theano mulieres Troianas a pugnandi ardore revocat, I, 468. ait haec:

ἰστὸν ἐπεντύνεσθε ἔῶν ἔντοσθι μελάθρων.

Adverbium autem *ἐντοσθι*, etsi lexicographis cognitum est, nulla tamen idonea auctoritate comprobatur. Nam quod in Steph. thes. ling. gr. II. p. 3727. d. ex Hesiodi op. 520. *δόμων ἐντοσθι* legitur enotatum, id ad meliorum librorum fidem ac normam dudum ab editoribus est expulsus, vid. Graev. lect. ad Hesiod. 65. et Goettling. ad h. l. Nec Passovius ea de re minus sollicitus ullum alium produxit sponsorem, Quintum vero a plurimorum usu et consuetudine ne transversum quidem unguem recedere alia plurima docent, velut VII, 128.

πανσυδίη δ' ἔντοσθε νεῶν φύγον· — —
et ib., 571.

*τεύχων ἰχθύσι πῆμα φέρει μένος Ἥφαιστοιο
νηὸς ἔης ἔντοσθε — — — —*

Praeterea forma longior *ἐντοσθεν*, vocali subsequente, crebrius etiam reperitur, vid. II, 372. — *λίνων ἐντοσθεν ἔρεμνῶν*, add. IX, 287. XII, 519. 576. Quod reliquum est, nobis adest optimus liber Monacensis.

Sed haud scio, an plus momenti tribuendum sit alii simili adverbio *ἐτέρωθε*, cuius quidem exempla passim obveniunt apud Quintum. Ac primum quidem de Achille et Memnone II, 453. dicitur:

*ὥς εἰπὼν παλάμησι λαβὼν πολυμήκετον ἄορ,
Μέμνων δ' αὖθ' ἐτέρωθε, καὶ ὄτραλέως συνόρουσαν·*

idemque, ubi duo sibi opponuntur redit, vid. IV, 33. 46. 215. 545. VI, 283. XI, 12. 328. Sed *ἐτέρωθεν* tum in versus clausula tum vocali instante semper regnat, omnium consensu firmatum, cf. I, 778.

— — — — — ὡς δὲ καὶ αὐτὸν
Πηλείδην ἐτέρωθεν ἐρήτυον · — —
 VIII, 163.

— — — — — ὃς δ' ἐτέρωθεν
χερσὶν ὑπο κρατερῆσιν ἀπειρεσίην λάβε πέτρην.
 Horum similia praebent II, 235. VIII, 128. IX, 203. XI, 168. XII, 260. Magis etiam eo turbamur, quod Quinto alibi satisfacit *ἐτέρωθε*, ubi, si prius verum est habendum, illud potius exspectandum erat; quo ex genere sunt II, 319.

ὡς φάτο · τὸν δ' ἐτέρωθε γέρον ἡμείβετο μύθῳ ·
 et IX, 291.

θῶας ἀποσσεύησι, λέων δ' ἐτέρωθε φανείη — .
 Neque *ἐτέρωθε* semper certum et ratum esse videtur, libris et scriptis et editis ultro citroque fluctuantibus; ita IV, 33. Aldin. metro invito dat *ἐτέρωθεν*, ib., 46. *ἐτάροι δὲ τ' ἐγήθειον ἄλλοι* priscas obsidet editiones, cui Rhodomannus *ἐτεροι*, quo nihil lucramur, substitutum voluit, Dausqueus ineptius etiam *ἐταροι δ' ἐπεγήθειον ἄλλοι*. Tychsenius suum debet Pauwio ad aliorum similitudinem provocanti. Verum *ἐτέρωθε* aequè bonum esse et ad usitatum propius accedere manifestum est. Ad haec adde XI, 328.

— — — — — *ἐτέρωθε δ' Ἀχαιοὶ*
παρ κλισίης νῆεσσι θ' ὁμοῖα Τρωσὶ πένοντο.
 Ibi enim Tychsenius solus *ἐτέρωθε* scribit, caeteri sine ulla controversia *ἐτέρωθε* habent. Ex quo augurari libet, vel scribarum negligentia vel typhothetarum inscitia formam poetae insolitam esse prognatam. Alios si consulueris, nemo fere, quantum scio, adverbio dubio et incerto opem fert, nisi Hesiod. in scut. Herc. 281.

ἐνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθε νεοὶ κόμαζον ὑπ' αὐλοῦ ·
 eoque testimonio confidit Passovius in lex. I. p. 923. In quo tametsi scriptorum et impressorum exemplaria videntur conspirare, tamen *ἐτέρωθε* ad locum, quo choreae instituuntur,

designandum aptius existimari poterit, praesertim quum Homerus ei adsit, ut Od. 12, 235.

ἐνθεν μὲν γὰρ Σκίλλ', ἐτέρωθι δὲ δια Λάουβδιδις —.

Unde nihil est mirum, quod alii lexicographi, velut Stephan. in thes. II. p. 3885. a. ἐτέρωθε ignorant. At nobis obiici poterit Apollonii, grammatici eruditi et sapientis, iudicium, qui in libello de adverb. p. 607, 15. sqq. haec disserit: τῆδε ἔχει καὶ παρὰ τὸ ἐτέρωθε ἢ παρ' ἐπιθῆμα τὸ ἐτέρωθε, ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' Ἀιολεῦσιν ἐτέρωτα. Sed id primum minus sincerum duxerim: etenim quum idem Apollon. p. 601, 18. 605, 23. ἐτέρωθεν solum agnoscat, litteram finalem superiori detractam esse probabilis admodum erit suspicio; deinde, si vel maxime verum habeatur ἐτέρωθε, id potius ab Aeolum dialecto et repetendum et ad illam explicandam effectum videbitur, quam epicorum more receptum ac probatum. Haec si reputaveris, ἐτέρωθε fundamento parum idoneo niti profecto concedes. Si quis vero contrarium eius, quod nobis arridet, praefendum existimaverit, ei certe in aliis Quinti locis, ubi nunc ἐτέρωθι obtinet, illud erit adsciendum.

Achilles Penthesileae stultitia exprobrata I, 590. sq. addit:

ἢ σεῦ πειθομένης μάκαρες θοῖνας ἐξείλοντο

καὶ νόον, ὅσρα σε Κήρες ἀμείλιχοι ἀμφιχέωνται;

Horum postrema reddunt: „ut te immites Parcae amplecterentur?“ Atqui tale quid requiri quidem, nec vero istis verbis significari patet. Longe igitur scitius elegantiusque erit, quod Tychsenius, nescio unde accessitum, Pauwianae margini allevit ἀμφιχάνωσιν. Neque id Quinto fuit ignotum; argumento sunt XIII, 289.

— — — — οὐ γὰρ ἔοικεν
ζώμεναι κείνοισιν, ὅσων μέγα κῦδος ὄνειδος
ἀμφιχάνη.

Sed ibi translate dictum est, propius ad huius loci vim et potestatem accedunt XIII, 546. sq.

Ἰαοδίην ἐρέουσιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ὀρέξαι
εὐχομένην μακάρεσσιν ἀτειρέσιν, ὅσρα ἔγαια
ἀμφιχάνη — — — —

Conspirant haec fere cum homerico: — τότε μοι χάνοι εὐ-
ρεῖα χθών, multorum ore celebrato vid. II. 4, 182. 8, 150.
eique finitimis II. 6, 282. 17, 417. Structura vero non mi-
nus quam verbis nostra, si quidem Rhodomannus bene con-
iecit, attingunt V, 611.

— — — — οὐδέ τι οἶδε
φράσσασθ', εὐτέ εἰ Κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφιχάνωσιν.

Tametsi vulgo fertur ἀμφιχάνωσιν a Tychsenio quidem re-
lictum, verum dicendi insolentia et novitate pariter condem-
natum ac Parcarum saevitia, cui infestum, exclusum. Rho-
domanni autem invento aliorum epicorum sermo atque usus
prodest. Ut enim Oppian. Halieut. IV, 229. — οὐδ' ἐνό-
ησεν Ὀν μόρον ἀμφιχανών, ubi piscis alii inhians in
perniciem ruit inscius, nihil dirimit, ita Homerus, si quis
alius, emendationis illius veritatem ostendit. Apud eum enim
Patrocli umbra, per somnium Achilli oblata, vitae iacturam
hisce deplorat 23, 79.

— — — — ἀλλ' ἐμὲ μὲν κῆρ
ἀμφέχανε στυγερῆ, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ.

Vix igitur dubium erit, quin Smyrnaeus, studiosissimus Homeri
imitator, sua inde delibaret. Si quis autem vulgari fuerit con-
tentus, eum Quinti ipsius usus poterit refutare, quandoquidem
ἀμφιχέσθαι τινι sibi exposcit, quartus casus plane alienus
est, vid. XIV, 220.

— — — — εἰσότ' ἐμοί γε
λοιβὰς ἀμφιχέωνται, ξελδόμενοι μέγα νόστου·
porro II, 552. X, 252. VII, 78. 637. VIII, 497. sq.

— — — — ἐνθα οἱ ὕπνος
ἀμφεχύθη· — — — —

Ex quibus medicina petenda est versui 313.

— — ὅλοη δέ μιν (l. οἱ) ἀμφεχύθη νύξ.

Nec modo personis, verum etiam rebus dativus solet adhiberi,
ut IV, 520.

— — — — ἦντ' ἐν ὄρεσσι
ἀμφιχέη πρῶνεσσι Νότου μένος ἢ Ζεφύροιο,

add. VIII, 392. A verbo autem differt participium ἀμφιχυθείς circumfusus, cui quartus adiungitur casus, velut III, 461.

Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γεραιὸς ἀάσπετα κοκύνεσκεν
ἀμφιχυθείς δέμας ἠὺ θρασύφρονος Αἰακίδαο·

et VII, 337. Idem una cum verbo finito sine ullo additamento reperire licet III, 606. et 689.

πολλοὺς δ' ἀμφιφορῆας ἀλείφατος ἀμφιχέοντο,
ubi, augmento reducto, melius scripseris ἀμφεχέοντο. Alia denique non minus frequens structura est ἀμφιχέεσθαι κατὰ τινος, ut II, 231.

— ἄφαρ δέ τε πάντα κατὰ χθονὸς ἀμφιχέηται
ἐκ θεμέθλων· — — — —

cf. insuper III, 325. XI, 193. A quibus non ita multum distat praepositio eadem repetita V, 490.

— — — — ἀμφὶ δὲ κράτα
πρηγνέες ἐκχύμενοι κόνιν ἄσπετον ἀμφεχέοντο —

Quibus fere limitibus verbi illius usus apud Quintum circumscriptus tenetur. Iam quum nihil horum ad id, quod supra apposuimus transferre liceat, coniecturam a Rhodomanno tentatam recipiendam esse sequitur.

De Penthesileae occisae venustate poeta I, 670. sq. ita iudicat:

πολλοὶ δ' εὐχέτόωντο κατ' οἰκία νοστήσαντες
τοίης καὶ ἀλόχοιο παραὶ λεχέεσσιν ἰαῦσαι· —

Numerorum defectum, qui καὶ omisso in his olim erat conspicuus, alii aliter resarcire studuerunt. Rhodomannus quidem πον inseruit, Dausqueus infeliciter, ut solet, ὀθνείης ἀλόχ. suasit, quum sententiae tum litterarum similitudini parum aptum, Brodaeus καὶ τοίης ἀλ. voluit, Pauwius, nullo horum contentus, τοίης δὴ ἀλ. melius iudicavit, Tychsenius denique e Brodae coniectura et Vindob. primo, qui τοίης κεν ἀλ. offert, suum conflavit. Hi vero omnes suo magis sensu, quam Quinti et epicorum ratione moniti diversa probarunt. Quam si respicere voluerimus, Brodae medelam et simplicissimam et optimam esse concedemus. Frustra enim Pauwius καὶ, quae sententiae

praemissae vim intendit, initio versuum duorum proxime iunctorum moleste repeti obiecit. Contrarium enim ex ipsius Quinti monumentis addiscere poterat, velut III, 645. sq.

καὶ γὰρ οἱ κλέος ἀλλὲν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ
καὶ μένος ἀείσουσιν ἱμῶ ἰότητι καὶ ἄλλων
Πιερίδων. — — — — —

add. I, 296. IV, 106. XII, 150. Quin eadem sive negligentia sive suavitas ex eodem sono quacsita et profecta in aliis minoris ambitus voculis non ita raro deprehenditur apud nostrum. Eius generis sunt: ἀλλὰ — ἀλλὰ, cf. III, 217. IV, 296. VI, 395. VII, 503., porro ὄς — ὄς I, 361., τοὺς — τοὺς IV, 39. Nam de maioribus nullas agitari video lites, earum enim repetitionem ad *ἐπιναφορῶς* figuram, qua poetae tanquam ornamento usi sunt, plerique referunt. Illam autem non uno, sed vario et multiplici modo carmini illigare solet noster, neque ea, quae quasi sua sponte occurrunt, sola captat, veluti ἄλλοτε μὲν — ἄλλοτε δὲ, cf. III, 619. VII, 171. XIV, 404. 548., sed alia etiam exquisitiora sectatur. Repetitam autem videmus eandem verbi formam primum in versuum sese excipientium initio, sicut III, 608. sq.

γηθεῖτω βοδόνειλος ἀν' οὐρανὸν Ἰριγένεια,
γηθεῖτω φρεσὶν ἦσι μεθεὶς χόλον Ἀστεροπαίου,
Ἄξιός ἐσθρὸν ἔθρος ἰδὲ Πριάμοιο γενέθλη.

cf. insuper III, 493. I, 369. sq., cui plus gratiae eo conciliatur, quod quum exordium tum clausula utriusque sibi concinunt:

ἤλυθον ἐς Τροίην νῶϊν κακὰ πολλὰ φέροντες,
ἤλυθον ἄσχετον ἄρμιν ἐπ' Ἀρεῖ πῆμα φέροντες.

quanquam ibi fortasse rectius ὕπ' Ἀρ. π. φ. rescribas. In aliis quidem idem vel nomen vel verbum iteratur, sed forma paullulum immutata legitur, uti VI, 650. sq. πολλὰ — πολλοὺς, XII, 427. sqq. ἐλκόμενος — ἐλκον — ἐλκουσιν, quo non minus pertinent nomen ac verbum communi de stirpe prognata, ut XIV, 380. sq.

εὐχόμεναί μακάρεσσιν ἀκηδέα νόστον ὑπάσσαι·
εὐχολαὶ δ' ἀνέμοισι μέγαν, — — — .

Hinc vereor, ne temere olim sollicitaverim VI, 443. sq.

ἔσσυσθ' Ἀργεῖοι, μηδ' εἴκετε δυσμενέεσσιν
ἔσσυμένοις. — — — —

etsi ὄρνυσθε, quod priori surrogandum putabam in mant. observ. in Quint. p. 242., Homeri sermo quodammodo vindicat.

Atque in his quidem ἐπανάληψις illa, quae dicitur, in singulorum exordio aut solo aut certe praecipue reperitur. Eadem vero in binorum versuum tum clausula tum exordio non admodum raro offertur. Cuius generis non minus suae sunt species sive partes. Quarum prima est ea, quae vel idem vel plura etiam verba in praecedentis versus exitu posita, proximo ineunte refert, ut apud Quint. III, 74. sq.

οὐδ' εἰ μὲν στέρνοισι μάλ' ἄτρομον ἦτορ ἔχῃσιν,
ἄτρομον ἦτορ ἔχῃσι λίην, καὶ χάλκεος εἴη.

I, 697. sq.

λάβρος ὁμῶς ἀνέμοισιν ἀπορρήξῃ Διὸς ὄμβρος,
ὄμβρος ἄρ' ἦε κεραυνός, — — —

add. IV, 186. VI, 470. X, 190. XII, 393. sq. Altera verbum paullo ante finem prioris collocatum proximo ingeminat, vid. I, 33. sq.

σὺν δέ οἱ ἄλλαι ἔποντο δυνάδευκα, πᾶσαι ἀγαναί,
πᾶσαι ἐελδόμεναι πόλεμον καὶ ἀεικέα χάριον,

XIII, 31. sq.

αὐτὸς δ' ἄγχ' ἵπποιο Σίνων κίεν· ἦκα δ' αὔσεν,
ἦκα μάλ', ὡς μήπου τις ἐνὶ Τρώεσσι πύθεται,

cf. III, 613. 638. VIII, 29. XII, 291. sq. Tertia vocabuli praemissi forma mutata alium vel casum vel numerum vel modum antecedenti subnectit, ut IV, 447. sq.

πρὶν κρατερῆσι χέρεσσι δαμῆμεναι Ἡρακλῆος·
Ἡρακλέης δέ μιν ἦϋς ἐλὼν σὺν ληϊδί πολλῇ·

VI, 375. sq.

ἐκ δέ οἱ αἰμ' ἐχύθη, δέοντο δέ οἱ κλυτὰ τεύχη,
δέυετο δ' ἀγλαὸν εἶδος ἄμ' εὐθαλέεσσι κόμησιν.

His autem vel paria vel similia offerunt III, 642. VII, 85. IX, 127. sq. et alia plura. Denique in solo versuum duorum exitu nomen idem rarius ponitur, ut III, 127. sq.

ἢ σε πάρος κύδαινε, καὶ ὡς φίλον ἔδρακεν υἷα;
ἦ, μέγα νεικίουσα πολυσθενέος Διὸς υἷα, —.

Ut vero alia poesis lenocinia, ita ἐπανάληψιν istam ab Homero mutuati sunt recentiores. Nec singula Quinti species valde discrepant a poetae exemplo et auctoritate, si quidem verbum bis terve in versuum exordio repetitum invenimus II. 2, 671. 7, 263. 473. sqq., paullulum immutatas formas 14, 444. sq. Clausulam antegressi iteratam videmus II. 20, 371. 23, 642. 22, 127. 2, 849. 870. sq. add. Od. 15, 71.; porro exitus binorum sibi respondent II. 10, 186. 13, 799. sq. Forma denique initio proximi ex antecedentis clausula adscita quidem, sed alio modo prolata obtinet in II. 6, 395. 21, 85. sq. Ne quid dicam de singulis verbis in fine versuum sexcenties a poeta vario admodum modo et sono coniunctis, vid. II. 1, 193. 2, 527. 634. 4, 70. 250. 5, 358. 10, 116. sq. et alibi.

Sed revertor ad Quintum. Apud eum Priamus rex fugae consilio, quod Thymoetes proposuerat, reiecto, ut moenibus et urbis munimentis se defendant, donec Memno, Aurorae filius, auxilio venerit, II, 30. suis persuadet:

μηδ' ἔτι δυσμενέεσσι μαχώμεθα τῆλε πόλιος,
ἀλλά πω ἐκ πύργων καὶ τείχεος, εἰσόκεν ἔλθῃ
Μέμνων ὄβριμόθυμος, — — —

Quibus quum locum, unde hostium aggressum prohibeant, Priamus edicturus sit Troibus, absonum videtur πω, quod *fere* significat et maxime negandi particulis aut solis aut caussali γὰρ adiunctis convenit. Itaque πον loci particula his erit reddenda, ea enim insequentibus conducit sola, cf. I, 121. 495. 626. II, 290. 438. 538. 651. III, 406. IV, 314. V, 303. 398. 641. VII, 331. 336. 384. X, 66. 454. 460. XII, 449. 468. XIII, 149. 155. 229. 249. 544. XIV, 26. 144. 167. 175. alibi; eadem vi obtinet in sententiis conditionalibus, vid. I, 339. II, 384. V, 376. 519. VII, 341. IX, 519. X, 445. XIII, 43. Recte ergo V, 518.

οὐ γάρ μοι τοκίων τόσσον μέλει, εἴπω ἔτ' εἰσὶν
parem particularum confusionem in mant. observ. p. 232. notavi. Orationis vero color in utroque homericus est, vid. II. 6, 433. sqq. et 450. sqq.

Strepitum Argivorum et Troum concursu excitatum fluminis intumescens murmuri similem dicit poeta II, 221. sqq. hisce:

ὡς δ' ὅτ' ἐρίγδουποι ποταμοὶ μεγάλα στενάχουσιν
εἰς ἄλλα γευόμενοι, ὅτε λαβρότατος πέλει ὄμβρος
ἐκ Διὸς, εὐτ' ἀλίαστον ἐπὶ νέφεα κτυπέωσι
θηγόμεν' ἀλλήλοισι, πάρος δ' ἐξέσσυτ' ἀΰτμη.

Hic quoque Dausqueus et Pauwius, maiore audacia quam scientia ad Quintum emendandum delati, misericordiam pariter ac taedium nobis excitant. Ille enim Rhodomannum, virum perspicacissimum, inepte vituperat, hic, Dausqueo notato, ineptius etiam suo fungitur munere, dum docet ἀΰτμη non igneum esse vaporem, quem latinus interpres substituerit, verum fulgur. Id enim ipsum argumento esse et potuit et debuit, πάρος, quod nemo commode explicuit, vitiosum esse atque importunum. Medicina, una litterula mutata, erit reperta, dummodo mecum dederis: πυρὸς δ' ἐξ ἀΰτμη. Quod an ab alio occupatum sit, ignoro, equidem editionis Tychsenianae exemplari dudum appinxi. Nubibus autem collatis fulgur sive ignis halitum elici consequens est. Iccirco nostram rationem veram esse facile perspicias, etsi nullum aliud eius testimonium afferri possit; plura tamen Quintus ipse suppeditat, velut VIII, 90.

— οὕς ὀλοοῖο πυρὸς κατεδάμνατ' ἀΰτμη,
add. V, 33. VI, 216. X, 62. XII, 503. Neque istis dissimilia sunt III, 710. — ὦρτο δ' ἀΰτμη Ἡφαίστου μαλεροῖο. — XIII, 150. Ἡφαίστου μαλεροῖο περιζείοντος ἀΰτμη. —

Nestorem Antilocho filio interfecto et ipsum casurum fuisse, nisi Memno, senis reverentia tactus, cum eo modestius egisset, II, 305. sq. memoriae prodit poeta:

— — μέλλεν δὲ φίλῳ περὶ παιδὶ καὶ αὐτὸς
κεῖσθαι ὁμῶς κταμένοις ἐναλίγκιον, — —

qua singulorum distinctione recepta Tychsenius ἐναλίγκιον adverbium cum filio prostrato committendum existimavit, ut sensus sit: *sed et ipse circa filium carum procubisset una cum caesis, simili modo atque ille*. Verum enim vero structu-

rae isti et adiectivum, cui semper inest comparandi vis, et praepositio *περὶ* filio consociata repugnant. Horum alterum advertit Pauwium, qui *περὶ* a Rhodomanno additum reiecit, et in eius locum *μάλα* inferendum putavit. Reliqua expedire non potuit, et in coniectura inutili ac molesta substitit. Equidem *περὶ παιδὶ κεῖσθαι* aliis Quinti epicorumque locis tutum esse crediderim, vid. II, 316. 607. V, 490. 502. VII, 637., vitium autem in verbo *ἐναλίγκιον*, quod nullo pacto coire videtur cum superioribus, quaesiverim. Itaque poetae reddiderim aliud aptius emendendo:

κεῖσθαι ὁμῶς κταμένοισιν ἐν ἄλγεσιν, — — .

Licebit enim cogitare de Nestore nondum mortuo, sed in caesorum acervo animum agente. Cognata hisce iam praebet Homerus, ita Antinous de Penelopa aerumnosa in Od. 21, 88. ait:

— — — — — *ἢ τε καὶ ἄλλως*

κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμὸς, — — —
cf. II, 22, 483. 24, 568. Neque illud dicendi genus ignorat Quintus, quemadmodum probant VII, 85: X, 393. Atque haec quidem de vivorum aerumna et laboribus sunt accipienda, eodem vero nomine acres vulneratorum mortique proximorum dolores hic illic denotantur; ita bis de Paride insanabili vulnere percusso et tandem extincto legitur XIII, 414.

— — — — — *τῷ καὶ μιν ἐν ἄλγεσι τίσατο δαιμόν.*
X, 269.

— — — — — *τοὶ δέ οἱ αἰνὸν ὑπ' ἄλγεσι φαῖνον ὄλεθρον.*
Similia narrantur de Troianis vulneratis XI, 326., et de Aiace, Oilei filio, longis aerumnis exercitato et quasi fatigato XIV, 561. Utcunque vero de ista mea suspicione iudicare libuerit, certe obtinebo *ἐναλίγκιον*, quod nulla subest comparatio, ab hoc loco alienum esse et depravatum. Cuius iudicii fides eo augetur, quod ne semel quidem in posthomericeis adverbii sustinet vicem. Quocirca parenthesis importuna alio ex loco pariter corrupto est eximenda libr. VI, 253.

πρόσθε δέ οἱ δέδημητο κυῶν ὀλωτάτος ἄλλων,

Ὅρθρος, ἀνηρῶ ἐναλίγκιος, ὄβριμος ἀλκήν,

Κερβέρῳ, ὃς ῥά οἱ ἔσκεν ἀδελφεός. — —

Observ. in Q. Smyrn.

Pauwius verba ὄβριμος ἀλκὴν iterum iungit contortius cum Othri nomine praecedente, Rhodomannus illo sapientior ὄβριμον ἀλκὴν melius censet, nec vero alterum, quod Pauwius ei tribuit, ὄβριμῳ ἀλκὴν adscriptum video. Prior ratio, dummodo singula uno verborum ambitu fueris complexus, propensior est ad veritatem: Ὀρθρος, ἀνιχρῶ ἐναλίγκιος ὄβριμον ἀλκὴν Κερβέρω i. e. *Orthrus immani robore terribili Cerbero par.* Structurae certe nihil insoliti inesse alia affirmant, velut IX, 60.

σοὶ δέμας ἤδὲ φνὴν ἐναλίγκιον ἤδὲ καὶ ἔργα. —

add. IV, 430. Feminineum autem genus sine idonea causa in dubitationem adducit Pauwius, vid. XIV, 86.

μέλποντες νίκης ἐρικυδέος ὄβριμον ἀλκὴν.

Nihil igitur suspicionis residet, etsi plura, quorum unum ipse Pauwius commemoravit, licet adiicere. Adverbii autem partes crebro sustinet ἀλίγκιον, ut I, 59.

ὄφθαλμοὶ μάρμαιρον ἀλίγκιον ἀκτίεσσιν,

add. XI, 308., ubi cum Struvio legas oportet: κείντο παρ' ἀλλήλοισιν ἀλίγκιον ἐκχυμένοισι Δούρασιν, cf. XIV, 173. *Αἰγαλιόισι*, quod vulgo fertur, ex comparatione male irrepsit. Singularem vi et potestate concinit neutrum pluralis, cf. V, 68.

αἷ δ' ἄρ' ἔσαν ζωῆσιν ἀλίγκια πομπνύουσαι.

His vero exemplis docemur, I, 658. commate sublato idem adverbium postliminio esse reducendum. Dum enim poeta de Achille Penthesileae occisae galeam detrahente ita canit:

ἄμφι δέ οἱ κρατὸς κόρον εἶλετο μαρμαίρουσαν

ἠελίου ἀκτίσιν ἀλίγκιον ἢ Διὸς αἴγλη. —

galeam splendidam non tam solis radiis vel Iovis fulguri parem dicit, sed cassidem solis lumini et Iovis fulguri similiter radiantem virginis capiti ab Achille esse dereptam. Quibuscum latina congruit interpretatio, unde nemo, ut spero, mihi repugnabit.

Idem Nestor in Memnonem, qui, ut e pugna se reciperet, illum erat adhortatus, II, 324. pluribus invehit, dicitque, si

pristino instructus esset robore, Memnonem sua hasta mox esse periturum, et iuvenilem, ut solet, alacritatem sibi restitui optat :

— — — — — ὡς ὄφελον μοι
ἀλκῆ ἔτ' ἄμπεθος ἦεν, ἵνα γνώης ἐμὸν ἔγχος. —

ubi quum littera subscripta desit, utrum optativus an subiunctivus modus adsit, quaeri potest. Ille vero sonat *γνώης* aut *γνολής*, quorum alterum commune et dubium, alterum ionicum et atticum censent, vid. Lobeck. ad Phryn. 347. Itaque si quis optativum meliorem iudicaverit, ei *γνολής* erit adoptandum. At veri similis est, subiunctivum elegisse Quintum, quod idem modus in eadem structura legitur, IV, 30. sq.

ὡς ὄφελον μένος ἦεν ἔθ' Ἴκτορος, ὄφρ' ἄρ' ἅμ' ἀμ' πάντα
Ἄργείους σφετέρησιν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀλέσση.

Nullum quidem aliud huius formae exemplum novi: nam apud Homer. Od. 22, 373. ὄφρα γνῶς κατὰ θυμὸν legimus, eam vero, quanquam in his quoque modi utriusque confinia grammatici permiscuerunt, recte factam esse vix poterit negari, vid. Fr. Thierschii gramm. §. 230, 98. Quare ut hodie fere *δῶης*, *δῶη* apud Homerum scribi solet, ita *γνώης* Quinto concesserim. Brevem denique infinitivi formam *γνώναι* XII, 394. obviam in trisyllabam *γνώμεναι* producendam esse dixi in mant. observ. p. 261.

Memnonis virtuti quum omnes cessissent Nestoris socii, subsidio tandem venit Achilles, quem, ut Antilochi caedem ulciscatur, precibus adit rex Pyliorum II, 391. sq.

ὄλετό μοι φίλος υἱός, ἔχει δέ μοι ἔντα Μένων
τεθνεώτος· δεῖδω δὲ κνῶν μὴ κῦρμα γένηται.

De participio praeteriti, a praesente *θνήσκω* ducti, iam homericos grammaticos varie et ambigue sensisse ad II. 6, 71. dixi. Apud Quintum plerumque *τεθναὸς* et *τεθναότος* olim ferebatur, idque et libri quidam tradunt, et Rhodomannus probandum duxit. Sed fides eius imminuitur forma vulgari pariter ac producta *τεθνειώς*, cuius exemplum praebet V, 502.

— — — — — ὁ δ' ἀσχαλόων περικάπτεσε τεθνειώτι —
quem versum a prioribus praetermissum tribus ex libris Tych-

senius demum adiecit. Itaque breviorē formam, qua in re Aldina fere congruit, *τεθνεῶς τεθνεῶτος* licebit exarare; eam, ut commodiorem restituere voluit Tychsenius, sed errore, nescio quo, pravo pepercit tenori tum hoc loco tum II, 536. Hinc illis obstat VI, 250.

*ἐν δὲ καὶ ἀκαμάτοιο δέμας πέλε Γηρουνηῶτος,
τεθνεῶτος παρὰ βοσσί. — — —*

Denique invito iterum Tychsenio excidit VII, 65. *τεθνεῶτος*, quod ad illius similitudinem accommodandum esse in libr. de vers. her. p. 189. admonui, cf. I, 821. Ut vero huic circumflexus reddendus est, ita idem nomini ultimo auferendus. Qua de re nos non dubitare sinit Homerus, cuius vestigiis insistit Quintus vid. II. 17, 272.

*μίσησεν δ' ἄρα μιν διζῶν κυσὶ κύρμα γενέσθαι — ,
ell. v. 693. 18, 21.*

Paullo post Achilles et Antilochi misericordia et insita animi fortitudine irruit in Memnonem II, 398. sqq.

*ἀντίκα κάλλιπε Τρῶας, ὅσους ὑπὸ χερσὶ δάϊξεν,
ἄμφ' ἄλλησι φάλαγξι, καὶ ἰσχανῶν πολέμοιο
ἦλυθεν οἱ κατέναντι, χολούμενος Ἀντιλόχοιο — .*

In his primus et alter versus expulsa virgula arctius sunt coniungendi. Etenim dum Achilles aliis Troum catervis intulit cladem, in Memnonis vicinia a pugnantibus solitudo quaedam facta erat. Sequitur autem poeta iterum Homerum ducem, apud quem, Hectore in dextra pugnae parte rem strenue gerente, singulari principum graecorum virtute Troum opes in sinistro affliguntur cornu, vid. II. 13, 674. sqq. et Quint. V, 304. VII, 579., ubi idem dicendi genus redit. Versu autem tertio *κατέναντα* de Quinti et epicorum more adsciscamus oportet. Nam ut *ἄντα* eius rei proprium est, *ἀντι* de impetu in hostem facto nunquam legitur apud Homerum, vid. excurs. XIV. ad II. p. 64. sq., ita eandem compositorum esse rationem Quintus ipse ostendit III, 444.

*εἰ γὰρ σεῦ κατέναντα τότ' ἦλυθεν, ὅς σ' ἔβαλέν περ,
add. I, 542. 552. III, 69. IV, 286. V, 210. VIII, 268. XI,
113. Maiore igitur, quam par erat, patientia editores tulle-*

runt adverbium ceteriori demum aetati cognitum et lexicis, nisi quis novi foederis iudicio stare velit, plane eximendum. Plures quidem eius sutores attulit Schaeferus ad Steph. thes. ling. gr. I. p. 2087. d., sed horum alii ad infima detrudendi sunt tempora, alii de mendo vel suspecti vel meliorum librorum ope iam emendati.

Memno successu, quo Achillis brachium ense strinxerat, superbiens et in illum et in Thetin matrem convicia spargit II, 414. sqq.

σκέτλιε, τίπτε σὺ Τρωῶας ἀνηλεγέως ὀλέεσκες,
πάντων εὐχόμενος πολὺ φέρτερος ἔμμεναι ἀνδρῶν,
μητρὸς τ' ἀθανάτης Νηρηίδος; ἀλλὰ σοι ἤδη
ἦλυθεν αἴσιμον ἦμαρ, ἐπεὶ θεόθεν γένος εἰμί — .

Verum si Pelides se omnibus aliis virtute superiorem putabat, haec isti opinioni parum convenire facile apparet. Neque id latuit interpretem, dum graeca ita vertit: „*iactans te omnium virorum optimum.*“ Quod rei quidem accommodatum est, sed a verbis abhorret. Attamen in aliis poetam ipsum id, quod exspectandum erat, aperte edidisse Iunonis verba, quibus de Achillis praestantia disserit, produnt III, 124.

— — — — ἀλλ' Ἀχιλῆϊ
ἀμρ' ἀρετῆς ἐμέγροας, ἐπεὶ πέλε φέρτατος ἀνδρῶν.

Neque alias aliter iudicavit, cf. III, 625. VIII, 459. IX, 30. X, 374. XI, 447. et V, 211., qui, quod nostro simillimus est, primo loco fuit commemorandus; perstringit enim Ajax Ulixis audaciam hisce:

σκέτλιε, τίπτε βίη πολὺ φέρτατος ἔμμεναι ἄλλων
εὐχόμενος, — — — — .

Eandem utriusque gradus confusionem ne ab Homeri quidem libris abesse ad II. 8, 144. annotavi, finibus utriusque accuratius descriptis. Quae si contuleris, superlativum ab exilio revocandum et in suo et proprio loco collocandum esse planius etiam intelliges.

Guttas sanguineas, quae Memnonis de corpore destillaverint, a diis in unum collectas flumini, Memnonis die funebri odorem putrescentem emittenti, originem dedisse poeta II, 556. sqq.

memoriae prodit, iisque v. 567. subiicit haec:

ἀλλὰ τὸ μὲν βουλῆσι θεῶν γένεθ'. — —

Numerus autem mihi suspectus est. propterea, quod quae deorum consilio et voluntate evenisse dicuntur, plurali solent efferri. Ita eodem aut certe simili honore Glaucum mortuum prosequuntur dii IV, 11., ubi legimus:

— — — — ἀλλὰ τὸ μὲν πού
ἀθάνατοι τεύξαντο γέρας Λυκίων βασιλῆϊ.

add. III, 624. VI, 29. 491. X, 342. XIV, 167. 370. 654. Sed dicat aliquis singularem recte obtinere, paucis quibusdam exemplis firmatum, veluti XI, 97.

— — — — ἀλλὰ τὸ μὲν πού
ἀθάνατοι τεύξαντο καὶ ἔσσομένοισιν ἰδέσθαι.

XIII, 234. 560. Sed ea ipsa in duobus libris oblata mendi suspicionem vix effugiunt. Numero enim repugnant quum priora, tum id ipsum, quod de pluribus sermo est. Ad haec accedit poetae consuetudo in aliis etiam sibi constans, vid. II, 124. 177. 320. 656. III, 479. 525. 783. IV, 144. 162. alibi. Quae quum ita sint, numero singulari in iis solis, quibus vel duo dumtaxat sibi opponuntur, vel articulus ab uno pendet nomine, locus relictus esse videtur. Atque huius quidem generis multa occurrunt exempla, vid. I, 203. 302. II, 127. V, 629. IX, 330. 482. X, 134. XIII, 396. illius legitur IX, 24.

καὶ τὸ μὲν αἰψ' ἐτέλεσσε, τὸ δ' οὐκ ἤμελλε τελέσσειν.

Aurora II, 616. sqq. suae sortis acerbitatem conquesta, se non inferiorem iudicat vel Thetide vel ipso Iove, dum ait:

*οὐ γὰρ ἀτιμότερη Νηρηίδος ἢ Διὸς αὐτοῦ
πάντ' ἐπιδερομένη, πάντ' ἐς τέλος ἄχρῃς ἄγουσα
μαψιδίως· οὐτ' ἄρ' κεν ἐμὸν φάος ὀπίσατο Ζεύς.*

Horum postremum, in quo olim numeris claudicantibus φάος ὀπίσατο, pro quo Rhodomannus ὀπήσαιο voluit, Pauvius alia tentavit, bene et commode explevit Tychsenius, nomine Iovis addito, quod Monac. liber et Escurial. pr. exhibuerunt. Ex quibus hic ὀπίσατο, ille ὀπισάτω profert; sed neutrum

corum veram et integram poetae refert manum; augmento enim praefixo *ἐμὸν φάος ὠπίσατο Ζεὺς* omnia recte procedunt, etsi particulae proposito minus videntur respondere.

Troiani III, 352. sqq. Aiacis vi ab Achillis corpore in urbem repulsi dicuntur, sicuti vultures, gregibus a lupis occisis intenti, aquila superveniente in fugam coniiiciuntur.

— — — — οὐδ' ἔτι μίμνον,
οὐτιδανοῖς γύπεσσιν ἐοικότες, οὓς τε φοβήσῃ
αἰετὸς οἰωνῶν προφερέστατος, εὖτ' ἐν ὄρεσσι
πώεα δαρδάπτωσι λύκοις ὑποδηθέντα·
ὡς τοὺς, ἄλλυδις ἄλλον, ἀπεσκέδασε θρασὺς Αἴας
χερμαδίοισι θοοῖσι, καὶ ἄορι καὶ μένει ᾗ.

Ad Homeri normam iterum se composuit Quintus; illo enim praecunte et aquilam avium fortissimam dicit, vid. II. 24, 293. 311. et extrema conveniunt iis, quae de impigro Agamemnonis labore praedicantur II. 11, 265. 541.

αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν
ἔγγει τ' ἄορι τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν, —

Paullo vero ante, quum greges a lupis lacerati dicantur, melius profecto singula disiungamus scribentes: *λύκοις ὑποδηθέντα*, id quod nostri proprium est et solemne, velut II, 108.

δηώσειν πρὸς νῆας ὑπ' ἀνδράσιν Αἰθιόπεσσιν ·

add. I, 1. 382. 805. III, 181. 191. V, 567. VI, 453. 535. VII, 376. VIII, 214. IX, 17. 21. XII, 135., in quibus omnibus aut idem verbum aut alia ei finitima sic iunguntur. Compositum vero sine ullo additamento de Antilocho a Memnone caeso recte legitur II, 260.

τοῦ δ' ὑποδηθέντος ἄχος Δαναοῖσιν ἐτύχθη —

Achaeorum fletibus Achille caeso effusus III, 506. naves ipsae adstrepunt, sive luctum et querelas quasi reddunt:

τοῖς δ' ἄρ' ἐπεβρόμεον νῆες παρὰ μυρομένοισιν.

In quibus, quid *παρὰ* sibi velit, me non assequi dudum in observ. part. I. p. 13. professus sum, ideoque *μάλα μυρομένοισιν* restituendum esse conieci. Nec me huius poenitet emendationis: illud enim adverbium cum legendi que-

rendique verbis saepe connectitur a Quinto, *παρὰ* vero, quocunque te veritas, aut nullum aut alienum etiam praebet sensum. Nam ipsas naves gemitus et ploratus edere sane absonum est, nostrae autem rationi fidem faciunt III, 5. 591. V, 505. VI, 81. VII, 237. X, 456. XII, 412. 490. 494. XIV, 359. Sed minore fortasse opera *περιμυρομένοισιν*, unius verbi ambitu comprehensum, nostro reddi possit. Id quum aliorum similitudine, qualia sunt *περικωκύω*, *περιστενάχω*, tutum certumque videtur, tum alio nostri testimonio comprobatur, vid. XII, 489.

ὡς δ' ὅτ' ἐρημαίην περιμύρεται ἀμφὶ καλιήν
πολλὰ μάλ' ἀγνυμένη κατὰ δάσκιον ἄγκος ἀηδῶν, —

Neque ei ulla subest molestia, quae ab altero vix aberit, etsi idem nostro ex loco, nam perperam IV, 305. affertur, Steph. thes. gr. ling. IV. p. 6269. b. inserendum curavit Schaeferus. Ut vero coniecturis dubiis et ambiguis certam neque ulli dubitationi obnoxiam subiiciam, ad eorum, quae commemoravi, normam VII, 333. scribendum esse addo:

ἢ δ' ὅτε μὲν χήρην περιπέπταται ἀμφὶ καλιήν, —

Pullis enim ablatis nidus vacuefactus erat dicendus, nec vero ipsa mater, deinde *καλιὰ* sive *καλιή* nunquam est barytonum, vid. Goettling. de acc. p. 135, 3., ac nostris proxima V, 493. sq.

ὡς δ' ὅταν εἰροπόων ὄϊων ἀπονήπια τέκνα
ἄνδρες ἐξελάσωσιν, ἵνα σφίσι δαῖτα κάμωνται,
αἱ δὲ μέγ' ἀσκαίρουσι διηνεκέως μεμακνῦται
μητέρες ἐκ τεκέων σηκούς πέρι χηρωθέντας. —

Male autem in his rem suam gesserunt interpretes. Olim quidem ἀπό, de quo vid. mant. observ. p. 230. ἀσπαίρουσι et *περιχηρωθέντας* aderant, quorum primum ipse emendavi, tertium a verbo separavit Rhodomannus, eidemque ἀσκαίρουσι a Tychsenio receptum debetur. Iam latina interpretatio haec est: „sicut ubi teneros a lanigeris ovibus agnos pastores abigunt, ut sibi epulum parent, valde subsiliunt continuo cum balatu matres in caulibus, foetu ipsarum orbatas.“ Ultima vero aliena a poetae mente substituere facile apparet.

Sensit id Pauwius et interprete notato ἐκ τεκέων reddit *propter filios*. Quod quidem epicorum simplicitati et perspicuitati non minus repugnat. Schaeferus autem ex h. l. in Steph. thes. gr. ling. VIII. p. 10599. b. περιχρηόω compositum enotavit. Sed illo probato de horum explicatione plane desperandum esset. Quapropter singula ita fere coniungenda existimaverim: αἱ δὲ μητέρες διηνεκέως μεμακνῦναι μὲν ἀσκαίρουσι περὶ σηκούς τεκέων ἐκχρηωθέντας: *matres vero continuo balantes valde trepidant circa stabula foetu orbata*. Singulis enim ita dispositis, et sententia apta et concinna exoritur, et oves agnis sublatis eodem desiderii affectu, quo hirundinem et luscianiam incitatas dicit poeta, videmus commotas, denique compositum ἐκχρηόω, etsi nullum eius exemplum novi, ipsi verbi notioni longe accommodatius erit habendum, quam quod Schaeferus admisit περιχρηόω. Dicendi autem genus cognatione quadam attingit homerica in Il. 4, 435. obvia.

Thetidi mortem filii lugenti Calliope Musa inter alia solatia III, 649. sqq. haec suggerit:

ἢ οὐκ αἴτις, ὅτι πάντας, ὅσοι χθονὶ ναιετάουσιν,
ἀνθρώπους ὅλην περιπέπταται ἀσχετος Αἴσα,
οὐδὲ θεῶν ἀλέγουσα; τόσον σθένος ἔλλαχε μούνη.

Ea primum scitius, quam fieri solet, erant distinguenda: Parcam enim imitem omnes homines, quotquot terrae munere vescuntur, circumvolare sive omnibus mortalibus instare factum sua sponte intelligitur, comma igitur importunum, quod ἀνθρώπους a reliquis distinebatur, tollendum fuisse sequitur. Ab initio deinde ἢ disiunctiva minus quadrat; unde ἢ οὐκ αἴτις i. e. *nonne audis*, emendandum censeo. Isti vero non modo latina adstipulatur interpretatio, sed Homeri etiam sermo, cui epici sua accommodare solent. Apud illum igitur, nisi forte oppositorum ratio disiunctivam commendat, particula interrogativa semper fere et ubique reperitur. Hinc priorem defendendam crediderim Il. 5, 349. ubi Diomedes Venerem, quae in pugnam descenderat, increpat:

εἶπε, Διὸς θυγάτηρ, πολέμου καὶ δηϊοτῆτος·

ἢ οὐχ ἄλλης, ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἤπεροπέυεις;
annon satis est, te mulieres imbelles seducere? quin ipsi

bello et pugnae te infers. At plerumque particula, quod ne ab illo quidem loco prorsus alienum duxerim, ut mera interrogativa, fortiolem sibi expetit accentum. Sic Nestor Diomedem admoniturus 8, 140. ait:

ἦ οὐ γιγνώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἔπειτ' ἀλκή;

vid. 15, 18. 17, 450. 18, 287. 20, 188. 23, 670. Od. 24, 115. Ea igitur, nisi animus fallit, in Quinti verba transferre consentaneum est, nec minus in Od. 1, 298., ubi Minerva Telemachum interrogat:

*ἦ οὐκ αἴεις, οἶον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα
Αἰγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;*

Vix enim ulla excogitari poterit caussa, cur poeta partitiva, qua oratio languet, uti maluerit; idem cadit in Od. 2, 311. Neque alia obtinet ratio, si iam una vel plures etiam interrogandi voculae praecesserunt, veluti in Il. 9, 339. sq.

— — τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσι
Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
Ἀτρεΐδης; ἦ οὐχ' Ἐλένης ἔνεκ' ἠΰκόμοιο;
ἦ μούνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
Ἀτρεΐδαι; — — — —

vid. 15, 506. 21, 396. Od. 16, 424. Quare eundem tenorem appinxi Od. 17, 376. Antinous certe ex Eumaeo non potuit quaerere, annon alii sint mendici vagabundi, epularum heluones, in Ithaca, sed annon ipsis iam satis magna adsit eius generis hominum copia? At recte positam arbitror disiunctivam ib. 3, 251.

*πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων;
ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μῆσατ' ὄλεθρον
Αἰγισθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω.
ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαικοῦ, ἀλλὰ πῆ ἄλλη
πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσύνει κατέπεφνε;*

Etenim Telemachus, cuius haec sunt, Menelaum ab Argis abfuisse sumit eo tempore, quo Aegisthus interfecerit Agamemnonem; et, an vere statuat, ex Nestore sciscitatur, idemque non ita raro interrogationibus affirmativis usu venit, cf. Od.

11, 399. 24, 111. 300. alibi, etsi veterum plerosque ea de re aliter sensisse nuper demonstrare studuit Lehrsius quaest. epic. p. 50. sqq.

Particula cognata, qua quid affirmatur, alii Quinti versui, initio proximi libri oblato, temere intrusa videtur. Est autem is IV, 22.

*νῦν πάντεσσιν ἄελπτον ἀπ' Ὀλύμπιο Κρονίων
ἡμῖν ὥπασε χάσμα λιλαιομένοισιν ιδέσθαι
ἐν Τροίῃ Ἀχιλῆα δεδουπότα· ἦ γὰρ ὄϊω
βλημένου ἀμπνεύσειν Τρώων ἐρικυδέα φῦλα
αἵματος ἐξ ὀλοοῖο καὶ ἀνδροφόνου ὑσμίνης.*

Corrupta haec esse non modo participium nullo sustentatum fulcro, verum etiam hiatus significare videtur. Utrique autem incommodo provisum erit, ubi emendaveris: τοῦ γὰρ ὄϊω Βλημένου κτέ. Mihi quidem satis argumenti est, haec meliora esse, quod in ea regione ac iunctura idem passim apparet, velut IV, 120.

*οὐδὲ παλαιμοσύνη πολυτερεῖ· τοῦ γὰρ ὑπερθε
γυῖα καὶ ἄψα πάντα λυγρὸν κατεδάμνατο γῆρας·*
X, 216.

*ἀλλ' ὄγε γυμνὸς εἶὼν ἀνεχάζετο· τοῦ γὰρ ἀπ' ὤμων
Πουλυδάμας ἀπάραξε σάκος, — — —*

add. VIII, 115. Librariis autem fraudi fuit ἦ γὰρ saepissime dictum a Quinto, cf. III, 187. IV, 579. X, 329. XII, 11. 209. 567. XIV, 276. 298. alibi.

Fortunam Aiakis Telamonii, qui, post certamina in Achillis defuncti honorem instituta sibimet ipsi mortem ingruere nescius, horum ludorum suasor exstiterit, poeta IV, 101. sqq. hisce quasi praedicit ac vaticinatur:

— — — — οὐδέ τι ἤδη,
*ὅττι ῥά οἱ μετ' ἄεθλα κακὸς μόρον ἐντυε δαίμων
ἀργαλέον· — — — —*

Iam quum duplex olim epitheton κακὸν et ἀργαλέον nomini uni esset adiunctum, inconcinnitatem istam mutando abstergere studuerunt. Ac Tychsenius quidem κακὸς δαίμων consociavit, Rhodomannus δαίμων ἀργαλέος et κακὸν μόρον maluit. Nec

nego utrumque sic reciprocari posse, neutrum enim ignotum est Quinto, quippe qui Menelaum V, 422. dicentem faciat:

*νῦν δὲ μέγ' ἀσάμεσθα, κακὸς δὲ τις ἦκαχε (sive ἦπαφε)
δαίμων.*

Alterum vero bis offertur I, 586. — — *τίσεις δὲ κακὸν
μόρον* et XIV, 580.

καὶ νύ κεν ἐξήλυξε κακὸν μόρον, — —.

Quae nobis indicio sunt, *κακὸν μόρον* violentam mortem, qualis Aiacis fuerit, declarare. Rectius igitur obsequemur Rhodomanno, cuius ratione ea, quae arctius cohaerent, in unum iunguntur, dum Tychsenius conflanda separat. Sensit id Paulus, qui *ἀργαλέως* suadet, id quod et Vindob. primo firmatur et aliis Quinti exemplis defenditur, veluti VIII, 143. X, 36. XIII, 364.

Nestor Thetidis laudes persecuturus IX, 130. sqq. ita deserit:

*τοῦνεκ' ἐνὶ μέσσοισιν εὐφρονα Νηρηϊήνην
ὑμνεεν, ὡς πάσῃσι μετέπρεπεν εἰναλίῃσιν
εἴνεκ' εὐφροσύνης καὶ εἶδος.* — —

Quae etsi Homero duce apte et commode dicta videntur, Quinti tamen aetati parum convenire iam Scaliger animadvertit. Desiderat enim particulam geminam *εἴνεκ' εὐφροσύνης τε καὶ εἶδος*, eamque suspicionem nostri usu ac sermone commendari plura ostendunt, ut VII, 690. sq.

*ὦ τέκος, οὔνεκά οἱ κρατερόν μένος ἦ δὲ καὶ εἶδος
καὶ μέγεθος καὶ θάρσος ἰδὲ φρένας ἔνδον ἔοικας.* —

et quod propius etiam ad illa accedit I, 613.

— — — *ἐπεὶ μέγεθος τε καὶ εἶδος
ἔπλετ' ἀμώμητός τε καὶ ἀθανάτοισιν ὁμοίῃ.*

Add. VI, 303. IV, 275.

In Thetidis nuptiis Nymphae ambrosiam miscuisse dicuntur IV, 139. sq.

— — — — *ἀμφὶ δὲ Νύμφαι
ἀμβροσίην ἐκέραρον ἐνὶ χρυσέοισι κυπέλλοις,* —.

De verbo *κεραίω* et *κεραίρω* breviter disputavi ad II, 9, 203., prius vero, quanquam tum libri multi tum scriptores in con-

trariam abeunt partem, Quinto iam ea de caussa restituendum existimaverim, quod olim ἐκέρεον fuit editum. Id autem facilius ex illo potuit depravari quam e vulgari, cui, Rhodomanno praeunte, hodie fidem habent.

Epeus et Acamus pugilatu certantes IV, 354. sq. rem magna corporis animique gerunt contentione :

— αἷμα δὲ πουλὸν κατέρρεεν· ἐκ δὲ μετώπων
ιδρώς αἱματόεις θαλερὰς ἐρύθαινε παρειάς.

In quibus aoristi forma, Quinto sola cognita, dudum revocari debebat; vid. ib., v. 156., ubi de Achille caesorum sanguine Xanthi fluente inficiente haec habes :

αἵματι δ' ὡς ἐρύθηνεν ἄδην ποταμοῖο ῥέεθρα
Ξανθοῦ, — — — — —

porro de sole surgente IX, 529.

νύξ δ' ἀνεχάσσατο δια· φάος δ' ἐρύθηνε κολώνας
ἠελίου· — — — — —

de Helena pudoris rubore suffusa XIV, 41.

ἀλλ' οὐ μὰν Ἑλένην γόος ἀμφεχεν, ἀλλὰ οἱ αἰδῶς
ὄμμασι κνανέοισιν ἐρίζανε· καὶ οἱ ὑπερθεν
καλὰς ἀμφερύθηνε παρηΐδας· — —

ac simillima de Penthesilea I, 60.

αἰδῶς ἀμφερύθηνε παρήϊα, τῶν δ' ἐρύπερθεν
θεσπεσίη ἐπέκειτο χάρις, καταειμένη ἀλκὴν.

Neque alii epici ab ista recedunt consuetudine, ut Apoll. Arg. I, 791. III, 681. IV, 474.

— — — — — τῆς δὲ καλύπτρον
ἀργυρέην καὶ πέπλον ἀλενομένης ἐρύθηνεν.

Atque haec quidem valent de activo; ex formis passivis praesens maxime et imperfectum offeruntur, quod numerorum et suavitati et commoditati erat prospiciendum. Duobus igitur Homeri exemplis II. 10, 484. 21, 21. plura adiungi possunt Quinti, velut VIII, 229.

πλήθετο δὲ χθονὸς οὐδας, ἄδην δ' ἐρυθαίνετο λύθρον,
IX, 147. et 177.

— — — — — φόνω δ' ἐρυθαίνεται ὕδωρ.

Quae librorum praestantiorum lectio iure recepta est in Arat. Dios. 835.; ἐρουθραίνεται enim, quod olim locum occupaverat, epicis insolitum fuisse crediderim.

Ut apud Homerum Teucer et Meriones sagittandi arte de victoria contendunt, ita apud Quintum Teucer et Aiax, Oilei filius, eiusdem certaminis socii prodeunt IV, 405. sq.

ἀμφὶ δὲ τοξοσύνης Τεῦκος καὶ Οἰλέος υἱὸς
ἔστασαν, οἱ καὶ πρόσθε δρόμου πέρι πειρήσαντο.

Ubi non minus, quam II, 523.

— — — — — ἀλλ' ἄτε πρόνες

ἔστασαν ἀδμηῆτες, καταείμενοι ἄσπετον ἀλήνην.

spiritum lenem, quod intransitiva subest nolio, aspero mutandum esse dixi in excurs. ad II. V. p. 12. Quintum enim ab aliis poetis minime dissentire compositum docere potest III, 142. — ἀλλ' ἀπάνευθεν ἀφ' ἑστάσαν —, etsi simplex solis his duobus obvenit locis. Sed vulgare coniectura invasit; nam in antiquioribus editionibus fuit στάσαν, pro quo Rhodomannus demum ἔστασαν voluit, Tychsenio inconsideratius obsequente, Pauwio iam praeunte; corruptius etiam Vindob. unus ἐστάσασαν, syllaba media perperam ingeminata, praebet. Sed aliae insuper huius verbi formae apud Quintum egere videntur medicina. Quo ex numero sunt VIII, 11. — Κῆρες δὲ μάλα σχεδὸν ἐστηκνῖαι, et IX, 453. τυτθὸν ἐφεστηκνῖαν, quibuscum pugnant I, 390. — ἀπόπροθι δ' ἐστηκνῖα Χάρμης, — II, 502. Ἡελίοιο θύγατρος ἐθάμβεον ἐστηκνῖαι —. Neque illis plus fidei esse putaverim, quandoquidem alteri, quod olim ἐπεστηκνῖαν sonabat, * Tychsenius primus inseruit, adspiratam iam Rhodomannus requisivit, Vindob. adstipulante, etsi φ erasum est; altero vero loco Ven. germanum erat daturus, dum ἐστηκνῖαι i. e. ἐστηκνῖαι profert. Denique VIII, 396. — πύργοισιν ἐφεστῶτες πονέοντο, numeros pro Quinti more ἐφεστάστες reposcere, nisi memoria fallit, iam alibi dixi, neque iniuria, vid. XI, 132. XII, 359.

Praeter interpunctionem, certae legi ac regulae nunquam adstrictam, tum tenorum pravitas, tum litterarum singularum corruptela, nunc negligentia editorum nunc operarum socordia natae, lectori attento et sollicito crebras iniiciunt moras, imo

fastidium creant. Pusilla ista menda, vel longo ex tempore propagata vel recentiore demum aetate invecta, facile quidem tolli ac removeri possunt; at saepe fit, ut oculorum aciem eludant. Quamobrem si pauca ex eo genere in lucem pro-
traxero, me operae pretium facturum esse existimaverim. Huc autem pertinet IV, 376.

τοὺς δ' ἑταροὶ τε φίλοι τε παρηγοροῦντες ἄγεσκον
ἀντικρὺς ἀλλήλων, ὡς κεν χόλου ἀλγινόεντος
ἔσσυμένως λελάθωνται ἀρεσσάμενοι φιλότῃτι.

Sermo est de Acamante et Epeo, qui certamine pugilatus finito amicorum suasu redeunt in gratiam. Accentum vero particulae ὡς omnibus in libris additum ratio non minus quam alia testimonia iubent corrigi, cf. I, 232. V, 384. 426. VII, 154., etsi modo rei, de qua nemo dubitabit, plus fidei conciliant. Postrema denique eorum, quae supra apposui, Homerum imitatus adiecit Quintus, vid. II. 9, 112. Od. 8, 396. 22, 55., iisque cognata, quibus Agamemno Ulixix, Hector Paridis animum placare student II. 4, 350. 6, 526.

Tenuis littera aut male relicta aut perperam intrusa est a Tychsenio IV, 548., ubi poeta eorum, qui equo sellari vecti in arenam prodeunt, adventum describit:

— — καὶ πάντες ἀναΐξαντες ἐφ' ἵππων
ἔζοντ'· οἱ δὲ χαλινὰ γενειάσιν ἀφρίζοντες
δάπτον, — — — — —

In quibus piaculum illud Pauwianam demum occupavit editionem, nam Rhodomannia, ut par erat, ἔζονθ', οἱ δὲ exhibet. Duas alias eiusmodi labeculas solus iterum Rhodomannus aut prudenter evitavit, aut dextre sustulit: nam XIV, 619. bene et vere praebet:

εὐχεθ' ὁ μῶς νήεσσιν ὑπόβρυχα πάντας ὀλέσθαι.

Tychsenius et Pauwius sinistre legunt εὐχετ' ὁ μῶς, — et VI, 440., particula perperam resecta, in antiquioribus et Pauwiana exstat:

Νιρῆος, ὃς κείτο — — — — —

cui Rhodomannus Νιρῆός θ', ὃς κ. substituendum esse per-

spexit, Tychsenius errore, nescio quo, in fraudem inductus *Νιοῦός τ' ὄς* evulgandum curavit, sed vid. VII, 7. Neque in accentibus solum et litterarum permutatione ista cernitur incuria, verum etiam spiritus aliquoties absunt a vero et recto; ita, quod olim aliquanto crebrius erat admissum, XI, 139. restat:

— — — — οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 ὕμιν ὑπαντιάσας κεχαρήσεται ὄβριμος Ἄρης,
 add. XII, 516. et VIII, 480.

ἀνέρι γὰρ πεπίθοντο παλαιῶν ἱστοριμύθων.

Utrique, ὕμιν et ἱστορι, spiritum lenem reducamus necesse est: illud sic exarari dialectus iubet, hoc et verbum primitivum et ab eo deducta commendant, vid. ann. ad II. 18, 501., neque Rhodomannus rem aliter instituit. Denique punctis intempestivis conflanda divelluntur IX, 354.

— — τόθι κείτο πάϊς Ποῦαντος ἀγανού.

Cuius contrarium bene obtinet ib., 448. 517. 535., etsi in illo omnes editiones, quas vidi, miro consensu acquiescunt. Atque in his quidem vitii vestigia ita manifesto apparent, ut neminem fere lateant, in aliis vel magis occuluntur, vel, ut fit, legendium oculos animosque parum adverterunt. In horum numerum refero particulas ἤμην et ἠδὲ in aliis etiam poetarum monumentis perperam discretas, sed apud Quintum uno tantummodo versu scite constrictas VII, 646.

γῆθεον εἰσορόων ἤμην δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν.

Reliquos omnes falsum ἦ μὲν olim affecerat; iam e libro secundo v. 55. 520. bis oblatum dudum removendum dixi, vid. mant. observ. p. 215., et in altero mecum sentiebat Rhodomannus. Nihilominus restat mendum VII, 438. et XII, 331., ubi de Epeo, equi lignei fabricatore, traduntur haec:

— — — — ἐπίστατο δ' ὃ ἐνὶ θυμῷ
 ἦ μὲν ἀνωΐξαι κείνου πτύγας, ἠδ' ἐπερεῖσαι.

Quae iam aperta Homeri imitatio emendare debebat; ille enim bis de Horis, coelestium portarum custodibus, II. 5, 751. 8, 395.

ἦμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι.

Semel autem verum editoris recentissimi consilio instauratum habemus XI, 429.

— — πολλοὶ δὲ κατέκταθεν ἡμὲν Ἀχαιοῶν,
ἡ δὲ τε καὶ Τρώων. — — — —
iure, ut opinor; pronomibus enim οἱ μὲν Ἀχ. — οἱ δὲ καὶ
Τρ. et numeri obstant et Ven. cum Escorial. primo, add. Hom.
Il. 5, 128. 9, 105. 226. 12, 159. sq., etsi vulgare tutatur
aliquo modo Il. 12, 288. Ei vero, quod praefendum dixi,
non ita raro adsunt antiquiores editiones, velut Aldin. VII,
438. XII, 231.

Sed iste rerum minutarum neglectus maius etiam detrimen-
tum aliis intulit, veluti III, 291., ubi Aeneam ab Aiace vul-
nere percussam et in urbem reversam medicorum fovet cura:

οἱ ῥά οἱ αἶμα κάθηραν ἀφ' ἔλκεος, ἀλλὰ τε πάντα
τεῦχον, ὅσ' οὐταμένων ὀλοῦς ἀκίονται ἀνίας.

Iam haec apte quidem veritatis interpres: „*et alia cuncta pere-
gerunt, quae saevas vulneratorum acgritudines sanant,*“ iis
autem obnituntur graeca. Quae accentu remisso ἄλλα τε πάντα
scribenda esse et quisque intelligit et nostri sermo, homerico
similis, cf. Il. 9, 639. 12, 285. 23, 483., comprobatur, vid.
V, 635.

ἡ δὲ καὶ ἀμφιροῦρης ἀλείφατος, ἀλλὰ τε πάντα,
ὀπίσσω κωθέντα καὶ ἀγλαὸν ὄλβον ὀφέλλει. —

add. VI, 52. XII, 5. 144., nec longe abest IX, 308.

— — — — τοῦ δ' ἄρα θυμὸν
οἰωνοὶ κατέρυκον ἀριστερὰ κεληγῶτες,
ἀλλὰ τε σήματα πολλὰ· χόλος δὲ οἱ οὐκέτ' ἔμελλε
πεῖθεσθαι τεράεσσι. — — — —

Adscripsi autem poeta verba plena atque integra, ut iis me-
dicam applicarem manum. Iram enim alicuius cedere, pla-
cari sedarive posse intelligo, quomodo ea obediatur portentis
non video. Ac latinus quidem interpres difficultatem istam
non sustulit, sed dissimulavit, graeca circumloquutus: „*at-
tamen ira eius non amplius cessura erat prodigiis*“. Quod si
verum esset, εἶπεν θυμοῦ, ut Sophocles in Antig. 718. dixit,
vel simile quidpiam exspectandum erat. Itaque χόλον isti
quidem sententiae adversari patebit, sed non ita magno moli-

Observ. in Q. Smyrn.

mine νόος reddas, Phoebi *animus* prodigiis oblati parere iam noluit. Huc faciunt et homerica quaedam, quibus adolescentibus superbus, inconstans vel levis tribuitur νόος, uti Antilocho II. 23, 590. ac Priami filiis 3, 106. sqq. et locutiones quaedam aliae, cf. II. 15, 52. 17, 546. Od. 2, 92. 13, 381. 18, 283. Propiora etiam Quintus suppeditat, cui νόος crebro indicat turbidum illum animi motum, quo quis a recto et sano abducitur, vid. I, 652. II, 88. XI, 274. Nostris vero proxima sunt, quae de Marte Achillem interfecturo et Jovis minis ab isto conatu pariter absterrito I, 706. sqq. leguntur:

πολλὰ δὲ πορφύροντα θοὸς νόος ὀτρύνεσκεν,
 ἄλλοτε μὲν Κρονίδαο μέγ' ἀσχαλόωντος ἐνιπήν
 σμερδαλέην τρομέοντα πρὸς οὐρανὸν ἀπονέεσθαι,
 ἄλλοτε δ' οὐκ ἀλέγειν σφετέρου πατρὸς, ἀλλ' Ἀχιλῆος
 μίξαι ἐν αἵματι χεῖρας ἀτειρέας. — — —

Reposui autem Ἀχιλῆος ἐν αἵματι, quod datus Ἀχιλῆϊ absonus videtur.

Extrema libri quarti pars adeo manca et imperfecta ad nos ὀψιγόνους pervenit, ut salus eius in melioribus ac plenioribus libris propemodum sola sit posita. Attamen hic illic Quintus ipse vulnerum latentium medelam sibi parare poterit: ita quae v. 579. de Sthenelo leguntur:

— — — — — ὁ δ' οὐτι οἱ ἦτορ ἔηνεν
 ἀμφ' Ἀχιλῆος ἄεθλα πονεύμενος. — — —

ferri quidem possunt, si de forti Stheneli equo, ex stadio evagato, cogitaveris. Sed nescio, an participium ex enallaga nostro valde usitata aptius etiam ad ipsum equitem, praemii auferendi cupidum, retulerimus, scribentes πονευμένου, cui accinunt VI, 238. sq.

— — — — — οἱ δὲ οἱ ἀμφω
 ἀκάματοι μυῶνες ἐρειδομένοιο τέταντο.
 XIII, 404. sq.

— — — — — νόος δὲ οἱ ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
 ὠρμιάτ' ἐσουμένοιο. — — — — —
 add. II, 245. 254. III, 141. VIII, 316., alibi.

P A R T I C U L A S E X T A .

Quintus postquam ludos in Achillis memoriam atque honorem celebratos accurate descripsit, libri proximi initio Aiacem et Ulixem in medium producit et de Achillis armis contententes facit. Exorsus autem a clypeo, nobili illo Vulcani dono, in plurimis quidem, quae enumerat, Homeri sequitur auctoritatem, at nonnulla certe habet propria ac novo quasi imaginum ornatu distincta. Primum igitur in eo consentit, quod coelum, terram, mare et sidera illic efficta fuisse narrat. His autem et aetheri subiectum dicit aera, in quo aves volantes conspicerentur, Tethyn deinde et Oceani fluvium clypei oras ambiisse, vid. Il. 18, 607. sq. Ac de his quidem v. 11. sqq. ita canit:

τῶν δ' ἄρ' ὁμῶς ὑπένερθεν ἀπειρέσιος κέχυτ' ἀήρ·
 ἐν τῷ δ' ὄρνιθες τανυχειλῆες ἀμφοτερόωντο·
 φάλῃς κ' εὐζώντας ἅμα πνοιῆσι φέρεσθαι.
 Τηθύς δ' ἀμφοτερόωντο καὶ ὠκεανοῦ βαθὺ χεῦμα·
 τῷ δ' ἄραρ ἔξεχόντο ῥοαὶ ποταμῶν κελαδεινῶν,
 κυκλόθεν ἄλλυδις ἄλλη ἐλισσομένων διὰ γαλῆς.

Horum principio genitivum praecedentibus incommodum et importunum iudicaverim; nominavit enim paullo ante omnia, quotquot in coelo circumferuntur, astra

— — — τέτυκτο δὲ τείρεα πάντα,
 ὀππόσα δινήεντα κατ' οὐρανὸν ἀμφιπέρονται.

Infra ea igitur simul effusus traditur immensus aer. Neque aliter cepit graeca interpres latinus, dum reddit: „*infra quae simul aer infinitus erat diffusus.*“ Cui rationi verborum collocatio; ab interprete callide traiccta, obstare videtur, quod

ὁμῶς medium inter utrumque et interiectum loco parum apto positum esse facile apparet. Hinc et rei naturae et singulorum concinnitati magis expediet dātivus: τοῖς δ' ἄρ' ὁμῶς ὑπ. ἀπ. κ. ἀήρ, quem et ipsum adverbium proximum sibi poscit, ὑπένερθεν autem, cui antecedens obstringendum putarunt, nihil nisi locum describet, nec quidquam ex eo pendet. Hoc tum simplex suadet, aliquoties ita obvium, velut XIV, 270. καὶ οἱ κόλπος ἐνερθεν ἐπλήθετο. — ib., 581. ῥήξας αἴαν ἐνερθεν, tum vox ipsa, ei dicendi generi minime contraria, vid. XII, 180.

Τιτῆνες δ' ὑπένερθε μέγ' ἔτρεσαν. — —

VIII, 462. XIV, 601. Sed ὁμῶς pronominis aut praemissi aut subiecti dātivum plerumque sibi adiunctum habet, interdum vel plura comprehendit, vel aliud, ad quod simul respicit, adverbium ei succedit. Atque in praesens quidem usus prioris exempla sufficiant, sicut XII, 168.

τοῖσι δ' ὁμῶς ἀγέροντο καὶ οἱ λάχον εὐρέα πόντον,
add. VIII, 86., nostris simillima praebentem, aliaque finitima IV, 432. 480. V, 222. XIII, 456. Longe crebrius iustat adverbium nomini, cuius rei argumenta quaevis fere pagina supeditat, cf. I, 697. 808. III, 255. 270. 511. V, 286., alibi. Deinde v. 13. sq. leviora quaedam sustuli menda, particulae enim κε intempestive adhaerescebat ν, consona duplici subsequente; tum perperam neglectum erat verbi augmentum, de quo in mant. observ. ad Quint. p. 247. dixi. Ibidem autem Ὠκεανοῦ, quod Tethyn ei obiectam videmus, emendatius scribemus. Id autem et latina agnoscit interpretatio, et Homeri exemplar, cui sua accommodavit Quintus, probat, vid. II, 18, 607.

ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο.

In iis, quae postea leguntur, ne praepostera Pauwii sedulitas poetae manum depravaverit, vereor. Ille enim primus verba sic constituit, quemadmodum ea exhibet Tychsenius, genitivoque eiecto dātivum τῷ δ' ἄφαρ, dum priores τῶν δ' ἄφ. tenent, adoptavit. Qua de mutatione praecipit haec: „Interpres, e quibus amnium susurrantium fluxus celeriter scaturie-

bant. Nihil falsius aut ineptius: nam fluvii non currunt ex Oceano in Terram, sed ex Terra in Oceanum. Sciunt ipsi pueri et nihil notius. Quod tamen interpretis habet, habetur etiam in Graecis: quae proinde non possunt esse sana. Scribe minima mutatione: τῷ δ' ἄφαρ ἐξεχέοντο ῥοαὶ ποταμῶν etc. τῷ respicit ὠκεανοῦ βαθὺ χεῦμα, et τῷ ἐξεχέοντο Graecismus est purus putus: *ei effunduntur* i. e. in eum effunduntur, sese in eum effundunt labentes. Erunt nasuti, qui τῶν iungent cum ποταμῶν ἀλεγεινῶν. Sed eos nemo paullo humanior sequetur; nam ἐξεχέοντο absolute, ineptum est. Illud ἀλεγεινῶν mendum exhibet apertum: Rhodomannus recte κελადεινῶν. Ac Rhodomanni quidem suspicionem nec Tychsenius sprexit, neque ipse damnaverim, vid. X, 171. ἢ ποταμῷ κελάδοντι, —. Sed Pauwianam sapientiam iustis de causis explodendam et repudiandam statuo. Ut enim largior, structuram, quam alii acutiori dat, falsam ac perversam esse, ideoque neminem facile ad eiusmodi ineptias delapsurum credo, ita purus putus eius graecismus, quem vel pueri norunt, Quinti sermoni valde repugnat, qui quoties illo verbo utitur, id quod saepissime fit, aut genitivum, praepositione non raro geminata, apponit, aut nullum omnino consociat nomen. Ne vero longius labamur, in ea ipsa, quae hic adest, forma subsistamus. Habemus ergo I, 221.

ὡς φάτο· τοὶ δὲ φαινὰ περὶ σφίσι τεύχεα θέντες
νηῶν ἐξεχέοντο, μένος καταειμένει ὄμοις·

III, 13.

τείχεος ἐξεχέοντο μεμαότες, — —

VIII, 45.

ὡς οἶγ' ἐκ νηῶν καὶ τείχεος ἐξεχέοντο —,

IX, 126.

ἄστεος ἐξεχέοντο, μέγ' ἰέμενοι πολέμοιο —,

XIII, 58.

ὡς οἶγ' ἐξ ἵπποιο μεμαότες ἐξεχέοντο.

Ab his non multum absunt V, 107. VI, 336. VII, 114. IX, 73. XIV, 485. XII, 199., ubi versu priore ἐν de statione deiecit germanum ἐκ, vid. mant. observ. in Quint. p. 205. Neque aliam in aliis verbi temporibus ac formis reperire licet iunctu-

ram, velut VIII, 201.

— — τοῦ δ' ἔκχυτο φοίνιον αἶμα — ,
 etsi plerumque nullus adiicitur casus. Quod vero Pauvius
 flumina ex Oceano effundi negat, eaque potius undas Oceano
 miscere pueris etiam notum scribit, id profecto lepidum est.
 Memoria enim excidit locus Homeri celeberrimus et multo-
 rum imitatione nobilitatus II. 21, 195. sqq.

εἴτε βαθυῤῥείταο μέγα σθένος Ἰλκεανοῖο,
 εἴξ οὔπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
 καὶ πᾶσαι κρηναὶ καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν.

Ad haec igitur Quintus respexisse censendus est. Poesin
 enim homericam omnes omnino recentiores imitati sunt, qui
 diligentius et studiosius id fecerit nostro, scio neminem. Quae
 si meminisset Pauvius, haud dubie mirari destitisset, quid sit,
 quod fluvii ex Oceano effundi potius dicantur, quam aquas
 in eum infundentes. Neque his nostris explicandis puero-
 rum scientia sufficit, sed requiritur virorum, et eorum, qui
 assidua Homeri lectione instructi minus plana et obvia aliis
 etiam enodare et exponere calleant. Tychsenius vero isti
 Pauvianae opinioni, fumum ex fulgore facienti, inconsideratius
 credidit. Nam ea ipsa, quae vates Maeonius de Oceano prae-
 dicavit, a posterioris aetatis poetis, rhetoribus, philosophis non
 ita raro ad ipsum Homerum relata esse, illumque omnium
 poetarum ac scriptorum fontem quasi atque originem tum dici
 tum haberi inter omnes constat, vid. interpr. ad II. l. l.

Venatione, quae belli quoddam simulacrum est, uberius per-
 tractata, Quintus pugnas ac Martis terrores inde a v. 25.
 adumbrat, iisque defunctus ad pacis munera et gaudia v. 45. sqq.
 progreditur. Atque messem quidem, cuius imaginem Home-
 rus pariter delineavit, v. 57. sqq. persequitur hisce:

ἐν δ' ἔσαν ἀμητῆρες ἀνὰ πλατὺν ὄγμον ἰόντες,
 σπεύδοντες δρεπάνησι νεηκέσι· τῶν δ' ὑπὸ χερσὶ
 πολλοὶ ἀμαλλοδετῆρες· ἀέξετο δ' ἐς μέγα ἔργον.

Ea ut primo adspectu satis clara, ita, ubi singula accuratius
 examinaveris, non modo obscura et difficilia, sed ne plena
 quidem videntur. Unde mihi suspicio est excitata, ad inte-
 gritatem unum certe versum excidisse. At dicat aliquis, ne-

minem, quantum scimus, quidquam desiderasse, proinde nullam huius nostri iudicii adesse causam. Verum proprius modo inspiciamus duos posteriores versus, eosque vinculo aut omni aut toto, cur sibi iuncti nexique sint, liberos ac solutos esse fatendum erit. Etenim deest verbum, quo, quid manipulos colligantes agant, pateat, neque ipsis messoribus id, quod exspectandum erat, antea legimus adiectum. Penuriam illam, quam apertam et manifestam esse crediderim, interpretes latinus aut occultavit aut parum animadvertit, si quidem transfert: „*erant ibi messoribus, secundum latum ordinem procedentes, qui recens cote subactis falcibus properant, eisque ad manus sunt multi mergitum ligatores, et opus ad magnum effectum promovetur.*“ Quibus verborum ambagibus primum participii loco intulit tempus finitum, tum de suo iterum addidit *εἰσὶ*, denique *ὑπὸ χειρὶ ad manus* falso vertit. Nec tamen hisce machinis eo adduxit rem, ut, quid et metentes et colligantes ad opus in maius augendum fecerint, luculenter appareat. Nihil igitur relinquitur, nisi ut unum versum, quo ista apertius proderentur, aut abiectum aut omissum putemus. Cui opinioni plus roboris ac momenti eo assertur, quod in simillimis messis descriptionibus illa ipsa, quae requirimus, plene et cumulate tradita atque exposita invenimus. Respiciamus primum Homeri versus, quos nostro ante oculos fuisse nemo negat, Il. 18, 550. sqq.

*ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριδοι
ἤμων ὄξελας δρεπάνας ἐν χειρὶν ἔχοντες.
δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον
ἔραζε,
ἄλλα δ' ἀμαλλοδετήρες ἐν ἔλλεδανόϊσι δέοντο.
τρεις δ' ἄρ' ἀμαλλοδετήρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
παῖδες δραγμαῖοντες ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
ἀσπερχὶς πάρεχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
σκῆπτρον ἔχων ἐσθήκει ἐπ' ὄγμον γηθύονος κῆρ.*

Iam haec totum rei gestae ordinem et eventus, quos habuerit, perspicue et distincte enumerant, neque alia, etiamsi maiore brevitate comprehensa tenentur, ab illis magnopere dis-

crepant, velut hymn. hom. in Cerer. 453. sqq.

— — — — — αὐτὰρ ἔπειτα
μέλλεν ἄφαρ ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύεσσιν,
ἦρος ἀεξομένοιο, πέδω δ' ἄρα πίνονες ὄγμοι
βρισέμεν ἀσταχύων, τὰ δ' ἐν ἔλλεδανοῖσι δεδέσθαι.

Hesiod. scut. Herculis 288. sqq.

— αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον· οἶγε μὲν ἡμῶν
ὄξειης δρεπάνησι κορυνιόεντα πέτηλα
βριθόμενα σταχύων, ὡσεὶ Δημήτερος ἀκτὴν·
οἱ δ' ἄρ' ἐν ἔλλεδανοῖσι δέον καὶ ἔπιπνον ἀλωήν.

Quae si contuleris nec frugum desectarum copiam, nec manipulorum colligatorum cumulos recte abesse a Quinti imagine profecto senties. Atque ego ne contrarium quidem huic suspicioni arbitror nostrum, quippe qui hic ommissa et neglecta alibi suppeditet. De quo non dubitare licebit exempla similia considerantibus, uti III, 375. sqq.

ὡς δ' ὅτε λήϊον αὖθις ὑπ' ἀμητῆρσι πέσῃσι,
πυκνὸν ἐόν, τὰ δὲ πολλὰ κατ' αὐτόθι δράγματα κεῖται,
βριθόμενα σταχύεσσι, γέγηθε δὲ θυμὸς ἐπ' ἔργῳ
ἀνέρος εἰσορώωντος, ὃ τις κλυτὸν οὐδας ἔχῃσιν· —

Ea vero ex duobus Homeri locis quasi coaluerunt, Alterum horum supra enotavimus, alter in II. 11, 67. sqq. exstat:

οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν
πυρῶν ἢ κριθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει.

Porro messorum operam non minore diligentia exposuit Quintus in comparatione, qua utitur XI, 156. sqq.

— ἦντ' ἀμαλλα θέρευς δυσθαλπέος ὄρη,
ἦν ῥά τ' ἐπισπέρχῃσι θοοὶ χέρας ἀμητῆρες
δασσάμενοι κατ' ἄρουραν ἀπείρονα μακρὰ πέλεθρα.

Iam quae attulimus opinionem meam nec vanam nec stultam esse poterunt demonstrare. Nam ubique fere et fruges demetentes et manipulos colligantes pari studio communique sedulitate opus facientes videmus, neutrum igitur poetae negligendum aut silentio premendum fuisse efficitur; neque alterum certe iis, quae laudavimus, deest, altero vero, cuius nulla

illie sit mentio, carere possumus. Quae quum ita sint, vestigiis aliorum non minus quam ipsius Quinti inductus inter alterum ac tertium versum ad lacunam istam explendam inseram haecce :

ἐν δ' ἔσαν ἀμητῆρες ἀνὰ πλατὺν ὄγμον ἰόντες
 σπεύδοντες δρεπάνησι νεηκέσι· τῶν δ' ὑπὸ χερσὶ
 δράγματα ταρφέα πίπτει, τὰ δ' ἔλλεδανοῖσι δέ-
 οντο

πολλοὶ ἀμαλλοδετῆρες· ἀέξετο δ' ἐς μέγα ἔργον.

Possis quidem ex altero Homeri versu scribere: *δράγματα πίπτει χαμᾶζε* sive *δρ. πίπτειν ἔραζε*, seu *δράγματ' ἐπήτριμα π.*, at prius, ut rei sententiaeque aptius, praetulerim, densos enim sive crebros manipulos, falce desectos, procubuisse multitudo eorum, qui mergites constringunt, manifesto ostendit. Quo ipso Quintus narrationem Homeri simplicem ac veram in maius, ut solet, provexit et rem quasi axaggeravit dicendo. Praeterea ista in mentem revocant Vossii iudicium de Il. 18, 552. ad h. in Cer. p. 133. propositum, quod in notis ad Iliadem conscriptis imprudens silentio transmisi. Etenim ille levi sane priscarum editionum indicio commotus emendandum putat:

δράγματα δ' ἄλλα μὲν ὄγμῳ ἐπήτριμα πίπτειν ἔραζε, —.

Nam fuit in Flor. et Ald. pr. *ἄλλα μὲν*, iam Ernesto non condemnatum, ab Heynio vero propter accusativum, qui instat, reiectum; ei igitur, dativo restituto, fidem habet Vossius. Sed tantam isti aut gratiam aut veri speciem non tribuerim, ut vulgare expellendum credam. Primum particulae nec liber ullus neque antiquorum interpretum quisquam opem fert, tum manipulos eosdem et demeti et colligari consentaneum est, denique structurae rarae quidem, sed exquisitae et ad rei veritatem expressae Homeri ipsius sermone provisum est. Ut enim recte legimus dativum Il. 19, 110.

ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς —,

de quo Eustath. p. 1175, 22. scienter disserit, ita *πίπτειν μετὰ τι* eam partem, in quam quid ad terram defluit, significabit. Translate id dixit poeta Il. 2, 376.

ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νεῖκεα βάλλει.

Proprio sensu aliquoties obtinet apud alios, cf. Apoll. Arg. II, 1119. IV, 289. 632.

Quemadmodum Ajax, ita Ulixes, eius adversarius, omnem victoriae spem in Idomeneo, Nestore et Agamemnone collocat V, 137.

ὡς δ' αὐτὸς Ὀδυσσεὺς κείνοις ἐπιπάγχυ πεποίθει.

E quibus si non duplex spiritus et tenoris vitium eximendum est, certe unum accentus removeamus oportet. Nam αὐτὸς plerique libri tuentur, etsi αὐτὸς epicorum sermoni magis acceptum iudicant viri docti; at quo crebrius reperitur apud Quintum adspiratio, cf. I, 364. II, 235. 242. VI, 180. VIII, 501. XIII, 535., eo minus quidquam pro certo affirmaverim. Nulla vero praepositioni cum verbo insequente copulandae esse potest tenoris inclinatio. Accedit, quod ἐπιπείθεσθαι τινι tum Homero tum aliis toties dicitur, ut de eo nihil dubii supersit, vid. II. 1, 218. 345. 565. 4, 412. Oppian. Hal. V, 500. Quint. VI, 47. VIII, 458.

— — — — τῷ γὰρ ἔοικεν

πάντας ἐπιπείθεσθαι, ἐπεὶ μάλα φέρτατός ἐστιν.

Ubi πάντ' ἐπιπείθεσθαι, ἐπειὴ μ. φ. ἐ. corrigendum videri in mant. observ. ad Quint. p. 243. admonui. Praeteritum, cuius significatio paullulum immutatur, eandem sequi structuram Homerus testificatur II. 16, 171.

*πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
σημαίνειν.*

De quorum interpunctione sapienter iudicavit Rostius in Damm. lex. hom. p. 915. a. Virgulam enim, qua priora ab infinitivo posterioris versus separanda sunt, suo assensu comprobat lib. Ven., vid. horum similia II. 2, 341. Nostris autem egregie congruit Apoll. Arg. III, 511.

*εἰ δ' οὐ τοι μάλα θυμὸς ἐῆ ἐπιπάγχυ πέποιθεν
ἠγορέη,*

Nestor iudicis officium, quod Ajax et Ulixes exposcunt, detrectaturus Idomeneum et Agamemnonem, ut idem faciant, longa oratione permovere studet, et inter alia V, 152. sqq. sic disserit:

ἀλλ' ἄγ' ἐμοὶ πείθεσθον, ἐπεὶ ῥα γεραίτερός εἰμι

λίην, οὐκ ὀλίγον περ· ἔχω δ' ἐπὶ γήραϊ πολλῶ
καὶ νόον, οὐνεκεν ἔσθ' λά καὶ ἄλγεα πολλὰ μόγησα·
αἰεὶ δ' ἐν βουλῆσι γέρων πολυΐδρις ἀμείνων
ὀπλοτέρου πέλει ἀνδρὸς, ἐπεὶ μάλα μυρία οἶδε.

Utitur autem Pylius senex argumento, ad quod Homeri principes subinde recurrunt, vid. II. 1, 259. 9, 60. 19, 219. 3, 109. sqq., quibus extrema debet Quintus. At praeter tenoris mendum, e primo versu iam sublatum, tertio inconcinnitatem quandam inesse, quod ἔσθ' λά et ἄλγεα parum recte opponuntur sibi, Pauwius etiam sensit. Interpres latinus alio deflexit vertendo: „*si quidem multas secundas et adversas res expertus sum.*“ Cui quidem sententiae patrocinare videntur VII, 55.

— — — — — ἔοικε δὲ θνητὸν ἔόντα
πάντα φέρειν, ὅπσο' ἔσθ' λά διδοῖ θεὸς ἠδ' ἀλεγεινά·
ib., 71.

— — — — — οὐνεχ' ὑπερθεῖν
ἔσθ' λά τε καὶ τὰ χέρεια θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.

Sed illic, ut res postulat, adiectiva duo sibi obstant, hic nomen et adiectivum. Explicationi vero, quam supra commemoravi, nec verbum satis quadrat, neque aliorum fiduciam et obsequium Nestor sibi expetere potest propter multos dolores exantlatos, secunda autem, qua gavisus erat, fortuna minus etiam valebit. At dicat aliquis, eadem sibi obiici XII, 292.

ἄλγεα μὲν παρὰ ποσσὶ θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν,
ἔσθ' λά δὲ πολλὸν ἄπωθε, — — — .

Haec vero ipsa nostris arctiore continentur vinculo, quandoquidem ἔσθ' λά non tam res secundas quam gloriam improbo labore partam significare, ostendunt proxima:

τοὔνεκα ῥηιδίη μὲν ἐς ἀργαλίην κακότητα
αἰζηοῖσι κέλευθος, ἀνηρη δ' ἐπὶ κῦδος,
μέσφ' ὅτε τις στονόεντα πόνον διὰ ποσσὶ περήσῃ.

Qua quidem sententia virtutis generosioris ardorem suis accensus erat Nestor, prompto Neoptolemi animo, qui in equum ligneum se ingressurum esse primus omnium spondederat, exhilaratus, vid. cognata hisce V, 49. sqq.; deinde ἄλγεα magis

etiam eo excusatur, quod e versu superiore repetitum est. Optimo igitur iure ἄλγεα et ἔσθλα illic se excipiunt, hic autem plus importunitatis iis inhaeret. Ἐσθλά vero egregia fortitudinis documenta, quibus heroum fama quasi exsplendescit, nec fortunam prosperam ac res secundas indicare ex aliis licet cognoscere, vid. II, 425.

ἔσθλά τε καὶ κλυτὰ ἔργα, τὰ τ' ἀνδράσιν γίγνεται ὄνειαρ·
X, 92.

— — μάλα γάρ οἱ ὑπέσχετο πολλὰ καὶ ἔσθλα
Λαρδανίδης Πρίαμος δώσειν περικαλλέα δῶρα.

Nec multum distat ab istis laus ab Aiace Telamonio Diomedea data IV, 89.

Τυδείδην, σὺ μὲν ἔσθλα καὶ οὐκ ἀνεμώλια βάζεις.

Iam quum et oppositorum ratio aliud quidpiam aptius poscat, et constans Quinti veterumque epicorum sit opinio, ferendo ac laborando maiorem ad gloriam enitendum esse, haud scio, an et poetae perspicuitati et sententiae convenientiae melius fuerit provisum, ubi emendaveris: — οὐνεκεν ἔσθλα καὶ ἀγλαὰ πολλὰ μόγησα. Quo recepto Nestoris virtus ac praestantia, in quibus totam persuadendi fiduciam reponit, clarius elucebit. Si quis autem omnes in eo veritatis numeros inesse negabit, is certe de totius loci interpretatione mihi, ut spero, suum adiiciet calculum.

Litis Aiace inter et Ulixem agitatae praecipua ornamenta Quintus iterum ex homericis petiit fontibus, horum vero singula recensere longum est. Neque ea, quae vel alii emendarunt, vel ipse olim correxi, nunc attingam, sed pauca quaedam, quae vix mendi suspicionem effugiant, in lucem protrahere satis erit. Huc refero Ulixidis verba, quibus se Aiacis fortitudine ex hostium manibus ereptum negat V, 273. sqq.

οὐ γὰρ μοι γ' ἐπάμυνας ἀνὰ μόθον, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
ἔσθης ἤρα φέρων, μή τις νύ σε δουρὶ δαμάσση
φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο. — — —

Decurtata autem pronominis forma, a qua Ulixes ducit initium nec receptae consuetudini nec dicentis gravitati est apta habenda. Opponit enim Laertiades sibimet ipsi Telamonis fi-

lium; scribamus ergo necesse est:

οὐ γὰρ ἔμοιγ' ἐπάμυνας ἀνὰ μόθον, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ κτέ.
*Neque enim mihi quidem in pugna tulisti auxilium, sed tibi
 ipsi gratificatus stetisti;* verum σὲ postea iteratum tenorem
 pro more transmittit praecedenti, vid. ad Il. 10, 443. Eadem,
 quae hic valet ratio, aliis quum lucem affundit, tum medelam
 parit, sicut v. 279., ubi Ulixes narrat se habitu servili
 absconditum Troiam explorandi caussa intrasse:

καὶ σὺ μὲν ἔκτοσθε σήσας νέας· αὐτὰρ ἔγωγε,
 αὐτὸν ἀεικίσας πληγῆς ὑπο λευγαλέησιν
 εἰς Τροίην πτολίεθρον ἐσήλυθον, ὄφρα πύθωμαι,
 ὅπποσα μητιόωνται ὑπὲρ πολέμου Ἀλγεῖνοῦ —

Quae Ulixes in sui laudem et honorem memoriae prodit, ea
 Aiace sublato demum accidisse referunt plerique, sed accu-
 ratam temporum notationem apud poetam frustra quaesieris.
 Postremo autem versui subiunctivum ab Hermanno ad Orph.
 p. 745. propositum imperfecti vice reddidi, quod hoc et numeris
 et dicentis menti obest. Nam Ulixes expeditionem tanquam
 praesentem narrat, modumque instauratum praeterea adiuvant
 V, 451. XII, 241., ad quos lectorem attentum volo revoca-
 tum. Aliquanto plus etiam scrupuli iniicit αὐτὸν de persona
 prima dictum, quanquam alia, quae veritatem minus perfecte
 imitari videntur, Quinti asferre licet testimonia, quorum plura
 etiam olim exsiterunt. Sunt autem potissimum haec: II, 157.

αὐτὸς ὅπως ἐθέλεις ματαδαίνυσο, πείθεο δ' αὐτῷ·
 XII, 559.

ἔθρε, καὶ Ἀργείοισι κακὴν προτιόσσεο φήμην
 ἢ δ' αὐτῆ· — — — —

IX, 119.

ᾧρμαινεν πονέεσθαι ὑπὲρ τοκέων τε καὶ αὐτοῦ·
 XIII, 445.

καὶ ῥά τις οἰόμενος δηῖον ἐκάς ἔμμεναι αὐτοῦ.

Latius etiam olim patuisse eam corruptelam Aldina monstrat,
 si quidem ista formam suspectam aliis tribus locis retinet
 VIII, 158.

νῦν δ' ἐπεὶ οὖν γενεὴν ἐδάησ ἵππων τε καὶ αὐτοῦ,

IX 320.

— — — ἄγος δέ τοι ἔσσεται αὐτῶ.
XI, 432.

μάρνασθ' ἀμφὶ πόλῃος, ἔῶν τεκέων τε καὶ αὐτῶν — .

Iam ut in prioribus pronomem compositum semel primae, bis secundae totiesque tertiae personae aptatum cernitur, similiter Aldina tres personas eodem comprehendit. Verum de epicorum more simplex αὐτὸς omnibus omnino personis quadrare, alterum, ex eo et tertiae personae proprio conflatum, attico sermone tritum receptumque fuisse hodie nemo ignorat. Falluntur ergo, qui Atticorum usu impulsus in epicos idem transfundunt. Ac de Homero quidem post diligentem ac subtilem Apollonii disputationem, vid. libr. de syntax. p. 141. sqq. et de pronomine p. 314. sqq., plenius et uberius disseruit Hermannus in opuse. I. p. 318. sqq., quorum summam ann. ad Viger. p. 734. inseruit, add. Bernhardt in synt. p. 288. Hisce igitur de causis Rhodomannus et Pauvius priorum normam Quinto, ut epico, parum consentaneam hic illic deseruerunt, nec Tychsenius, qui XII, 559. αὐτῇ primus dederit, rem male gessisse censendus est. Ne quis vero obiiciat, aliam Homeri, aliam posteriorum fuisse legem, pronomine αὐτὸς singulas quasque personas contineri Quinti potissimum atque Apollonii Rhodii auctoritate, quibuscum alii fere consentiunt, breviter ostendam. Personae igitur primae non minus quam secundae casus rectus saepissime deprehenditur, atque illius singularem Quintus praebet V, 282.

— — — — ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

ἐν πρώτοις ἀνόρουσα, — — —

vid. ib., 516. Apoll. Arg. I, 895. II, 24. 56. 216. III, 103. 408. 697. 732. IV, 386. 791. 808. Pluralem vero ille agnoscit VI, 448. VII, 185. 429. Apoll. Arg. III, 569. sq. IV, 401. 1359.

καὶ δ' ὅπόσ' αὐτοὶ πρόσθεν ἐπὶ χθονὸς ἠδ' ὄσ' ἐφ' ὑγρῆν
ἔτλημεν, — — — — .

Deinde secundae singularem in personalis locum uterque non minus crebro adoptavit, vid. Apoll. Arg. I, 414. sq. III, 11. 477. 512. 715. 945. 1041. 1059. IV, 1. 62. 1015. sq. Quint.

II, 157. V, 303. 313. IV, 52.

— — — γάμον δέ οἱ αὐτὸς ἔτευξας —.

De pluribus autem dixit Quintus VIII, 265. Apoll. Arg. II, 331. 1142. 1192. III, 406.

ὡς αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ἑλλάδι κοιρανέοντα.

Quae structura cur omnium sit usitatissima, et acute perspexit et scienter explanavit Apollonius grammaticus: verbi enim persona, ad quam pronomen sit referendum, addita rem manifestius apparere intelligitur. Adhaerescit igitur quodammodo persona ad indefinitum, unde de hisce ac similibus olim inconsideratius iudicarunt ii, qui pronomen αὐτὸς nomine quodam e superioribus advocato explicandum esse opinarentur.

Mature admodum a nominativo ad casus obliquos gradum esse factum et Homeri et aliorum carmina docere possunt. Neque horum ullus, qui vi ea et potestate sit destitutus, reperitur. Genitivus igitur primae personae complectitur plures in Quint. posth. IX, 89. et II, 56.

διτάκι τόσσα φέροντας ὑπὲρ τεκέων τε καὶ αὐτῶν.

Sed operarum, ut puto, negligentia φέροντες ex editione novissima evanuit, priorum consensu posthac reducendum. Eundem secundae numerum novit Apoll. Arg. III, 537.

εἰ δὲ καὶ αὐτοῖσιν τόδ' ἐφρανδάνει, — — —.

Nec singularis documenta desunt, uti Idmon augur ferocem Idae superbiam Arg. I, 476. coercet hisce:

δαιμόνιε, φρονέεις ὀλοφώϊα καὶ πάρος αὐτῷ,
add. III, 350.

αὐτῷ δ' ὡς κεν ἄδη, τὸς ἔσσειται, — —.

Quo fretus Wellauerus αὐτῷ, ad I, 476. e regio enotatum, prudenter reiicit. Nec tamen sibi constat; nam quod illic tuctur ac verum existimat, id ad III, 1113. corruptum dicit et condemnat. Scribit ergo cum vulgaribus:

ἢ αὐτὴν με ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροισιν
ἐνθὲνδ' εἰς Ἰαωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι.

Brunckium autem vituperat e regiis quinque αὐτὴν γε probantem. At profecto utrique par est ratio: nam poeta idem, quod III, 350. praetermisit, cum verbo ἐφρανδάνει III, 34. 485.

coniunxit et IV, 395. personam primam. Ut vero concedimus, illum locum propter codicum dissensionem nostrae causae parum prodesse, ita ad alia et ea certiora licebit provocare. Eo ex genere duo sunt Apollonii versus, in quibus *nos* et *vos*, pluralis accusativum, significat, quorum prius legitimus III, 321.

— — *αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
νήσου Ἐνναλίοιο ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κῦμα* —,
posterius I, 715., ubi Iphinoe Hypsipylae mandata Argonautis sic exponit:

*καὶ δ' αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄστεος, αἴψ' ἐθέλητε,
κέκλεται αὐτίκα νῦν ἐπιβαινέμεν εὐμενέοντας.*

Quibus conferenda sunt reginae ipsius verba v. 706., add. Homeri similia Od. 2, 375. 4, 748., quorum mentionem fecit Hermannus. Hisce igitur ea Quinti exempla, quibus *αὐτοῦ*, *αὐτῶ* aliaque affinia vel primam vel secundam denotant personam, prorsus refutari efficitur. Pessime autem invasit *αὐτῶ* posthom. IX, 320., ut commenticium et poetarum ori contrarium, vid. Quint. V, 273. VI, 15. X, 397. et Hom. Od. 11, 134. II, 9, 249., e quo nostra fluxerunt.

Restat, ut de tertia breviter quaeramus persona. Illi autem, quod a reciproco casus rectus abfuit, si quando opus fuerit, pronomen *αὐτὸς* substitui et per se credibile est, neque a poetarum abhorret consuetudine, velut Apollon. III, 767. sq. 624.

— — — *ὄτετο δ' ἀμφὶ βόεσσιν
αὐτῇ ἀεθλεύουσα μάλ' εὐμαρέως πονέεσθαι.*
Quint. XII, 111.

— — — *ἔφη δέ οἱ ἐγκονέοντι
αὐτῇ συγκαμέειν, αὐτῇ δ' ἄφαρ ἔνδοθι βῆναι* —.
Haec sermo latinus ne imitari quidem potest. Praeterea genitivi exemplum Quintus profert XIV, 87.

*ἄλλοτε δὲ ζάθειον μακάρων γένος ἦδ' ἐκαὶ αὐτῶν
θυμὸν τολμήεντα,* — — —

Describitur autem ea verborum quasi circuitione reciproci possessivum ad Homeri normam II, 9, 342.

— — *ἐπεὶ ὅστις ἀνήρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων
τήν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεσται* — —

Plerumque quidem eiusmodi sententia utroque et genitivo et possessivo magis perspicua redditur, sic neutro caret tertia persona Od. 1, 409.

ἢ ἔὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει;

add. 1, 7. 4, 643. II. 10, 204. 19, 302., qui duplici nititur genitivo. Possessivum dualis numeri primae adest II. 15, 39., singularis 6, 446.

ἀρνούμενος πατρός τε μέγα κλέος ἢδ' ἐμὸν αὐτοῦ.

Porum cognatione tenentur Apoll. Arg. III, 151.

ἴστω νῦν τόδε σεῖο φίλον κάρη ἢδ' ἐμὸν αὐτῆς,

II, 226.

— — — — — *ἀλλά κε δεῖα*
αὐτὸς ἔὸν λελάθοιμι νόον, δόρποιο μεμηλώς. —

uti Wellauerus Gerardo obsecutus ex scholiorum varietate et cum uno libro scripsit; Flor. enim, ad quam nos perperam remittit, cum reliquis omnibus *ἐμὸν* tenet. Nollem factum, quod usitato et Homeri addicunt auspicia et testes plurimi ac gravissimi ferunt opem, neque ulla fingi potest caussa, cur Apollonius insolitum praeferre maluerit. Secundae adiectivum in hemistichio aliquoties iterato sic iunctum reperimus, vid. II. 6, 490. Od. 1, 356. 21, 350.

ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τά σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,

add. Od, 14, 185. Haec vero ipsa documento erunt, *αὐτοῦ* et ab eo deducta ne tertiae quidem personae congruere. Sequitur ergo, ut eiusmodi formas e Quinti posthomericeis eiicimus. Si quis autem plura et certiora huius rei testimonia postulaverit, cum adire velim Homerum. Cuius fides ad id, de quo disputo, probandum quum mihi tum aliis, ut spero, satis erit; conferantur ergo II. 3, 90. 12, 104. 17, 407. Od. 2, 125. 4, 247. 20, 88. 24, 270. Istam vero pronomini appositi rationem optimos quosque grammaticos tenuisse constat, vid. Lehrs. quaest. epic. p. 114. sq.

Ulixis oratione finita Ajax, in adversarii fallaciam atque impudentiam acerbius invectus, eius opera Achillis corpus ab hostium manibus telisque defensum esse se ignorare fatetur V, 292. sq.

ὦ Ὀδυσσεῦ δολομῆτα καὶ ἀργαλεώτατε πάντων,

Observ. in Q. Smyrn.

οὐ νύ σ' ἐκεῖσ' ἐνόησα πονεύμενος, οὐδέ τις ἄλλος
 Ἀργείων, ὅτε Τρῶες Ἀχιλλέα δηωθέντα
 ἐλκόμεναι μενέαινον. — — —

In his primum altero versus initio negandi particula tenorem, quo fuit insignianda, amisit. Neque idem melius aut aptius institutum videmus v. 560.

ὦ γύναι, οὐ νύ σέ τις δμωήν ἔτι θήσεται ἄλλος,
 VI, 414.

ᾧ δεῖλ', οὐ νύ τοι ἦτορ ἀρηράμενον φρεσὶ πάμπαν —.

At istam rationem falsam vanamque esse tum Homerus tum alii abunde docent; ita in Il. 7, 352. scriptum legimus — — τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἡμῖν, vid. 8, 39. 10, 165. 22, 183. 24, 33. 239. 683. Od. 1, 347. 2, 60. Hesiod. scut. Herc. 336. Apoll. Arg. I, 875. II, 333. III, 493. 896. IV, 1342. 1753. 1776. Neque ab isto poetarum usu magistrorum praecepta discrepant, velut Apollon. de coniunct. p. 525, 19. Herodian. de part. enclit. in Bekker. ann. III. p. 1142. sqq. coll. Arcad. de acc. p. 139. sqq. et aliorum. Tantilla vero in re vulgares post-homericorum editiones saepenumero peccant, quemadmodum sibi invicem adversantur I, 731.

οὐδέ νυ σοί τι μέμηλεν ἐνὶ φρεσὶν οὐλομένησιν
 ἀμφ' ἀρετῆς κλυτὸν ἔργον, — — —
 et IX, 17.

Ζεῦ πάτερ, οὐδὲ νύ σοί τι δαιζομένων ὑπ' Ἀχαιοῖς
 μέμβλεται, — — — — —

Quid quod neutrum horum vero est consentaneum. Itaque vel οὐδέ νυ σοί τι vel οὐδέ νύ σοί τι exarandum erit. Prius horum eo poterit commendari, quod et Achilles Penthesileae forma obstupefactus virtutis insitae obliviscitur, et Iupiter Troum aequae ac Dardani filii immemor dicitur, atque ea de causa pronomen singulari quadam vi intendi potest; posterius vero praeferendum esse inde sequitur, quod pronomen, cui minor est gravitas, in eiusmodi sententia tenorem inclinatur, vid. III, 123. VII, 189. Neque alia Homeri est consuetudo, ut probant Il. 19, 343. 22, 11., etsi encliticum ipsa forma distinguitur. Quod more usuque in his vetitum crediderim, id cadit in

alium locum ab editoribus pariter depravatum V, 550.

— — — — οὐδέ νύ σοίπερ

μέμβλετ' ἐμοῦ καὶ παιδὸς, — — —

ubi Tychsenius accentum ter remisit in vocem praecedentem, Pauwius ac priores peius etiam οὐδέ νύ σοίπερ dederunt. At quum Tecmessam, cuius haec sunt, Aiacis iniuriam querentem eumque sibi et infanti neglectis opponentem inducat poeta, particula accedente pronominis pondus ita augetur, ut ex Homeri ratione οὐδέ νύ σοίπερ sit instaurandum, cf. Il. 8, 201. 15, 553. Od. 1, 59., quaeque specie magis quam re differunt Il. 24, 683. Od. 12, 280. Macula, quibus particulam negandi liberavi, alias etiam, ut caussalem ἐπεὶ, invasit. Quod raro admodum editores acuto insequentis erexerunt, velut VI, 523. X, 227., in paucis Tychsenius inveteratum vitium amovit, velut V, 186. 447., in longe pluribus diu propagatum reliquit securus, ut III, 246.

Αἴαν ἐπεὶ νύ σε φασὶ μέγ' ἔξοχον ἔμμεναι ἄλλων —

cf. V, 214. VI, 298. XIII, 283. alibi. Id autem ab omnibus auferendum esse Homerus aliique attestantur, vid. Il. 1, 416.

— ἐπεὶ νύ τοι αἴσα μίννυθά περ, οὔτι μάλα δῆν·

cf. 14, 340. Od. 1, 244. 2, 327. 15, 276. Apoll. Arg. I, 1290. Praeterea et accentus et pronominis corruptela abstergenda est in posthom. II, 339., de quibus dixi in mant. observ. ad Quint. p. 217. Ut ἐπεὶ νύ acutum poscunt, ita ἐπειή, quod recentiores veteri ac germano ἐπεὶ ἢ substituisse videntur, νύ superveniente eandem teneat legem necesse est. Id igitur, socordia priorum depulsa, a Tychsenio subinde restitutum videmus, ut I, 651. III, 78. 477. 481. XIV, 435., sed parum sibi constat, quod patebit comparanti II, 34. et V, 542., quae ad illorum normam exigenda fuisse colligi potest. Personarum confusio II, 339. notata iterum affecit XIV, 568.

δὴ γάρ τοι νεμέσῃσεν ὑπέρβιος Ἐννοσίγαιος,

ubi οἶ, quod ad Aiacem minorem, Neptuni minis territorum, pertinet, cum Rhodomanno scribendum duxerim. Accentum insuper Tychsenius sinistre constituit in loco supra allato IV, 414. ἃ δειλ', οὔ νύ —, nam priores vocativum acuebant,

idemque apud Quint. III, 253. VI, 41. in magna singulorum inconstantia verum existimo. Praestantissimis enim magistris, Aristarcho excepto, de eo convenit, vid. ann. ad Il. 5, 104. 16, 837.

Sed ut ad institutum revertamus, non modo particulam accentu notandam, verum etiam adverbii redundantiam apud Quintum circumcidendam putaverim. Epici enim quum *κειθεν*, *κειθι*, *κεισε*, ut numeris aptiora, adsciverint, trisyllaba praeter medium, quod in quotidianum *εκει* abiit, vel pedestri reliquerunt orationi, vel solis propemodum versuum clausulis illigarunt. Unde Homerus illis affluens, unum huius admisit exemplum Od. 17, 10.

τὸν ξεινον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὄφρ' ἂν ἐκειθι
δαίτα πτωγέη· — — — —

Apud posteriores rarescunt singula, quod nunc *κειθι* nunc *κεισε* duplici gaudet potestate, et *illuc* pariter atque *illuc* significat. Istam vero horum permutationem, Aristarchi industria et acumine ex Homeri carminibus evulsam, ne Zenodotus quidem effugisse perhibetur, vid. ad Il. 11, 528. 23, 461. et Lehrs. de Aristarch. p. 140. sq. E poetis Alexandrinis qui dicuntur Apollonius *κειθι* ignorat, dum *κεισε* duplici et sua et illius instruit vi, alii vicissim *κειθι*, ubi *κεισε* legitimum erat, ponunt, cf. Jacobs. in act. Monac. I. p. 294. et ad anthol. Pal. p. 49., Quintus autem Apollonio, ut videtur, adstipulatus vocula *κεισε* utrumque complectitur. Ut enim *illuc* denotat IX, 214.

— — — — και Ἀυτομέδοντα κέλευσεν

κεισ' ἐλάαν, ὅθι πούλῳς ἐδάμνατο λαὸς Ἀχαιῶν. —
ita nostro loco, cui idem requiro: οὐ νύ σε *κεισ'* ἐνόησα πονεύμ., Ajax se Ulixem *illuc* pugnantem animadvertisse pernegat. Scriptoribus formas plenas atque integras magis placuisse Plutarchi, cui *εκειθεν* et *κακειθεν*, *εκεισε* et *κακεισε* sunt in deliciis, iudicio potest confirmari. Utrique autem sua et propria est vis, nisi quod *εκειθεν* non semper locum, a quo quid proficiscitur, sed genus etiam et causam, unde origo alicuius ducitur, significat, veluti in Iul. Caes. vit. LXII, 10. ex editione Schaeferi novissima de Bruti genere sic tradit: γένος μὲν *εκειθεν* εἶναι δοκοῦντα πρὸς πατέρων, και πρὸς

μητρος δ' ἀπὸ Σερβιλίων, in Aristid. XXV, 25. δῆλον δ' ἐκεῖθεν, add. compar. Solon. et Puplicol. II, 19. Camill. XXXIX, 28. Alterum libenter iungit praecedenti δεῦρο i. e. huc et illuc, ut in Marcell. XV, 6. πολλάκις δὲ μετέωρος ἐξαρθεῖσα ναῦς ἀπὸ τῆς θαλάσσης δεῦρο κἀκεῖσε περιδινομένη καὶ κρεμαμένη θέαμα φοικῶδες ἦν, add. Agesil. XXVI, 10. Demetr. XXVII, 25. Galb. XXVI, 18. Plutareho consentit Dio Cassius XL, 23. LII, 16., ex quibus LXV, 16. idem reducendum est: ὁρῶντες γὰρ αὐτὸν δεῦρο κἀκεῖσε (vulgo καὶ ἐκεῖσε) ἄττοντα, cf. XXXVIII, 27. et de Diodoro Siculo Wesseling. ad XI, 22. Neque poetis, quorum lumina et flores Plutarehus et alii traduxerunt, id genus dicendi fuit ignotum, etsi vel articulum praefigunt, vel alia alio deslectunt. In mentem incurrunt Apoll. Arg. I, 442.

— — — ἀπειρέσιοι δ' ἐνὶ μέσσω
 κείσε τς δεῦρό τ' ἔασιν ἀνερχομένοισιν ἄεθλοι·
 et Sophoel. Trachin. 929. κὰν ᾧ τὸ κείσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα, vid. Valckenarium ad Eurip. Phoen. 272. De aliis ut recte statuamus, iudicii opus est acumine. Nam quemadmodum ἔγγυθεν aliaque producta, quibus brevior forma vel nulla vel insolita est, motum raro aut nunquam indicant, vid. Lobeck. ad Phryn. p. 128., ita ἀνωθεν, κάτωθεν iisque vicina ex illorum numero eximenda putat Schaefer. in appar. crit. ad Demosth. IV. p. 119., cui assentitur Ellendtus lex. Soph. I. p. 178. His admuneranda sunt ἐκὰς et ἔκαθεν, quorum alterum et *procul* et e *longinquo* indicat; imo fuerunt, qui τηλόσε sive *in locum remotum* eo significari dicerent apud Apollonium Arg. I, 216., ubi de Orithyia a Borea rapta sic traditur:

καί μιν ἄγων ἔκαθεν, Σαρπηδονίην ὄθι πέτρην
 κλείουσιν, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Ἐργίνοιο, —

At ibi potius, demonstrativo neglecto, Erechthei filia procul sive longinquo itinere fertur eo abducta, ubi Sarpedoniam rupem esse narrant. Nihil igitur inusitati adverbio immiscuit Apollonius, sibi concors, vid. II, 965. IV, 1103. Pronomine autem demonstrativo facile carebimus, cf. Hom. II. 3, 145. 4, 210. 5, 780. et alibi.

Lite iam diiudicata Ajax, implacabili in Aργivos ira com-

motus, et cibo et somno abstinet, armisque ad tantum dedecus abluendum instruitur V, 352. sqq.

*Αἴας δ' Ἀργείοισι χολούμενος, οὐτ' ἄρα δόρπου
μνήσατ' ἐνὶ κλισίῃ μελιγδέος, οὔτε μιν ὕπνος
ἄμφεχεν, ἀλλὰ γ' εἰοῖσιν ἐν ἔντεσι δύσατο θυῶν.*

Extremis, de quibus varii varie disputarunt, etiam nunc vitium inhaerere videtur. Olim quidem secundae possessivum ἀλλὰ τεοῖσιν ἐν ἔντ. δ. θ. adfuit; huic obnunciavit Rhodomannus vel εἰοῖσιν vel θοοῖσιν emendaturus. Neque ipse pronomen sincerum putaverim, quanquam eorum usum ulterius, quam vulgo credebant, prolatum esse hodie scimus. Verum recte quidem tertiae proprium εὖς ad alias applicant personas, de quo post Brunckium ad Apoll. Arg. III, 226. praeceperunt plurimi, vid. Matth. gr. gr. §. 489. 1. Gerard. lect. Apoll. p. 93. sq. Voss. ad h. in Cer. 135. Maxim. Schmidt. de pron. p. 20., sed ne huius quidem rei limites accurate descriptos video. Pronomen enim plerumque definitur suaeque adstringitur personae verbo accedente; Quintus ergo eadem fere, quae Apollonii erat, licentia evagatus primae pluralis id adiecit II, 28.

μὴ νύ τι δειμαίνοντες εἴης χαζώμεθα πάτρης,
add. ib., 49. sq. XIII, 344. Singularis eiusdem conspicitur VIII, 440.

— ἦν μὴ ἔγωγε μετ' ὄμμασιν οἴσιν ἴδωμαι. —

Tum secundae et singularis et pluralisprehenduntur; ille quidem XIII, 506.

*μὴ νύ με, κύνδιμα τέκνα φιλοπτολέμων Ἀργείων,
δήϊον ὡς ἐρύοντες, εἰς ἐπὶ νῆας ἄγεσθε.*

hic vero IX, 18.

— ἀλλ' ἄρα καὶ σὺ λελασμένος υἱὸς εἴοιο
Δαρδάνου ἀντιθέοιο μέγ' Ἀργείοισιν ἀρήγεις.

Itaque vitioso τεὸν ib., v. 55. Rhodomannus Scaliger et Casaubonus, vid. Dorvill. vann. crit. 355.; εὖν commode substituerunt. At idem cur obtineat VII, 305.

δεΐδτε δ' ἐν φρεσὶν ἧσιν ἰσημερίην ἀλεγεινήν,
nulla sane est caussa. Repetam igitur, quod elapsum est, φρεσὶ σῆσιν ex I, 726. X, 294. XI, 491. Neque I, 466., qui minime huc pertinet, Vossio erat afferendus. Sicut autem

libenter damus, ἐὸς tribus personis aptum haberi, ita σὸς et τεὸς secundae soli idonea sunt, cf. VII, 272. XIII, 234. III, 445. VII, 194. XII, 77. III, 109. VIII, 431. II, 446. VI, 423. VII, 185. alibi. Ex hisce igitur corruptelam illic subesse portenditur. Iam prior Rhodomanni coniectura displicet Pauwio dubitanti, num satis exasciatum sit ἐν ἔντεσι δύειν, quod verbum quartum plerumque assumat casum. Monitorem autem illum parum vidisse discimus ex IX, 68.

Ἀργεῖοι δ' ἄρα δῦσαν ἐν ἔντεσι. — —

add. mant. observ. ad Quint. p. 233. Nec melius opera Pauwio cessit; nam in quod ipse incidit: *ἀλλὰ ἐοῖσιν ἐ. ἐ. δ. θ.*, id omnium pessimum iudicaverim, quum verbo contineatur illud ipsum, quod emendando erat illaturus. Tychsenius suum e libro Ven. petiit, sed particulae, qua quid significetur vix dicas, offensus abundantia nuper in horreo Zimmermanniano a. 1836. p. 1231. *ἀλλ' ἄρ' ἐοῖσιν ἐν ἐ. δ. θ.* legendum proposuit Bonitius. Mihi neque huic neque ulli alii particulae locus relictus esse videtur. Itaque pronomen, quod Veneti scripturae proximum est, excidisse et turbas istas, quas supra commemoravi, peperisse censeo. Eo vero revocato, nihil sive ad elegantiam sive ad integritatem desiderabitur; scribo igitur:

ἀλλ' ὄγ' ἐοῖσιν ἐν ἔντεσι δύσατο θύων.

Pronomen autem illud, ubi eo minus opus est, cum vi quadam ac gravitate aut repeti aut adiici nemo ignorat, sic ipse Quintus paullo post v. 355.

εἶλετο δὲ ξίφος ὄξυ καὶ ἄσπετα πορφύρεσκεν,

ἢ ὄγ' ἐνιπρήση νῆας καὶ πάντας ὀλέσση — .

Adversativae autem praemissae subiectum habemus X, 216.

ἀλλ' ὄγε γυμνὸς εἰὼν ἀνεχάζετο. — —

add. insuper VII, 104. VIII, 329., aliaque forma disiuncta, re arcte cognata II, 36. IV, 365. VII, 156. IX, 215. XIV, 480.

Ajax ariete caeso Ulixem, sibi inimicissimum, prostratum credit, et in eius contumeliam V, 441. sqq. iactat haec:

κεῖσό νυν ἐν κονίησι κυνῶν βόσις ἢ δ' οἰωνῶν.

οὐ γάρ σ' οὕτ' Ἀχιλῆος ἐρύσσατο κύνδιμα τεύχη,

ὄν ἐνεκ' ἀφραδέων μέγ' ἀμείνονι δηριάσκεις.

κεῖσο, κύων. — — —

Nomen ultimum brevem sibi repetere vocalem et observando discimus, vid. ad II. 22, 345., et Struvius I. p. 6. iam admouit. Neque ea de re mentionem fecissem, nisi aliis, velut Nestoris ac Machaonis nominibus, idem resideret error, huius quidem II, 127. 320., illius XII, 275. Neutrum tolerandum erat, alterum enim poeta ipse coarguit II, 431., alterum Homeri sermo refellit, vid. II. 10, 87. 220. 555. 11, 511. 14, 42. 65. Od. 3, 79. 202. 247., neque a vero abest liber praestantissimus Monac. II, 127. In iis, quae paullo ante leguntur, adverbium negandi suspecta habeo. Ajax enim quum ne Achillis quidem armis Ulixem servatum dicat, pro epicorum more οὐδὲ ponendum erat, sicut loqui solet Quintus alibi, vid. IV, 473. sq.

— — — — οὐ γὰρ ἔφαντο
 κείνον ὑπερβαλέειν οὐδὲ πτερόεντι βελέμνῳ.

add. III, 55. 226. Eodem modo vel οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, cf. I, 585. VII, 272. X, 355. XIV, 98., vel οὐ μὴν οὐδὲ, ut VII, 595. XIII, 400. XIV, 639. sibi obstant. Hac igitur ratione impulsus scripserim illic οὐ γὰρ σ' οὐδ' Ἀχ. ε. κ. τ. Lege pari οὔτε—οὐδὲ sibi invicem opponuntur IX, 55.

νῦν δ' οὐτ' ἄρ' σὺ γ' εἰσίδες ἔὼν τέκος, οὐδέ σ' ἐγὼ περ —
 ubi Neoptolemus de immatura patris morte conquestus patrem nec filium, nedum ipsum patrem adspexisse dicit. Similia horum sunt XIV, 432. 68. XI, 371., etsi posteriora duo ab illis aliquanto distant, et οὔτε—οὔτε aptiora censi possunt. Ea enim vel nulla negatione praecedente vel duobus sibi obiectis simpliciter legitima sunt, vid. II, 297. V, 201. 352. 544. 584. VI, 599. ell. I, 421. II, 159. III, 115. 562. VI, 91. VII, 205. alibi. Hinc recte opinor οὐδὲ removendum erat V, 459. VI, 74., de quibus dixi p. 13. Neque ab istis admodum aliena sunt XIII, 396. sq.

— — τὸ μὲν οὔτι θοαὶ Βορέας θύλλαι
 ἔσσύμεναι κλονέουσι δι' ἠέρος οὔτε Νότιοι.

Quibus ut restituamus οὔτε—οὔτε, observata ac notata suadent; pari enim vehementia Boreae Notique procellae irruunt.

Telamonius, iam morti propinquus, Achivis sui despectum et Ulixis honorem, quo victor ex certamine discesserat, obiiicit V, 478. sqq.

— οὐ γὰρ ἔτ' ἰσθλὸς ἔχει γέρας, ἀλλὰ χειρῶν
τιμήεις τε πέλει καὶ φίλτερος· ἧ γὰρ Ὀδυσσεὺς
τίετ' ἐν Ἀργείοισιν, ἐμεῦ δ' ἐπὶ πάγχυ λάθοντο
ἔργων ὀππὸς' ἔρεξα καὶ ἔτλην εἴνεκα λαῶν.

Priora proxime accedunt ad Apoll. Arg. IV, 1143. *τιμήεις τε γάμος καὶ αἰδίδιμος* et ad Dionys. Perieg. 1153. *χώρος τιμήεις τε καὶ ἱερός*, unde alium poetam ex alio profecisse, de quo viri docti ad Apoll. l. l. dubitarunt, veri simillimum videbitur. Postea olim ferebatur *ἀπόπαγχυ*, quod, Quinti et epicorum admonitus consuetudine, mutavit Tychsenius. Interpres ea vertit: „*meorum vero prorsus obliti sunt facinorum, quae gessi pro popularibus et toleravi.*“ Iunxit ergo *ἔργων ἐμεῦ*, sed id nec grammaticis rationibus neque aptae singulorum compagi expedire crediderim. Nam Ulixi non modo Aiace fortitudo, verum etiam Ajax ipse melius respondebit, quod Telamonis filius aegre fert illius fallaciam suae virtuti praelatam esse ab Achivis ingratis. Facillime autem id, cuius desiderio tenemur, emendando poterit adiici, dummodo legeris:

— — ἐμεῦ δ' ἐπὶ πάγχυ λάθοντο
ἔργων θ', ὀππὸς' ἔρεξα καὶ ἔτλην εἴνεκα λαῶν.

Quo clarius appareat, Aiace invidiae in Ulixem plenum ita iudicare.

Teucer fratris caedem, mortuo advolutus, V, 509. sqq. deplorat ita:

*Αἴαν καρτερόθυμε, τίη νύ τοι ἔβλαβεν ἦτορ,
οἱ αὐτῷ στονόεντα φόνον καὶ πῆμα βαλέσθαι;
ἧ ἵνα Τρώιοι νῆες οἰζύος ἀμπνεύσωσιν,
Ἀργείους δ' ὀλέσωσι σέθεν κταμένοιο κίοντες;
οὐ γὰρ τοῖς δ' ἔτι θάρσος, ὅσον πάρος ὄλλυμένοισιν
ἔσσεται ἐν πολέμῳ· σὺ γὰρ ἐπλεο πῆματος ἄλκαρ.*

Aoristum secundum activi, epicis ignotum, Bonitius l. l. passivo *ἐβλάβη* commutari iussit; deinde proxima laborant tenoris pravitate. Nam ubi recordatus fueris, Aiace sibimet ipsi

manus intulisse, e noto veterum praecepto, vid. ad II. 15, 226. Hermann. in opusc. I. p. 322. sq. et Lehrs. quaestion. ep. p. 115. sqq. οἱ αὐτῶν efferendum fuisse perspicies. Neque in aliis, quibus vel idem convenit, vel duo aperte distinguuntur, res aliter erat instituenda, cf. I, 627. V, 273. X, 397. Itaque accentus temere evanuit apud Tychsenium et hoc in versu et I, 375., ubi de Troiano quodam Penthesileae fortitudine et successu intumescente et certam Achivorum perniciem animo praesagiente ac praedicente loquitur poeta:

*νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἐφράσσατ' ἐπεσσύμενον βαρὺ πῆμα
οἱ αὐτῶν καὶ Τρωσὶ καὶ αὐτῇ Πενθεσιλείῃ.*

Eiusdem coloris sunt X, 392. 473. In quibus omnibus, si ab uno et eo medio discesseris exemplo Rhodomannus ac priores nobis assentiuntur. Nec diversa ratio est V, 533., ubi Tecmessa de Aiacis caede simillima pronuntiat:

*ὦ μοι ἐγὼ δύστηνος, ἐπεὶ θάνες οὔτι δαίχθεις
δυσμενέων παλάμησιν ἀνὰ μόθον, ἀλλὰ οἱ αὐτῶν.*

Verum illic ne tertia quidem persona adeo placet, ut eam ab omni corruptela habeam immunem. Haud scio, an altera, quae rei longe aptior videtur, melius reducatur, accentu etiam imposito, ἀλλὰ σοὶ αὐτῶν, vid. V, 273. XIV, 295., quorum ad normam iusuper exegerim X, 397. Secus iudicare possis de I, 127.

*ὅπως μιν λεύσσοις, κακὸν Τρώεσσι γένηται
οἱ τ' αὐτῇ, μεμανῖα ποτὶ πτολέμοιο φάλαγγας.*

Ea enim conspirant cum II. 5, 63. sq.

*ἀρχεκάκους, οἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο
οἱ τ' αὐτῶν.* — — — — —

de quorum et tenore et origine dubitarunt, vid. Schol. Ven. At ista nihil valent ad Quintum, qui, ut bene animadvertit Pauwius, haec de sola accepit Penthesilea, nec prisco ac vero οἱ τ' αὐτῇ obnituntur antiquiores. His cognatam habeo Nestoris orationem, qua Neoptolemum collaudat XII, 284.

*οὔνεχ' ὑπέσχετο πρῶτος ἐς εὐρέα δύμεναι ἵππων
αὐτὸς, μὲν δὲ κέλευε γεραίτερον ἔκτοθι μίμνειν.*

Insolentius enim alter horum pars a pronomine orditur encli-

lico. Quare commate inter utrumque versum interiecto legirim: *αὐτόν μιν δὲ κέλ.* Adversativa autem, quum priora duo in unum fere cocant, tertio adiecta loco nihil molestiae habet, vid. V, 12. VI, 492. 480.

ἀμφ' αὐτοῖσι δὲ Πᾶνες ὁμῶς Νυμφαί τ' ἐρατειναί,
et alia; neque ignorat similia nostris Homerus, cf. II. 11, 117. Ut pronomen, ita interrogativa, quae versui insequenti praemittitur, sibi expetit circumflexum ea de caussa, qua inductus tenorem cum in Hom. II. 1, 203.

ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο;
non praeter aliorum assensum revocandum putavi. Denique v. 513. pronomen demonstrativum cum Achivis conflandum esse apparet, ac proinde Pauwius rectius Rhodomanno et Tychsenio, qui constringenda distraxerunt, *τοῖσδ' ἔτι* curavit edendum.

Tecmessa, Aiakis fortunam pariter lamentata, suis V, 558. hunc sinem imponit:

*καὶ δέ με δειλαίην τάχα δούλιον ἴξεται ἡμαρ,
οἰχομένου σέο πρόσθεν, ὃ μοι, θεὸς ὦς, ἐτέτευξο.*

Nimiam vero litterarum redundantiam compesci iubet Homer. II. 12, 164.

Ζεῦ πάτερ, ἢ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδῆς ἐτέτευξο —
add. 8, 163. 16, 622.

Calchas, ad Troiam expugnandam Neoptolemi adventu et auxilio opus esse Achivis vaticinaturus, eos VI, 59. pro more epicorum compellat:

κέκλυτε μεῦ φίλα τέκνα φιλοπτολέμων Ἀργείων. —

Cui quidem alloquio et accentus male adhaerescit, e pronomine in imperativum transferendus, et virgula, quae vocativum a prioribus secernat, negligenter detracta est. Plena exemplorum sunt quum Homeri carmina, tum referti Quinti libri, inspice modo II. 3, 86. 304. 456. 7, 67. 348. 368. 8, 5. 19, 101. et posth. VI, 9. XIV, 235. VIII, 15: sq.

*κέκλυτέ μευ θεράποντες, ἀρήϊον ἐν φρεσὶ θέντες
θυμὸν, ἔν' Ἀργείοισιν ἄκος πολέμου ἀλεγεινοῦ,
δυσμενέεσσι δὲ πῆμα γενώμεθα. — —*

Iternm laborat horum distinctio. Virgula enim ante *θεράποντες* facta, reliqua una comprehensione devinciantur oportet. Quo instituto difficultas e participio suborta non tollitur quidem, at minuitur certe. Ea interpres latinus nihil motus graeca vertit: „*audite me clientes, Mavortio pectoribus animo indito.*“ In unum vero contracta melius interpretabere: *audite me, socii Martio animo pectoribus iniecto.* Nihilominus verbi finiti desiderium residet, idque Homeri sermone potest commendari, velut Il. 15, 561. 661. — *καὶ αἰδῶ θεῶν ἐν θυμῷ* — et 13, 121.

— — ἀλλ' ἐν φρεσὶ θεῶν ἐκαστος
αἰδῶ καὶ νέμεσιν. — — —

Neque ab hac ratione Quintus abhorret, vid. inter alia IX, 85.

ὦ φίλοι, εἰ δ' ἄγε θυμὸν ἀρήϊον ἐν φρεσὶ θεῶν — .

Quibus nostra possis accommodare scribendo:

κέκλυτέ μεν, θεράποντες, ἀρήϊον ἐν φρεσὶ θεῶν
Θυμὸν — — — — .

Sed de his, quod particula causalis arctius copulari potest cum imperativo, iudicium ampliandum duxerim. Ista vero in mentem revocant alium locum, de quo Rhodomannus et Pauwius egerunt, nec tamen ab omni parte sanatum nobis trans miserunt. Legitur ille III, 298. sq.

πτεῖνε δὲ Πεισανδρόν τε θοὸν καὶ Ἀρήϊον νῆα
Μαινάλου, ὃς ναίεσκε περίκλυτον οὐδας Ἀβύδου.

Olim πτεῖναι δὲ et Μέναλον obtinuit, Rhodomannus, priore bene emendato, posteriori Μαινάλου substituit, et Pisandrum celerem ac Maenalum, fortem eius filium, ab Ulixē caesos putavit. Pauwius unum dumtaxat ab Ulixē interfectum esse recte intellexit e versu proximo:

τῷ δ' ἐπὶ δῖον ἔπεφνεν Ἀτύμνιον — — .

Qua impulsus causa Μαινάλου correxit, Pisandrum eius filium esse ratus. Exin Tychsenius genitivum quidem recepit, sed Ἀρήϊον non mutavit; ita ut Pisandrum celerem et Areium Maenali filium ab Ulixē, ut videtur, interemptos crederet. Sicut autem genitivum non modo libri reposcunt, verum etiam poetae ipsius sermo confirmat, vid. XI, 37., ita Pisandrum,

Maenali filium, celerem ac fortem, ab Ulixē solum caesum dici vel inde probari poterit, quod ἀρήϊος proprii munere nunquam fungitur. Penthesilea quidem, ut Marte nata, vel ipsa sic appellatur, vel eius generis esse fertur I, 545. 560., at longe crebrius nil nisi fortem Martique similem sive bellicosum indicat ἀρήϊος, vid. I, 27. 458. II, 100. 311. III, 287. V, 179. 232. VIII, 15. IX, 85. 459. XII, 34. Aptissime porro nostris compones I, 772.

Οἶνεὺς δ' υἷα γείνατ' ἀρήϊον ἐν Δαναοῖσι
Τυδέα· — — — — —

add. III, 623. sq. VI, 83. Neque alterum caret testimonio, siquidem legimus de Neoptolemo III, 754.

— — — — — ὄφρ' Ἀχιλλῆος
ἔλθοι ἀπὸ Σκύροιο θεὸς παῖς· — — —

Maenali sive eiusdem sive alius filius Hippomedon eodem leto a Neoptolemo ictus perit XI, 37. sqq.

εἶλε δ' ἄρ' Ἰφριτίωνα καὶ Ἴππομέδοντα δάμασσε
Μαινάλου ὄβριμον υἷα, τὸν Ἰκρυρόη τέκε Νύμφη
Σαγγαρίου ποταμοῖο παρὰ ῥόον· οὐδέ νυ τόνγε
δέξατο νοστήσαντα· — — —

Quorum novissima passim iterata ad Homeri similitudinem expressit Quintus, vid. II, 18, 60. 238. 330. 440. Accentum a Tychsenio Maenali nomini perverse appictum omnes omnino emendant.

Diomede et Ulixē ad Neoptolemum arcessendum profectis, Troiani bellum apparant studiosius VI, 116. sq.

Τρῶες δ' ἄστεος ἐντὸς ἀταρβέες ἐντύοντο
εἰς πόλεμον μεμαῶτες, — — —

At ἐντύω paenultimam semper corripit, numeris igitur adversatur nostrum, vid. libr. de pros. gr. §. 52, 5. b. Quare si brevi opus est syllaba, eo utuntur epici, ut Quint. ipse IV, 101. — μῶρον ἐντυε δαιμόν, sin longam requirit versus, omnes, quot equidem novi, consonam inserunt. Homerus plerumque αἰοιδὴν sive δαῖτα ἐντύειν et ἐντύνεσθαι dixit, nec crebrius eo quidquam invenitur apud illum, alii ad alia nomina traduxerunt verbum. Ac Quintus quidem cum poeta facit XII, 574.

XIII, 128., ad belli vel insidias vel apparatus idem adhibet XII, 234. XI, 360. et IX, 114.

ὡς φάτο, τοὶ δ' ἐς Ἄρῃα μεμαότες ἐντύνοντο
ἔσσυμένως, — — — — —

Cui ac praecedenti Wernickius ad Tryphiod. p. 350. imperfectum, et sententiarum nexu et aliis Quinti locis adiutum, repetit. Ut vero milites ad pugnam ineundam sese accingunt, sic naves ad iter faciendum armamentis instruuntur. Testis iam est Apollonius Arg. I, 235.

ὄσσαπερ ἐντύνονται ἐπαρτέες ἔνδοθι νῆες.

Idem commodum erit nautis iter ingredientibus, de quibus agit Quintus XIII, 29.

— — — — — οἱ δ' εἰδόντες
ἐκ Τενέδου νήεσσιν ἐπὶ πλόον ἐντύνοντο.

XIV, 346.

ὡς φάτ' ἐελδομένοις· οἱ δ' ἐς πλόον ἐντύνοντο.

Vela autem navibus aptantur ib., 405.

ἄλλοτε δ' ἰστία νηυσὶ μεμαότες ἐντύνοντο
ἔσσυμένως· — — — — —

Apparet igitur haec respondere homericis ἰστία sive ἰστὸν στῆσαι, ἐντιθέσθαι aliisque similibus, e lexicis satis cognitis. Bene igitur, ut videtur, VII, 371.

εὔρον ἔπειτ' ἐλατῆρας εὐξόου ἔνδοθι νηὸς

ἰστία τ' ἐντείνοντας, ἐπειγομένους τ' ἀνὰ νῆα —

Rhodomannus correxit ἐντύνοντας, iniuste eam ob rem a Dausqueo vituperatus. Modestius iudicavit Pauwius, verum ἐκτείνοντας, quod ipsi placuit, et longe deterius est Rhodomanni invento, neque idonea est interpretatio, qua vulgatum reddunt: „carbasa explicantes.“ Id enim ab eius potestate abesse fugiet neminem.

De Eurypyli, Troianorum socii, genere Quint. VI, 135. sqq. exponit hisce:

τὸν γὰρ δὴ τέκε δια κασιγνήτη Προάμοιο
Ἄστυόχη, κρατερῆσιν ὑπ' ἀγκοίνῃσι μιγεῖσα
Τηλέφου, — — — — —

Hic tametsi plerique nihil fraudis senserunt, Astyocho tamen

fortibus Telephi brachiis conserta, quemadmodum vulgo intelligunt græca, non potest non displicere. Aptè quidem *μιγῆναί τινι, μιγῆναι φιλότῃτι καὶ εὐνή* sive *ἐν φιλότῃτι, ἐν λεχέεσσι*, quorum plurima exstant documenta, ab Homero inde omnes omnino coniunxerunt epici, vid. Apoll. IV, 1115. 1164. 1495. 1737. Neque Quinto desunt, quibus ille usus comprobatur, vid. I, 293.

*τὸν τέκε δια Νέαιρα περίφροσι Θειοδάμαντι
μιχθεῖς ἐν λεχέεσσιν ὑπαὶ Σιπύλῳ νιφόμεντι,*
add. III, 621. X, 287., ubi Paris optat, ut priusquam Helena esset potitus, in Oenonae amplexibus occubuisset:

— — ἄγον δέ με Κῆρες ἄφρυκτοὶ
*εἰς Ἑλένην, ἧς εἶθε πάρος λεχέεσσι μιγῆναι
σῆσιν ἐν ἀγκοίνῃσι θανὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσα.*

At sunt homerica quaedam, quibus ὑπ' ἀγκοινῆσι μιγῆναι forsitan possis tueri. Etenim ille non modo *ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύειν*, quo rei plus decoris asferret, in Il. 14, 213. Od. 11. 261. conflavit, verum etiam de Alcmena ib., 267. sq. scripsit:

*ἢ ὃ Ἥρα κλῆα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα
γείνατ' ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μέγαλοιο μιγεῖσα.* —

Sed ne isto quidem, de quo Eustath. p. 1683, 12. dixit, nostrum satis munitum crediderim, praepositione ad verbum parum congruente et apta. Emendandi autem viam poeta monstrat ipse V, 526., ubi de Tecmessa, Aiacis coniuge, similia similiter refert:

*ἢ δέ οἱ ἀκαμάτῃσιν ὑπ' ἀγκοίνῃσι δαμείσα
Εὐρυσάκην τέκεθ' υἱὸν, εἰκότα πάντα τοκῆϊ.*

Coniecturam ergo licet capere, ad nostrum locum idem esse transfundendum, praesertim quum ὑπὸ τινι δαμῆναι aliaque eius generis ad connubia saepissime adducta videamus. Quod et aliis cognitum est, et in Quinti libris aliquoties obvenit. Ab eo autem, de quo hic agitur, non multum absunt XIV, 13.

τὰς δ' ἄρ' ὑπ' αἰζηοῖσι νέον φιλότῃτι δαμείσας.

VIII, 98.

— — — *ἔν' Ἀγχίσαο πέλονται
εὐναί, ὅπου Κυθήρεια ἐν ἀγκοίνῃσι δάμασσαν.*

Add. III, 613. VIII, 121. X, 337.

Herculis labores Eurypyli clypeo insculptos copiosius illustravit Quintus VI, 198. sqq. Laudabili autem virorum doctorum studio iam eo res pervenit, ut menda plurima, quae illis insident, vel sublata sint vel certe patefacta. Itaque paucis, quae nobis sunt relicta, breviter defungamur. Horum in numero pono ea, quae de cerva, aureis cornibus insigni, longos post errores ab Hercule capta v. 225. sqq. traduntur:

καὶ τὴν μὲν χρυσοῖο κεράατος ὄβριμος ἦρως
ἄμφεγεν, οὐλομένοιο πυρὸς πνείουσαν αὐτμήν.

Fabula satis nota: dicitur enim Taygeta, Atlantis filia, ut Iovis insidias effugeret, a Diana in cervam mutata, humana forma restituta, feram illam, auro et epigrammate inscripto decoram, deae consecrasset, Eurystheus vero istam, summa pedum velocitate excellentem, venari iussit Herculem. Tribus haec versibus complectitur Tzetzta in Chiliad. hist. II, 265. sqq.

ἔλαφον τὴν χρυσόκερων τρίτον ποσὶ κατέσχεν,
ἦν ἱερὰν Ἀρτέμιδος ἀφῆκε Ταῦγέτη
χρυσῶ καὶ ἐπιγράμματι κοσμήσασα κεράιας.

Uberiora suppeditant quum alii tum Pindarus Olymp. III, 50. sqq., ad quem multa congesserunt interpretes veteres pariter ac recentiores. Eximiam vero cornuum amplitudinem, praeter naturam isti concessam, praedicant poetae; ita cerva *ὑψίκερως* audit in epigr. apud Tzetzam Chil. II, 494., pro quo *χρυσόκερως*, quemadmodum vulgo appellatur, in eodem legitur carmine, in anthol. Planud. IV, 92. obvio, cf. Jacobs. animadv. ad anthol. gr. X. p. 333. et ad anth. Pal. p. 849. Quemadmodum autem Hercules cervam cornu abstraxisse perhibetur a Quinto, similiter eandem venandi artem heroi dat poeta incertus in epigrammate anthol. Plan. IV, 96., apud Jacobs. V, 653.

Ἦν ὁ μὲν ἰξυῖ θυρὸς ἐπεμβεβαὼς γόνυ βρίθει,
εὐπτόρθων παλάμαις δραξάμενος κεράων.

vid. Jacobs. ad anthol. Pal. I. all. et animadv. ad anth. gr. XII. p. 38. Iam ex his discimus, Herculem cervae cornu manibus apprehendisse. Neque aliter Quinti verba intellexit latinus interpres, dum scribit: „et hanc aureo cornu heros

fortis tenebat.“ Sed nulla adiectivi vestigia apparent in graecis, nec discrepantiae quid video enotatum. Facillima tamen opera, quod exspectandum erat, reparabitur Quinto. Attulit enim horum integritati damnum vitium, e quotidiano sermone arreptum et vulgaribus Homeri libris tum scriptis tum editis sexcenties obtrusum. Oportet igitur legamus:

καὶ τὴν μὲν χρυσέοιο κεράατος ὄβριμος ἦρος.

Qua synaloepha, in epicorum monumentis creberrima, ne Quintus quidem abstinuit, vid. I, 143.

κνημιῖδας χρυσίας, οἳ οἱ ἔσαν εὖ ἀραρυῖαι.

V, 655.

— — — — ὅστια δ' αὐτοῦ
 χηλῶ ἐνι χρυσίῃ θῆκαν.

add. I, 151. IV, 139. XIV, 333.

Post cervam divino Herculis robore domitam aves Stymphalides sagittis partim stratae partim in fugam deiectae commemorantur VI, 227. sqq.

ἀμφὶ δ' ἄρα στυγεραὶ Στυμφαλίδες· αἱ μὲν οἴστοις
 βλήμεναι ἐν κονίῃσιν ἀπέπνεον, αἱ δ' ἔτι φύξης
 μνωόμεναι πολιοῖο δι' ἠέρος ἐσσεύοντο.

Horum exordio Pauwius ἄγχι in praepositionis sedem opinatur recipiendum. Id Rhodomanno debet, vuculam istam v. 245. repetenti. Neque ignoro huic iudicio patrocinari alia, cf. v. 212. 240. Sed poeta alias alia orationis colligatione ad singulas imagines, in Eurypyli scuto impressas, sibi munit aditum. Elegit enim v. 236. ἀπόπροθι, v. 268. ἀπόπροθεν, porro v. 220. ἐξείης, v. 283. Νέσσον δ' αὖθ' ἐτ. adiunxit, nec semel ἐν μὲν, ἐν δὲ, quas et rei accommodatissimas et iam Homeri proprias scimus, iteravit, vid. 200. 208. 232. 249. 260. Eandem dicendi varietatem in iis simulacris, quae Achilles clypeo infixas narrantur, Quintus est sectatus. Nullam igitur corrigendi necessitatem nobis video impositam.

Deinde Rhodomannus nomen avium, multorum ore celebratum, quae olim numeris repugnantibus Στυμφαλίδες appellabantur, communi adaptavit. Urbs Arcadiae Στύμφηλος sive Στύμφαλος, a qua illi ducunt originem, iam Homero fuit cognita, *Observ. in Q. Smyrn.*

vid. II. 2, 608.

Στύμφηλόν τ' εἶχον καὶ Παρθρασίην ἐνέμοντο.

Ad quem versum Eustath. p. 302, 8. sqq. sic disserit: *Στύμφηλος* δὲ καὶ διὰ τοῦ α τὰ πλείω λέγεται *Στύμφαλος*. προ-
 ἄγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. ἔστι δὲ οὐ μόνον πόλις
 Ἀρκαδική, ἀλλὰ καὶ πεδῖον ὁμώνυμον καὶ πηγὴ· ὧν ἐθνι-
 κὸν *Στυμφάλιος*, ἐξ οὗ καὶ *Στυμφαλία* Ἄρτεμις καὶ λίμνη
 καὶ γυνή. ὅθεν *Στράβων* μέμνηται καὶ αὐτὸς λίμνης *Στυμ-*
φαλίδος, λέγων καὶ ὅτι ἐνταῦθα τὰς ὄρνις μυθολογοῦσι, τὰς
 ὑπὸ Ἡρακλέους τοξεύμασι καὶ τυμπάνοις ἐξελαθείσας· ὅπερ
 τοῖς μεγάλοις ἄθλοις προσελογίσθη τοῦ ἥρωος. Apud Stra-
 bonem autem lacus eius bis facta est mentio, VIII, 389. et
 371. ex ed. Casaub. Horum priora respexit Eustathius, scribit
 enim geographus: ἄλλος δὲ ποταμὸς Ἐρασίνοσ ἐν τῇ Ἀργείᾳ
 ἐστίν· οὗτος δὲ τὰς ἀρχὰς ἐν *Στυμφάλου* τῆς Ἀρκαδίας λαμ-
 βάνει, καὶ τῆς ἐκεῖ λίμνης καλουμένης *Στυμφαλίδος*, ἐν
 ἣ τὰς ὄρνις μυθολογοῦσι τὰς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τοξεύμασι
 καὶ τυμπάνοις ἐξελαθείσας, καὶ αὐτὰς καλοῦσι *Στυμφαλίδας*.
 Cum Eustathio consentit fere Steph. Byz. p. 682. *Στύμ-*
φηλος, πόλις Ἀρκαδίας καὶ πεδῖον ὁμώνυμον καὶ πηγὴ· ἢ
 πόλις ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. τὸ ἐθνικὸν *Στυμφάλιος* καὶ
Στυμφαλία Ἄρτεμις καὶ λίμνη καὶ γυνή. Accuratus et ple-
 nius utroque Stymphali monumenta collegit et recensuit Pau-
 sanias VIII, 22. Stymphalia vero γυνή, utrum commune mu-
 lierum, quae ibi natae fuerunt, sit cognomen, an heroinae cui-
 dam certae tribuendum, minus liquet; nisi de Metopa Stympha-
 lide sive Stymphalia, Pindaro in Olymp. VI, 144. laudata,
 aliquid suspicari libuerit, etsi Muellerus eum lacum fuisse
 censet de Dor. II. p. 439.; plura dant Pindari interpretes et
 veteres et recentiores. Sequitur ergo fontem ac lacum ab
 urbe *Στυμφαλίαν* sive *Στυμφηλίην* vocitari, cf. Herod. VI,
 76. Eandem vero forma. paullulum immutata, sicut Pindarus
 mulierem Stymphalida novit, nominari *Στυμφαλίδα* et per
 se credibile est, et Strabonis aliorumque assensu comproba-
 tur, vid. Diodor. Sic. IV, 13., Apollod. II, 5, 6. et Schol.
 Flor. ad Apoll. Arg. II, 1054. sqq. Quorum disputationem
 Eustathii verbis aut interiectis aut adiunctis in sua retulerunt

horrea Eudocia violar. p. 378. sq. et Phavor. p. 674. c. Tum ab horum partibus stat Tzetza Chiliad. histor. II, 291. sq., qui de eodem Herculis labore haec habet:

*ἔκτον κροτάλω τε χαλκῷ καὶ τόξοις ὄρνις κτείνει
τὰς τοξευούσας τοῖς πτεροῖς ἐν Στυμφαλίδι λίμνῃ.*

Itaque Wellauerum ad Apoll. Arg. II, 1053. nimia acerbitate Brunckium, quod adiectivum illud ab avibus seiunctum, ionica insuper littera revocata, cum lacu contexuerit, duplicis erroris accusasse existimaverim. Nam quum in vulgaribus libris haec ita scriberentur:

*οὐδὲ γὰρ Ἡρακλῆς, ὅπῳτ' ἦλυθε Ἀρκαδίηνδε,
πλωῖδας ὄρνιθας Στυμφαλίδας ἔσθινε λίμνης
ὄσασθαι τόξοισι, — — —*

editor Argentoratensis πλωῖδας et Στυμφαλίδος adoptavit. Horum alterum ex Etym. M. p. 731, 40. erutum Ernestus ad Hom. epigr. IX. et Ruhnkenius in ep. crit. II. p. 211. verum habuerunt, alterum, Homero duce in dialecti gratiam receptum ab avibus ad lacum transtulit, ut utrique suum esset attributum, nec Beckius dissensit. At priori obiici poterit, aliam eius stirpis formam πλωῖς fuisse, sicuti δρωῖς δρωῖς, vid. Lobeck. paralipom. p. 87., aliam πλωῖς, ab etymologis servatam, dum illi Apollonii et libri et interpretes adsint, quibuscum Eudocia et Phavorinus faciant. Unde πλωῖδας de communi tot testium sententia Apollonio relinquendas esse efficitur. Sed lacum Στυμφαλίην potius quam Στυμφαλίδα fuisse nominandum citius quam consideratius Wellauerus statuisset videbitur. Eam enim opinionem exempla, quae supra attuli, satis coarguunt, neque illorum pars latuit censorem, etsi nos perperam remittit ad Strabonem, qui, quemadmodum vidimus, tenet contrarium. Nec plus fructus capi potest e scholiis Apollonii Parisinis, quorum λίμνη Στυμφήλη sive Σταμφήλη ex mero prognata est errore. Iacet igitur, quocumque se verterit, adversarii sollertia, neque ambigendum erit, quin lacus et Stymphalia et Stymphalis tum appellari possit, tum revera appellata sit. Libris autem Apollonii obnitentibus, nomen illud a poeta avibus neque aquae impositum esse verisimillimum videbitur. Attamen cur illi littera ionica dero-

ganda sit, non assequor. Primum enim homericum *Στύμφηλος* nemini unquam fuit suspectum; id, ut consequens erat, quum Herodotus agnoscit, tum Pausanias non respuit, qui VI, 7, 3. *ἀνὴρ δὲ ἐκ Στυμφήλου, Δρομεὺς ὄνομα* et V, 10, 2. *καὶ ὄρνιθας τὰς ἐπὶ Στυμφήλου* scribit, eaque ne Wellauerus quidem vocat in dubium, idem porro VIII, 22. progreditur ab hisce: *ἐπανάγει δὲ ὁ λόγος με ἐπὶ Στυμφήλου*, etsi postea sibi constat in forma trita atque usitata *Στύμφαλος*, quae Polybii, Xenophontis et aliorum est. Nec vero prisci vestigia prorsus exoleverunt. Ita Aristides I, 5, 54. ex edit. Lips. de praeclaris Herculis facinoribus disserens inter alia haec habet: *ὅς γε καὶ τὰς ὄρνιθας τὰς περὶ Στύμφηλον διαφθειρούσας τὰ πολλὰ τῆς Ἀρκαδίας εὗρεν, ὅπως ἐκβάλη κτέ.* Hesych. II. p. 1282. *Στύμφηλος*, inquit, *πόλις ἢ ὄρος Ἀρκαδίας*. Quodsi *Στύμφηλος* epicis et ionicis receptum, aliis passim dictum novimus, illis certe aves *Στυμφηλίδας* quam *Στυμφαλίδας* aptiores esse poterit conici. At nullum unquam scriptorem eo usum esse Wellauerus contendit. Ei vero opponi possit Nonnus, cuius in Dionysiac. XXIX, 240. legimus:

*οὐ τόσον Ἡρακλῆος Στυμφηλίδας ἤλασε βόμβω
χαλκὸν ἔχων βαρύδουπον, — — —*

Ut vero sincere agamus, Graesium demum ita reposuisse fatendum erit, etenim in edit. pr. *Στυμφαλλίδας*, in altera, Falckenburgo suadente, *Στυμφαλίδας* ferebatur. Nec dissimulabo coepto eiusmodi adversari Tzetzam, qui et ipse *Στυμφαλίδας* scripsit, et idem Quinti Smyrnaei fuisse testatur, si quidem ad eum auctorem refert epigramma, quod Chiliad. historiis inseruit, et praeterea anthologia Planudea IV, 92. offert. In quo de isto Herculis certamine v. 5. scriptum est:

πέμπτον δ' ὄρνιθας Στυμφαλίδας ἐξεδίωξεν.

Quos Quinti versus esse affirmat Tzetz. Chil. II, 488.

*ὁ Κόϊντος δὲ γέγραφεν οἴμοι τοὺς ἄθλους τούτους
συντετμημένως ἔπεσι, Κόϊντος ὁ Συμωναῖος.*

His etsi liber Monac., Quinti nomen praefixum gerens, adstipulatur, res tamen incerta est et parum constat, unde haec

fama manaverit. Imo fuerunt, qui Tzetzam ex uberiore Quinti descriptione in posthomerice falsam coniecturam cepisse statuerent. Deinde in illo ipso versu *Στυμφηλίδες*, quod Wellauerus fictum commenticiumque arbitratur, editiones praebent principes, vid. Jacobs. ad anthol. Pal. p. 842. et in animadvers. ad anth. gr. X. p. 333. Denique librarios in illa voce haerere et peccare codices satis superque ostendunt. Ut enim apud Nonnum olim legebatur *Στυμφαλλίδας*, item Medicus sive hoc sive *Στυφαλλίδας* dat Apollonio, Quinti libri vulgares *Στυμφελίδες* tenent, Escorial. prim. *Στυμφελίδες*. Apparet ergo semper fere secundam, non ita raro primam etiam syllabam esse affectam. Quas turbas optime et explicare et componere potes, ubi *Στυμφηλίδας*, scribis minus cognitatas, originem caussamque illis peperisse existimaveris. Utcunque autem hac de re statuere placuerit, equidem *Στυμφηλίδας* neque improbandas, neque epicias, Apollonio, Quinto, Nonno eripiendas censuerim, praesertim quum sciamus, librorum socordia et inscitia η Iadis proprium in α quotidianum et atticum crebro abiisse, veluti permutantur *Ίάσων* et *Ίήσων*, *ιατρός* et *ιητρός*, *Γιεράσιος* et *Γιερήσιος* apud ipsum Apollonium I, 176., de quo ad II. 2, 573. breviter admonui.

Quae sequuntur de Hercule, sagittas in aves intendente, v. 230. sq.

τῆσι δ' ἐφ' Ἡρακλέους κερχλωμένος ἄλλον ἐπ' ἄλλω
 ἰὸν ἐπιπροὔαλλε μάλα σπεύδοντι ἰοικῶς,

ea prius manca et imperfecta fuerunt, quod posterioris exordium *ἰὸν προὔαλλε* occupaverat. Rhodomannus decompositum advocando numerorum integritati prospectum voluit. Ei Pauwius, ἐπὶ ter repetitam aegre ferens, obloquitur, ac revera duplicem quidem praepositionem structurae illi poeta illigare solet, vid. I, 464. III, 360. VIII, 330. 409. XIII, 141., triplicem ingestam esse non memini. Plus etiam insolentiae verbo subesse crediderim, quod perraro invenitur, vid. ad II. 11, 628. Ex libris nihil proficimus, omnibus in defectu isto consentientibus, nisi quod Vindob. prim. e librarii, ut opinor, emendatione *ἰὸν τε προὔαλλε* praebet. Nec vero inelegantem duxerim Pauwii coniecturam, qua scribendum cen-

set: ἰὸν ἄφαρ πρ., certe non multum ab eo abest Quint. XI, 476.

— — — ἄφαρ προέηκεν οἰστὸν
ἰθύωνον ἐς φῶτα περίκλυτον, — —
add. IV, 413.

Machaone et Nireo interfectis, Teucer magna voce obtestatur Achivos, ne suos hostium ludibrio et contumeliae permittant VI, 447. sqq.

ἄλλ' ἄγε δυσμενέεσσι μαχώμεθα πρόφρονι θυμῷ,
ἄφρα δαίχταμένους εἰρῴσομεν, ἧ ῥα καὶ αὐτοὶ
κείνοις ἀμφὶ θάνομεν, ἐπεὶ θέμις ἀνδράσιν αὕτη.

Censet enim Teucer, si maiore animi alacritate pugnae operam dent, alterum utrum ex duobus eveniat necesse esse, ut aut amicos e belli tumultu extractos sepulcro mandent, aut si id minus successerit, ipsi circa illos honestam oppetant mortem, et ita officii sanctitati abunde satisfaciant. Cui dicentis consilio particula, in altero membro disiunctivae addita, vel nihil omnino prodest, vel obest etiam; ea enim intrusa sinisterum rei susceptae eventum animo quasi praesentire ac praedicere videbitur Teucer. Itaque Homerus in eiusmodi duorum distributione ab ista semper abstinet, et vel ἧ vel ἧ καὶ, qua posteriori parti maius accedit pondus, solet adsciscere. Illius generis est Il. 1, 515. †

νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
ἧ ἀπόειπ' — — — —

add. 5, 227. 7, 236. 9, 633. 10, 443. 481. 12, 248. 14, 474. 15, 161. 177. 24, 356. Huius testimonium est in Il. 7, 196.

σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶες γε πύθωνται,
ἧ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης.

Quocum plura conspirant alia, vid. Il. 10, 357. 16, 557. 19, 33. 20, 120. 23, 552. Od. 7, 263. 17, 177. 19, 69. Neque disiunctivae iteratae alia est ratio, quod, ut brevitati consulam, iis solum locis, in quibus negandi particula obstat, satis erit probasse, vid. Il. 2, 238. 300. 10, 445. Od. 4, 80. 632. 11, 493. Nonnulla horum exempla priori enuncia-

tioni particulam ῥα, cui plus inest veri similitudinis, non sine caussa adiungunt. Quare ab ista Homeri consuetudine deflexisse Quintum non crediderim, eique leni restituerim emendatione id, quod Teuceri sententiae optime conveniet:

ὄφρα δαίκταμένους εἰρύσσομεν, ἦ ἐ καὶ αὐτοὶ
κείνοις ἀμφὶ θάνωμεν, — — —.

Horum alterum numeri poscunt, quod vocalis natura brevis fulcro saepe neglecto indiget, verbum autem, eius rei proprium, noster ab Homero acceptum frequentat, vid. III, 385. VI, 494. VII, 125. VIII, 482., alterum idem sibi vindicabit, si cum Teuceri adhortatione similia contuleris. Ita Nestor, Antilocho caeso, Thrasymedis filii animum accendit dictis in eandem sententiam II, 268. sqq.

ὄρσο μοι, ὦ Θρασύμηδες ἀγαλλεές, ὄφρα φονῆα
σεῖο κασιγνήτοιο καὶ νιέος ἡμετέροιο
νεκροῦ ἐκὰς σεύωμεν ἀεικέος, ἦ ἐ καὶ αὐτοὶ
ἀμφ' αὐτῷ στονόεσσαν ἀναπλήσωμεν οἰζύν.

Nec legem istam rei naturae maxime accommodatam particula bis posita migrare videtur. Cui indicio sunt IX, 81. lecta:

καὶ τότ' ἄρ' ἦ ἐ θεῶν τις ὑπὸ φρένας ἔμβαλε θάρσος
Δηϊφύβω, καὶ θῆκε μάλ' ἄτρομον, ἦ ἐ καὶ αὐτὸν
θυμὸς ἐποτρύνεσκε κατὰ κλόνον, — —

vid. utrique finitima I, 608. II, 654. III, 27. IV, 79., quem versum ἦδὲ perperam invasisse dixi in excurs. ad Hom. II. XXVI. p. 43. V, 311. XII, 369. XIII, 167. 273. 561. XIV, 160. Hinc etiam dissido Bonitii coniecturae ad l. IX, 330. in Zimmermanni horreo l. l. p. 1237. propositae. Etenim illic de Calchantis vatis praestantia et augurio recens ab eo edito dicuntur haec:

καὶ τὸ μὲν ἠγάθεοισιν ἐπέφρασεν οἰωνοῖσιν,
ἦ ἐ καὶ ἐν σπλάγγνοισιν ἐπέδρακεν· οὐ γὰρ αἴδρις
μαντοσύνης ἐτέτυκτο· θεὸς δ' ὡς ἦδεε πάντα.

Iam ille, quod ἠγάθεος solis terris, agrorum fertilitate insignibus, apponi soleat, primo in versu refingendum putat: ἦ ῥα θοαῖσιν ἐπεφράσατ' οἰωνοῖσιν. Sed quum nulla parti-

culae esse possit vis, haud scio, an omnium simplicissimum sit :

καὶ τὸ μὲν ἢ ἀγαθοῖσιν ἐπεφράσατ' οἰωνοῖσιν.

Medium enim epico dicendi generi commodum ac paene necessarium duxerim.

Antrum in Nymphaei amnis vicinia situm ac nymphis consecratum Quintus nobis VI, 470. sqq. eleganter et ornate descripsit, Homeri artem imitatus, qua similem dearum recessum nobis adumbravit in Od. 13, 103. sqq. Sicut igitur poeta iam instituit, ita Quintus duplicem esse tradit antri introitum, alterum hominibus, alterum diis tritum ac patentem. Atque Homerus quidem ea de re exponit Od. 13, 109. sqq.

— — — *δύω δέ τε οἱ θύραι εἰσίν·*

*αἱ μὲν πρὸς Βορέαιο, καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν,
αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσὶ, θεώτεραι· οὐδέ τι κείνη
ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστίν.*

Haec suo more dilatavit et amplificavit Quintus VI, 484. sqq.

*τῷ ἐνὶ δοιαὶ ἔνεισι καταιβασίαι τ' ἄνοδοί τε,
ἢ μὲν πρὸς Βορέαιο τεταγμένη ἠχήμεντος
πνοιᾶς, ἢ δὲ Νότοιο καταντίον ὑγρὸν ἀέντος·
τῇ θνητοὶ νίσσονται ὑπὸ σπέος εὐρὸν θεάων,
ἢ δ' ἑτέρη μακάρων πέλεται ὁδὸς, οὐδέ μιν ἄνδρες
ῥηιδίως πατέουσιν, ἐπεὶ χάος εὐρὸν τέτυκται
μέχρις ἐπ' Αἴδον ἢ οὐκ ὑπερθύμοιο βέρεθρον·
ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσι πέλει θέμις εἰσορᾶσθαι.*

Quorum cum exordio fere conveniunt, quae XIV, 225. de via e coelo in campos Elysios ducente narrantur. Deinde semita ad Boream spectans haud apte πρὸς Βορέαιο πνοιᾶς τεταγμένη dici videtur. Quare dubitare noli, quin, quod ei rei maxime conducatur, τεταγμένη sit reducendum: id enim ab Homero propagatum omnium propemodum epicorum usu invaluit. Testis est Hom. Od. 5, 71. 12, 81.

*μέσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἠεροειδὲς
πρὸς ζόφον, εἰς Ἑρεβος τετραμμένον, — —*

add. h. hom. in Ap. 283. Apoll. Arg. II, 363. Dionys. Perieg. 53. 299. 449. Quint. X, 488. XIII, 483.

ὀππότε ἄρ' ἀντιπέρηθε δύσαέος Ἀρκτούροιο

βηλὸν ἐς ἀστερόεντα θυτήριον ἀντέλλῃσιν,

ἐς Νότον ἡερόεντα τετραμμένον, — —

quibus simul excusatur vocalis correptio satis frequens, vid. de vers. her. p. 94. Neque recto stat talo v. 490., Plutonis enim nomini ω tribuendum esse indicant et III, 15.

— — — — ἦ γὰρ ἔμελλον

πολλοὶ ἀνοστήσιοι κατελθέμεν Αἰδωνῆος.

Quin redit idem plane versus, quem hic videmus XII, 179.

μέχρις ἐπ' Αἰδωνῆος ὑπερθύμοιο βερέθρων·

labeculae admixtae expers. Sed illic turbat casus secundus, qui Tychsenio demum auctore nostro e loco expulsus cessit quarto. Bene, ut opinor, quod *μέχρις* et *ἄχρις*, praepositione *ἐπὶ* aut *ἐς* superveniente, sive spatium sive tempus significant, illum respuunt, vid. posthom. I, 261. II, 120. 470. III, 25. 373. 577. VI, 111. 177. 191. VII, 235. VIII, 464. IX, 69. 376. X, 214. 259. 273. sq. XIII, 466. XIV, 197. 277. Apoll. Arg. IV, 1403. Nec quenquam offendet singularis iam Homero dictus II, 8, 14., nec Quinto spreus, cf. VI, 264. IX, 318. XIII, 550.

Quemadmodum in II, 11, 401. Ulixes solus inter Troum catervas relinquitur, ita apud Quint. VI, 527. sqq., aliis vel sauciatis vel in fugam inclinatis, Atridae soli hostium cohortibus undique invadentibus aegre resistunt. Hinc poeta illos bestiis circo inclusis, hos venatoribus sive ministris, regum iussu feris exitium parantibus confert, inde a versu 531.

— — — — τοὶ δ' ἐν μέσσοισιν ἔόντες
στρωφῶντ', εἴτε σῦες μέσῳ ἔρκει ἢ δὲ λέοντες,
ἤματι τῷ, ὅτ' ἀνακτες ἀολλίσσωσ' ἀνθρώπους,
ἀργαλέως τ' εἰλῶσι, κακὸν τεύχοντες ὄλεθρον
θῆρσιν ὑπὸ κρατεροῖς· οἱ δ' ἔρκειος ἐντὸς ἔόντες
δμῶας δαρδάπτουσι, ὅ τις σφίσι ἐγγὺς ἴκηται·
ὡς οἴγ' ἐν μέσσοισιν ἐπεσσυμένους ἐδάϊζον.

Ex his leviora duo v. 532. ac proximi menda iam olim abstersi: etenim *ἦ* et *ἀολλίσσωσ' ἀνθρ.* scribendum esse patebit inspicienti. Alterum vero forte fortuna irrepsisse auguror, quod editiones priores *ἀολλίσσουσ' ἀνθρ.*, cuius loco sub-

iunctivum requisivit Rhodomannus, omnes exhibent, vid. de vers. gr. her. p. 154. et mant. observ. ad Quint. p. 233. Illis iam tertium addo, non maioris quidem momenti, sed e notis dialecti regulis certe memoratu dignum, eae enim ionicum εἰλέωσι sibi expetunt. Cui iam Homerus fidem facit II. 2, 293.

— — — — — ὄνπερ ἄλλαι
χειμέριαι εἰλέωσιν ὀρινομένη τε θάλασσα.

Porro ambiguum est, num reges feris, an stipatae hominum turbae perniciem meditentur. Hoc autem minus quadrare ad ea, quae similitudine ista illustranda putaverit poeta, bene perspexit Pauwius. Atridae enim quum bestias, Troes servos a principibus convocandos equiparare dicantur, mortem non tam his quam illis inferendam fuisse consequens erit. Cui etsi obiici possit, utrumque evenire et bestias pariter a venatoribus ac venatores a bestiis, sicut proxima luculenter prodant, occidi, hoc tamen non de regis voluntate consilioque accidere satis apparet. Isti vero plerumque quidem simplex sufficit dativus, vid. XIII, 374.

— — — — — δηϊοισιν ἀνηλία τεύχεν ὄλεθρον,
add. IV, 528. X, 221. 352., attamen praepositio ἐπὶ aliorum haud ita dissimilium auctoritate se tuebitur, cf. II, 516. 519. IV, 298. VI, 434. Perniciem autem κακὸν sive malam aliquoties nuncupavit Quintus, ut I, 394. III, 379. et ei affinia sunt ὄλεθρος αἰνός, ἀλεγεινός, ἀνηλῆς, ἀργαλέος, λυγρός aliaque, specie ac nomine diversa, re ac facto paria. Sed incommodum, imo paene ineptum attributum habuerim, quod ὄλέθρω inditum reperitur V, 452.

καὶ τότε οἱ Τριτωνὶς ἀπὸ φρενὸς ἤδὲ καὶ ὄσσων
ἐσκέδασεν μανίην, βλοσυρὸν πνεύουσαν ὄλεθρον.

Ubi enim memineris, βλοσυρὸς torvos oculos ac vultum trementem praecipue significare, id quomodo in ὄλεθρον seu perniciem cadere possit, vix assequere. At furentes βλοσυρὸν βλέπειν sive oculos truculentos in alios defigere nemo ignorat. Quo posito et concessa, quod rabiei proprie dandum erat, temere ad subsequens nomen relatum esse divinare possis. Itaque nec distinctionem neque interpretationem la-

tinam : „*discussit rabiem saeva mortis vulnera spirantem,*“ veram commodamque existimaverim. Minimo autem negotio epitheton a posteriore ad prius, cui soli aptum est, traducemus scribentes : *ἰσκέδασεν μανίην βλοσυρήν, πνείουσαν ὀλεθρον.* Imo *βλοσυρόν*, quod femineo generi non contradicit, retinere licet; sic iam scripsit Hesiod. scut. Herc. 250.

*Κῆρες κνάνειαι, λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὄδοντας,
δεινωτοὶ βλοσυροὶ τε δαφουνοὶ τ' ἀπλητοὶ τε.*

Cui accedit Quint. XIV, 454.

ἐν γὰρ οἱ πεπόνητο κάρη βλοσυροῖο Μεδούσης.

At noster, quum alibi non refugerit genus femineum, sicut X, 181.

ἄρκοι ἔσαν βλοσυραὶ καὶ ἀναιδέες. — —

add. XIII, 426., nulla cogitari fingive potest caussa, cur eo semel abstinuerit. Ipsa vero illa, quam verbi propriam diximus, potestas crebrius offertur, vid. I, 5. III, 539. VII, 361. XI, 74. XII, 492. Ut autem perniciēs a rei atrocitate plura invenit nomina, ita eadem a celeri et improvise adventu nonnunquam appellatur. Huc pertinent *ὀλεθρος ὀκνός* et *αἰπύς*, quorum alterum ex Homeri monumentis delibavit Quintus, vid. II, 259. VIII, 424. XIII, 452. Ad extremum, quod oculorum aufert sensum et omnia tenebris involvit, *ὀλεθρος μέλας* nostrō satis cognitus est. Argumento sunt II, 486. XIII, 218. XIV, 588., quibus *πότμος μέλας* VI, 651. XI, 47. XIII, 172. congruit. Male igitur in triti usitatieque sedem invasit *μέγας* XIII, 362.

— — *μέγας δέ σ' ἐδέξατ' ὀλεθρος,*

quod tot aliorum suffragiis convictum illo erit mutandum. Denique augmentum verbo detrahendum censet Hermann. ad Orph. p. 695.

Echemmona ex pugna sese recipientem Eurypylus assequitur VI, 583. sq.

— — *καὶ μιν στρεφθέντα φέρεσθαι
εἰς ὀπίσω κατέμαρψε μέγα σθένος Εὐρυπύλοιο.*

Praepositio autem, cur ab eo, quocum erat constringenda, divulsa sit, parum perspicitur, etsi haec scribendi ratio omnes

obsidet editiones. At rectius iungit utramque vocem poeta alibi, ut I, 243.

— — ὁ δ' ἄρα στενάχων ἀπόρουσεν
εἰσοπίσω, — — — —

add. V, 55. XIII, 424. Neque ab eo, quod ratio et usus praescribunt, epici solent recedere, velut Oppian. Cyneg. IV, 362.

εἰσοπίσω δ' εἶπερ τι νεώτερον ἀθρόσειαν
ἴγνος, ἐπειγόμενοι θόρον αὐτίκα καρχαλιόωντες.

Eandem vero utriusque comprehensionem suadent alia huius generis adverbia, ut εἰσόζειν ab Homero inde longe lateque diffusum, εἰσέτι posterioribus admodum gratum, ἐσέπειτα, ἐσ-ύστερον ac similia.

Acie Danaorum incisa, Troiani rerum gestarum magnitudine laetati et Eurypyli imperatoris oratione erecti profugos fortiter ac strenue insequuntur, idque poeta imagine a venatione petita copiose exornat VI, 610. sqq.

οἱ δὲ μέγα τρομέοντες ἀπ' ἀρχαλίοιο κνδοιμοῦ
φεῦγον, τοῖ δ' ἐφέποντο κύνες ὡς ἀρχιόδοντες
κεμμάσιν ἀροτέρησιν ἐπ' ἄγρια μακρὰ καὶ ὕλην.

Novissima horum latinus interpres vertit: „in porrectis vallibus et nemore.“ Sed ista graecis minus respondent, quod canes non per valles ac silvam insequi dicuntur, verum ad valles et nemus. Nec licet de Achaeorum navalibus cogitare, hostibus imperviis ac vâllo fossaque munitis. Verum enim vero perpetuus et constans poetarum usus non tam interpretationem quam vocolam ἐπὶ reddit suspectam. Achivis enim fuga effusa per Scamandri campum ruentibus cervi per anfractus longos et silvas a canum morsibus sese proripientes dicuntur similes. Quapropter ἀνά, ab Homero non ita raro sic usurpatam, nobis esse restituendam iure, ut opinor, affirmaverim. Huic certe adsunt Il. 10, 362., ubi Diomedes et Ulixes Dolonem Troianum effugere annitentem persequuntur:

ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δῦω κύνε, εἰδότε θήρης,
ἢ κεμάδ' ἢ λαγῶν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ
χῶρον ἀν' ὕλην θ', — — —

Nec minus leones capellam canibus insequentibus per virgulta

densa auferre dicuntur ib. 13, 199.

ὥστε δὴ αἶγα λείοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων
ἀρπάξαντε φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά.

Possim plura eius generis commemorare, sed longus esse nolo, praesertim quum ea de re in dissertatione de vi et usu prae-positionum ἀνὰ et κατὰ apud Homerum p. 18. et 28. iam dixerim; sufficiant ergo pauca Quinti exempla meae, ut spero, coniecturae maxime idonea, velut VII, 715.

ὡς δ' ὅτ' ἀνὰ δρυμὰ πυκνά καὶ ἄγχεα ῥωπήεντα,
σμερδαλέοιο λείοντος, ὑπ' ἀργεντήρσι δαμέντος,
σκύμνος ἐς ἄντρον ἵκηται ἐϋσκιον, — —

porro III, 268. ♣ ubi κατὰ, nostrae maxime cognatam, reperimus:

ὡς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐπεστρωφᾶτο λέων ὡς
ἐν κυσὶν ἀργεντήρσι κατ' ἄγχεα μακρὰ καὶ ὕλην.

Neque aliena ab hisce leguntur in posthom. I, 625. II, 382. Ei vero, quod a comparatione ista seiungendum puto, magis etiam ἐς quam ἐπὶ congruere videtur. Hoc probant certe lignatores ab Atridis ad arbores caedendas in Idae convalles missi XIII, 123. sqq.

καὶ τότε ἄρ' Ἀτρέος υἱες ἐς ἄγχεα τηλεθάοντα
Ἰδῆς ὑψικόμοιο θεοῦς προέηκαν ἰκέσθαι
ἀνέρας, — — — — —

et similia, quae utramque commodo et apto connectunt ligamento IX, 161.

ὡς δ' ὅτ' ἀν' οὔρεα μακρὰ, θοροῶν ἐς ἄγχεα βήσσης,
δρυτόμος ἐγκόνέων νεοθηλέα δάμναται ὕλην.

Haec igitur, si quid video, efficiant, ut in illo versu, ad quem ea pertinent, corrigamus:

κεμμάσιν ἀροτιέρησιν ἀν' ἄγχεα μακρὰ καὶ ὕλην.

Postero mane Achivorum alii hostibus obviam eunt, alii Machaoni ac Nireo, pridie ab Eurypylo occisis, exsequias faciunt. Quod poeta, de Nirei forma atque imbecillitate pauca praefatus, VII, 13. sqq. tradit hisce:

ἀλλὰ ἐταρχύσαντο, καὶ οἰδύραντ' ἐπὶ τύμβῳ,
ὅσσα Μαχάονα δῖον, ὃν ἀθανάτοισι θεοῖσιν

ἴσον ἀεὶ τίεσκον, ἐπεὶ πυκνὰ μῆδεα ἦδει·

ἀλλὰ γὰρ ἀμφοτέροις ταυτὸν περὶ σῆμ' ἐβάλοντο.

Tertia verbi, quo v. 15. terminatur, persona largam disputandi materiam iam veteribus praebuit grammaticis. Aristarchum quidem bisyllabum ἦδη, ut antiquius et e trisyllabo ἦδεε conflatum, vulgari ἦδει praetulisse interpretes Ven. ad Il. 5, 64. memoriae prodidit. Alii vero, sicut scholiasta ad Choerobosci canones verbor. in Bekkeri anecd. III. p. 1288. et Etymologici magni scriptor, qui illo niti videtur, p. 419, 22. primam solam personam ἦδη Atthidi antiquae concedunt, tertiam, ne cum illa commisceretur, ἦδει fuisse perhibent, ἦδη a recentioribus demum Atticis male invecum dicunt. Idem igitur prava Aristarchi sedulitate in Homeri carmina invasisse volunt. Eustath. ad Il. 1, 50, 38. sqq. ἦδη excusat, ac de prima persona Heraclidae commentariis usus accuratius disserit ad Od. p. 1946, 20. sqq. Plerique ἦδη atticum ac poeticum esse non negant, vid. praeter Etym. m. l. all. Schol. ad Dionys. art. gr. apud Bekker. an. gr. II. p. 797, 13. Etym. Gud. p. 236, 33., quocum fere consentiunt epimerism. κατὰ στοιχ. in Crameri an. gr. II. p. 374, 31. sqq. Ista graecorum magistrorum dissensio, ut fieri solet, ad nostrae aetatis technicos permanavit. E quibus, dum priores, veluti Fischer. ad Weller. III. p. 86. Pierse ad Moer. Attic. p. 173. Valckenar. ad Hom. Il. X, 280. Heyn. ad Il. 1, 70. alique, aut nihil dirimebant, aut Aristarchi iudicium probabant, recentissimi quique iterum abierunt in partem contrariam. Horum agmen, nisi memoria fallit, Buttmannus ducit, vid. gramm. ampl. §. 97. ann. 16. et Freytag. ad Il. 1, 70. Iam ut Atticos, a nostro proposito alienos, nihil moremur, homericum ἦδη Venetus certe et optimi quique agnoscunt, trisyllabum vero tum ἦδεε tum ἦδεεν, vocali subsequente, sonat, vid. Il. 2, 409. 832. 11, 330. 17, 402. 18, 404. Od. 23, 29. Hinc vulgare et tritum hymn. in Ven. 207. relictum esse demiror, praesertim quum ἦδη simillima Homeri exempla, sicut Il. 2, 38. 13, 674. 20, 466. reposcant, etsi illis vel parum vel nihil tribuit Fr. Thierschius in gr. gr. §. 211, 32. Itaque de Homeri locis ne licebit quidem coniecturam facere. At Quintus sibi ipsi prospexit me-

lius, et Aristarchi legem tenuit, triplici, quae Homeri esse solet, forma usus: ἦδεν, ἦδεε et ἦδη. Illorum quidem testimonia exstant I, 571. IX, 332., hoc legimus I, 96. IV, 100. et III, 250.

ὡς ἔφατ' ἀκράαντον ἰεὺς ἔπος· οὐδέ τι ἦδη,
ὅσσον ἀμείνονος ἀνδρὸς ἐναντίον ἔγχος ἐνώμα.

Quo primum refutatur ἦδει eodem in versu, qui recurrit VII, 522., perperam retentum:

ὡς ἔφατ' ἀκράαντον ἰεὺς ἔπος· οὐδέ τι ἦδει,
ὅττι ῥά οἱ μέγα πῆμα κυλίνδετο βαιὸν ἄπωθεν.

Quis enim in iisdem verbis talem feret dissimilitudinem? Deinde ἦδη priori etiam loco, quem supra posui, reddendum esse quum illa demonstrant, tum codex Venet., in poetico et homerico sibi constans, attestatur.

Nec proxima, quibus unum tumulum Machaoni et Nireo circumfusum esse narratur, ab omni vitii admixtione pura et integra iudico. Sicut enim nulla excogitari potest causa, quae praepositionis tenorem in paenultimam remitti iubeat, ita pronominis compositi forma epicorum sermoni adversatur. Iam nihil erit dubii, quin περὶ verbo potius subiecto quam nomini praefixo sit copulanda, ubi inspexeris nostris affinia, velut I, 822. VII, 159. X, 161. 486. II, 589.

— ὃ δὴ μετόπισθε μακρὸν περὶ σῆμ' ἐβάλλοντο —.

Quibus congruit III, 739., praepositione duplici instructus:

— — — ἀμφὶ δὲ τύμβον

Ἄργεῖοι καὶ σῆμα πελοῖριον ἀμφεβάλλοντο.

Vice versa accentus, in priorem reiciendus, perperam substitit in ultima syllaba IV, 316.

— — — πεισὼν δ' ἐκονίσατο νότα

σῆμα παρὰ φθιμῆνον Ἀμαρύνγκιός, — —.

Nestor enim quum ibi referat, se Aeneacum fortissimum lucta superatum ad Amaryncei tumulum prostravisse, praepositionem ad prius nomen adiungendam fuisse intelligitur; proinde paenultima accentu erigatur oportebit. Quo quidem modo παρὰ aliquoties ponitur, eodem nomine vel subsequente vel praecedente, ut VI, 145. X, 162.

παρὰ τέμενος καὶ σῆμα κραταιοῦ Βελλεροφόντος,

add. Hom. II. 2, 604. Versu autem priore *ἐκονίσσατο*, quod Tychsenius demum, Pauwio suasore, sibila duplici oneravit, ex antiquioribus restitui. Vocali enim productae Quintus adest IV, 204.

ποσσί κονιόμενοι, — — — —
add. II, 201.

— — — — *ὑπὸ δ' ἔγρετο ποσσί κονίη,*
etsi dativus singularis aequae ac pluralis solet corripere vocalem. E quibus augurari possumus, similem litterarum abundantiam eximendam esse IV, 518.

πουλύς δ' αἰθέρ' ἴκανε κονίσσαλος ἐκ πεδίοιο,
vid. ad II. 3, 13. et libell. de pros. gr. §. 52, 2. Postremo insolitum *ταυτὸν* iam eo venit in suspicionem, quod coronidis signum nusquam apparet; illa magis etiam confirmatur epicorum usu, ab eius generis crasi abhorrente. Primam ergo consonam ab eo, qui sermonis poetici parum erat gnarus, intrusam crediderim. Ista enim sublata sententiae sua ac propria manet vis, quod *αὐτός* eundem denotat, cf. Hermann. opusc. I. p. 332. sqq. et Schaefer. melet. crit. p. 65. Neque istam pronominis significationem ignoravit Quintus, qui, ut incerta atque ambigua omittamus, adverbium *αὐτοῦ* hic illic ita adhibuit, cf. VI, 186.

Εὐρύπυλος δ' αὐτοῦ κατέλεξατο βαιὸν ἄπωθεν,
et relativo aliquo accedente VI, 586. IX, 306. Quare ista quidem medicina mihi videtur expeditissima, eam vero improbanti *μακρὸν* e I. II, 589. arcessere licet, quanquam a vulgari et longius abest, et communi obstat interpretationi.

Achivorum legati Ulixes et Diomedes, ad Scyrum appulsi, Neoptolemum, quem in belli societatem secum Troiam ducant, conveniunt. Graecorum precibus annuente non modo patris arma Ulixes promittit, verum etiam Hermionem, Menelai filiam, in patriam reverso spondet uxorem VII, 213. sqq.

*καὶ νῦ σε καὶ Μενέλαος, ἐπὶ Πριάμοιο πόλιν
πέρσαντες νήεσσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσωμεν,
αὐτίκα οἱ γαμβρὸν ποιήσεται, ἣν κ' ἐθέλησθα,
ἀμφ' εὐεργεσίης* — — — —

Inutili particularum copia, qua v. 215. obruitur, amota ἦν ἐθέλησθα restituendum esse dixi ad Hom. II. 4, 353. Nec me huius poenitet decreti, quippe qui videam, nostro, si res in alius arbitrio versatur, priorem satisfacere, nihil igitur aliorum valet dissensus, de quo vid. Schrader. ad Musacum 51. Ita Oenona, si voluerit, Parin a morte liberatura traditur X, 263.

— — — ἐπεὶ ῥά οἱ αἴσιμον ἦεν
Οἰνώνης ὑπὸ χερσὶ μόρον καὶ Κῆρας ἀλύξαι,
ἦν ἐθέλη, — — — — —

Cuius auxilium eadem lege implorat Paris vulneratus X, 294. ἦν ἐθέλης. Neque Apollo, Polymestoris auguris specie indutus, Eurymachum Aeneamque ad fortiter pugnandum dissimili adhortatur modo XI, 140.

Εὐρύμαχ' Αἰνεία τε, θεῶν γένος, οὔτι ἔοικεν
ὑμῖας Ἀργείοισιν ὑπεκίμεν· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
ὑμῖν ὑπαντιάσας κεχαρήσεται ὄβριμος Ἄρης,
ἦν ἐθέλητε μάχεσθαι ἀνὰ κλόνον. —

Sed iota subscriptum, secundae coniunctivi personae necessarium, sola librariorum incuria supra excidit. Cuius etsi nullum usquam apparet vestigium, damnum tamen inde factum, Homero duce, reparavi. Alia fuit disceptatio, utrum ἐθέλω an θέλω, quorum neutrum Attici spreverunt, vid. Lobeck. ad Phryn. p. 7., Homero et epicis fuerit acceptius. Ac recte quidem illud plurimorum iudicio increbuisse statuerunt Brunckius ad Apoll. Rh. I, 706. Valekenar. ad Theocr. Adon. v. 41., idem a grammaticis, Aristarcho commendante, homericum esse habitum docuerunt Hermannus in ind. ad hymn. hom. v. ἐθέλω, Buttman. in lexil. I. p. 26. sqq. et Gerard. in lect. Apollon. p. 90., add. Eustath. ad II. p. 800, 28. Proinde Quintum trisyllabo delectari non est mirum, vid. II, 157. ἐθέλεις, IX, 422. XII, 300. ἐθέλουσι, II, 315. IV, 389. V, 332. X, 264. 286. XIII, 326. ἐθέλων, V, 193. VI, 267. VII, 93. ἐθέλοντα, II, 189. XIV, 156. ἐθέλουσα, II, 659. III, 613. V, 340. X, 353. ἐθέλουσαν, XII, 100. ἐθέλοντε, ib., 385. ἐθέλοντες. Horum ad multitudinem exiguus sane numerus est eorum, quibus insidet bisyllabum, veluti III, 654. θέλησι,

Observ. in Q. Smyrn.

IV, 490. *θέλητε*, XIV, 221. *θέλωσι*. Hisce autem omnibus minimo negotio reddes vocalem perperam extritam, vid. Gerard. lect. Ap. p. 91. Itaque unus dumtaxat superest versus, cui *θέλον* numerorum necessitas intulit VIII, 320.

— — — — οὐνεκα Μοῖραι
ἀργαλέον βέλος ὄσαν, ὄπη θέλον. — —

Id quod ferendum potius quam dura et poetae parum idonea emendatione exstirpandum putaverim. Imperfectum cum praesente eo plerumque congruit, quod pleno instructum augmento procedit: nam praeter pluralem *ἔθειλον* III, 746., incremento destitutum, constanter obtinent *ἤθειλον* et *ἤθειλε*, cf. IX, 495. VIII, 400. IX, 403. X, 220. XII, 93. Hoc ipsum quum paenultimam versus regionem soleat occupare, verba a Pauwio et Tychsenio perverse transponuntur VIII, 400. Deleverim potius cum Rhodomanno dativum pronomimis, quo optime carebimus, longiore verbi forma adscita:

— — αἰεὶ γὰρ ἀμυνέμεν ἤθειλε θυμὸς
Τρωσὶν ἐϋπτολέμοισι, καὶ Ἐκτορος οἰχομένοιο.

Quo probato, ista et ad cognata propius accedunt, et X, 77. praesidio sustentantur.

Deidamiam matrem, Neoptolemi obitum iam deplorantem, meliora sperare iubet filius, etsi mortem honestam se minime refugere ingenue profitetur, VII, 288. sqq.

Θάρσει, μήτερο ἐμείο, κακὴν δ' ἀποπέμπεο φήμην·
οὐ γὰρ ὑπὲρ Κῆρός τις ὑπ' Ἀρεῖ δάμναται ἀνὴρ·
εἰ δέ μοι αἰσιμόν ἐστι δαμήμεναι, οὐνεκ' Ἀχαιῶν
τεθραίην, ῥέξας τι καὶ ἄξιον Αἰακίδῃσιν.

Initio horum imperativus virgula, qua distinxī, separandus erat a reliquis, idque tum vocativus tum imperativus postea additus manifesto produnt, neque obnititur constans Homeri atque epicorum ratio. Eodem vero solatio Andromachae animum afflictum erigit Hector in II. 6, 487., neque aliis argumentis Hecubae contumaciam Priamus II. 24, 218. compescit, aut effusas Alcimedae matris querelas sistit Iason apud Apoll. Arg. I, 295. sqq. Quae coronidis loco subiicit Neoptolemus, ea, ut mihi videtur, neque apte coniunguntur, neque carent

mendis. Unum horum scite detexit Rhodomannus, quocum *εἴνεκ' Ἀχαιῶν* recipiendum fuisse in mant. observ. ad Quint. p. 237. sq. probare studui. Sed ea ipsa, si bene auguror, commodius referamus ad superiora:

*εἰ δέ μοι αἰσιμόν ἐστι δαμήμεναι εἴνεκ' Ἀχαιῶν,
τεθναίην, — — — — —*

i. e. *si mihi fatum est, Achivorum in gratiam occumbere, moriar.* Sensus quidem idem propemodum manet, at extrema primis vulgo adstringuntur, cf. II, 321. V, 481. VII, 49.; deinde *τεθναίην*, cui vel dēsiderium mortis inest, ab Homero inde vel apodosin vel integram enuntiationem solet ordiri, vid. II. 18, 98. Quint. IX, 283. cll. II. 3, 102. 6, 164. Plurimum denique difficultatis ultima asserunt, in quibus, quum e libris nihil proficiamus, ad coniecturas viri docti confugerunt. Olim enim adfuit:

— — *ῥέξας καὶ ἄξας Αἰακίδησιν.*

Rhodomannus ergo, quae Tychsenius edidit, suo proposuit Marte, Dausqueus peius etiam suasit: *ῥέξας καὶ ἄξια Αἰακίδησιν.* At ne Rhodomannus quidem, ut mea fert opinio, verum attigit: nam pronomēn indefinitum, cuius nullum usquam cernitur vestigium, singulis obest magis quam prodest, tum *ἄξιος* novum et inauditum est Quinto. Bis vero admisit compositum *ἐπάξιος*, primum III, 115.

οὐδ' ὅτις ἀργαλέος καὶ ἐπάξιος ἄλγεα πάσχειν. —
deinde V, 342.

ὦ πόποι, ὡς ὄγε λυγρὸς ἐπάξια πῆματ' ἀνέτλη.

Iam quum Venet. liber *ῥέξας καὶ εἴξας Αἰακ.* praebeat, idem illud hic latere crediderim. Itaque ne *ἀσύμβολος* hinc abeam, Quinti verba sic emendanda puto:

τεθναίην, ῥέξας καὶ ἐπάξιον Αἰακίδησιν.

Quod si verum habuerimus, nec pronomine opus erit importuno, nec quidquam ad plenam sententiae integritatem abesse videbitur; sin displicuerit, nihil iam est relictum, nisi ut a libris emendatioribus futurum loci affecti auxilium exspectemus.

Inter cursus maritimi otia Diomedes et Ulixes egregia Achillis facinora enarrando Neoptolemi animum et voluptate per-

fundunt et aemulandi amore incendunt VII, 382. sq.

τοῦ δ' ἰαίνετο θυμὸς ἐελδομένοιο καὶ αὐτοῦ
πατρός ἀταρβήτοιο μένος καὶ κῦδος ἀρέσθαι.

Rhodomannus, ut et singula arctius contineantur, et numeri plene atque eleganter profluant, τοῦ δ' ἄρ' ἰαίν. θ., quod Dausqueo insulsum videtur, reponi iussit. Iam primam verbi ἰαίνειν ambigua esse mensura largior, producta vero vocalis partim augmento partim arsi debetur. Utrumque in longioribus potissimum formis sibi indulsit Quintus, augmenti igitur ope *ι* longum profertur VII, 340.

ᾧ ἐπι τυτθὸς ἐὼν μεγάλας φρένας ἰαίνεσεν·
et XIII, 83.

— — — μέγα δὲ φρεσὶν ἰαίνοντο.

Sola arsis vi idem evenit IV, 402. praesenti

αὐτῆμαρ μορόεντος ὑπὲν κακοῦ ἰαίνονται·

et aoristi primi optativo X, 327. .

εἰσόξε σ' ἰήνειεν ἀνιγρῶν ὀδυνάων.

Neque alia aliorum desunt testimonia, vid. Hom. Od. 22, 59. Apoll. Arg. IV, 1096. Meleag. ep. V, 5. At multo crebrius Quintus pariter atque alii epici corripunt vocalem, cuius rei, ut in nostro subsistamus carmine, exempla plurima licet colligere, vid. I, 317. 605. IV, 114. 142. 299. 578. VI, 127. VII, 63. 238. 684. 692. XI, 168. XIV, 408., quibus insuper annumerandus est passivi aoristus, cf. I, 75. 80. IV, 495. X, 334. XIV, 451. Ab iis nibilo distant duo alia, quibus Rhodomanni doctrina ab impotente Dausquei convicio egregie defenditur XI, 161.

— — — Ἔρις δ' ἄρ' ἰαίνετο θυμῷ.

et ib., 178.

ὡς ἄρ' ἰαίνετο Φοῖβος, ὅτ' ἔδρακεν ἐκ πολέμοιο
φεύγοντ' Ἀργείων πουλὸν στρατόν· — —

Ex his iam perspicimus, tum Rhodomannum vere iudicasse, tum idem remedium esse adhibendum ad XIII, 63., ubi Achivi, reditum in patriam auspicati, vento secundo ac tempestate serena laetantur:

— — — Θέτις δ' ἴθυνε κέλευθα
οὔρον ἐπιπροϊέισα· νόος δ' ἰαίνετ' Ἀχαιῶν.

Quibus ea, quae olim scripsi in mant. observ. p. 239., et augentur et confirmantur. Idem autem verbum, quod poetae nostro mirifice placuit, sagaciter restituit Lehrsus in quaest. epic. p. 312. libr. XIV, 299., dum emendat:

— — — — ἢ γὰρ Ἀχιλλεύς
καὶ νέκυσ ἡμετέρῳ ἔτ' ἰαίνεται αἵματι θυμόν.

Vulgare enim: ἡμ. ἐνὶ μαίνεται αἵμ. θ., nemo poterit commode explicare.

Quod vero Neoptolemus se patris animum et gloriam adepturum esse sperat, id nemini nisi Pauwio excitavit suspicionem, observanti: „durius est ἀρέσθαι μένος.“ Neque ipse intelligo, quomodo quis alius animum sibi possit colligere. At lenissima mutatione nomen Neoptolemi voto magis idoneum adsciscamus, dummodo scripseris π. ἀταρβ. κλέος καὶ κῦδος ἀρέσθαι. Quorum alterum, imagine a certaminibus petita, tritum est Homero, vid. animadversiones ad Il. 15, 461. post Koeppenii curas a me recognitas, neque id Quintus ignorat, ut XIV, 117., alterum idem suum fecit IX, 278.

νίκην ἱεμένους ἐρικυδέα χερσὶν ἀρέσθαι
καὶ κλέος ἐν πολέμοιο δυσηχέος. — —

Si quis autem recepto et ubique propagato standum putaverit, ei figura, quae zeugma appellatur, in subsidium erit vocanda. Cui quidem opinioni videntur adesse ea, quibus gloria virtutis comes iudicatur, veluti VI, 46.

θάροςος γὰρ μερόπεσσι κλέος μέγα, φύξα δ' ὄνειδος.

Add. VII, 565. sq. XII, 265. Sed prius Neoptolemo divina patris virtute incalescenti accommodatius habuerim.

Navem, maris vada celeriter perarantem, scienter depingit poeta VII, 394. sqq.

νηῦς δ' ἔθεεν κατὰ πόντον, ἐπισπομέννου ἀνέμοιο,
τυτθὸν ἐπιμαύουσα πολυῤῥοθίοιο θαλάσσης,
πορφύρεον δ' ἐκάτερθε περὶ τρόπιν ἔβραχε κῦμα.
αἶψα δὲ νηῦς μέγα λαῖτμα διήνυσε ποντοποροῦσα·
ἀμφὶ δὲ οἱ πέσε νυκτὸς ἐπὶ κνέρας· ἢ δ' ὑπ' ἀήτη
πλῶε κυβερνήτη τε διαπρήσσουσα θαλάσσης
βένθεα. θεσπεσίη δὲ πρὸς οὐρανὸν ἤλυθεν ἠώς.

Hic quoque Homeri exemplar obversatum est Quinto, vid. II. 1, 481. sqq. Od. 2, 427. Defectui autem quarti versus, in quo olim desiderabatur *νηῦς*, bene provisum est Rhodomanni sollertia, Dausqueo frustra iterum stomachante, cuius inventum: *αἴψα δέ τοι μ. λ.* admodum friget. Imo nomen bis positum isti numerorum inopiae, ut plerumque fit, dedit originem, neque eius generis repetitio ingrata et molesta fuit poetae. Qui, ut iam brevissime munere defungar, XIII, 312. sqq. ter *νηός*, III, 416. et 418. bis *παρὰ νηυσὶν* iteravit. In eiusdem clausula priscae editiones *προτοποροῦσα*, a Rhodomanno iure repudiatum, offerunt. Emendationem elegantem adiuvat Hom. Od. II, 11.

τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰστία ποντοπορούσης.

Mallem fere ionicum Quinto redditum, quod ne Homero quidem invidendum putaverim: quandoquidem ille eius et infinitivum et participium agnoscit Od. 5, 276. sqq.

*τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψὼ, δια θεάων,
ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.*

ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων,

quorum postrema totidem verbis redeunt 7, 267. Caeterum *διανύειν*, quod viam emetiri significat epicis inferioris aetatis est familiare, cf. Apoll. Arg. I, 935. Quint. VI, 113. XIV, 549. et similem nostrae abundantiam X, 446., nec multum ab utroque abest hymn. hom. in Ap. 108.

βῆ ῥα θέειν, ταχέως δὲ διήνυσε πᾶν τὸ μεσηγύ.

Aurora oriente Neoptolemus et eius socii Troadis promontoria atque insulas adspiciunt, itinere propemodum exacto, VII, 401. sqq.

*τοῖσι δ' ἄρ' Ἰθαίων ὄρέων φαίνοντο κολῶναι,
Χρῦσα τε καὶ Σμίνθειον ἔδος, καὶ Σιγιάς ἄκρη,
τύμβος τ' Αἰακίδαο δαΐφρονος.*

Chrysaee insulae priorem produci versus ostendit, eaque de causa circumflexum illi imponamus oportet. Neque idem mendum tam diu ferendum erat XIV, 412., ubi Quintus de Argivis, reditum in patriam ingressis, canit haec:

— — τοὶ δ' αἴψα παρ' ἀγχιάλιο φέροντο

ῥηγμῖνας Τενέδοιο· παρημείβοντο δὲ Χρῦσαν,
καὶ Φοῖβου Σμινθῆος ἕδος ζαθείοιό τε Κίλλης·
Λέσβος τ' ἠνεμόεσσ' ἀνεφαίνετο· — —

Similes nautarum cursus iisdem propemodum coloribus adumbrarunt alii, velut Apollonius Rhodius Argonautarum, cuius vestigiis, si recte iudico, Quintus institit, cf. I, 922: sqq. IV, 1228. sqq. ib., 1778.

Neoptolemus patris arma inhabili propemodum ad tractandum pondere ac magnitudine sine ulla molestia tollit et induit VII, 448. sqq.

— — — — τῷ δ' ἅμα πάντα
φαίνετο τεύχεα κοῦρα· κάρη δέ μιν οὔτε βάρυνε
πήληξ... ἀλλὰ ἐ χειρὶ, καὶ ἠλίβατόν περ εἴουσαν
ῥηιδίως ἀνάειρεν ἔθ' αἵματος ἰσχανόωσαν.

Pauwius omnia, quae posterioribus comprehenduntur, de galea dicta esse ratus, imprudenter vituperat Quintum; nam Rhodomanni coniectura, ἐ vulgari οἱ substituentis, probata: „illud, inquit, ἠλίβατον de casside pessime tumet: nam quis ita loquitur sanus et sobrius?“ Verum aestimatoris aequi erat, priusquam acerbius quid in poetam effunderet, rei momenta ponderare. Quod si fecisset, tumorem illum, de quo conqueritur, nullum esse profecto intellexisset. Ipsa enim verba, a casside maxime aliena, indicio sunt, mutilata et imperfecta nobis esse tradita. Itaque Tychsenius modestior et perspicacior Pauwio nomini πήληξ lacunae signum recte appinxisse videbitur, cf. commentat. de Quint. Sm. p. XCVI. Quantum vero iacturae fecerimus et e proximis et ex iis, quae de Achillis armis alibi legimus exposita, aestimare licebit. Homerus quidem, postquam clypei artem et imagines copiosius pertractavit, reliqua arma, Vulcani beneficio Pelidae fabricata, paucis complectitur II. 18, 609. sqq.

αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
τεῦξε ἄρα οἱ δώρηκα, φαινότερον πυρὸς ἀγῆς·
τεῦξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,
καλὴν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἤκεν·
τεῦξε δὲ οἱ κνημῖδα εὐνοῦ κασσιτέροιο.

Quintus libr. V, 102. sqq., clypei praestantiam atque ornatum persecutus, galeam immensam, in qua Iovis et deorum pugna cum Titanibus commissa repraesentabatur, thoracem solidum, ocreas ingentes, gladium praelongum, balteo aureo, vagina argentea et capulo eburneo decorum, enumerat, iisque hastam a patre acceptam subiicit 118. sqq.

τοῖς δὲ παρεκτετάνυστο κατὰ χθονὸς ὄβριμον ἔγχος,
 Πηλιάς, ὑψικόμησιν ζειδομένη ἐλάτῃσι
 λύθρου ἔτι πνείουσα καὶ αἵματος Ἐκτορέοιο.

Eius mentio iterum fit infra, ubi Neoptolemus post longos labores hasta illa Eurypyli perfodit iugulum VIII, 199. sq.

— — — — — ὄψὲ δὲ μακρῇ
 Πηλιάς Εὐρουπύλοιο διήλασεν ἀνθρεῶνος.

Transtulit autem hoc Quintus ab Homero, qui Achillis hastam, poetarum carminibus mirifice celebratam, ita solet appellare, caussa addita, unde illud nomen invenerit. Patroclus enim, amici armis in Troianorum terrorem instructus, hastam solum, nullius manibus tractabilem, relinquit, qua de re poeta II. 16, 140. sqq. nos facit certiores:

ἔγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο
 βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 πάλλιν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίσταται πῆλαι Ἀχιλλεύς·
 Πηλιάδα μελίην, τῆν πατρὶ φίλω πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.

Haec non modo iterantur, versu primo leviter immutato, II. 19, 387. sqq., verum aliquanto saepius hastam Peliada commemoratam reperimus, uti II, 162. 22, 133., nominativus denique, quo bis utitur Quintus, adest II. 20, 277.

— — — — — ἢ δὲ διαπρὸ
 Πηλιάς ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἄσπις ὑπ' αὐτῆς.

Pervagata autem hastae Achilleae fama, πῆληξ, quod ab iisdem exorditur litteris, postremo ultima Quinti verba, illi quidem aptissima, galeae nullo pacto congrua nomen eius hic excidisse, et lacunam, qua offendimur, peperisse nobis indicant; ad quod divinandum ne perfecti quidem opus est auguris. Primum enim librariorum socordiam, ab uno vocabulo

ad alterum sive idem sive simillimum aberrantem, hiatus et lacunas nostri posthomericeis non ita raro intulisse experientia docti scimus, deinde hastam nota poetarum licentia sanguinis caedisque avidam dici nemo ignorat, poetarum graccorum lectione exercitatus. Pervulgata sunt homerica eius generis exempla, ut II. 15, 542.

αίχμη δὲ σιέροιο δίσσυτο μαιμώωσα,
aut 11, 574.

ἐν γαίῃ δ' ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι. —
add. 5, 661. 15, 317. Quintus porro eadem sere, quae nunc tribuit hastae, iam supra V, 120. de ea praedicavit. Itaque versum integrum deesse crediderim, proximi autem initium haud dubie fuit *Πηλιῶς*, quacum reliqua sua sponte coeunt, nec quidquam coacti et expressi superest. Hastam enim, quam, Homero auctore, nemo alius vibrare poterat, etsi immanis erat oneris, facile sustulit Neoptolemus, etiam tum caedis appetentem. Nihil igitur pravi et inepti residet, nisi quod pronomen, sive *οἱ* sive *ἔ* cum Rhodomanno praetuleris, sententiae parum quadrat. Eius loco requisiverim idem, quo supra p. 119. V, 354. sanandum esse ostendi, ὅγε cum Neoptolemo coniungendum. Quae praeterea desiderantur, ea non tam galeam, de qua paullo ante Quintus exposuit, quam hastam spectasse arbitror. Arma vero alia, quod omnia ac singula Neoptolemo commoda fuisse bis affirmatur, silentio praeteriisse poetam non est mirum. Totum igitur locum ita sere constituendum putaverim:

— — — *κάρη δὲ μιν οὐ τι βάρυνε*
πήληξ, οὐτ' ἔγχος σιβαρόν κατελεπει ὀπίσσω,
Πηλιῶς, ἀλλ' ὅγε χροὸς, καὶ ἡλίβατόν περ ἰούσαν,
ῥηϊδίως ἀνάειρεν ἔθ' αἵματος λοχανώσαν.

Ac priora quidem poetam aliter quam scribere potuisse tum revera scripsisse minime negaverim, sed extrema vere reique convenienter mihi videor emendasse. Nam generis enallagen et Quinto, vid. V, 118. sq., et aliis usitatam nemo, opinor, mihi exprobrabit.

Achillis filius, patri et specie et fortitudine par, Danais multiplici clade afflictis optatum fert auxilium, cuius vim et

effectum duplici comparatione illustravit poeta VII, 455. sqq. Una harum Graecos; Eurypyli robore et Troum incursionibus pressos et circumventos, similes dicit nautis, quibus ventorum tempestatibus perculsis et insula deserta inclusis secundus adstrepit ventus, animosque fractos nova implet spe, altera ipsum Neoptolemum componit leoni in venatores, catulos e spelunca abducturos, horribili rugitu desuper irruenti. Qua ad finem perducta VII, 474. sqq. pergit hisce:

οἴμῃσεν δ' ἄρα πρῶτον, ὅπῃ μάλ' αὖ δῆρις ὀρώρει
 ἄμ πεδίον· τῇ γὰρ μὲν ἐπέπλετο τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥῆϊτερον δῆϊοισι μετὰ κλόνον ἐσσυμένοισιν,
 οὔνεκ' ἀκιδνοτέρῃσιν ἐπάλλεσσιν ἠρήρειστο.

Versu secundo prius ferebatur: τῇ γὰρ σφιν ἐπ. τ. Ἀ. Pausanias μὲν vel τοι suasit, e quibus illud adoptavit Tychsenius, Hermannus contra ad Orphic. p. 798. pronomen bisyllabum τῇ γὰρ σφίσι ἐπλετο τεῖχος Ἀχ. melius censet. Non assentior: quod complementum eiusmodi et numerorum obest volubilitati, et Quinti sermonem parum recinit, si quidem ille nomine pronomini isti adiecto semper abstinet. Quare σφίσι pariter ac σφιν cum δῆϊοισι conflare vetat atque interdicat. Imo ei ne praecedens quidem nomen aut pronomen congruum habetur. Unde Rhodomannus sapienter correxit II, 163.

— — τάχα δέ σφιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος,
 in quo olim τοῖς δέ σφ. regnabat. Cuius emendationis veritatem exempla plura et ea certa demonstrant, ut III, 514.

καὶ σφιν ὀδυρομένοισι τάχ' ἤλυθε κῦανέη νύξ
 XII, 575.

— — μάλ' αὖ γὰρ σφιν ἐπήϊεν ὕστατῆ νύξ.

Add. I, 161. 463. II, 220. 344. 578. V, 557. XI, 153. XIV, 522. Atque haec quidem particula vel adverbio distincta aut simplicem proferunt dativum, aut illum participio interposito, quemadmodum III, 514. evenit, accuratius definiunt. Cuius usum longe lateque per omnes Quinti libros diffusum licet reperire, verbi causa II, 525.

τοὔνεκ' ἄρα σφίσι δῆριν ἴσην ἐτάνυσσεν Ἐνωῶ
 πολλὸν ἐρειδομένοισιν ἐπὶ χρόνον ἐν δαῖ κείνῃ. —

cf. I, 50. 334. III, 588. 755. V, 492. IX, 116. XI, 18. 257. 500. XII, 7. 174. XIV, 360. 397. Nonnunquam participium nomine aliquo suspensum in genitivum abit ac pronominis praemissi dativo liberius solutiusque adhaeret. Quod bis invenitur, nomine *θυμὸς* intercedente, vid. XII, 163.

— — — — — *δίχα δέ σφισι θυμὸς*
ἔπλετ' ὀρνομένων. — — —
 et XIV, 334. sq.

— — — — — *γήθεε δέ σφι*
θυμὸς ἐλδομένων σφετέρην ἐπὶ γαῖαν ἰκέσθαι.
 Eodem alia quaedam referamus necesse est, velut I, 546. sq.

— — — — — *περὶ δέ σφισι χαλκὸς αὐτεὶ*
κινυμένων. — — — — —
 pro quo XII, 175. dativus et metro et structurae convenientior legitur. Hac quidem observatione loco paene conclamato salutem et medicinam paratam crediderim. Exstant enim de Menelao atque Helena, dulci pristini amoris recordatione lacrymarum imbre genas irrigantibus, XIV, 171. sq. haec:

— — — — — *καί σφιν ἄρ' ἀμφοῖν*
δάκρυ κατὰ βλεφάρων ἤλειβετο ἠδὲ γούωντων.
 Iam genitivus, unde pendeat, manifestum erit; at nec particula consecutiva neque augmentum insolitum placet. Geminum autem vitium sine ullo propemodum negotio expellamus; duali advocato, scribentes:

— — — — — *καί σφιν ἄμ' ἀμφοῖν*
δάκρυ κατὰ βλεφάρουιν ἤλειβετο ἠδὲ γούωντων.
 Numerus autem coniugum amborum superciliis non minus quam unius cuiusdam consentiens est habendus. Rem vero conficit XIII, 535. sq.

— — — — — *περὶ δέ σφισι δάκρυ*
ἠδὲ κατὰ βλεφάρουιν ἐχέυατο μυρομένοισιν.
 Ubi de Thesei filiiis et Aethra, patris matre, illis cognata traduntur. Vocalis autem ante adiectivum ἠδὲ collocata nihil offensae habet, vid. de vers. Gr. her. p. 128. Sed ut ad id, a quo degressa est oratio, revertamur, *σφισιν* aut *σφιν* corruptum esse iam patebit. Neque tamen, libris tacentibus,

dirimere ausim, utrum Pauwii μὲν⁷ ad veritatem accedat, an πον, quod mihi quidem magis arridet, illo lateat absconditum. Caeterum Quintum ad Homeri verba, quibus Andromacha Hectori marito suggerit consilium, respexisse neminem fugiet. Ait enim illa II. 6, 433. sq.

λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεὸν, ἔνθα μάλιστα
ἄμβρατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος.

Quo maiori autem dubitationi ista sunt obnoxia, eo certiore versui proximo applicabimus medelam. Praepositio enim, qua murus Achaeorum hostibus in pugnam proficiscentibus, nec vero proelio instantibus et signa conferentibus, ad adscendum facilius et minus impervius dicitur, affini κατὰ, qua quod opus est declaretur, nobis erit commutanda. Ac de ista vocularum ἀνά et κατὰ significatione in universum disputavi in dissertat. de harum vi et usu apud Homerum p. 29. et 31. Nec legem poetae auctoritate sancitam Quintus migravit. Sufficiat autem pauca eorum, quae nostra proxima attingunt cognatione, hic attulisse, velut III, 274.

ὡς Τρῶες φοβέοντο βίην Τελαμονιάδαι
αἰὲν ἐπεσσυμένοιο κατὰ κλόνον. — —
VIII, 249.

— — — μέγα δ' ἴαχε Τρῶσι κελεύων,
ἀντιάαν δηίοισι κατὰ κλόνον. — —

vid. eadem VIII, 260. 367. IX, 92. 196. 300. XI, 262. XII, 291. Hom. II. 16, 713. 789. Ἀνά κλόνον, quod plane idem est, crebrius etiam animadvertimus, cf. Quint. I, 558. II, 16. 39. 654. III, 263. VI, 389. 571. IX, 148. 252. XI, 140. 253. 437. XII, 88. Fidem augent synonyma, quorum unum alterumve saltem hisce adiungam. Ita κατὰ μόθον isti, quod hanc commentandi necessitatem nobis imposuit, simillimum superioribus propemodum convenit II, 323.

— — — ἀνγλία παιδοφονῆα
νεκροῦ ἐκάς σέοντα κατὰ μόθον. — —

Ab his nihil differunt II, 517. V, 296. VI, 418. VII, 123. 270. VIII, 108. XI, 227. XIII, 156. 365., eique vicissim obstat ἀνά μόθον I, 133. 340. 539. III, 95. V, 204. 273.

533. VIII, 271. 276. XI, 292. 350. XIII, 168. XIV, 134.

Verbo nec re discrepant IX, 544.

ἄλλος δ' ἄλλον ἔρειδε κατὰ στίχας· — —

et XIII, 51., ubi κατὰ στίχας ordine sive deinceps notat:

μισόμενοι κλίμαξι κατὰ στίχας· — —

Sed dissimile totum VI, 294.

φαίνεται δ' ἴσος Ἄργι μετὰ στίχας ἄισσοντι.

Etenim Mars nondum in pugna versari, sed bellum et aciem petere dicitur, eique Eurypylus, ordinum Troianorum ductor, confertur. Luculenter igitur apparet discrimen, quod inter utramque praepositionem interest, add. Homer. II. 13, 298. sqq.

In minis, quibus Eurypylus terrorem iniicit Achaeis VII, 520. sq.

— — — — — ἀλλ' ἅμα πάντες

κείσεσθ' ἐν κονίῃσιν ἐμοῦ ὑποδηωθέντες —

dialecti norma respuit vulgare ἐμοῦ, quod noster semper et ubique tenet ionicum; argumento sunt III, 346. V, 561. VIII, 439. VI, 24.

εἶνεκ' ἐμεῦ Ἑλένης τε κυνώπιδος, — —

Nec littera consonans mutat regulam, vid. V, 480: 551.

μέμβλετ' ἐμεῦ καὶ παιδός — — —

Quid quod monosyllabum, si recte memini, nunquam aliter effertur a Quinto, vid. I, 560. III, 69. 77. 258. 475. VII, 268. VIII, 434. IX, 10. XIII, 275. 516.

Troes, subito Neoptolemi adspectu confusi et obstupefacti, retardantur viatorum instar, qui torrentem, e montibus vicinis aestu et fremitu proruentem, conspicati medio in itinere subsistunt VII, 545. sqq.

ὡς δ' ὅτε παιπαλόεσσαν ὁδὸν κατὰ ποσσὶν ἰόντες

ἄνδρες ἀθρήσωσιν ἀπ' οὐρεος ἄισσοντα

χείμαρρόν, καναγή δὲ περιβρομέει περὶ πέτρῃ,

οὐδέ τι οἱ μεμάασιν ἀνὰ ῥόον ἠγγέεντα

βήμεναι ἔγκονέοντες, ἐπεὶ παρὰ ποσσὶν ὄλεθρον

δερχόμενοι τρομέουσι, καὶ οὐκ ἀλέγουσι κελεύθου:

ὡς ἄρα Τρῶες ἔμιμνον, ἐελδόμενοι περ' αὐτῆς,

τείχος ὑπὲρ Ἀργείων. — — —

Qua in comparatione plura turbata esse iam priores animadverterunt editores. Nam primo versu praepositio *κατά*, tenore in paenultimam reiecto, aptius referetur ad nomina antecedentia, qua de re dixi in mant. observ. ad Quint. p. 229., add. dissertat. de vi et usu praepositionum *ἀνά* et *κατά* apud Homerum p. 12. et 33., idemque, quod de memoria exciderat, Hermann. occupavit ad Orphic. p. 806. Postea vir doctus scribi iussit v. 547.

— *καναγχῆ δὲ περιβρομέει πέρι πέτρῃ.*

At hoc triplici de causa vulgari posthabendum censeo. Primum enim *πέρι*, si non vitiose, certe insolenter est dictum; tum fateor quidem, utrumque cogitari posse: et *rupes circumcirca strepit sonitu*, et *sonitus circumstrepit circa rupem*. Neque illud incognitum est Quinto, qui nomen verbo composito ita iunxit aliquoties, veluti de Scyro insula tradit VII, 240.

— *τῆν μακρὰ περιβρομέουσι θαλάσσης κύματα,* — — —

de saltibus flammis ventorum afflatu adauctis stridentibus XIII, 490.

— *δολιχαὶ δὲ περιβρομέουσι κολῶναι,*

add. VII, 259., in quibus *ἀμφὶ* et *περὶ* ingeminantur, XI, 383. et affinem Apollonii Rhodii locum Arg. I, 879. Verum alterum ei non minus probari argumento est, quod arma circa pectora Martis in bellum tendentis resonare dicuntur IX, 221.

*οἶος δ' ἐς πόλεμον φθισίμβροτον ἔρχεται Ἄρης
ἐμβεβαῶς ἵπποισι, περιτρομέει δ' ἄρα γαῖα
ἔσσυμένον, καὶ θεῖα περὶ στέρονοισι θεοῖο
τεύχε' ἐπιβρομέουσιν, ἴσον πρὸ μαρμαίροντα.*

Denique dativum *καναγχῆ* minus probum habeo, neque ei veniam et accessum parabant scopuli, taurorum mugitu reboantes, IV, 240. sq.

— — *περὶ δὲ βρομέουσι κολῶναι
βρονχηῖ ὑπ' ἀμφοτέρων.* — —

quod illic nomen praepositione constrictum tenetur, et *καναγχῆ*, si bene memini, adverbii provinciam in se vix recipit. Quo factum est, ut nominis huius et primus et quartus casus,

verbis εἶναι, πέλειν, ἔχειν similibusque assumptis, rem, quae brevi poterat comprehendi, latius ostendat. Eo dicendi genere, ab Homero profecto, vid. ann. ad II. 16, 794., Quintus praecipue delectatur, ut IX, 111.

— *κα να χή δὲ κατὰ πόλιν ἔπλετο πάντη,*
IX, 377.

— — — *κα να χή δ' ὑπὸ ποσὶ
νισσομένων ἐτέτυκτο.* — — —

add. II, 220. cl. Hom. Od. 20, 353. II. 2, 93. 12, 35. Haec et alia non dissimilia quum saepissime obtineant, dativum male huc advocari mihi quidem certum est. Praeterea *περὶ* cum rupe sociandam alia similitudo, nostrae paene consentiens, magis etiam vindicat. Est illa de Philocteta insatiabili bellandi cupidine inflammato X, 170. sqq.

*Θῦνε γὰρ ἐν δηίοισιν ἀτειρεῖ ἴσος Ἄρηι
ἢ ποταμῷ κελάδοντι, ὃς ἔρκεα μακρὰ δαΐζει
πλημμύρων, ὅτε λάβρον ὀρινόμενος περὶ πέτρης,
ἐξ ὀρέων ἀλεγεινὰ μεμιγμένος ἔρχεται ὄμβρω,
ἀέναός περ ἐὼν καὶ ἀγάροος, οὐδέ νυ τόνγε
εἴργουσιν προβλήτες ἀάσπετα παφλάζοντα.*

Priorem horum partem Homero acceptam refert Quintus, iis, quae in II. 5, 87. sqq. de Tydidæ alacritate praedicantur, in suam utilitatem conversis. Deinde versui 172. olim subtracta erat praepositio, ad quem defectum resarciendum Rhodomannus ὀριν. *κατὰ πέτρης* invectum voluit. Ei Pauwius, proximis ἐξ ὀρέων admonitus, recte adversatur, unum idemque bis inculcari absonum ratus; ipse vero maiora ausus nihil, quod poetae prodesset, extudit. Optime reduxit Tychsenius *περὶ*, quam Vindob. prim. et Venet. offerebant, sed genitivi loco dativum adoptatum mallet, et illo, de quo nunc agimus, testimonio et Matritens. duorum, cum manifesto exhibentium, suffragiis confirmatum. Eo quoque ducit numerus pluralis, qui singulari aptior eundem plerumque praebet casum, vid. XIV, 362. 475. 624. 626., sed loco communi utiliozem esse numerum simplicem docet eiusdem accusativus VII, 596. oblatus:

— — — *ἀλλ', ὡς νιράδες περὶ πέτρην
πολλάκις ἤϋτησαν ἐτώσια.* — — —

Sed satis erit dictum de hoc versu; proximis duobus saltem reparavit Hermannus, qui corrigit:

οὐδέ τί οἱ μεμάσιν ἀνὰ ῥόον ἤχηεντα
 δύμεναι ἐγκονέοντες, — —

Etenim frustra reposedebant Pauwius et Rhodomannus ἔτι, dum οἱ ad viatores torrentis vada reformidantes putabant adinngendum. Quapropter uni placuit: οὐδ' ἔτι οἱ μεμάσιν ἄ. ῥ. ἦ., alteri οὐδ' ἔτι οἶγε μέμασαν ἄ. ῥ. Neutro opus est, quod οἱ torrentem respicit; ait igitur poeta: *neque omnino intradere volant eius fluctus obstrepentes*. Atque de hoc quidem bene praecepit Hermannus, exordium verò sanum atque integrum esse alia ostendunt, velut X, 448.

οὐδέ τί οἱ κάμε γούνατ'· ἐλαφρότεροι δ' ἐφέροντο
 ἐσουμένως πόδες αἰέν· — —

add. I, 330. 734. X, 450. XII, 544. XIV, 344.

Principio insequentis olim aderat δύμεναι, cui Rhodomannus βήμεναι, a Tyehsenio iustauratum, suffecit. At tantum abest, ut Vindobon. utriusque et Escurial. primi δήμεναι vitium tollatur, ut etiam augeatur. Quodsi quis recordatus fuerit, poetam de fluvio trañciendo, nec vero de terrestri loqui itinere, cui βήμεναι expedit I, 438. 653., sponte incidet in praeclaram Hermanni emendationem, cui omnes veritatis notae impressae sũnt. Sive enim prius vulgatum consideraveris, sive ad librorum varietatem attenderis, medicinam promptam et expeditam naevo inveterato admoveri senties. Novimus autem, δύνειν et composita solis ac siderum mare subeuntium esse propria; neque opus erit ad homerica exempla, nemini ignota, provocare: nam ad id, de quo disputamus, probandum idonea Quinti adsunt, vid. I, 119. V, 368., ad deos sive homines, pontum et fluctus aut intrantes aut iis immersos, traducta sunt III, 787. V, 335. XIV, 542. 597. Infinitivo autem, qui hic legitur, subsidio sunt V, 225. XII, 283. XIII, 287. Adiectum denique participium, etsi verbi structura varia et multiplex est, cum alio infinitivo non ita raro contexitur, vid. I, 157. IV, 549. Aliquanto crebrius tempori finito est aptum, cf. IV, 412. 512. VII, 539. IX, 430.

436., in quibus conflanda pravā interpunctione plerumque divelluntur. Pessime habiti sunt IX, 162. sq., quos supra restitui in melius p. 141.

Aeacidae filius, Vulcaniis armis tectus, et ipse fidenti gressu circa murum spatiat, et socios in pugnam propellit VII, 599. sqq.

τοῖς ἐπικαγγαλόων, κρατερὸς παῖς Αἰακίδαο
φοῖτα μακρὰ βοῶν περὶ τείχει, πολλὰ κελεύων
ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἄταρβέα· οὔνεκα πάντων
πολλὸν ἔην ὄχ' ἄριστος, — — —.

Singula participiorum multitudine non minus implicantur, quam vitio, in tertio versu haerente, laborant. Nec vox et adhortatio Neoptolemi iterum iterumque audita valde placet. Incommodo, de quo primum admonui, interpungendo studui occurrere; deinde scribendum esse conicias: φοῖτα μακρὰ βιβὰς π. τ., quo tum ingratam removeamus tautologiam, tum genus dicendi homericum lucremur. Etenim ille de Aiace II. 15, 686.

ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἔχρια νηῶν
φοῖτα μακρὰ βιβὰς, — — —

add. 7, 213. 15, 307. Od. 9, 450. et hisce affinia II. 3, 22. Od. 11, 539., de scriptura autem ne inter veteres quidem arbitros convenisse ad II. 7, 213. exposui. Sed nihil eiusmodi invenitur apud Quintum; Zenodotum porro interdum praetulisse βοῶν Homeri interpretes narrant, denique nostra vel Thersites homericus tutatur II. 2, 224.

αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νεῖκεε μόθῳ·
add. Quinti posthom. VII, 256. VIII, 259. IX, 147. XIII, 266. XIV, 260. Omnis igitur concidet suspicio, nec quidquam mutare licebit, etsi poetae loquacitas alias etiam molesta parum arridet.

Plus impedimenti obicere proxima iam significavi. Atque in priscis quidem editionibus insidebant haec:

ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἄταρβέα θύναι, οὔνεκα πάντων —.
Quae quum numeros excederent, Rhodomannus θύναι, sive ex interpretatione, quae erat δύναι aut δύμεναι, sive ex prava scribarum sedulitate natum, prudenter eiecit. Verum

Observ. in Q. Smyrn.

enim vero Pauwius eam medelam et audaciorē et ineptam censet, quod pugnam maxime formidabilem appellaverit *ἀταρβέα*. Proinde corrigit ipse:

— — — — — *πολλὰ κελύων*
ἔς μόθον Ἀργείοισιν θάρσει ἰέν', οὔνεκα πάντων—.

Haec vero tam absurde temereque sunt excogitata, ut nihil sit supra. Si quid autem vidit Batavus, in eo erit quaerendum, quod epitheton pugnae praesenti revera contradicit. Structuram tanquam novam et insolentem Quinto notare non debebat. Saepius enim, quam opinere, *ὀτρύνειν*, *ἐποτρύνειν* atque alia huius coloris verba praepositioni simplici, nomine belli adiuncto, apponuntur. Argumento sunt II, 362.

ἐγγύθεν ἰσταμένη, καὶ ἐπὶ μόθον ὀτρύνουσα.
 VIII, 147.

τίπτε μ' ἐπισπεύδοντα ποτὶ κλόνον αἱματόεντα,
 XIII, 37.

— — — — — *οἱ δ' ἐπίθοντο*
ἔς μόθον ὀτρύνοντι, — — — — —
 add. VII, 519. 553. VIII, 183. IX, 82. XII, 62. Quorum postrema XI, 445. sq. aliter distinguenda esse commonefaciunt. Virgula enim e superioris clausula sublata, uno omnia verborum ambitu comprehendantur oportet:

οἱ δὲ περιπτώσσοντες ἀμύμονος ἀνέρος ἀλκὴν
ἔς μόθον οὐκ ἔτ' ἔμιμον, — — — — —

neque interpres latinus poetae mentem est assecutus. Sed ut ad propositum redeamus, verbum a Rhodomanno proscriptum, quod insuper aspernantur libri tres, Tychsenius pariter atque Hermannus missum fecerunt. Ad hiatum, qui residebat, amovendum, ipse olim ultima praegressis arctius copulando lenem admodum adhibendam putavi medicinam:

ἔς μόθον Ἀργείοισιν ἀταρβέα, τοὔνεκα πάντων
πολλὸν ἔην ὃχ' ἄριστος, — — — — —

vid. mant. observ. ad Quint. p. 238. At vero id, re iterum deliberata, duplicem ob causam sinistram ac pravum videtur. Harum alteram, quae in nominibus durius nexis cernitur, supra indicavi, altera spectat Neoptolemum, cuius laudi et

decori parum erit honorificum, si solis Vulcani armis confisus omnibus virtute praestat. Insita enim animi generositas ac patris divini memoria potissimum effecerunt, ut tanta, quanta nemini alii fuit, excelleret fortitudine. Cui quidem opinioni favent proxima, quibus inexplebili pugnandi cupiditate et summo patris caedem ulciscendi studio eum incensum fuisse poeta affirmat. Haec quum ita sint, ut curis secundis, loco nostro navatis, prosper successus respondeat, vehementer opto. Crediderim enim eum perpurgatum fore, ubi reflexeris:

— — — — — πολλὰ κελύων

ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἀταρβέσιν· οὐνεκα πάντων κτέ.

i. e. *multis impellens in pugnam Argivos intrepidus*. Hoc igitur recepto, et hiatus et durities illa, de qua Pauwius conquestus est, evanescunt, neque formam, quam repeto, ignorat Quintus; scribit enim de Achillis et Memnonis commilitonibus II, 527.

αὐτοῖς ἢ δ' ἐτάροισιν ἀταρβέσιν, οἱ μετ' ἀνάκτων
νωλεμέως πονέοντο μεμαότες, — — —

Eodem nomine, quo illorum socios insignivit, poeta dignatur Graecorum principes IV, 274.

— — — — — τὰς δ' αὐτοὶ ἐθήσαντο ἰδόντες
ἥρωες κρατεροὶ καὶ ἀταρβέες, οὐνεκα πασέων
ληϊάδων προφέρεσκον ἔυφροσύνη τε καὶ ἔργοις.

Quae quam congruenter nostris sint dicta, sua sponte apparet. Porro Troiani aliquoties vocantur intrepidi, vid. VI, 116. XII, 32. 64., tum tauri inter se decertantes IV, 238., denique Pavor ac Terror, Marte geniti, X, 57.

τὴν δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος ἀταρβέες ἀμρεπίνοντο,
πατροζασιγνήτην κρατερόφρονα κυδαίνοντες.

Ex singulis vero heroibus nomen, ut exspectare par erat, maxime conveniet Pelidae, cf. I, 101. III, 513. 522. 743. VII, 472. 727. IX, 46. XII, 74., semel Eurypylo VII, 622. datur, neque crebrius Palladi XIV, 450. Praeterea nulli alii nomini nisi *θυμῶ* adiunctum conspicitur, vid. II, 408. V, 215. VIII, 6. IX, 352. XIV, 115., nam quod uno loco *νόος ἀταρβής* legitur, id, priore accedente, aut parum aut nihil

obloquitur VI, 203.

— — — — — καὶ οἱ ἀταρβῆς
ἔσκε νόος καὶ θυμὸς, ἐπεὶ Διὶ κάρτος ἔωκει — .

Iam haec satis ostendere possint, pugnam ἀταρβέα neque aptam esse, neque unquam dictam Quinto. Achivis vero idem, quod Troianis, eorum inimicis et adversariis, tribuitur, recte dari eo minus negabimus, quo celerius ac facilius omnes molestias isto auxilio depulsas sentimus.

Ut Hectore Iovis benevolentia victore nox grata supervenit Achivis apud Homerum II. 8, 487., et iidem 18, 241. sq. solis occasu a diurno respirant certamine, similiter exercitus uterque, acri et longinquo belli labore exacto, apud Quintum a pugna abstinent et corpora curant VII, 623. sqq.

— — — — — οἱ δ' ἀγρόθι πύργων
βατὸν ἀνέπνευσαν· καὶ δ' αὐτοὶ Τρώϊοι νῆες
ἀμπαύοντο μόθοιο θυσαλέος, οὔνεκ' ἐτύχθη
φύλοπις ἀογαλή περὶ τείχεϊ· — — —

Haec persanata credidit Tychsenius, Pauwii coniectura versui 625. reddita, in quo antiquitas fuit:

ἀμπαύοντο μόθοιο θυσαλέος, — — .

Dausqueus infeliciter, ut solet, θυσαέος suasit, Sophoclis memor, qui chorum Somnum hisce invocantem in Philocteta 816. sq. induxit:

Ἵπν' ὀδύνας ἀδαῆς, Ἵπνε δ' ἀλέων,
εὐαῆς ἡμῖν ἔλθοις.

Verum ne illic quidem id satisfacit omnibus, etsi Hermannus et Ellendtus in lex. Sophocl. I. p. 698. idoneis argumentis contradicunt. Epicis autem ab Homero inde θυσαῆς proprio dicitur sensu, cadit ergo potissimum in ventos ac tempestatem, vid. II. 5, 865. 23, 200. Od. 5, 295. 12, 289. 13, 99. Omitto alios, quod Quintum ab Homeri usu nihil recedere ostendisse satis erit. Ille igitur bis affert, primum XIII, 482.

ὅππότε ἄρ' ἀντιπέριθε θυσαέος Ἀρκτούροιο
βηλὸν ἐς ἀστερόεντα θυτήριον ἀντέλλησιν. —
deinde ib., 134.

καύματος ἐσσυμένοιο θυσαέος ἡματι μέσσω.

Quorum alterum ex II. 5, 865., ubi singula fortasse noster iunxit inconsideratius, ducit originem. Proinde Pauwius iure meritoque respuit Dausquei inventum; at parum scienter receptum eo defendendum putat, quod *ἀλλή* idem aliquando sit atque *ἄλλαο*, *ἀλιξήσις*. Nam adiectivo neque ulla est fides, neque eo, quod vult, poterit significari. Alterum autem, quod Tychselii tulit plausum, bonum commodumque videri potest in animum revocanti posthōm. XIV, 68.

ὡς Δαναοὶ περὶ πάντες ἐγήθειον· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτοῖς
μνηστῆσις ἔην καμάτοιο δυσαλγέος, οὐδὲ κνδοιμοῦ.

Sed ista differunt aliquantum. Illic enim diuturnae aerumnae operaeque finis indicatur, hic ab unius diei proelio, quo, si non maiore, certe pari et prospero eventu conflixerant Troiani, requiescere dicuntur. Itaque poetam ipsum melius Pauwio suae prospexisse sanitati existimaverim. Ille enim *δυσηχῆς*, quo Homerus aut mortem aut bellum solet appellare, vid. II. 16, 442. 18, 464. 22, 180. ell. 2, 686. 7, 376. 395. 11, 524. 590. 13, 535. 18, 307., non iis concessit solis, veluti VII, 520. X, 295.

— — — — εἶτε σαῶσαι
μήθει ἐκ θανάτοιο δυσήχεος, εἶτε καὶ οὐκί.

ubi genitivus perperam fertur *προπαροξυτόνως*, et VI, 31. IX, 278. XI, 186. 387. XII, 225. XIII, 322. XIV, 123., verum aliis etiam similibus, ut imbri II, 351. XII, 504., ventis X, 70. XIV, 482., mari XII, 381., sagittae X, 235., luctui III, 519., nulli tamen saepius quam variis belli nominibus. Inde legimus VII, 125.

Πηνέλεων ἐρύσαντο δυσηχέος ἐξ ὀμάδοιο —
cf. XIII, 231., porro V, 36.

ὕσμῖναι ἐνέκειντο δυσηχέες. — —
XII, 206.

ἴσχεθ' ἰωχμοῖο δυσηχέος. — —

Saepissime denique si ab eo, quod supra commemoravi, secesseris, adiectum reperitur vocabulo *μόθω*, cuius caussa haec disputamus, sicut I, 376.

οὐ γὰρ πῶτι μόθωιο δυσηχέος ἀμφὶ πέπτυστο —,

add. II, 166. III, 321. VII, 313. Ea quidem poetae consuetudo idem nostro loco reposcit. At *δυσαλγής* Quinto fuit cognitum. Quasi vero nesciam, quam multum eo sit usus, dum illud et creberrime adhibet, et Homeri accedit auctoritas, qua eadem fere committuntur II. 7, 376. 395. Nihil igitur supererit dubii, quin emendemus:

ἀμπαύοντο μόθοιο δυσηχέος, — —.

Sicut pater filium, longo intervallo interiecto multisque laboribus exantlatis domum reversum, amplexu fovet, ita Phoenix Neoptolemo, Achilli vel forma ac specie admodum simili, circumfusus caput eius et pectus exosculatur VII, 640. sq.

ὥς ὁ Νεοπτολέμοιο κόρη καὶ στήθεα κῦσεν

ἀμφιχυθείς· καὶ τοῖον ἀγαζόμενος φάτο μῦθον·

Numeros geminam sibilam et acutum verbo requirere in mant. observ. ad Quint. p. 241. annotavi. Communi enim legi nostrum parere intelligimus ex multis, vid. IV, 271. 380. V, 399.

ἢ δέ ἐ κύσσεν ἐλοῦσ', ἐπεὶ οἱ πέλε γάμβρος ἀμύμων,
sed alias prior corripitur, velut III, 606.

μήτηρ δ' ἀμφιχυθείσα κύσε στόμα Πηλείωνος,

add. VII, 312, IX, 47. Quodsi metro una hic deerat mora, idem paullo post integra syllaba redundabat olim. Ante Tychsenium enim inerat in proximo *ἀγαπαζόμενος*, cuius tertiam recidi iussit Rhodomannus. Neutrum mihi probatur: alterum enim, etsi sententia commendari possit, numeri explodunt. Unde nihil proficimus Homeri versu, nostro fere congruo, Od. 17, 35.

καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλὴν τε καὶ ὄμους.

Cuius activum semel tantummodo admisit Quint. VII, 207.

— *ἐγὼ δὲ μάλιστα φίλα φρονέων ἀγάπαζον.*

Alterum, quod Rhodomannus reductum voluit, neque Homeri nec Quinti fide nititur; imo a plerisque inferiori demum aetati adscribitur. Quo factum est, ut praesens in Od. 10, 249. olim superstes, vid. Schol. Buttm. ad h. l., dudum abierit in aoristum primum, epicis perquam usitatum. Idem Quinto est tritus, veluti participium eius obtinet I, 783. XII, 102., et verbo dicendi adiuncto II, 156.

— *τὸν δ' ὁ γεραῖος ἀγασάμενος προσέειπεν.*

Hinc verisimile erit, ἀγαπαζόμενος ex eodem male lecto atque intellecto esse exortum; praesertim quum Phoenix Neoptolemo adspecto, quippe qui patris os habitumque referat, non modo amore ac desiderio moveatur, verum etiam stupore designatur. Iis enim, quibus in admirationem rapimur, illud adhibetur praecipue. Plenus exemplorum est Homerus, nec desunt Quinti, velut I, 353.

καί τις ἐνὶ Τρώεσσιν ἀγάσσατο μακρὰ γεγηθώς,
ac de Sinone praeter omnium spem atque opinionem animi audacia eccellente XII, 246.

— τῷ καί μιν εὐφρονέοντ' ἀνὰ θυμόν
ἧὺς ἀγάσσατο λαός. — — —

Denique idem, quod Phoenix patitur, Achillis evenit ancillis Neoptolemi conspectu obstupefactis. Tanta enim eius et patris fuit similitudo, ut ipsa Briseis, gaudio et dolore confusa, Achillem ab inferis excitatum sibi redditam opinaretur. Atque de illis quidem verbum repetiit poeta VII, 722.

— — — δμῶαί δέ μιν ἀμφ' ἀγάσαντο.

Rhodomannus ibi ἀμφαγάσαντο coniungendum statuit, Pauwio frustra dissentiente. Nam si poeta ἀμφὶ a verbo secretum maluisset, haud dubie ἀμφὶ δέ μιν δμῶαί ἀγάσαντο vel simile quidpiam fuisset scripturus. Quemadmodum igitur ἀμφαπαζώω, ἀμφαγείρω τινά in usu sunt, ita ἀμφαγάσαντο habebit, quo sese tueatur. Licebit igitur compositum, quae eo carent, lexicis adiicere. Si cui autem ἀγασσάμενος loco priori minus conveniens fuerit visum, is, per me licet, eligat ἀγαϊόμενος, quod in Apoll. Argon. I, 899. offertur:

τὴν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἀγαϊόμενος προσέειπεν.

Orationis disertae et paene eloquentis, qua Phoenix Neoptolemum compellat, naeyos quosdam detererunt alii, ut v. 653., ubi Amyntoris filius se Achillem reviviscentem sibi videri conspicere faletur:

— — — ἐγὼ δ' ἄρ' κείνον ὄω

ζῶν ἐτ' Ἀργείοισι μετέμμεναι. — —

Wernick. ad Tryphiod. p. 173. scite instauravit bisyllabum: ἄρα κείνον ὄω, quod manifesto probat v. 695., cuius fecit

mentionem. Non ita multo post Phoenix se nunquam Achillis esse obliturum affirmat VII, 659.

ἀλλὰ, τέκος, κείνου μὲν ἐγὼ οὐ λήσομαι ἴτορ
ἀχνύμενος. — — — —

Quibus pariter detracta est littera, qua erat opus. Hiatus enim, ut plenam adsciscamus formam: ἐγὼν οὐ λήσ., postulat. Hoc iterum pro praeclara, qua excellebat, epici sermonis scientia perspexit Rhodomannus, a quo casu magis quam consilio aberravit Tychsenius. Nec quisquam dissidebit, inspectis iis, quae illud extra omnem ingenii aleam ponunt, veluti V, 307.

Αἴαν, ἐγὼν οὐ σεῖο κακώτερος ἔλπομαι εἶναι.
XIV, 156.

οὐ γὰρ ἐγὼν ἐθέλουσα λίπον σεῖο δῶμα καὶ εὐνήν,
add. IX, 518. VII, 187. 190. Contrarium vitium eximendum est ex Aiakis dictis, se diis invisum esse acerbè querentis V, 465.

ὦ μοι ἐγὼν, τί νύ τόσον ἀπέχθομαι ἀθανάτοισιν.
In quibus et ν supervacaneum delendum et accentum, exclamandi particulae inditum, mutandum esse iam Ulixes homericus ostendit Od. 5, 299.

ὦ μοι ἐγὼ δειλός· τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
add. ib., 356. 409. 465. et Quint. III, 560.

ὦ μοι ἐγὼ πάντων περιώσιον αἰνὰ παθοῦσα.
Sed recurrit tenoris pravitas posthom. V, 532. Pronomen autem consona instante littera finali recte carere pluribus demonstrare nihil attinet, vid. tamen Quintum ea in re sibi constantem II, 610. III, 611. IV, 308. V, 185. 215. 260. 271. 295. VII, 207. 277. 692. VIII, 470. IX, 55.

Postea Argivi et lautis epulis et donis magnificis excipiunt Neoptolemum, dum ipse Agamemno rex, de eius adventu laetatus, recens advectum benigne compellat VII, 687. sq.

— — — — τῷ δ' Ἀγαμέμνων,
πόλλ' ἐπικαγγαλόων, τοῖον ποτὶ μῦθον εἶπεν.
Laborare haec ex interpunctionis perversitate nemo non videt; neque id memoratu esset dignum, nisi in errore perstaret interpretatio latina, dum graeca reddit: „quem Agamemnon

magna voluptate perfusus his verbis compellat.“ Verum dativus participio erat obstringendus, atque omnia una verborum complexione devinciantur necesse est. Ait enim poeta: *de quo Agamemno multum laetatus hisce exorsus est*, cf. I, 161. 643. VIII, 409.

Sub finem Neoptolemus patris tentorium ingressus comparatur leonis catulo, qui, parente a venatoribus domito, in antrum revertitur. De quo poeta VII, 715. sqq. sic tradit:

ὡς δ' ὅτ' ἀνὰ δρυμὶν πυκνὰ καὶ ἄγκυα ῥωπήεντα
 σμερδαλίῳ λείοντος ὑπὲρ ἄγροντιῆσι δαμείοντος
 σκίμωνος ἐς ἄντρον ἵκηται εὐσκιον, ἀμφὶ δὲ πύρην
 ταρφέα παπταίνει κενεὸν σπέος, ἀθρόα δ' αὐτὸ
 ὄσπετα δερκόμενος καταμένων πάρος, οὐκ ὀλίγων περ,
 ἱππων ἢ δὲ βοῶν, μεγάλ' ἄχνηται ἀμφὶ τοκῆος·
 ὡς ἄρα θαρσαλίῳ πάλιν τότε Πηλεΐωνος
 θυμὸν ἐπαχρῶθη. — — —

Omnia propemodum a Rhodomanno, quem Tychsenius est secutus, bene constituta esse videntur. At nihilominus haereo in epitheto *ῥωπήεντα*, pro quo priscum erat *ῥωπήεργα*. Illud quidem ridiculum admodum est, quod leonem non inter arbusta delitescere, et in aperto campo, ubi pluribus venatoribus vires explicandi sit locus, peti et domari dixit Dausqueus. Unde *ἄγκυα ῥωπήεργα* miro sane modo valles vento perflabiles explicat. At vero nulla omnino huic rationi est fides, nec valles et saltus spectant leonem interfectum, sed eius catulum per silvas et anfractus in antrum opacum venientem, quod Dausqueo recte opposuit Pauwius. Optandum autem erat, ut vel ipse vel Rhodomannus adiectivum *ῥωπήεις* nobis comprobassent, quod, ab homerico *ῥωπήεις* ductum, etymo parum consentiens iudicaverim, tametsi recentissimos quosque lexicographos, ut Schneiderum, Passovium, editores Steph. thesauri Britannos, nostro exemplo contentos esse scio. Neque vero aliud eius in Quinti carminibus apparet vestigium, nisi quod I, 7. *ῥωπήεις πυκνὰ* de Homeri more scripsit. Quare dubii aliquid mihi residere nemo mirabitur. Iam si Quinti solius iudicio stabimus, nec Dausquei *ῥωπήεργα*, neque aliud eius generis, quorum plurima expromere liceat, huc arcessendum

erit. Ille enim praeterquam quod ἄγνεα μακρὰ crebrius iunxit, vid. I, 283. 626. 687. II, 382. III, 268. VI, 268. 612., semel habet X, 416. ἄγνεα πολλὰ, nec saepius ἄγνος δάσιον XII, 490., unum dumtaxat numeris accommodatum praebet XII, 122. ἄγνεα τριεθάοντα Ἰδης ὑψικόμοιο. Sed id a vulgari longius abest, ideoque vix impetrabit aditum. Nescio, an et corrupto et sententiae apta sint habenda ἄγνεα ὑλήεντα. Hiatum certe, qui eo inferatur, non magnopere extimescendum esse Quintus ipse docet, cf. III, 325.

εὐτ' ἀνεμοὶ θοὰ φύλλα κατὰ χθονὸς ἀμφιχέωνται
λάβρον ἐπιβρίσαντες ἐπ' ἄλσεα ὑλήεντα,

add. XIII, 395. Verum in re incerta admodum et ancipiti nihil decernam. Sicut autem de ista Rhodomanni emendatione iure disceptabimus, ita idem verissime correxit v. 718. κενεὸν σπέος. Quod enim antiquiores occupabat κείνο σπέος, id sine idonea causa servandum duxerunt Pauwius et Dausqueus. Hunc magis etiam fefellit κοινόν, Quinto inauditum, novit enim huius loco solum ξυνός, vid. I, 417. VII, 63. Sed omnium optimum κενεὸν erit habendum: primum quod κείνο notum et celebre significat antrum, cuius rei nullum prorsus est indicium, deinde antrum domino vacuum aliis refertum esse potest, ideoque κενεῶ ὄσσα animalium coacervata eleganter opponuntur, denique id ipsum, quod praefendum existimamus, aliis iisque idoneis ac tutis exemplis potest stabiliri. Ita mulieres Achaeorum cum parvulis pueris vacuis in lectis, quibus Dausqueus non offenditur, desiderio tabescere dicuntur III, 406.

αἶ που ὀδυρόμεναι μίνυθον κενεοῖς λεχέεσσιν
νηπιάχοις σὺν παισὶ — — —

add. XII, 494. δόμον κενεὸν, ib., 489. ἐρημαίην καλιήν, VII, 333. χήρην καλιήν, quae iam supra p. 88. attigi.

Die exorto Neoptolemus milites cohortatus patris arma induit, et in pugnam procedit soli ex Oceano surgenti fulgore similis VIII, 28. sqq.

οἶος δ' ἐκ περάτων ἀμφαίνεταί ὠκεανοῖο
ἥλιος θηητόν ἐπὶ χθόνα πῦρ ἀμαρύσσων,
πῦρ, ὅτε οἱ πῶλοισι καὶ ἄρματι συμφέρετ' ἄστῆρ.

*Σείριος, ὅστε βροτοῖσι φέρεϊ πολυκηδεία νοῦσον·
τοῖος ἐπὶ Τρώων στρατὸν ἦεν ὄβριμος ἦρως,
υἱὸς Ἀχιλλῆος· — — — —*

Tota comparatio petita est ex Homeri Iliade, quae Achillem Vulcani donis splendentem et Troianis perniciem minitantem cum Sirii igni, hominibus miseris inimico, confert libr. 22, 25. sqq. Eiusdem stellae ortum nautis esse timendum supra indicavit Quintus VII, 303. sqq., pari propemodum genere dicendi usus. At illorum exordio verbum male coaluit in trisyllabum. Cuius, si ad epicorum attendimus sermonem, in ea versus regione nihil esse potest loci; quod ista ad numerorum et elegantiam et celeritatem una cum proxima plenam requirit praepositionem. Atque praesentis quidem et imperfecti exempla noster praebet XII, 55.

σήματα δ' οὐκ ἀτέλεσ' ἀναφαίνεται ἄλλοθεν ἄλλα.
XIV, 414.

Λέσβος δ' ἠνεμιόεσ' ἀνεφαίνετο· — —
V, 65.

χερσὶν ἀμοιβαδῆς· ἀνεφαίνετο δ' ἄσπετον ἔργον·
Neque aliter res se habet in quinto pede XII, 127.

— — — — *νάπη δ' ἀνεφαίνετο πᾶσα*
θήρεσιν οὐκέτι τόσσον ἐπήρατος, — —
XIII, 218.

— *πάντη δὲ μέλας ἀνεφαίνετ' ὄλεθρος.*
Tenuit autem poeta legem ab Homero latam, quandoquidem ille stellae eius lucem II. 11, 62. describit hisce:

οἶος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλιος ἀστήρ.
Ab altero Quinti exemplo non ita multum absunt II. 11, 174. et 17, 244.

Ἐκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Cum iis aliorum consentit ratio, velut Dionysii Periegetae, qui verbo isto, carminis argumento valde idoneo, delectatur, vid. v. 295.

τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην ἀναφαίνεται Ἄλπιος ἀρχή,
ell. 488. 536., Nonni in Dionysiac. IV, 355.

ἄβρὸς ἀεξομένης ἀνεφαίνετο καρπὸς ἀρούρης. —

Pauli Silentarii in Amb. 201.

λάσει πυργωθεὶς ἀναφαίνεται ὄρθιος ἄμβων.

Oppianus integrum suisque numeris absolutum quintae potissimum versus regioni inserit, ut Halient. II, 572.

— — *πόνος δ' ἀναφαίνεται ἀλκῆς.*

Cf. ib., 609. IV, 432. His igitur si fides habenda est, superiori Quinti versui reponemus:

οἶος δ' ἐκ περάτων ἀναφαίνεται ὠκεανοῖο.

Forma autem syncopa decurtata eiusmodi dumtaxat congruet locis, qualis est Theocriti in Id. XXIV, 12.

ἄμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτου

Ἰωρίωνα κατ' αὐτὸν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὤμον.

Neque eius syncopam clausula spondaica, cui *ἀμπνείεσκον* V, 109., *ἀμπνέυσωμεν* I, 197. VI, 306. aliaque eiusmodi apta habentur, unquam recepit apud Quintum. Praetera iniuste exprobat poetae inopiam Pauwius, dum ait: „ἐκ περάτων ἀμφαίνεται. Quam indignum hoc, ubi paullo ante similiter dixerat ἐκ περάτων ἀνιόντος?“ Nam primum ad id ipsum, a quo deflexit, cum vi quadam et gravitate redit oratio, deinde idem epicis satis est frequens, uti noster de Aurorae ortu IX, 1. et in similitudine ei, quae hic legitur, paene congrua II, 208.

οἶος δ' ἐκ περάτων γαιήοχου ὠκεανοῖο

ἔρχεται ἠέλιος φασίμβροτος οὐρανὸν εἶσω, —.

Priori autem et Manetho III, 176. et Apollónius, cui Quintus obsecutus esse videtur, Argon. II, 165. adsunt:

ἦμος δ' ἠέλιος δροσεράς ἐπέλαμψε κολώνας

ἐκ περάτων ἀνιῶν, ἠγείρε δὲ μηλοβοτῆρας.

Quo loco Wellaueri editio ex typhothetarum, ut puto, negligentia vitiose resecurit adversativam, exhibens: *ἦμος ἠελ.,* vid. II, 720. IV, 885. 1629. et Quint. I, 826. II, 183. VII, 1. VIII, 1. IX, 38.

Achivis hostem invadentibus Neptunus Troianos plures, quibuscum forte contulit gradum, obtruncat; inter hos Polynus et Hippomedon enumerantur VIII, 86.

πῶ δ' ἄρ' ὁμῶς Πολυνόν τε καὶ Ἴππομέδοντα κατέκτα,
τὸν μὲν ὑπὸ κραδίην, τὸν δὲ κληῖδα τυχήσας.

Sed illius nomen, a qua stirpe sit ortum, parum perspicio. Nam si ab adiectivo *πολὺς* profectum statueris, nihil eius simile unquam reperies; sin autem ex illo et *νόος* conflatum volueris, aut *Πολύνοον* aut *Πολύνοον*, sicut *Ἀλκίνοον*, *Ἀντίνοον*, *Ἐυθύνοον* novimus, exspectandum fuisse apparet. Nec forma in *ίνος* desinens, quam *Ἀρχίνος*, *Καλλίνος* aliaque prae se ferunt, etsi de eius origine dubitant, vid. Goettling. de acc. p. 201., ullo modo ad nostrum poterit transferri. Iam quum Hippomedon sive ab equestri arte, sive ab eo, quod equis alendis dederit operam, nomen invenerit, in altero etiam, quod cognatione quadam illi sit iunctum, quaerendum esse conicias. Quanta vero epicis copia sit nominum, quae ab illo ducantur etymo, solius Quinti testimonio iam demonstrabo. Ab eo igitur praeter Hippasum Thessalum XI, 87. et tres alios patre eiusdem nominis natos I, 279. VI, 562. IX, 150., Aeolum denique Hippotaden XIV, 477., iam ex Homeri *Odyssea* cognitum, asseruntur Hippalmus, a Penthesilea interfectus, I, 229., Hippolochus, Glauci pater, III, 237. 278. IV, 1., Hippomenes, Teuceri socius, ab Agenore caesus, VIII, 311., Hipponous Tros, Achillis hasta perfossus, III, 155., praeterea Hippomedontes duo XI, 36. 99. Ad viros accedunt feminae, velut Hippodamia utraque, altera Antimacho, altera Oenomao nata I, 404. IV, 529., Hippothoe, Penthesileae comes, I, 44., Hippolytae duae, altera eiusdem reginae soror, altera princeps Amazonum, ab Hercule vieta, I, 24. VI, 242. Neque tamen semper et ubique priorem compositi partem facit *ἵππος*, sed non ita raro alii cuidam subiicitur; indicio sunt apud Quintum III, 230. Aganippus, II, 365. Alexippus, I, 229. Elasippus. Omitto alios vel eadem vel simili de causa appellatos, ut Homeri *Ἐχεπιόλους* II. 4, 458. 23, 296. Quibus aperte declaratur, iis non semper artis militaris scientiam, verum etiam principum opulentiam et studium significari. Neque ita multum ab hisce distant nomina ab aliis animalibus repetita: sic Eumelum, Admeti filium, ab eximiis gregibus, Apollinis cura adauctis, nomen tulisse probabiliter statuamus, cf. II. 2, 764. Od. 4, 798. Quint. IV, 503. 522. XII, 324., nec Polymelo, Phylantis

filia et Eudori mater, cuius Homerus Il. 16, 180. meminit, aliunde erit vocata. Cognata illis sunt ea, quae boum praestantiam multitudinemve respiciunt. Horum plurima feminarum esse solent, quod epitheton earum ἀλφρεσίβοιαι, vid. Il. 18, 593., iam prodit. Quo ex numero sunt Eeriboea, Eriboea, Euboea, Meliboea, Sthenoboea, Polyboea, Periboea, quam scite restituerunt Quinto VII, 610., cf. Dausqueum et Homeri Il. 21, 142. Od. 7., 57. Sed nec principum et heroum sunt ignota et rara, quemadmodum Butes et Butadae Athenienses neminem fugiunt, neque Eribotes Argonauta. At haec generatim sunt dicta, propiores vero et magis proprii sunt Bucoliones, quorum unum, Laomedonte genitum, Homerus recenset Il. 6, 22., alterum Argivum Quint. VI, 615., tum maxime Polyhi, quorum memoria late patet: solus enim Homerus quinque cognomines enumerat. Unum Troianum, Antenoris filium, Il. 11, 59., duos Ithacenses, alterum Eury-machi, qui principatum inter Penelopae procos cum Antinoo tenebat, patrem, vid. Od. 1, 399. 15, 518. 16, 345. 434. 18, 349. 20, 359. 21, 320., alterum et ipsum procorum unum, ab Eumaeo postea necatum, Od. 22, 243. 284., tertium Aegypti regem, Alcandrae maritum, Od. 4, 126., quartum denique artificem Phaeacem, qui sphaeram pulchritudine insignem fecerat, 8, 373. Is vero non a bubus, sed a coriis bovinis, quibus operatus est, nomen accepit. Omnium porro celeberrimus est Polybus, Corinthi rex, ad quem Oedipus puer delatus esse traditur. Cui non minus, quam Periboeae uxori, quam Sophocles in Oed. Tyr. 775. Meropen vocavit, nomen a gregum multitudine erat impositum. Jam quum haec eiusmodi sint, ut nomina inde deprompta trita usitataque fuisse manifesto comprobent, Πολυβόν, et forma et accentu suspectum, illo commutandum esse non sine magna veri specie affirmaverim. Itaque legam apud Quintum:

τῷ δ' ἄρ' ὁμῶς Πόλυβόν τε καὶ Ἴππομέδοντα κατέκτα.

Singulis a singulis occisis Eurypylus, corporis robore ac viribus praevalidus, multos deiicit Achivos et alios et Harpalum, Ulixis comitem. Eius mortem, rege absente, Antiphus ulturus hastam vibrat in Eurypylum, quae ab illo aberrans

percutit Milanionem, de cuius parentibus Quintus exponit VIII, 119. sqq.

— οὐνεκά οἱ κρατερόν δόρυ τυτθὸν ἄπωθεν
ἔμπεσε Μειλανίωνι δαΐφρονι, τὸν ποτε μήτηρ
γείνατο παρ' προχοῆσιν ἐυδρόειταιο Καΐκου,
Κλειτὴ καλλιπάρητος, ὑποδμηθεῖσ' Ἐρυλάω.

Patris nomen, quod metro repugnante *Ἐυρύαλω* erat, vario admodum modo emaculandum putarunt. Sed coniuncta Rhodomanni, Brodaei et Dausquei opera nihil, quod satisfaceret, protulit. Itaque Pauwius, vanos illorum conatus indignatus, nemini Eryalum ex Homero inter Troianos notum in mentem venisse miratur, et poetae subsidio fretus *ὑποδμηθεῖσ' Ἐρυάλω* scribi iubet. Sed animo nimis credulo vulgo propagatum concepit, nec dispexit. Eo tamen aut nihil aut parum fructus ad nostrum redundat. Haeret enim mensurae vitium, eoque permoti ipsum Homeri locum sub iudicium vocarunt doctiores. Agit ille de Patroclo Troium principes obtruncante II. 16, 411.

αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἔπεσσόμενον βάλε πέτρῳ
μέσσην κὰκ κεφαλῆν. — — — —

Iam libri illic quoque *Ἐυρύαλον* aut *Ἐρύαλον*, quod plerique tulerunt patientius, suppeditant. Verum quum neutrum horum numeris conciliari possit, Heynius ex Harlei., quocum Mosq. sec. conspirat, *Ἐρύαλον* recepit. Neque id ab heroicae aetatis indole atque usu alienum censet Buttmannus in lexil. I. p. 148. not., neque eius potestati Homerus ipse contradicit, qui de Hectore, cuius robore solo Troiana stetit res, II. 6, 403.

— οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ.

Unde isti emendationi, qua numerorum integritati provisum est, et Bothius patrocinator, et ipse locum concessi. Idem in Quintum traduxit Tychsenius, librorum ope non prorsus destitutus. Vindobon. enim primus *Ἐυρυλάω*, cui in margine *Ἐρυλάω* adscribitur, praebet. Omnis autem ambigendi causa esset praecisa, si vere traderet Schowius ita commentatus: „si recte memini, eadem genealogia apud Tzetzen in Lycophrone, cuius igitur auctoritate stabiliri possit codicis veritas.“

At fallitur; nam nihil eiusmodi, quantum indagare licuit, neque a Tzetzæ neque ab alio quoquam allatum video, ac de Milanione isto altum est silentium. Nihilominus et origo et forma numeris respondet, eaque de causa Tychsenium provincia recte functum crediderim, nec matris appellationi nomen paternum inimicum erit habendum. Bene enim uxorem principis, qui populi sui columen est et praesidium, *Claram* sive *Clitam* vocabimus. At id ipsum, si non falsum et perversum, lubricum certe et ambiguum videtur. Nulla enim de eius tenore inter grammaticos veteres pariter ac recentiores conveniens et coniuncta est constantia.

Lex quidem technicorum pervulgata, ut propria ab attributis accentus nota discernantur, flagitat. Quae si valet, *Κλειτον* et *Κλείτην* tenorem in priorem remittere consequens est, nec dissentit Lehrsus de stud. Aristarch. hom. p. 291. At ei adversatur Goettlingius de accent. p. 223. sub finem, qui praerique quidem bisyllaba, quae propria sunt, barytona censet, *Κλειτόν* vero tenorem in ultima servare dicit. Confirmare id scribit interpretem Piadis homericæ Venetum ad libr. 15, 445., qui praecipiat haec: *Κλειτός ὄνομα κύριον, ὄξυντέον δὲ ὁμοίως τῷ ἐπιθέτῳ, ἐπειδὴ κόσμου ἐστὶ τὸ ἐπίθετον.* Atque huic decreto assentitur Arcadius de acc. p. 78, 6. *Τὰ εἰς τοὺς διούλλαβα παραληγόμενα τῇ οὐ ἢ οἰ ἢ αἰ διφθόγγῳ, μὴ τῇ εἰ, ἀρσενικὰ ὄντα, μὴ ἐπιθετικά, βαρύνεται, εἰ μὴ μέρος σώματος σημαίνει, πλοῦτος, οἶτος, προῖτος, γοῖτος ὁ ῥύπος, λαῖτος, βροῦτος. τὸ δὲ κλειτός ἔχει τὴν εἰ· καὶ τὸ γλουτός σώματος μέλος δηλοῖ· καὶ τὸ βουτός θηλυκόν, κώμη Αἰγύπτου καὶ τὸ παιτός ἐθνικόν.* Sed ut ordine procedamus, quid alii de tenore et proprii et adiectivi statuerint, primum complectamur, deinde scriptorum usum inspiciamus. Illius ergo meminit Choeroboscus de orthograph. in anecd. Cramer. II. p. 231, 7. *Κλειτοφῶν* (imo *Κλειτοφῶν*)· *εἰ διφθόγγος παρὰ τὸ κλείω, ὃ σημαίνει τὸ δοξάζω, γέγονε κλειτός, καὶ ἐκεῖθεν Κλειτοφῶν· κλειτός γὰρ ὁ ἐνδοξός.* Haec olim pleniora fuisse scriptor Etymol. M. p. 517, 48., qui, ut saepe solet facere, Choerobosci librum consuluit, aliqua ex parte docet: *Κλειτός· ἐκ τοῦ κλέος γίνεται κλέω· καὶ πλεονασμῷ*

τοῦ ἰ κλείω· σημαίνει τὸ δοξάζω. ἐν τούτου γίνεται κλειτὸς καὶ Κλειτοφῶν καὶ Κλειταγόρας. Sed ista, quae apud Choeroboscum distracta et inter singula eius generis nomina distributa sunt, diphthongum potius quam accentum spectant, neque hunc attigit aut Hesychius II. p. 274. aut Suidas II. p. 328. aut Zonaras 1216. v. κλειτός. Phavorinus autem non tam proprium quam appellativum p. 432, 6. oxytonis annumerat hisce: κλειτός· ἔνδοξος καὶ κλυτός ὀνομαστός· οὐκ ἀντιστρέφει δὲ (add. τὸν τόνον)· οὐ γὰρ εἶ τις κλυτός ὁ (leg. καὶ) ὀνομαστός, οὗτος καὶ κλειτός ἤγουν ἔνδοξος. πολλοὶ γὰρ ἐπὶ κακίᾳ ὀνομαστοί. His igitur accentus immobilitatem ex eo repetit, quod nulla sit potestatis immutatio. Sed quum ad proprium laudis ac gloriae notio haud dubie accedat, id, si quando obvenit, barytonum sive properispomenum esse iure possimus colligere. Quod ita planum est et perspicuum, ut alii veterum, si fieri poterat, proprio reiecto illud potius existiment, alii utrumque tenore discernendum esse minime negent. Prius amplectitur scholiasta Leidens. ad II. l. l., dum ait: ἀμφίβολόν ἐστι πότερον τὸ κλειτόν ἐστιν ὄνομα ἢ τὸ ἀγλαόν. καὶ τινες μὲν τὸ Κλειτόν φασὶ παράλογον· Κλειτόν γὰρ ἔδει εἶναι πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ κλειτόν, ὃ σημαίνει τὸν ἔνδοξον. ἄμεινον οὖν τὸ μὲν κλειτόν ἀντὶ τοῦ ἔνδοξον, τὸ δὲ Ἀγλαόν ἀντὶ κυρίου ὀνόματος ἐκλαμβάνειν. Quibus dubitandi et caussa et ratio, ex qua res dirimenda sit, patefacta erit. Itaque Eustathius ad II. p. 1025, 4. proprium, ut barytonum, tutatur hisce: Κλειτός δὲ ἦν ὁ τοιοῦτος ἀντιτινονόμενος τῷ κλειτῷ ἦτοι ἔνδοξω. Neque eum in scite iudicasse Clitus, Mantii filius, cuius memoria exstat in Od. 15, 249. sqq., prodit:

*Μάντιος αὖ τέκετο Πολυφειδέα τε Κλειτόν τε
ἀλλ' ἦτοι Κλειτόν χρυσόθρονος ἤρπασεν. Ἡὼς
κάλλεος εἵνεκα οἶο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.*

Quo, ut suae sententiae fidem augeat, idem utitur Eustath. ad Od. p. 1781, 7. Ὅρα δὲ καὶ τὴν βαρυτόνησιν τοῦ Πολυφειδέος καὶ Κλείτου, τὰ γὰρ ἐπίθετα ὄξυτονοῦνται. ἤγουν ὁ πολυφειδῆς ὁμοίως τῷ ἀφειδῆς, καὶ ὁ κλειτὸς ἐπὶ ἔνδοξου. τῷ δὲ τοιοῦτῳ Κλείτῳ ὁμώνυμος καὶ ὕστερον ὁ

Observ. in Q. Smyrn.

τῷ μακεδόνι Ἀλεξάνδρῳ φίλος. Iam si librorum monumenta evolvimus, nimiam istam grammaticorum quorundam subtilitatem neglectam plerumque et spretam cognoscemus. Ut enim Κλειτὸς non omni caret auctoritate, ita Κλειτὸς communi propemodum consensu receptus est. Atque Clitum quidem, Aurorae amicum, praeter Homerum inter alios, quibus similis obtigit fortuna, recenset Athenaeus XIII, 566. d. αἱ θεαὶ δὲ τίνες ἀρπάζουσιν; οὐ τοὺς καλλίστους; οἷς καὶ σύνεισιν. Ἡὼς μὲν Κεφάλῳ καὶ Κλείτῳ καὶ Τιθωνῷ, Δημήτηρ Ἰασίῳ, Ἀφροδίτη Ἀγρίσῃ καὶ Ἀδώνιδι, in quibus Palat. solus Κλειτῷ scribit περισπώμενον. Deinde Clitum, Pallenae Sithone Odomantum rege natae amatorem et maritum, tenore in paenultimam remisso instruxit Parthenius Erotic. VI., etsi ex errore vulgari in Cononis narration. X., quae et alia multa habet corrupta, Κλίτος vocatur. Alium Clitum, si bene correxerunt viri docti, Agamestoris filium a Podalirio interemptum ipse Quintus novit VI, 465.

εἶλε δ' ἄρ' ἐσσυμένως Ἀγαμήστορος νιέα διον

Κλειτόν, ὃν ἠΰκομος Νύμφη τέκεν ἀμφὶ ῥέεθρα
Παρθενίου, — — — — —

Ubi ab heroico aevo ad tempora, quae scriptorum opera studioque melius innotuerunt, progressus fueris, barytonum a nemine fere in dubium vocatum esse disces. Ita Clitum, Xenophantidis filium, cuius luxuriam et improbitatem notavit Aristophanes in Nub. 347. sqq., et eius interpres et Suidas II. p. 328. Κλειτόν appellant. Eundem in numerum duo Alexandri amici et praefecti, qui pro more inter homines nondum obsoleto cognomine nigri et albi (μέλανος καὶ λευκοῦ) vulgo secernebantur, sunt referendi. Uterque autem ab iis, qui res ab Alexandro gestas litteris mandarunt, persaepe laudatur, etsi prior, cuius Eustathius non oblitus est, aliquanto crebrius commemoratur. Pauca horum exempli caussa adscribere satis erit, velut Athenaei verba XII, 539. c. Κλειτὸς δὲ ὁ Λευκὸς καλούμενος, ὅτε χρηματίζειν μέλλοι, ἐπὶ πορφυρῶν ἱματίων διαπεριπατῶν τοῖς ἐντυγχάνουσι διελέγετο. De Clito altero agit Plutarchus in vit. Alex. m. XVI, 22. ἐτέραν δὲ τὸν Σπιθριδάτην πάλιν ἐπαιρόμενον ἔφθασε Κλειτὸς ὁ

μέλας ξυστῶ διελάσας μέσον. Add. L, 21. sqq. et de adulat. et amic. discr. VI, 292. Diodorum Sicul. XVII, 57. XVIII, 15. 39. 72. Ne inferiore quidem tempore et apud Romanos diversi quiddam animadvertitur, ut Bruti minister ostendit, de quo Plutarchus in illius vit. LI, 15. προϊούσης δὲ τῆς νυκτὸς ἀποκλίνας, ὡς ἔτυχε καθεζόμενος, πρὸς οὐκίτην ἑαυτοῦ Κλειτον ἐλάλει κτέ. Horum igitur ad multitudinem, si pauca, quae in contrarium aut abeunt aut abire videntur, exegeris, quemadmodum Apollodori II, 1; 5. ἀκληρωτὶ δὲ ἔλαχον δι' ὁμιωννυμίαν τὰς Μέμφιδος οἱ ἐκ Τυρίας Κλειτὸς Κλειτήν, Σθένελος Στενέλην, Χρῦσιπιος Χρῦσιπιήν, quibus nullam adpersam video discrepantiam, leve sane et infirmum oxytono esse praesidium consistebere.

Sed quod viri nobis et suadeant et permittant, id feminae recusent et deprecantur. Quarum arbitrio quum non modo domesticarum, verum etiam publicarum rerum imperium plerique putent tradendum, paene verendum erit, ne, si eas illorum potestati subiiciendas dixerimus, tantis nostrae aetatis luminibus offecisse videamur. Iam magistri quidam prisci, inter quos Orum fuisse scimus, nominis feminei ὄξυτόνησιον, etsi barytonum prorsus repudiare non sunt ausi, plurium suffragio certam ratamque habuerunt. Cuius praecepti notitiam nobiscum communicarunt etymologus uterque, quorum dicta, quod alter alterum tum auget tum perpurgat, e regione posita hic expromam.

Etym. Magn. p. 517, 54. sqq. Etym. Gud. p. 325, 35. sqq. Κλειτή· μία τῶν Ἀμαζόνων, ἣτις ἐλθοῦσα εἰς Ἴταλίαν ἦκησε καὶ πόλιν ἔκτισεν, ἣν ἀπ' αὐτῆς Κλειτήν ὀνόμασαν· καὶ ἐβασίλευσε τοῦ τόπου· καὶ αἱ ἀπ' αὐτῆς δεχόμεναι τὴν βασιλείαν Κλειταὶ ὀνομάσθησαν· εὗρον δὲ τὰ ὀνομάσθησαν, οὕτως Ἰλὲν Ἀπολλωνίῳ καὶ σχόλιον, ὅς. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος καὶ ὅτι Κυζίκου γαμητὴ ἦν Μέστιχον ἐπιφέρει, οἷον· Κλειροπος θυγάτηρ Περγασίη, τὴ ἐπὶ Πλόκαμος, τὴν μὲν νέον

τὸ γένος μάντεως· διχῶς δὲ ἔξεστι πατρός· εὖρον δὲ ὁ τόνος· οἱ δὲ πλείους ὄξυ-
αῖχος ἐν αὐτῷ, Κυζίκου γα-
νουσι, καὶ σημαίνει τὴν ἔν-
μετὴ ἣν Μέροπος θυγάτηρ,
δοξον.

Περκώτις, τὸ γένος μάν-
τεως· διχῶς δὲ ὁ τόνος· οἱ
δὲ πλείους ὄξυτονοῦσι σημαί-
νει δὲ καὶ τὴν ἔνδοξον, παρὰ
τὸ κλειτόν.

Etymologo magno, qui dicitur, nonnulla ab altero libro ad-
iecta deesse iam patebit. Quod utrum scriptoris an librario-
rum negligentia acciderit, vix dirimere licebit. Ori nomen
insuper exstare in cod. Parisin. 2638. retulit Bekkerus in
ann. ad Etymol. m. post Gudianum a Sturzio editis p. 921.,
ad quas respexit Ritschel. in comment. de Oro et Orion.
p. 53. Vitia grammaticorum quaedam alii sustulerunt, ut
Schleusnerus in Et. m. ἦν ἀφ' αὐτῆς Κλειτὴν ὀνόμασε
corrigen- dum putavit, quorum posterius Gudian. praebet, prio-
ris loco ὑπ' αὐτῆς exhibet. Neutrum verum crediderim,
si quid autem mutandum est, ἐφ' αὐτῆς, eius rei proprium,
elegerim. Versum deinde Apollonii sanitati restituit anony-
mus ex ipsis poetae Argonauticis I, 976.

Κλειτὴ εὐπλόκαμος, τὴν μὲν νέον ἔξέτι πατρός — .
Gudiani ἄχος Etym. m. removet, germanumque Sturzii exem-
plari subscriptum est. In proximis nec Περκώπη nec Περ-
κώτις, pro quo Περκωτίς certe exspectandum erat, salvum
atque integrum haberi potest. Urbem quidem et Περκώτην
et Περκώπην antiquitus scribi constat, tametsi illud Homero
aliisque recte vindicant interpretes, vid. ad Il. 2, 835. 11,
229. et ad Herodot. V, 117. At minus opus est femineo:
perspicitur enim prava singulorum distinctione totum laborare
locum, quod τὸ γένος μάντεως male assuitur. Haec vero
cum Apollonii scholiastis, quorum ex penu sua hausisse ety-
mologi narrant, ita sunt constituenda: ὅτι Κυζίκου γαμετὴ
ἦν, Μέροπος θυγάτηρ, Περκωσίου τὸ γένος, μάντεως.
Nam quod Parisin. nomini gentili articulum praemittit, et τοῦ
Περκωσίου scribit, id parum vel nihil refert. Sed redeo ad
Clitum Amazona, cuius memoriam raram et paene inauditam

praeter etymologos servarunt Suidas II. p. 327. *Κλειτή· ἐνδοξος· σημαίνει καὶ ὄνομα γυναικός, μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων* ac totidem verbis Phavorin. p. 432, 6. Apud Hesychium vero, quod interpretes minus persentiscunt, II. p. 274. v. *κλείτει*, duobus in unum commixtis, glossae pars, quae nostrum nomen amplexa est, videtur excidisse. Nihil igitur, quod emolumento sit, iam superest. Caeterum *Clita* illa aeque atque urbs ab ea condita omnes alios latet. Quare nihil, quod adiciam, habeo, nisi oxytonum quidem plerumque tenere grammaticos, sed de eo nominis accentu mature dubitatum esse ex ipsorum verbis cognosci. Accedimus ad *Clitam*, Meropis Percossii filiam et Cyzici regis coniugem, quam Apollonius in Argon. I, 976. et bis postea v. 1063. 1069. nominavit. Iam ut primum de tenore quaeramus, cum non minus quam in Amazone cognomine ambiguum fuisse etymologorum observatio indicat. Editores, quantum scio, omnes barytonum adoptarunt, id igitur codicum assensu comprobari admodum erit verisimile. Antiqua autem varietas permanavit ad interpretes graecos, e quibus Paris. ad I, 976. semel certe agnoscit oxytonum. Alios scriptores, quorum multi vel istius terrae fabulas collegerunt, vel Argonautarum iter pertractarunt, ab Apollonio hic illic dissidere scholiasta uterque testantur. Qui quum non re, sed verbis inter se discrepent, Florent. solius dicta, ut totum fabulae argumentum cognoscere et quasi intueri possimus, praemittenda censeo. Ille ergo ad Apoll. Argon. I, 1063. sqq. sic disserit: *Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος νεόγαμον τὸν Κύζικον καὶ ἄπαιδα ἱστορεῖ, Εὐφορίων δὲ ἐν Ἀπολλοδώρῳ μελλόγαμον. Τὴν δὲ Κλείτην οὐ Μέροπος λέγει θυγατέρα, Θρῆσαν δὲ τὴν Πιάσου· οὐδὲ παθεῖν τι ἐπὶ τῷ τοῦ ἀνδρὸς θανάτῳ, ἀπαχθῆναι δὲ οἴκαδε ὑπὸ τοῦ πατρὸς. Εὐάνθης δὲ ἐν τοῖς Μυθικοῖς συμφωνεῖ τῷ Ἀπολλωνίῳ. Περὶ δὲ τῆς Κλείτης φησὶ Δηίλοχος ὑπὸ λυπῆς τελευτῆσαι. Ἱστορεῖ δὲ Ἀπολλώνιος ἄτεκνον τὸν Κύζικον ἀρηρῆσθαι. Εὐάνθης δὲ, ἐσχηκέναι φησὶ παῖδα ὁμώνυμον ἑαυτῷ. Εὐάνθης δὲ καὶ Δηίλοχος ἱστοροῦσιν, ὅτι ἀπήγατο ἡ Κλείτη, καὶ ὅτι ἡ ταύτης κρήνη ἐν Κυζίκῳ. Parisinus scholiasta nihilo differt, nisi quod *Διίτοχον*, quae*

eius est consuetudo, scribit, et in singulis singula quaedam aliter eloquitur. Commune autem utrique mendum quum Wellaueri tum Schaeferi diligentiam effugisse miror. *Clita* enim ab Euphorione in Apollodoro non *Thressa*, sed *Larissa*, Piaso nata, est dicta, de quo Parthenius in Erot. XXVIII. nos facit certiores, exorsus ab hisce: *Διάφορος δὲ ἱστορεῖται περὶ Κυζίκου τοῦ Αἰνέου· οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ἔφασαν ἀρμυσάμενον Λάρισσαν τὴν Πιάσου κτέ.* Unde Apollonii scholiis medicinam esse petendam Meinekius de Euphorion. p. 60. nuper admonuit, et dudum ante eum in idem inciderat Galeus ad Parthenii fabulam all. Nec Suidas modo, quem sponsorem Meinekius et Passovius in ann. crit. ad Parthen. p. 72. excitant, in nomine consentit, sed Strabo etiam idem litteris consignavit XIII, 3. §. 4. p. 621. apud Casaubon. Eius verba, quod, quo mortis genere raro et exquisito Piasus fuerit sublatus, accurate explanant, integra apponam: *Ἐν δὲ τῇ Φρικωνίδι Λαρίσση τετιμῆσθαι λέγεται Πιάσος, ὃν φασιν, ἀρχοντα Πελασγῶν, ἐρασθῆναι τῆς θυγατρὸς Λαρίσσης· βιασάμενον δ' αὐτὴν τίσαι τῆς ὑβρεως δίπην. Κύψαντα γὰρ εἰς πίθον οἴνου καταμαθοῦσαν, τῶν σκελῶν ἐξᾶραι, καὶ καθεῖναι αὐτὸν εἰς πίθον.* Piasii fabulam ad agri fertilitatem pertinere censet Mueller. de Orchomen. p. 126. Parthenius, qui variorum narrationes complexus est, nomen effert barytonum, Conon narrat. XLI., Apollonium secutus, idem acuit. Atque haec quidem de *Clita*, Meropis filia et Cyzici uxore, ex veterum fide congerere licuit. In quibus etsi accentum fluctuare videmus, plerisque tamen barytonum satisfecit. Unde auctoritas eorum, qui secus statuunt, si non evertitur, certe infringitur. Apollodorus enim, cuius verba supra protuli, regulae tenui fundamento impositae parum prodest. Magis etiam nostram et communem causam adiuvat Theocriti epigramma XVIII, 2.

Ὁ μικρὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσση.

Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ κηπέγραψε Κλείτασ.

Ad quae nihil usquam discrepantiae enotatum reperio, quam versus in anthol. Palat. VII, nr. 663. Leonidae dantur, vid. Jacobs. ad anth. Pal. III. p. 387. Accentus autem

pravitas, grammaticorum magis arbitrio debita, quam scriptorum usu confirmata, ex Apollodori bibliotheca et Cononis opusculo in vulgares mythographorum nostrorum libros transiit, ut in Klopferi lexic. mytholog. I. p. 529. Errorem vero, si quis est, ortum suspicere e nomine cognato *Κλειτώ*, quod ut alia huius terminationis, exempli caussa *Ἐρατώ*, *Κλωθώ*, *Ἀργτώ*, necessario acuitur, cf. Arcad. de acc. p. 116, 1. Illud apud ipsum Quintum reperitur in posthom. XI, 69.

*Εὐρύπυλος δὲ μενεπτόλεμος βάλε φαίδιμον Ἴελλον,
τόν ῥα παρὰ λίμνη Γυγαίη γείνατο μήτηρ
Κλειτώ καλλιπάρης.* — — —

Utcunque vero de illorum accentu iudicare libuerit: nam eius anastrophe lex et consuetudo postulant, eam vero admitti vetuerunt singuli quidam arbitri, certe adiectiva multa etymi tenorem sibi recte servare non sine idoneis caussis demonstrare studui in excurs. XI. ad Homeri Il. p. 19. sqq. neque istis fidem derogant vel Goettling. in doctr. acc. p. 314. sq. vel Lobeckius in paralipom. p. 456. sq. Male ergo relictum est Quinto infra VIII, 291.

*ἔνθα Νεοπτόλεμος τηλέκλειτον Περιμήδεα
δάμναθ', ὃς οἰκί' ἔναιε παρὰ Σμινθηῖον ἄλσος.*

Sicut enim Quintus semper acuit *ἀγκλειτός* et *περικλειτός*, quorum exempla quaedam et illic dedi, et omnia atque singula hic comprehendam, si quidem prius conspicitur I, 35. VI, 181. 188. 527. VII, 232. 677. X, 213. XI, 87., posterior III, 231. 305. VI, 508. VII, 694., neque aliter profert *ἀγκλυτός* IV, 457. et *περικλυτός* II, 378. III, 299. V, 368. VI, 390. VII, 210. VIII, 478. IX, 186. 226. X, 125. XII, 310. XIII, 210. XIV, 107., ita *τηλεκλειτόν* horum ad normam oxytonum habendum esse certum puto. Atque hic iterum admirabilis est Rhodomanni doctrina, qui, quum metro labante *τηλέκλυτον* adesset, verò congruenter proponebat *τηλεκλειτόν*. Eum vero alii illius errore, quem subesse opinabantur, suae sapientiae posthabito cum poetae damno temere deseruerunt.

Multa Achaeorum strage facta Neoptolemus tandem adversus Eurypyllum tendit. Hic sibi obvium affatus eo de pugna

studet deterrere, quod omnium adversariorum evaserit victor VIII, 140. sqq.

οὐ γὰρ τίς μ' ὑπάλυξεν ἐν ἀργαλέῃ ὑσμίνῃ·
ἀλλὰ μοι ὅσοι ἐναντα λιλαιόμενοι μαχέσασθαι
δεῦρο κίον, πάντεσσι φόνον στονόεντ' ἐφέηκα
ἀργαλέως· πάντων δὲ παρὰ Ξάνθοιο ῥέεθρα
ὄστ' ἄ τε σάρκας τε κύνες διὰ πάντ' ἐδάσαντο.

Colloquium Eurypylum inter et Neoptolemum habitum haud dissimile est iis, quae Homerus principibus ad pugnandum congressis tribuere solet, velut Diomedis et Glauco II. 6, 122. sqq., Achilli et Aeneae 20, 177. sqq. Horum plura in suam utilitatem convertit Quintus. Sed primo versui accentum pronomini male detractum adieci. Quod deinde Eurypylus gloriatur se omnibus, qui cum eo manus conserere ausi fuerint, caedem lugubrem immisisse, id saepius legitur in posthomerico, vid. V, 185. XIII, 359. Extremis putidam impendit diligentiam Pauwius, dum ὄστ' ἄ τε, ut τε σάρκας spondeum efficiant, vel coniungendum arbitratur, vel ὄστ' ἄ μὲν aut ὄστ' δὴ est emendaturus. Fallitur egregie: ex altero enim, quod epico sermone adversatur, nihil percipimus fructus, alteri particularum obstat concinnitas et quasi coagmentatio. Neque a syllaba producta periculi quidquam metuendum est; versum enim recte beneque procedere Homeri docent exempla, quae noster ante oculos habuit, vid. Od. 9, 293.

ἔγκατ' ἄ τε σάρκας τε καὶ ὄστ' ἄ μιν ἐλόντα.

Ib. 11, 219.

οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὄστ' ἄ ἴνες ἔχουσι. —

add. Hermann. ad Orph. p. 714. Haud meliore successu πᾶς, quia ter repetitur, molestum habet et scholasticum appellat idem. Urgere etsi nolim novissima verba ex manifesta Homeri imitatione ducta esse a nostro, vid. II. 18, 511.

ἢ δὲ διαπραθέειν ἢ ἀνδρα πάντα δάσασθαι,
22, 120. cll. 23, 21. Od. 18, 87. 22, 476., ipsa tamen illa nominis repetitio immane Eurypyli robur, cui nemo poterat resistere, admodum auget. Eadem vi πᾶς alibi instructum eaque de causa semel atque iterum repetitum videmus, cf. I, 33. sq.

III, 638. sq. V, 147. X, 398. sq. Neque ignorat eum usum Homerus, apud quem de nimia Achillis superbia et arrogantia in Iliad. 1, 287. sqq. Agamemno stomachabundus conqueritur hisce :

ἀλλ' ὄδ' ἀνήρ' ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
πᾶσι δὲ σημαίνει, ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι οἴω.

Neoptolemus ad Eurypyli quaestiones respondens et sui ipsius stirpem et equorum genus edit. Atque horum quidem velocitatem praedicat VIII, 156. sq.

οἳ τε καὶ ἀτρώγετον πέλαγος διὰ ποσσὶ θέουσι
ἀκρονύχων ψαύοντες, ἴσον δ' ἀνέμοισι φέρονται.

Homerici quiddam redolent ultima, apud quem Rhesi equi II. 10, 437. θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι dicuntur. Quae paullo ante leguntur, ea Tychsenius demum cum Esecorial. primo in unum conflavit; priores habent ἀκρ' ὀνύχων ψαύοντες. Quae quum latinus interpres reddat: „*extremas vix ungulas tingentes*,” sua nobis venditat, nec graeca satis accurate respicit. Merito igitur Pauwius haeret, verbisque illis subiicit: „Quid hoc? An elliptice scriptum pro κατ' ἄκρα ὀνύχων ψαύοντες, id est, *summis vel extremis modo ungulis tangentes maris superficiem?* Dubito, an id Graeca ferant; interpres autem dicit, quod ferre sine dubio non possunt: quare locus est suspectus. Pro ψαύοντες scribendum videtur vel δεύοντες, vel βάπτοντες, vel aliquid simile, quod *tingendi* notionem habet.“ Nec Tychsenii compositum tollit difficultatem. Intelligitur enim equos non extremas atligisse ungulas, sed ungulis extremis maris superficiem. Quocumque igitur te vertas, nihil, quod expediat, ex ista verbi compositione poterit elici. Pauwii autem iudicio fidem addunt alia, quae de praestabili vel equorum vel hominum celeritate referuntur. Argumento sunt Erichthonii pulli, Borea geniti, quorum praeco Homerus exstitit in II. 20, 225. sqq.

αἱ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πόλους.
αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῆεν ἐπὶ ξείδωρον ἄρουραν,
ἀκρον ἐπ' ἀνδερῶν καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων.

ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
ἄκρον ἐπὶ ῥηγιμνος ἀλὸς πολιοῖο θέεσκον.

Nec minore pernecitate Euphemus, Neptuni et Europae filius, qui inter Iasonis erat socios, inclaruit, vid. Apollon. Arg. I, 182. sqq.

κείνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
οἴδατος, οὐδὲ θοοὺς βᾶπτειν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροισ
ἴχνησι τεγγόμενος διερεῖ πεφορητο κελύθῳ.

Eum ducem sectatur Maximus περὶ καταρχ. v. 412. sqq.

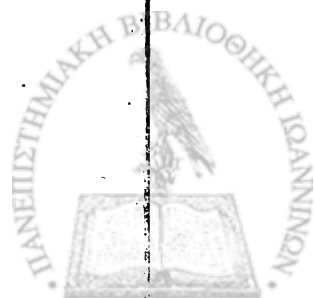
— — — ἐπεὶ μετὰ ποσσὶ διώκων
οὐκ ἐκίχης, οὐδ' εἰ μὲν ἔχοις πόδας Εὐφρήμοιο
Ἐὐρωπιγιάδαο, τὸν ἐν πολυχηεῖ πόντῳ
ᾧκα θέειν ἐνέπουσιν ὁδῷ πεφορημένον ὕγρῃ.

Nolo plura cumulare; ista enim Pauwium prudenter iudicasse satis ostendant. Sed vix assequor, quomodo apti quiddam et idonei facili opera possit restitui. Nam quod Struvius in lexici graeci a Schneidero conditi supplemento p. 10. proposuit:

ἄκρον ὕδωρ ψάροντες — — —
oī et structura incongruens; de qua iure dubitat vir doctus in Stephani thes. ling. gr. VI. p. 6793. b., et nimia licentia obstant. Vocalis autem correpta non Struvio soli, verum aliis pluribus movit suspicionem, quod veteres grammatici ἀκρονυχίαν et ἀκρωνυχίαν, ἀκρόνυχος et ἀκρώνυχος ut origine, ita scriptura differre censent; prioribus enim nomen νύξ, posterioribus ὄνυξ subesse volunt, vid. Sturzii lexic. Xenophont. I. p. 117. Schaefer. ad Apollon. Schol. p. 233. Lobeck. ad Phrynich. p. 708. Itaque non miramur fuisse, qui bellum indicerent brevi vocali, si quando longae sedem temere occupasse videretur, id quod ante Struvium et Schneiderum, qui amico adstipulatur, plures alii fecerunt. Ac profecto pedestris orationis scriptoribus ἀκρώνυχος et ἀκρόνυξ semper erunt concedenda. Vere enim praecipit Lobeckius ad Phrynich. p. 703. sq. haecce: „Sed quoniam semel ex hoc genere specimen compositionis captum est, non praetereundum vide-

tur ne illud quidem, falso nonnullis in *ὕψαγόρας* alpha natura longum poetarum licentia breviatum videri. Qui error fortasse ex eo natus est, quod in *ἀκρωνυχί, χαλκήλατος* et similibus productio nonnunquam cessat. Verum hoc poetarum arbitriis tribuendum est, neque in oratione soluta admittitur, nisi consuetudine et insecitia prave loquentium. Itaque cum aliis Plutarchus adiectivo, quod Quinto reddiderunt, semper *ω* tribuendum putavit, velut in libell. de fortuna Romanor. VII, 260. *τῆς δὲ τύχης ὄξυ τὸ κίνημα καὶ θρασὺ τὸ φρόνημα καὶ μέγανυχον ἢ ἐλπὶς· φθάνουσα δὲ τὴν ἀρετὴν ἐγγὺς ἐστίν, οὐ πτεροῖς ἐλαφρίζουσα κούφοις ἐαυτὴν οὐδὲ ἀκρόνυχον ὑπὲρ σφαιράς τινὸς ἴχνος καθείσα περισφαλῆς καὶ ἀμφίβολος πρόσσειν, εἴτ' ἀπεισιν ἀηδής·* add. ib. 271, 3. et Eumen. vit. XI, 7., ubi de equis loris ab Eumene suspensis agit: *ὥστε τοῖς μὲν ὀπισθίοις σκέλειν ἐπὶ τῆς γῆς ἐρείδασθαι, τοῖς δ' ἐμπροσθίοις ποσὶν ἀκρόνυχους ἐπιψαύειν,* quae cum Quinti dictis propemodum conspirare sua sponte patet. At repugnat vocalis correpta. Eam vero censor, quem Steubenum esse puto, — benignius enim quam verius Iacobsius ad Philostr. imag. 78, 15. illam doctrinam mihi impertivit — in diar. litterar. Ienens. ann. 1822. III, p. 269. sq. studuit vindicare. Congessit ibi vir diligens praeter Quinti versum et brevem Etymolog. magn. observationem, quae p. 173, 57. legitur: *Ἀκρονυχί· ἐπιτόχημα· σημαίνει δὲ τὸ ἐν αὐτῇ τῇ νυκτί· ἄλλοι αὐτοῖς ὄνυξι,* tria anthologiae epigrammata, primum Philippi, secundum Meleagri, postremum poetae incerti, cf. anth. Pal. VI, 103. XII, 126. et Planudeam IV, 258., quorum duo *ἀκρονύχῳ* et *ἀκρονυχῇ* habent, tertium composito haud dispari Pana vocat *αιγόνυχα*. Probare deinde vult syllabam compositionis brevem iis, quorum stirps fuerit *ὄδους*, cuius generis sint *ἀγκυλόδους* et *ἀργιόδους*, nam *ἀργιόδους* perperam obtrusit typheta. Sed illa, quae numerorum commoditas peperit, parum vel nihil valebunt, praesertim quum nulla iis inhaereat ambiguitus, cui *ἀκρόνυχος* est obnoxium. Verum praetermitto ista, quod Lobeckii ubertas et copia illius penuriae et ieiunitati plurimum attulit subsidii. Quae ad Quinti versum explicandum ipse annotavit, nobis tum commemoranda

tum diiudicanda sunt. Nomen igitur, quod alii desiderabant, plane supervacaneum habetur: etenim quum Suidas aliique ἀκρονυχίαν ἀκρόρειαν sive *montium cacumen* significare dicant, et idem bis apud Xenophontem in Anab. Cyri III, 4, 37. sq. et Hellenic. VII, 2, 10. reperiatur, et notio, quae ὄνυχι adsit, prorsus evanuerit, τὰ ἀκρόνυχα poetae nihil nisi τὰ ἄκρα indicare opinatur, proinde ἀκρονύχων ψάυοντες equos *maris superficiem* sive imagine, quae a montium vertice sit petita, adiuncta *terga pelagi attingentes* denotare. At his nemo unquam fidem aut habebit aut habere poterit. Ut enim taceam in altero Xenophontis loco τὰς ἀκρωρείας offerri, et Hellen. IV, 6, 4., ubi prius adest, fuisse nominandum, ἀκρονυχίαν *montis fastigium* esse ex eo demum intelligitur, quod additur ἀκρ. τοῦ ὄρους, minime igitur evanuit propria nominis eius vis ac potestas. Deinde quod nomini vel maxime conveniat, neque in adiectivum neque in maris undas continuo est transferendum. Monti enim apices et summa sua sunt, mare iis caret, neque unquam quisquam ponto dabit unguiculos ab illo prorsus abhorrentes. Denique notissima equorum epitheta, uti ἵπποι μώνυχες, κρατερόνυχες istam interpretationem, qua nihil infelicius et absurdus fingi potest, explodunt. Nec poeta noster ὄνυχας novo aliisque inaudito modo adhibet, vid. I, 199. XIV, 391. 577. Quare nihil erit dubii, quin ἀκρόνυχοι equi potius quam maris undae appellentur; brevi autem vocali liberior poetae sermo, quemadmodum Lobeckius statuit, veniam parabit. Atque etymologi αὐτονυχί i. e. αὐτοῖς ὄνυξι pariter ex poeta aliquo depromptum videbitur. Sed non quadrat genitivus ad id, quod Quintus erat dicturus; reducamus igitur vel primum casum vel adverbium ab etymologo servatum: ἀκρόνυχοι ψάυοντες sive ἀκρονυχι ψάυοντες, nec quidquam aut ad integritatem aut ad elegantiam deesse apparebit. Prius autem praeferrri iubent Plutarchi verba, quorum supra feci mentionem. Pauca, quae illis subiungit Neoptolemus, proxime accedunt ad Homeri exemplar, vid. II, 20, 257. sq. 1, 302. 235.

Dum Neoptolemus et Eurypylus acerrime pugnant, dii alii

Achivo, alii Troiano favent VIII, 194. sqq.

ἄμφο γὰρ μακάρων ἔσαν αἵματος· οἱ δ' ἀπ' Ὀλύμπου...
οἱ μὲν γὰρ κύδαινον Ἀχιλλέος ὄβριμον νῆα,
οἱ δ' αὐτ' Εὐρύπυλον θεοειδέα· τοὶ δ' ἐκάτερθεν
μάραντ', — — — — —.

Manca et imperfecta haec nobis relicta esse, quum, quid Olympii faciant, non adiciatur, acute perspexit Rhodomannus. Unde primo versum adiungendum putat eius fere argumenti:

ἀθάνατοι θεῦντο διχόφρονα θυμὸν ἔχοντες.

Neque illius rationem Brodaeus refellit acumen, quo οἱ δ' ἀπ' Ὀλύμπου idem esse dicit atque τῶν δ' ἀπ' Ὀλύμπου οἱ μὲν — οἱ δέ. Cui quidem sollertiae nec verborum compages nec particula, quae subsequitur, opem ferunt: quin illa eiusmodi sententiam, qualem Rhodomannus requirit, librarium desidia et negligentia resectam esse aperte ostendit. Melius igitur et scitius priori assensum praebuerunt Pauwius et Tychsenius in commentat. de Quint. Smyrn. p. XCVI. Ad rem magis stabiliendam apte provocabimus ad Iliadem homericam, quae deos res humanas ab Olympo inspicientes saepe inducit, quemadmodum, ut unum certe asseram exemplum, Hectorem et Achillem, citato gressu ter circa Troiae muros currentes, dii omnes stupore quasi defixi intuentur II. 22, 166.

ὡς τὸ τρις Πριάμοιο πόλιν πέρι δινηθήτην
καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὄρῳντο.

Quare Rhodomannum acu propemodum tetigisse verum minime negaverim. Exordium vero confirmat et Quinti mos, cuius plures versus ab ipsis immortalibus capiunt initium, vid. I, 649. II, 165. 512. III, 134. IV, 12. 54. 201. V, 76. 267. VI, 63. XI, 98. XII, 543. XIV, 93. et verbum, quo res magnitudine admirabiles continentur. Inde munimentis, quae navibus opposuerant Achivi, dii homerici obstupescunt II. 7, 444.

οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι ἰστεροπητῇ
θεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

Quod autem clausulae inseruerit θυμὸν διχόφρονα, id minus acceperim: caret enim voce, si recte memini, Quinti

carmen, illaque atticis magis quam epicis erit commoda. Haud scio, an multum aberraverim a scopo, si proposuero :

ἀθάνατοι θεῦντο δίχα φρεσὶν ὀρμαίνοντες.

Cui aliqua ex parte praesidio erit Hom. II. 16, 435.

δίχθ' ἀ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὀρμαίνοντι.

Neque ita raro idem in versus exitu reperies, cf. II. 10, 4. 28. Od. 3, 151. 169. 4, 146. 732. 843., denique Quintus eam formam agnoscit VIII, 43.

— πάντες δὲ περὶ στένος ὀρμαίνοντες. —

add. imperfectum I, 437. IX, 238. Caeterum in re lubrica et ancipiti nihil pro certo atque explorato affirmare ausim. Sententiam autem, quam cum Rhodomanno omissam credo, apte cadere ad id, quod diis agendum erat, nemo non videbit. Causa, quae scribas in istum impulerit errorem, in eo erit quaerenda, quod particula γάρ eodem et primi et tertii versus loco iterata effecit, ut medius et inter utrumque interiectus socordius negligeretur.

Eurypylus Achillis hasta a Neoptolemo tandem prostratus cum arbore evulsa comparatur VIII, 204. sqq.

*ἤριπε δ' ἐν τεύχεσσι κατὰ χθονὸς ἤϊτε βλωθρῇ
ἢ πίτυς ἢ ἐλάτη κρουροῦ Βορέαιο βίχφαι
ἐκ ῥιζῶν ἐριπούσα· τόσῃν ἐπὶ κάππεσε γαίαν
Εὐρουπύλοιο δέμας· — — —*

Imago paucis mutatis ab Homero est deprompta. Apud eum enim praeter alia, quae huc revocari possunt, et Asius ab Idomeneo victus et Sarpedon Patrocli fortitudine caesus sicuti arbores a fabris excisae in agro Troiano procubuisse dicuntur II. 13, 389. sqq. 16, 482. sqq.

*ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρυὲς ἤριπεν ἢ ἀχερωῖς
ἢ ἐ πίτυς βλωθρῇ, τήντ' οὐρεσι τέκτονες ἄνδρες
ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι νήϊον εἶναι·
ὡς ὁ πρόσθ' ἴππων καὶ δίφρου κείτο τανυσθεῖς,
βεβρουχῶς, κόνιος δεδραγμένος αίματοέσσης.*

Hemistichium deinde v. 206. ac verbum convenit II. 21, 243., vocalem autem perperam extritam epica dialectus sibi reposcit: ἐκ ῥιζέων ἐριπ., vid. ann. ad II l. l., ubi casu, nescio

quo, huius loci parum memor fui. Neque, ut opinor, verbum instans in duo recte distrahitur, melius una devinciatur comprehensione :

— — — τόσῃν ἐπικάππεσε γαῖαν,

tanto terrae spatio Eurypyli corpus superiniectum est. Certe in simili Achillis ingentis casu decompositum nemo editorum spernendum duxit III, 399.

τοῖος ἄρ' Αἰακίδης δῆϊων ἐπικάππεσε γαίῃ,

a quo non multum abest verbum tum potestate tum coagmentatione illi propinquum XIV, 583.

εὔτε πάρος μέγαλοιο κατ' Ἐγκελάδοιο δαΐφρων
Παλλὰς ἀειραμένη Σικελὴν ἐπικάββαλε νῆσον.

Quarto autem casui et numeri adsunt, et multiplex structura, quam κάππεσε sequitur, eum commendat. Ut enim Homerus cum praepositionibus ἐν vel ἐνὶ dativum committere solet, vid. II, 1, 593. 4, 523. 12, 23. 13, 549. 15, 528. 16, 290. 469. ell. 16, 414. 662. 23, 731., ita quartum casum praepositioni εἰς vel ἐπὶ annexum haud repudiavit Quintus, cf. XIII, 173.

κάππεσε δ' εἰς μέλαν αἷμα καὶ ἄλλων ἔθνεα νεκρῶν·

quorum priora totidem verbis iam leguntur II, 545., porro XIV, 521.

— — — αὐτοῖς ἅμα δούρασι λυγροὶ
κάππεσον εἰς μέγα βένθος· — —

add. III, 279. sq. VII, 591. sq. XI, 194.

— — — αἶψα δ' ἄρ' αὐτὸς
κάππεσεν ἀμφὶ νέκυσ· — — —

Quo de loco interpretes vulgares falsa praecipere crediderim: iis enim νέκυσ singularis esse videtur, unde latinus interpres: „*ille vero statim mortuus iuxta procubuit.*“ Pauwius istam dicendi insolentiam miratus disserit ita: „*circumcirca mortuus*: plane mortuus: nota phrasin. Sed an forte legendum: αἶψα δ' ἄρ' αὐτὸς Κάππεσεν ἀγχι νέκυσ?“ At illud Batavi inventum suo arbitrato pronuntiatum iam alibi notavi. Iam si memineris Achivum quendam media in fuga equum revertentem ab Agenore Troiano tam gravi percuti ictu, ut manus

recisa freno involuta adhaerescat, ipse in terram defluat, quartum numeri pluralis casum esse longe probabilius erit. Ait enim Quintus: „*ipse quidem in caesorum cumulum decidit, manum vero freno implicatam reliquit.* Qua de explicatione eo minus erit dubitandum, quo saepius bello interfecti alii mortuis incidisse traduntur. Exempla iam allata sunt; interpretes autem elusit quartus casus dativo ei rei aptiori substitutus. Illum numeris addicentibus posuit Quintus de Achille III, 177.

ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν, ἀλίγκιος οὔρει μακρῷ.

idque repetitum habes IX, 151. Ne quis autem mihi Thierschii praeceptum obtendat, quo νέκυσσιν unquam apud Homerum in bisyllabum coalescere negavit in gr. gr. §. 191, 26., inspicendus erit Od. 24, 417.

ἐκ δὲ νέκυσσιν οἴκων φόρεον, καὶ θάπτον ἕναστοι.

At restat insuper in posth. VII, 78.

— — — καὶ ἀνέρι πολλαίσι ἐσθλῷ

ἀμφεχύθη μέγα πῆμα, λυγρῷ δ' ἐπὶ κἀππεσεν ὄλβος —

quae quin pariter in unum consentur, nihil impedit. Duo autem versus, quos supra adduxi, recte desinunt in plenam nominis formam, quippe quae, vel dativo tertiae declinationis praeunte vel verbi persona eiusdem generis antea dicta, sit legitima. Atque illius documento sunt II, 225. V, 655. VII, 558. XII, 189. — ἐπὶ πείρασι γαίης, hae crebrius etiam offeruntur, velut V, 537. 649. VI, 335. X, 72. VIII, 466. XII, 176., nostrisque congrua III, 159. VI, 374.

— — — ὁ δ' ἐς πέδον ἤριπε γαίης.

Quapropter idem merito potius videtur Lehrsio in quaestion. ep. p. 261. VIII, 305., ubi nunc fertur:

— ἀλλ' οὔτι φίλην πάλιν ἔδρακεν αἶαν.

Neque aliter iudicaverim de libr. XIV, 580.

καὶ νύ κεν ἐξήλυξε κακὸν μόρον, εἰ μὴ ἄρ' αὐτῷ

ῥήξας αἶαν ἐνερθεν ἐπιπροέηκε κολώνην.

Nulla enim necessitas γαῖαν, cuius primam litteram σ prae-fixum absorpsisse videtur, ab aditu intercludit, neque illo ca-

rent vel XIV, 646.

— — αὐτὸς δ' ἄρα γαῖαν ἐνεργθεν
ῥῆξε Ποσειδάων, ἀνὰ δ' ἔβλυσεν ἄσπετον ὕδωρ.
vel XIII, 397.

εἰ μὴ Τριτογένεια κοτεσσαμένη περὶ θυμῷ
αὐτῷ καὶ Τρώεσσι καὶ ἄστει γαῖαν ἐνεργθεν
θεσπεσίη ἐλέλιξεν ὑπαὶ ποσὶ Λαοκόωντος.

Poetica vero forma αἶα triplici potissimum de causa assumi solet. Primum si syllaba brevis in consonam terminata praemissa legitur, ut I, 346. VII, 68. II, 651.

ἦέ που ἐν μακάρεσσι κατ' Ἠλύσιον πέδον αἴης.

Quo locus leviter corruptus in integrum restituendus est IV, 6.

δῶκε θεοῖς Ἀνέμοισι φέρειν Λυκίης σχεδὸν αἴης.

Corpus enim Glauci in Lyciam deferendum fuisse et sua sponte patet, et Somnus ac Mors Homeri docent, vid. II, 16, 681. sqq. Genus autem dicendi, ut vidimus, plura alia comprobant. Itaque primus, nisi fallor, Gruebenavius, qui medicinam eam per litteras mihi significavit, bene de hoc versu meritus est. Deinde nomen a vocali orditur diphthongo, quae antecedit, correpta, vid. I, 330.

— οὐδέ τι τύμβος ἐφ' ὑμέας ἴξεται αἴης.

II, 562.

ὅς τε καὶ αἱματόεις τραφερὴν ἐπινίσσεται αἶαν.

Add. VIII, 1. IX, 416. XIV, 528. Ad extremum vocali apostropho inserto extrita idem sequi consentaneum est, cf. VIII, 88.

δάμνατο δ' ἄλλοθεν ἄλλον· ἐπέστνε δ' αἶα νέκυσ-
σιν —

XIV, 534.

ἐσκέδασεν διὰ τυτθὰ· περὶ αἴε δ' αἶα καὶ αἰθήρ.

Cuius ad normam revocandus erit VI, 166.

καὶ τότε νύξ ἐπόρουσε, μελαίνετό τ' αἶα καὶ αἰθήρ·
μελαίνετο δ' αἶα καὶ αἰθήρ, add. VIII, 246. IX, 74. XI, 121.
XIII, 244. His quidem limitibus utriusque usum apud Quintum inclusum reperies. Aliis quid placuerit, nescio; Apollonium autem, nisi Αἶα de Colchorum terra proprie dicitur, communem cum Quinto observare legem apparebit inspicienti.

Observ. in Q. Smyrn.

Homeri de more, apud quem singuli heroes sua victoria insolentes gloriantur, Quintus Neoptolemum Eurypyli caede exsultantem in medium producit VIII, 211. sqq.

*Εὐρύπυλ', ἡ ποῦ ἔφης Δαναῶν νέας ἡδὲ καὶ αὐτοὺς
δηώσειν, καὶ πάντας οἰζυρῶς ἀπολέσειν
ἡμέας· ἀλλὰ σοὶ οὔτι θεοὶ τελέεσκον ἐέλδωρ,
ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ σ' ἐδάμασσε, καὶ ἀκάματόν περ ἔοντα,
πατρὸς ἐμοῖο μέγ' ἔγχος, ὅπερ βροτὸς οὔτις ἄλυξεν
ἡμῖν ἄντα μολῶν, οὐδ' εἰ παγγάλλεος ἦεν.*

Horum primus ei est simillimus, quo Hectōr Patroclum moribundum irridet II. 16, 830.

Πάτροκλ', ἡ ποῦ ἔφηςθα πόλιν κεραιζέμεν ἀμῆν,
add. 3, 43. 15, 245. Ex quibus intelligimus, particulas male concretas a se invicem esse separandas. Postea qui sequitur versus exitus, is Quinto admodum frequens est; quemadmodum Telephus, Herculis et Astyochoae filius, quod illius prolem indigne perire fuerit nefas, anxia cervae sollicitudine servatus altusque dicitur VI, 142.

— — — — οὐ γὰρ ἐφίξει
ἔχγονον Ἡρακλῆος οἰζυρῶς ἀπολέσθαι.
cf. ib. 299. IX, 21. X, 44. XIV, 159. 613. Ut autem Neoptolemus Eurypylum se et naves et omnes Achivos superaturum sperasse narrat, similiter funestam suis perniciem ab Aiace timet Menelaus V, 417.

*ὅς τάχα νῆας ἐνισπρήσει, πτανέει δὲ καὶ ἡμᾶς
πάντας ἐνὶ κλισίῃσι κοτεσσάμενος περὶ τευχέων.* —
ubi pronominis vocalis perperam extrita ex epici sermonis lege revocanda est, vid. I, 580. V, 148. VI, 23. VII, 68. XII, 209. Si quis autem bisyllabo minorem statuere velit fidem, ei Homeri carmina demonstrabunt contrarium, vid. II. 8, 211. 13, 114. 20, 135. Od. 4, 178. 452. 652. 6, 297. 9, 43. 251. 545. et 2, 330. nostro fere congrua:

— — — — καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσει.
Eandem labeculam genitivo adpersam videmus I, 411.

δυσμένεσιν μάρνασθαι ὑπὲρ τεκίων τε καὶ ἡμῶν,

quam poeta ipse deterget, iadis proprii tenacissimus, vid. I, 576. III, 117. IV, 26. VIII, 17. IX, 537. Apoll. Arg. II, 152.

Ea vero animi pietate, qua principes aetatis heroicae et sua et hostium consilia ad deorum numen ac potestatem referunt, Neoptolemus Eurypyli coeptis deos obstitisse testatur. Nec minus Troes coniuncta fortissimi cuiusque opera a navium munimentis repulsi deorum voluntate spe excidisse dicuntur VII, 482.

— τοῖς δ' οὔτι θεοὶ τελέεσκον ἐέλδωρ.

Sed Calchas, Ulixem aŭgurium a diis oblatum callide perspexisse ratus, deos Achaeorum desiderium iam ad finem esse perducturos affirmat XII, 54.

ἤδη γὰρ Δαναοῖσι θεοὶ τέλεουσιν ἐέλδωρ.

Add. XIII, 527.

Eurypylum, etsi ingenti fuerit robore, hasta tamen paterna a se domitum oppressumque esse vere praedicat Neoptolemus, clausula usus, quam in versus principio de Tityo, velocibus Apollinis sagittis interempto, legimus III, 394.

οἶος ὑπερφιάλος Τιτυὸς πέσεν, ὅππότε Αἰγῶ
ἐρχομένην Πυθῶδε βιάζετο, καὶ ἐχολωθεῖς,
ἀνάματόν περ ἰόντα, θοῶς ὑπεδάμνατ' Ἀπόλλων
λαιψηροῖς βελέεσσιν, — — —

Quibus manifesta interlucet Homeri imitatio, expressa ex Od. 11, 580. sq.

Αἰγῶ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
Πυθῶδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπήος.

Duplex autem adverbii accentus, de quo breviter disputat Goettlingius doctr. acc. p. 357. iam ex veterum sententia excusatur, neque homericum in Quintum transfundere opus erit, vid. Eustath. p. 1700, 18. τὸ δὲ πυθῶδε ἀντὶ τοῦ εἰς πυθῶ. ἢ διαφορεῖται. πυθῶν τε λεγομένη καὶ κλινομένη πυθῶνος καὶ πυθῶ, ὡς ἡ σαπφῶ. Deinde, num pronominis genitivus possessivo sit melior, dubitare licet:

πατρὸς ἐμεῖο μέγ' ἔγχος, — — —

velut Zenodotus aliique scribere maluerunt in Hom. II. 18, 335.

τεύχεα καὶ κέραλην μεγαθύμου σεῖο φονῆος.

eiecto altero σοῖο φ., atque in similibus egerunt similiter, vid. ad Il. 24, 486. Neque alio modo Neoptolemus Deidamiae matris luctum mitigare studet apud Quintum posthom. VII, 288.

θάρσει, μῆτερ ἐμεῖο, κακὴν δ' ἀποπέμπεο φήμην.

Verum enim vero quod illic et numeri poscunt, et gravitas quaedam compellantis suadet, id tum a prioribus Homeri locis sobrio Aristarchi aliorumque intelligentium iudicio abhorret, tum nostris infestum incommodumque est habendum, praesertim quum genitivi plures non possint non displicere, et Quintus ista simpliciter pronuntiare soleat. Argumento erunt VIII, 154.

ἵπποι θ', οἱ φορέουσιν, ἐμοῦ πατρὸς ἀντιθέοιο,

III, 208. VII, 225. Extremum denique hemistichium iterum ex homericis manavit fontibus; Aeneam enim de Achille item existimantem facit Il. 20, 102.

— — — — οὐ με μάλα ῥέα
νικήσει, οὐδ' εἰ παγγάλκεος εὐχεται εἶναι.

Illi autem tres alios adiunctos e Vindob. libris Schowius profert:

*εἰ παγγάλκεος ἦεν καὶ εἰ στήθεσσιν ἦτορ
ἔσκε σιδήρεον, ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέφενγεν πότμον
χερσὶν ὑφ' ἡμετέρας καὶ αἰχμῆς κῆρα μέλαιναν. —*

dum anuotat: „ex margine hos versus homericos in textum venisse arbitrator.“ At lacinias quidem et pannos Homeri in istis inesse apparet, integros poetae versus repraesentari nego. Quapropter etsi facili negotio metro iusto et aequabili adstringi possent, ab inutili tamen labore abstinere satius duxerim. Adiecti enim sunt, ut opinor, a versificatore aliquo imperito, qui, nostri loquacitate parum contentus, quum Quinto tum Homero indigna sua ex officina procuderit.

Menalca a Neoptolemo caeso Medontis patris opes bonaque alienos inter se divisisse heredes scriptum reliquit Quintus VIII, 295. sqq.

*ὄν τέκετ' Ἰφιδάνασσα παρὰ ζάθεον πόδα Κίλλης
τεχνήεντι Μέδοντι, δαήμονι τεκτοσυνάων.*

ἀλλ' ὁ μὲν οἴκοι ἔμιμνε φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ·
 παιδὸς δ' οὐκ ἀπόνητο· πόνον δέ οἱ ἔργα τε πάντα
 χηρωσταὶ μετόπισθεν ἀποφθιμένοι δάσαντο.

Medontem ab artis peritia nomen tulisse alii testificantur: ita faber Troianus, qui Paridi in Graeciam traiecturo naves construxerat, II. 5, 60. *Harmonides* appellatur, scutorum artifex, cui ingentem clypeum Ajax maior debebat, II. 7, 220. *Tychius*, Pyliorum aurifex Od. 3, 425. *Laerces*, sphaerae eximiae fabricator Phaeacius, quem iam supra attuli, Od. 8, 373. *Polybus*. Illius igitur Medontis, filio orbat, bona ad heredes genere quidem propinquos, nec vero suae stirpis pervenerunt. Durum ac triste id visum esse veteribus discimus iam ab Homero Phaenopem Troianum, cuius duos filios, Xanthum et Thoona, obruncat Diomedes, iisdem propemodum verbis deplorante II. 5, 156. sqq.

— — πατέρι δὲ γόνον καὶ κήδεα λυγρὰ
 λείπ', ἐπεὶ οὐ ζώοντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
 δέξατο· χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.

Propius etiam attingunt nostra Hesiodia theog. 606. sq.

— ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο
 χηρωσταί· — — — —

Ad quae Quintum respexisse crediderim; nomen autem χηρωσταὺς et veteres saepe illustrarunt, et recentiores nonnihil operae ei tribuerunt, vid. Steph. thes. gr. ling. VIII, 10598. d. Iam quod priores illi communi nomine κτῆσιν complectuntur, Quinto erunt πόνος τε καὶ ἔργα. Fabri igitur laborem et opera heredes partitos esse narrat. Atque de his quidem omnia plana ac manifesta esse existimaverim. Ut enim alios omittam, ἔργον et ἔργα quum epicis plerisque tum Quinto de cuiusque generis operibus fuerunt usitata. Saepissime quidem ita vocantur res bello gestae, ut III, 447. IV, 146. IX, 60. XIV, 132., accuratius eae describuntur vel adiectivo vel proprio apposito, sicut Ἀρήϊα I, 403., δῆϊα VII, 266., ἔργα μόθοιο sive πολέμοιο II, 166. V, 136. VI, 18. VII, 174. XIII, 321. Eo quoque pertinet singularis XII, 343.

— — — — ἐπεὶ πολὺ λώϊον ἄνδρες
 ἔργον ἐποίχονται, ὅπότ' εἰσορόωσιν ἄνακτες.

Vulgo enim ἔργω ἐπ. et ἀνακτας perperam legi in mant. observ. ad Quint. posth. p. 245. dixi, multaque eorum, quae hic sunt expromenda, coniecturae meae fidem poterunt addere. Alibi ἔργον et ἔργα de opere quocunque sive rustico sive alio, quo homines funguntur, sunt accipienda, velut VI, 4.

τοὶ δ' εἰς ἔργα τρέποντο βροτοὶ ῥεῖα φθινύθοντες·
ubi die illucescente mortales sua quisque opera obire perhibentur, add. I, 464. V, 47. VIII, 490. IX, 530. Hinc saepius ad diurnos rusticorum labores referuntur, vid. II, 184. III, 377. V, 59. Nec minus eo indicantur servarum munia, sicut VI, 155.

ἄλλαι δ' αὐτ' ἀπάνευθεν ἔσαν κλειτοῦ θαλάμοιο,
ἔργα τιτυσοόμεναι, ὅποσα δμωῆσιν ἔοικεν.

Unde ea breviter nuncupantur δούλια ἔργα, cf. III, 568. XIII, 547. Certis vero hominum generibus sua quasi et propria sunt opera, proinde horum ἔργα ea potissimum, quae ab illis tractantur, declarare credibile est. Hinc ἔργα γυναικῶν lanificium rerumque domesticarum curam significant; ut I, 652. Transfunditur deinde nomen ad id, quod labore efficitur, itaque mulierum ἔργα vestes artificiose textas indicant VII, 683.

φάρεά τ' εὐποίητα, γυναικῶν κάλλιμα ἔργα.

Similiter eo nomine artis instrumenta scite fabricata, quae in nympharum antro erant reposita, comprehenduntur VI, 482.

ἴστοί τ' ἠλάκαται τε, καὶ ἄλλ' ὅσα τεχνήεντα

ἔργα πέλει θνητοῖσι, — — —.

Hinc equus ligneus Minerva magistra ab Epeo fabricatus vel huius opus vel sine ullo additamento crebro nominatur ἔργον, cf. XII, 83. 112. 155. 244. 248. 433. 443. XIV, 88. Quibus efficitur Medontis ἔργα opera ab eo affabre facta, quae in heredum possessionem venerint, designari. Verum enim vero minus assequor, quid sit πόνος. Nam pari quidem iure bellum aliaque eius generis, quibus quis exercetur, sic appellabuntur, quemadmodum illud Quinto tritum receptumque est, vid. III, 118. VII, 96. VIII, 114. XI, 76. 356. ac numerum pluralem V, 251., neque alii operi simili erit ineptum, ut agricolae labori XI, 212.

ἀμφ' ἄροτρον πονέων τε πόνον, τρομέων τ' ἐπὶ βουσί —.

Tum ad omnes omnino vitae difficultates atque aerumnas hominibus subeundas traducitur, velut XII, 293. sqq., in quibus *πόνος* ea, quae singulis quibusque ad laudem et gloriam ententibus perferenda et superanda sunt, significat. Denique *πόνος*, re pro persona assumpta, is, qui alicui vincendus est, dicitur, aut opera, qua quid ad exitum perducitur. Alterum de Penthesilea, sine ullo paene labore ab Achille domanda, legitur I, 572.

*ἦδεεν, ὡς Ἀχιλλῆϊ, καὶ ἰφθίμη περ εὐῶσα,
ῥηίδιος πόνος ἔσσεθ', ὅπως ἴρηκι πέλεια.*

Alterum eodem libro medico oculorum aciem aegroto reparanti datur v. 78.

*ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀλαοῖσιν ὑπ' ὄμμασι πολλὰ μογήσας,
ἰμείρων ἰδέειν ἱερὸν φάος ἢ θανέεσθαι,
ἢ πόνῳ ἰητῆρος ἀμύμονος ἢ ἐθεοῖο
ὄμματ' ἀπαγλύσαντος ἴδη φάος ἠριγενείης.*

Sed nullum horum in nostra cadit. Rem autem familiarem et opes labore partas tragici quidem interdum eo denotarunt nomine, epicorum sermonem isti potestati intercedere liquet. Quocunque igitur nos vertamus, omnis iaceat sollertia necesse est, nisi mendum subesse statuerimus. Iam quum Medon in patria suisque aedibus relictus esse feratur, haud scio, an leni mutatione provisum fuerit Quinto, eaque de causa emendaverim:

— — — *δόμον δέ οἱ ἔργα τε πάντα
χηρωσταὶ μετόπισθεν ἀποφθιμένοιο δάσαντο.*

Heredes enim Medontis et domum et omnia, quae moveri poterant, diviserunt. Modo quidem paululum diverso, sed non ita dissimili *κειμήλια* et *δόμος* sibi opponuntur XIII, 9.

*καὶ ῥά οἱ ἐν μεγάρῳ κειμήλια καὶ δόμος αὐτὸς
φαίνεται κινυμένοισιν ἰοικότα.* — —

Praeterea nomen *ἴρηξ*, cuius testimonium e Quinti libris supra produxi, bis redit, XII, 12.

ἴρηξ σεῦε πέλειαν. — — —
et IV, 196.

— — — *οἱ δ' ἀπὸ νόσσης
καρπαλίμως οἴμησαν, ἰοικότες ἰρήνεσσιν.*

Cui, si meliorum grammaticorum iudicio stare voluerimus, spiri-

tum lenem praefigamus oportebit, vid. ann. meam ad Hom. II. 13, 819.

De Troibus et Achivis mutuam sibi inferentibus caedem poeta exponit VII, 324. sqq.

ἄλλος δ' ἄλλῳ τεύχε μῶρον· κελάρουντο δὲ Κῆρες
καὶ Μόρος· ἄλγινόεσσα δ' Ἔρις μέγα μαιμώωσα
ἤϋσεν μάλα μακρόν· Ἄρης δὲ οἱ ἀντεβόησε
σμερδαλέον, Τρώεσσι δ' ἐνέπνευσεν μέγα θάρσος,
Ἄργείοισι δὲ φύζαν· — — —

Congeruntur hic dii bello et pugna gaudentes Κῆρες, Μόρος, Ἔρις et Ἄρης, Troianis amicus, Achivis hostilis. E quibus priores duo saepe transferuntur ad ipsam mortem sive interitum, quo quis occumbit, etsi fatalem necessitatem plerumque habent adiunctam. Ac de illis quidem, ex Homeri carminibus satis notis, dicere nihil attinet, μῶρον autem fatum sive mortem eo destinatum significare plurima Quinti ostendunt exempla. Sic de Paride fati instantis nescio habemus X, 94.

νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἐφράσσαθ' ἐὼν μῶρον· —

et eadem ib., 329. de Oenona, priore Paridis coniuge, sunt obvia. Neque ab hisce differunt ὑπὲρ μῶρον, quae Homero praeeunte noster frequentavit, velut VII, 429.

— ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπὲρ μῶρον αἴψα δαμέντες
κεισόμεθ' ἐν Τροίῃ, τεκέων ἐκάς ἤδὲ γυναικῶν.

Hinc de Troiae excidio fatali, quod ne dii quidem remove-
re possunt, μῶρον et αἴσαν in unum collata videmus XIV, 97. sqq.

ἀλλ' οὐ μὰν ὑπὲρ αἴσαν, ζειλόμενοί περ, ἀμύνειν
ἔσθενον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ὑπὲρ μῶρον οὐδὲ Κρονίων
ῥηϊδίως δύνατ' αἴσαν ἀπωσέμεν, ὅς περὶ πάντων
ἄθανάτων γένος ἐστὶ, Διὸς δ' ἐκ πάντα τελείται.

Iam quum extremum omnium mortalium fatum sit mors, nomina illa ei soli apta esse sequitur. Quod si fit, aut eadem sibi invicem connexa rem magis illustrant, aut μῶρος simplex idem fere valet ac θάνατος. Illius generis sunt ea, quibus arma a militum corporibus mortem lugubrem ac fatum immite arcere dicuntur XI, 344.

βαλλόμεναι κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες, αἵ τ' ἀλεγεινὸν
αἰζῶν ῥύοντο μῶρον καὶ ἀμείλιχον αἴσαν.

His propemodum congruunt, de Paride quae traduntur X, 261.

— — — ἐπεὶ ῥά οἱ αἴσιμον ἦεν
Οἰνώνης ὑπὸ χερσὶ μὀρον καὶ κῆρας ἀλύξαι.

Mortis autem personam solum fatum quasi induit I, 253.,
ubi de Penthesilea Achillis hasta projecta agitur:

— — — τῆς δ' ἄψα πάντα
λύσε μὀρος· — — —

VI, 630.

— — ὀδύνη δ' ἐμίγη μὀρος, ἔφθιτο δ' ἀνήρ.

XI, 107.

— ὄτραλαί δὲ ποτὶ μὀρόν εἰσὶ κέλευθοι. —

add. IX, 194. et XI, 414., in quibus Mars divino numine
praesto est Aeneae, et eius tela in Achaeorum dirigit pernici-
ciem, quod poeta persequitur hisce:

εἰστήκει δὲ οἱ ἄγχι, δέμας κεκαλυμμένος ὄρφνη,
δεινὸς Ἄρης, καὶ πάντα κατιθύνεσκε βέλεμνα
ἢ μὀρον ἢ δέος αἰνὸν ἐπ' Ἀργείοισι φέροντα.

Denique idem convenit Argivis ex infesto maris tumultu aegre
elapsis XIV, 627.

— παῦροι δὲ φύγον μὀρον, οὓς τ' ἐσάωσεν
ἢ θεὸς ἢ δαιμόν τις ἐπιρρόθος· — —

Neque in eos modo, qui vel pereunt, vel mortem effugiunt,
cadit, sed vita etiam defuncti fato succubuisse perhibentur,
velut adolescentem peregre profectum occidisse communis ho-
minum fama nuntiat XIII, 538.

ὡς δ' ὀπόθ' αἰζηοῖο μετ' ἀλλοδαποῖσιν ἐόντος
λαοὶ φημίξωσι μὀρον, — — —

aut Scylaceus Lycius, solus in patriam reversus, matronis
popularibus maritorum filiorumque fortunam ex eo percunctan-
tibus omnium horum interitum refert X, 155. sqq.

— — τὸν δ' ἄστεος ἄγχι γυναῖκες
ἀγρόμεναι τεκέων σφετέρων ὑπερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
εἴρονθ', ὃς δ' ἄρα τῆσι μὀρον κατέλεξεν ἀπάντων.

Cuius sententiae fundus auctorque Homerus est factus, vid.
II, 6, 238. sqq. In superioribus autem accentus vocis ἀλλο-

δαποῖσιν, quae in omnibus προπαραροξυτόνως ferebatur, in paenultima erat collocandus, vid. I, 433. II, 40.

Iam horum singulis non minus quam iis, quibus μόρος αἰνός, ἀργαλέος, δεινός, κακός, στυγερός similiterque appellatur, mortis potestatem adhaerere patet. At quum ea fato constituta iudicetur, vix hominis erit, letum eiusmodi aliis parare. Ad haec accedit, quod et Μόρος deus proxime insequitur, et iam antecedente versu adfuit:

— — τὸν δ' ἀργαλέην κίχε μοῖρα.

Hisce impulsus causis de vulgari lectionis sinceritate dubitare coepi, idemque, quod, ut postea animadverti, iam Pauvius suasit, mihi venit in mentem:

ἄλλος δ' ἄλλω τεύχε φόνον. — —

Nam altera eius coniectura, qua Μόρος aspernatus in versu proximo Φόνος reponi iubet, vel propterea, quod ea prosopoeia, si reliqua spectas nomina, parum commoda potest censerī, a nobis erit repudianda. Priori autem aptae atque eleganti insuper opem ferunt alia, velut I, 307.

ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλοισι φόνον καὶ κῆρ' ἐτίθεντο.

IV, 77.

δὴ τότε ἀνέγρετο λαὸς ἐϋσθενέων Ἀργείων
πορφύρων Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρ' ἀτίδηλον.

In quibus alterum altero et explicatur et defenditur. Neo minus prodest nostrae rationi verbum, ad mutuum hostium caedem aliquoties traductum, vid. VI, 642. VIII, 108. XI, 121.

ἄλλος δ' ἄλλον ἔπεφνε. — — —

Sicut autem ἄλλος ἄλλον consociare amat Quintus, item ἄλλοθεν ἄλλος, nemini fere epicorum incognitum, ei fuit in deliciis, vid. Bonitium in horreo Zimmermanni l. all. p. 1235. Atque hic quidem posteriorum septem librorum testimonia illic enotavit, praeter VIII, 337. forte fortuna neglectum, in septem vero prioribus idem reperimus I, 395. 398. 425. 794. II, 558. III, 275. 294. 663. V, 83. 408. 438. 556. VI, 202. 258. VII, 542. 711. Sed iniuria, ut puto, in suspicionem adduxit XIII, 54.

οἷ ῥα τότε ἀμφ' αὐτῆσι κατήϊον ἄλλοθεν ἄλλοι.

Nam quod sermo sit de Achaeorum ducibus, ex eodem equo per easdem fores descendantibus, substituendum esse arbitratur: ἄλλος ἐπ' ἄλλω sive *alius post alium*. At potuit quidem sic scribere Quintus, et firmiora, quam quibus vir doctus nititur, in promptu erant praesidia, vid. I, 465. III, 360. IV, 523. VI, 438., at non debuit. Argumento est Theocritus, qui Iasonis socios ex eadem nave perque easdem scalas, verum ab utraque parte, in qua remigum erant transtra ac sedilia, facit descendentes Idyll. XXII, 30. sq.

ἐνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἔξ
τοίγων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.

Eodem modo non omnes omnino principes, ligneo equo inclusi, uno quasi in angulo fuerunt absconditi, diversa igitur ex parte degressi recte perhibentur: alius enim alia ex latebra prodiit. Haud inscite ergo Quinti verba latinus interpres reddidit: „*qui tunc per illas descendebant, alius aliunde.*“

Non ita multo post; nisi Iovis fulmina prohibuissent, Minerva et Mars conseruissent manus. Hoc enim in Neoptolemum invasuro illa subito desilit ex Olympo, quod poeta magnifice exornavit VIII, 342. sqq.

— — — — — εἰ μὴ Ἀθήνη
ἐκποθεν Οὐλύμπιο θόρεν ποτὶ δάσκιον Ἰδην·
ἔτρεμε δὲ χθὼν διὰ καὶ ἠγήεντα ῥέεθρα
Ξανθοῦ· τόσσον ἔδεισε· δέος δ' ἀμφρέκλασε θυμὸν
Νυμφῶων· φοβέοντο δ' ὑπὲρ Πριάμοιο πόλης.

Alia in sequentibus partim luxata partim mutilata bene restituit Tychsenius. Illis vero, quae adscripsi, abstinuit, sive nihil vitiosi superesse ratus, sive consilii inopia deterritus. At nec vulgata pro sanis habeo, nec Rhodomanni aut Pauwii explicandi emendandive pericula mihi quidem arrident. Quod ut aliis etiam patefaciam, poetae verba accuratius inspiciamus. Ait ille: „*Pallade ex Olympo in frondosam Idam improviso delapsa et terra divina et Xanthi sonora fluenta intremuerunt; tantum timuit.*“ Sed id fieri nequit, quod nulla est comparatio, nec, quantum alius quispiam timuerit, narratum legitur. Idcirco Rhodomannus verba interiecta cum Minerva statuit copulanda et pro ἔδεισε proposuit: ἔθυσσε i. e. tanta

irruit vi. Pauwius contra receptum tutatur sic disputans: „In Aldina nullus ad versum hunc asteriscus, sed ad duos versus sequentes, qui in illa Rhodomanni et hac nostra etiam habentur. Legi potest:

ἔτρεμε δὲ χθῶν δία, καὶ ἠχήμεντα ῥέεθρα
 Ξανθοῦ τόσσον ἔδεισε, δέος τ' ἀμφέκλασε θυμὸν
 Νυμφάων. — — — — —

Quantum intremuit terra, tantum expavit Xanthus: ὅσσον ἔτρεμε, τόσσον ἔδεισε. postponendum subaudire iubet proponendum. Et hoc non ineptum certe. *τρέμειν* de fluvio minus apte dicitur: nam in unda vel citius vel tardius procedente qui tremor, ubi motus semper tremore maior? Sic sane *ἔδεισε* melius convenit fluvio, quia generalius dicit, quod de omnibus dici potest. Attende; hic opus est iudicio, quo tamen non polluit Quintus. Quare si cum Rhodomanno legere velis: *τόσσον ἔθυσσε· δέος δ' ἀμφέκλασε θ. Ν.*, per me licet: sic satis bona est lectio; neque alia noto, ut eam impugnem, sed ut in vulgata minorem esse difficultatem, quam sibi persuasit Rhodomannus, ostendam.“ At primum vix praetermitti poterat comparandi particula, qua neglecta nemo ad id perveniet, quod animo informavit Pauwius. Deinde *ἔτρεμε Ξανθοῦ ῥέεθρα* temere iudicat inepta, oratione enim pro poetarum more dilatata fluvii deus ipse significatur, Xanthum autem, ut Troiae deum tutelarem, subito Minervae adventu merito intremuisse nemo negabit. Nec vero inscite verba ista ad Minervam adicienda censuit Rhodomannus, causam enim, qua perculsa terra et Xanthus trepidaverint, et Nymphae animo fuerint fracto, requiri satis apertum est. Sed quod vir sagacissimus suasit, id et Palladi iam praesenti minus expedit, et nullo alio fundamento innixum videbitur absonum. Equidem: *τόσσον ἔθυσσε* i. e. *tantum vociferata est*, reponendum duxerim. Nam belli clamores, quibus hostibus incutiant terrorem, ab ultima inde antiquitate repetiti ne nostris quidem temporibus obmutuerunt. Minerva vero Martem in Neoptolemum iam irruentem eo avertisse et ad singulare certamen ineundum provocasse veri simillimum est. Eius autem rei alia expromere testimonia vix erit opus, vide tamen, sis, XII, 177.,

ubi deorum congressu paria fere efficiuntur, add. II, 512. III, 37. VIII, 325. sq. At ne quis obiiciat tantum clamorem deae sapientissimae esse indecorum, et Quinti nonnulla isti opinioni adversari, et Homerum eam prorsus refellere addo. Is enim Iunonem pariter atque Minervam inducit vociferantes; adi II. 5, 784. sqq. 20, 48. sqq.

ὄρωτο δ' Ἐρις κρατερῆ, λαοσσόος· αὐτὲ δ' Ἀθήνη,
σταῖσ' ὅτε μὲν παρὰ ταρρὸν ὄρυκτὴν τείχεος ἐκτός,
ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν ἀΰτει.

Respondet autem illic ab altera parte idem Mavors.

Troianis in urbem repulsis acerrimum ad muros oritur proelium, nec multum abest, quin Achivi muris ac portis fortiter perruptis Ilio potiantur. At Ganymedes, summum urbis paternae discrimen ab Olympo intuitus, Iovem supplex rogat, ut Troiae suorumque exitium, si fato sit decretum, in aliud certe tempus velit differre VIII, 427. sqq.

καὶ νῦν κε δὴ ῥήξαντο πύλας καὶ τείχεα Τροίης
Ἄργεῖοι, μάλα γὰρ σφιν ἀάσπετον ἔπλετο κάρτος,
εἰ μὴ ἄρ' αἰψ' ἐβόησεν ἀγακλειτὸς Γανυμήδης,
οὐρανοῦ ἐκκατιδῶν· μάλα γὰρ περιδείδιε πάτρη.

At in postremo horum sine dubio praepositionem priorem, a verbo instante secretam, cum nomine praecedente committamus melius:

οὐρανοῦ ἐκκατιδῶν·

i. e. *e coelo despicens*. Scio quidem similia unius verbi ambitu non ita raro contineri in homericis, sed ibi quoque recentiores atque intelligentiores separant alteram, velut μάχης ἐκνοστήσαντις vel certe μάχης ἐκνοστήσ. Arcto cognationis vinculo cum nostro tenetur II. 19, 351.

οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος. —

Quae vulgares pariter scribebant: οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο, vid. excurs. ad II. XIV. §. 2. p. 58. sq. Deinde Tychsenius, auctore nescio quo, casum secundum mutavit tertio, cuius nullam idoneam excogitare possum rationem. Utrumque enim verbum admittere latet neminem, vid. Passov. lexic. II. 1.

p. 566. Si quid autem aliter instituendum erat, dativus itidem est reducendus XII, 202.

τῶν δὲ περιδδείσασα κλυτὴ Θέμις, εὔτε νόημα
ἄλλο διὰ νεφύων. — — — —

sicut illum habes II, 500.

δείδιε δ' Ἥριγένεια φίλον περὶ παιδὶ καὶ αὐτῇ —

At nulla opus est mutatione; Homeri enim usus suadet potius, ut πάτρης postliminii iure in suam revertatur sedem.

Quibus postea Ganymedes Iovem compellat v. 431.

Ζεῦ πάτερ, εἰ ἐτεόν γε τεῆς ἕξ εἰμι γενέθλης,
in iis ἕξιμι olim coniunctum scite in duo distraxit Tychsenius, cf. excursum ad Hom. II. IX. §. 3. p. 12. Sed pravo accentu instruxit verbum; oportet enim eius tenor inclinetur, velut in Hom. Od. 13, 130.

Φαίηκες, τοίπερ τοι ἐμῆς ἕξ εἰσι γενέθλης.

PARTICULA SEPTIMA.

Iis, quae ad priores octo Quinti libros adhuc eram commentatus, nondum ad finem perductis, Lipsia primum fama ad me pervenit, Arminium Roechlyn, virum industrium ac solerem, actorum societatis graecae volumini secundo emendationes et annotationes in eundem poetam esse inserturum, mox et libri pars prior a bibliopola est tradita, et auctor ipse pro sua in me humanitate commentationem praeclaram dono misit. Quod si prius mihi aut innotuisset aut contigisset, totum hoc consilium me vel abiecturum vel alio certe modo exsecuturum fuisse ingenue profiteor. Itaque quod unum iam relictum videbam, elegantes illas coniecturas, quae ad sex posteriores libros pertinent, si qua erit opportunitas, respiciam, utrique communia resecabo, totamque rem ita instituam, ut legentium et satietati occurram et provideam desiderio. Verum priores octo libros nunc quidem non attingam; sed, si quae erunt, de quibus aliter fuerit visum, ea vel appendici, septem observationum particulis adiiciendo, vel praefationi reservabo. Quod quidem coeptum neque alium quemquam nec virum egregium, cui Quintus plurima et eximia debet, improbaturum esse paene speraverim. At multo tardius, quam volebam, ad ea, quae animo agitabam, licuit accedere. Obiecta enim est negotiorum turba, qua omnes omnino, qui in eodem mecum versantur gradu, singulis curriculi scholastici annis exeuntibus in hac nostra terra obruuntur. Quae rerum moles tum infirma collegarum valetudine, tum iuvenum ex hac nostra bonarum litterarum velut palaestra discessum in academiam meditantium multitudine, tum aliis quibusdam, quae tacere quam eloqui praestat,

mirum in modum aucta effecit, ut spisse et aegre ad Quinti curam possem reverti. Neque nunc quidem in eo solo omnem defigere licet cogitationem, multa enim alia studium animumque sibi expetunt, meque tenent districtum. Sed experiar iam, ut aiunt, fortunam audacibus adiutricem, omnibusque aliis impedimentis aut superatis aut remotis ad ea, quae perficienda restant, alacri tendam gressu, praesertim quum accurata Kocchlyis doctrina laborem valde imminutum onusque mihi impositum magnopere allevatum esse bene intelligam.

Exordio igitur libri noni Antenor, rerum ab Argivis gestarum magnitudine perterritus, Iovem implorat, ut pro sua in Troas voluntate turbulētissima illa tempestate ab urbe reiecta et Achillis filio, quem quis sit ignorat, represso otium et tranquillitatem concedat. In his quoque poeta sequitur Hōmerum, de Diomedis robore ac virtute in II. 6, 96. sqq. similiter iudicantem. Antenor autem de adversa suorum fortuna exponit IX, 14. sqq.

λαοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ θειγενέος Πριάμοιο
πολλοὶ ἀποφθινύθουσι, κακοῦ δ' οὐ γίνετ' ἐρωή,
ἀλλὰ φόβος τε καὶ οἶτος ἐπὶ πλέον αἰὲν ἀέξει.

Belli fluctus nondum compositos Homeri Iliadi debet Quintus; etenim bis illa 16, 302. 17, 761.

— — πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.

Quo sponsore litteram verbo detractam inseramus. Neque isti inopiae veniam parabunt alia, ut II, 425.

ἔσθλά τε καὶ κλυτὰ ἔργα, τὰ τ' ἀνδράσι γίνετ' ὄνειαρ.
aut XII, 2.

— — πολέμου δ' οὐ γίνετο τέκμωρ.

Nam medicinam, etsi incredibilis librariorum socordia sexcenties repugnat, alia plura dubio liberant exempla, vid. V, 263.

— — μέγα γὰρ κράτος ἀνδράσι μῦθος

γίνεται εὐφροσύνησι μεμιγμένος. — —
add. ib. 431. 575. 593. II, 598. IV, 69., quibus, quod versus singulos ordiuntur, plus inest ponderis. Nec bisyllabo alia fuit forma, vid. I, 474.

— — — οὐτ' ἀλεγεινή

γίνετ' ἀναγκαίη καὶ θηλυτέρησι μάχεσθαι.

X, 71. Praesenti imperfectum congruere admodum verisimile erit, nec discrepant I, 486. III, 716.

— — μέλαινα δὲ γίγνεται τέφρη.

Quibus id refutatur, quod e libr. XII, 2. paullo ante enotavimus. Illud autem insuper reddatur oportet IX, 520.

οἶδα γάρ, ὡς στρεπτός νόος ἀνδράσι γίγνεται ἐσθλοῖς, de cuius diversitate adi Tychsen. commentat. p. 103. et Koechl. emend. p. 235. Ex participio duplici γιγνόμενος et γεινόμενος, illud libr. III, 622., ubi quae sibi acciderint Thetis enarrat, aptum erit et idoneum, hoc vero iis, quae generatim dicuntur, velut XI, 275.

— — οὐ γάρ τι μετατρέπεται νόος αἰνός
κείνης, ὄντινα πρῶτον ἐπ' ἀνδράσι γεινομένοισιν,
ἀνδράσιν ἢ πολλέσσιν ἐπικλώσεται ἀφύκτω
νήματι.

Unde idem reposuerim III, 756.

— — — — οὔνεα' ἄρα σφιν
θείσφατα γιγνομένοισι Χάους ἱεροῖο θύγατρος
Μοῖραι ἐπεκλώσαντο, καὶ ἀθανάτοισ περ ἰοῦσι,
πρῶτα Ποσειδάωνι δαμήμεναι.

Sentire nobiscum Homeri usum ac sermonem ostendunt plurima, vid. II. 10, 71. 20, 128. 24, 210. Od. 4, 208. 7, 198.

Mox Troes et Achivi induciis factis pugna occisos comburunt IX, 34. sqq.

οὔνεα δὴ Πριάμοιο βίη κήρυκα Μεινοίτην
εἰς Ἀγαμέμνονα πέμψε καὶ ἄλλους πάντας Ἀχαιοῦς,
λισσόμενος νέκυνας πυρὶ καίμεν· οἱ δ' ἐπίθοντο
αἰδόμενοι κταμένους· οὐ γάρ σφισι μῆνις ὀπήθει.
ἦμος δὲ φθιμένοισι πυρὰς ἐκάμοντο θαμειᾶς,
δὴ ῥα τότε Ἀργεῖοι μὲν ἐπὶ κλισίᾳ ἀφίζοντο.

Apud Homerum praeco Idaeus, cui Priamus rex idem mandatum dederat, in Agamemnonis proficiscitur castra II. 7, 381. sqq. Neque Achaeorum imperator illis deest precibus, sed benigne respondet v. 408. sqq.

ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατακαίμεν οὔτι μεγάρω·
οὐ γάρ τις φεῖδ' ὀ νεκῶν κατατεθνηότων
γίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μελλισσόμεν ὄκα.

Observ. in Q. Smyrn.

Haec igitur Quinto sunt obversata tum hic tum I, 809.

οὐ γὰρ ἐπὶ φθιμένοισι πέλει κότος, ἀλλ' ἔλεινοὶ
δῆϊοι οὐκέτ' ἔοντες, ἐπήν ἀπὸ θυμὸς ὄληται.

Quae si accurate inspexeris, prioribus non minus convenire tempus praesens videbis, proinde legendum erit: οὐ γὰρ σφισι μῆνης ὀπηδεῖ. Id autem loco communi, quo quid statuendum sit in universum disseritur, Homerus aequae ac noster agnoscunt, vid. II, 5, 216. 17, 251. 24, 368. Od. 7, 165. 181. 8, 237. 9, 271. Quint. I, 738. 752. XIV, 189. 429. Imperfectum vero rei praeteritae, cuius sit mentio, conducere Homerus ostendit II, 2, 184.

κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει.

Add. Od. 19, 398. h. in Merc. 209. Quint. IX, 64. XI, 78.

166. Versu deinde praecedente Rhodomannus et Brodaeus πυρὶ καίμεν pro verbo suspecto περικαίμεν acute restituerunt. Neque inepta Dausquei disputatione refelluntur, mortuos enim πυρὶ sive ἐν πυρὶ absumi consequens est. Neutrum horum Homerus ignorat, vid. II, 7, 429. 432.

ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.

et praepositionem omissam II, 20, 316. 21, 375.

μηδ' ὀπότ' ἂν Τροίη μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται.

Quinto nihil fere dicitur crebrius, conf. I, 17. 368. II, 8.

108. V, 389. VII, 427. IX, 455. X, 382. XII, 445. 568.

XIII, 316. , praepositio adiecta cernitur IV, 18.

τοὺς μὲν ἀκηγεμένους, τὸν δ' ἐν πυρὶ δρωθέντα.
XIII, 471 sq.

πᾶσα δ' ἄρ' ἢ τὸ πάροιθε πανόλβιος ἐν πυρὶ Τροίη
καίεται — — — — —

ib., 487.

πόρθεον Ἴλιον αἰπύ· τὸ δ' ἐν πυρὶ καίετο πολλῶ.

Quae quum toties iterentur, remedium adhibendum putaverim XIII, 82., ubi Achivi e Tenedo insula reversi Priami urbem bello caedeque plenam et incendio iam traditam adeunt, quod bisce poeta persequitur:

πᾶν δ' εὖρον πτολίεθρον ἐνίπλειον πολέμοιο
καὶ νεκύων· πάντη δὲ πέρι στονόεντα μέλαθρα
καίόμεν' ἀργαλέως· μέγα δὲ φρεσὶν ἰαίνοντο.

Melius enim aedes lugubres igni cremari dicentur, quam circumcirca flagrare. Sed redeo ad superiora, in quibus versus proximus merito, ut opinor, suspicionem movit Pauwio, ea de re ita praecipienti: „non satisfacit *καίοντο*: nam *ador-nare* rogos non erat satis, sed illos *accendere* et *comburare* erat necesse, neque ad naves et urbem redire debebant post rogos igne consumtos. Nihil apertius et sepulturae ratio id exiget certo.“ Inde emendandum esse censet: *πυράς καίοντο θαμειάς*, quae ad Homeri normam scripsit poeta, nam ille. in II. 1, 52. ait:

— αὐτὸ δὲ πυράν νεκρῶν καίοντο θαμειαί.

Sed dicat aliquis, et medium et imperfectum a tota loci sententia abhorrere: si quidem illud non rogam alicui accensum, sed flammis ardentem indicet, hoc vero rem praesentem, necdum perfectam, describat, nec Troas et Achaeos, dum rogi exstructi dellagrarent, ad sua aut castra aut moenia redire debuisset. Plerumque quidem *καίετο* et *καίοντο* ita poni minime negaverim, vid. V, 640. VIII, 463. X, 468. 478. XII, 199. 503. XIII, 432. 487. Quartum igitur casum ad id, quod requiritur, parum apte cadere intelligitur, melius ei congruet primus, Homero auctore reducendus:

ἤμος δὲ φθιμένοισι πυράν καίοντο θαμειαί,

postquam rogi crebri mortuis i. e. in mortuorum gratiam aggesti comburebantur. Quod ab iis, quae ex Homer. II. 7, 429. sqq. supra attuli, non ita multum recedit, sepultura mortuorum ommissa. Ut autem Quintus ea in re Homeri vestigia secutus videtur, ita activi imperfectum dicitur similiter X, 3.

— — καίον γὰρ ἀποκταμένους ἐνὶ χάρμῃ.

add. IX, 33. III, 714., ubi venti adspirantes Achillis rogam in cineres vertunt. Medium respicere fere quartum casum alia plura demonstrant, sicut Paris et Oenona flammis accensis iam iam absumpti X, 477. sq.

— • — — οἱ δ' ἐνὶ μέσῳ

πυρκαϊῆν καίοντο λολασμένοι ἠριγενείης.

In quibus tenoris pravitas doctorum aciem sefellit: *πυρκαϊῆν*

enim oxytonum esse constat, vid. II. 7, 428. 431. Quint. posthom. I, 789. 795. III, 723. V, 609. 654. VII, 155. 163.

Neoptolemus Achillem patrem nec filium nec semet ipsum patrem adspexisse conqueritur IX, 55.

νῦν δ' οὐτ' ἄρ' σὺ γ' ἐσείδες ἐὼν τέκος, οὐδέ σ' ἐγὼ περ
εἶδον ζῶν ἐόντα, λιλαιόμενός περ ἰδέσθαι.

Haec quomodo ferri et explicari possint, dixi p. 120. At secus videtur Koechlyi, pro more poetae in emendat. p. 230. reposcenti:

νῦν δ' οὐτ' ἄρ' σὺ γ' ἐσείδες ἐὼν τέκος, οὐτε σ' ἐγὼ γε—
Alteram enim particulam ineptam, alteram intolerabilem existimat. Cui quidem dabo, vero ac germano ἐγὼ γε e versu proximo περ facile potuisse substitui, sed οὐδέ non continuo damnaverim. Nam Achilles Neoptolemum puerum conspexerat, Neoptolemo nulla patris fuit memoria, unde comode dicere potuit: „nec tu filium tuum vidisti, nedum ego te.“ Quo clarius patefiat desiderium patris in filii animo excitatum. Cognata hisce sunt Diomedis dicta in Homeri II. 4, 374 sq.

ὡς φασαν, οἳ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἐγὼ γε
ἦντήσ', οὐδέ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.

Troiani Argivos multo strepitu urbis moenia subeuntes expavescent, donec Deiphobus trepidantes militum animos erigit adhortando IX, 78. sqq.

— — — — — κανάχιζε δὲ τεύχεα φωτῶν
κινυμένων· ἄμοτος δὲ κονίσσαλος ὤρτο ποδοῖιν.
καὶ τότε ἄρ' ἦε θεῶν τις ὑπὸ φρένας ἔμβαλε θάρσος
Δηϊφόβῳ, καὶ θῆκε μάλ' ἄτρομον, ἦε καὶ αὐτὸν
θυμὸς ἐποτρύνεσκε ποτὶ κλόνον, ὅφρ' ἀπὸ πάτρης
δυσμενέων ἀλεγεινὸν ὑπ' ἐγχει λαὸν ὀλέσση·
θαρσαλέον δ' ἄρα μῦθον ἐνὶ Τρώεσσιν ἔειπεν·

Nomini κονίσσαλος unam sibilam sufficere p. 144. observavi, nec minus suspectus est ἄμοτος κονίσσαλος, tametsi latinus interpretes nihil fraudis subesse putavit; reddit enim graeca: „ingensque pulvis pedibus excitatur.“ Verum enim vero ἄμοτον merum adverbium esse Homero atque epicis scimus, vid. Passov. lexic. p. 112, b. Atque ille quidem ei iungere solet

participia, ut *μεμῶς* et *κεχολωμένος*, conf. II, 4, 440. 5, 518. 13, 40. 80. 22, 36. 23, 567., verborum exempla proponunt II, 19, 300. Od. 6, 83. 17, 520. Id ipsum transit ad Quintum, unde III, 36.

— — — — — *ἐκ δέ.οί ὄσσων*
πῦρ ἄμοτον μάρμαιρε· ποσὶν δ' ὑπεκίνυτο γαῖα·
 et VIII, 349.

σμερδαλέοι δὲ δράκοντες ἀπ' ἀσπίδος ἀκαμάτοιο
πῦρ ἄμοτον πνείεσκον· — . — — —
 iterum male cepit interpretēs, quem erroris coarguunt II, 454. 640. III, 133. V, 321. VI, 287. VIII, 40. IX, 145. XI, 208. Quorum multitudo efficiet, ut tritum usitatumque illic revocemus et *ἄμοτον δὲ κ. ὦ. π.* scribamus. Praeterea Koechlys in emendat. p. 230. iis, quae ad II, 6, 439. annotavi, permotus v. 81. genitivum *αὐτοῦ* potiore censet, equidem casum quartum omnium consensu tutum nolim expellere. Etenim Deiphobus vel dei cuiusdam beneficio robore instructus, vel motu libero ac suo ad pugnandum impulsus dicitur. Dei ergo auxilio et favori principis ipsius virtutem, qua incensus in aciem est progressus, licebit opponere. Eam vero rationem et Hom. II, 15, 43. et alia eiusdem plura confirmant, vid. Damm. lex. hom. p. 544, a. b. Neque ab his dissentiant recentiores, velut Iaso Medeae de eius patria percontanti respondet apud Apollon. Argon. III, 1083. sq.

εἰ δέ τοι ἡμετέρην ἐξίδμεναι εὐάδε πάτρην,
ἔξερέω· μάλα γάρ κε καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
 Add. IV, 244. Quint. posth. VIII, 172. 417. IX, 28. X, 441. sq. Alter casus possessivi provinciam in se recipit XIII, 277.

ὅς μοι ἔην μάλα πολλὰ, τὰ τ' ἔλδετο θυμὸς ἐμεῖο.
 Neque aptus videtur tertius ib. 306.

— — — — — *οὐκέτ' ἄρ' αὐτῷ*
ἐλπωρὴν ἔχε θυμὸς ἰδεῖν εὐτειχέα πάτρην.
 Sermo est de Aenea, qui, urbem incensam, bona direpta, matronas denique cum liberis vi abstractas conspicatus, de patriae salute desperat, et fugae capit consilium. Obiiciuntur igitur mala extrinsecus illata Aeneae ipsius timori. Quam ob causam *αὐτοῦ* e nomine *θυμὸς* aptum praefendum

duxerim. Postea quae de Deiphobo hostium exercitui stragem meditante leguntur addita, ea nuper in disceptationem vocavit Koechlys p. 230. sq. Iure autem suo Rhodomanni interpretationem: „*ut a patria (repulsas) saevas hostium copias hasta neci daret*“, vituperat. Abest enim a Quinti verbis et *repellendi* notio, neque apparet, cur hostes interficiendi antea fuerint reprimendi. Itaque collatis iis, quae de Neoptolemo et Graecis VII, 144. et 526. sqq. exponuntur, leni profecto mutatione corrigit:

— — — — — ὄφρ' ἀπὸ πάτρης
 δυσμενέων ἀλεγεινὸν ὑπ' ἔγχρῃ λαὸν ἐλάσσει.

His et *πάτρην*, quae vox sola urbem aegre possit significare, melius congruere putat, et alia similia profert, sicut VII, 514. sq.

οὐκ ἂν δὴ με βέλεσσι νεῶν ἀποταρβήσαντα
 ἤλασατ', εἰ μὴ τεῖχος ἐμὴν ἀπέρουκεν ὀμοκλήν.
 VIII, 33. sq.

— — — — — φόρεον δέ μιν ἄμβροτοι ἵπποι,
 τοὺς οἱ ἐελδόμενω νηῶν ἀπολαὸν ἐλάσσει
 ὄπασεν Ἀυτομέδων.

Neque hisce finitima desunt, sic Eurypylus Achivorum exercitum in naves compellit VI, 515.

ἀντίκα κάλλιπε λαὸν, ὅσον κατὰ νῆας ἔλασσειν.

Itaque locus bene et scienter constitutus videtur. At vero cum Deiphobo vulgo connexa ad hostes licet referre, quoposito nulla opus est emendatione. Voluit enim ille Troianorum dux Achivos non modo ab urbe patria, quam adoriebantur, repellere, verum occidione occidere. Id quidem eo erit probabilius, quo minorem fructum Troes ex hostium fuga erant percepturi, illos enim mox redituros fuisse sua sponte iutelligitur. Quare poetae verba rectius fortasse vertes: *ut infestum hostium exercitum procul a patria neci daret ense*. Hoc enim modo omnia plena erunt et perfecta. Nemo autem nescit, mortem procul a patria subeundam gravem atque invisam fuisse veteribus. Ut homerica silentio praeteream, Quinti quaedam commemorasse satis erit, vid. V, 447.

— — ἐπεὶ νύ σε τῆλ' ἀπὸ πατρὸς
οἰωνοὶ τε κύνες τε δεδουπότα δαρδιάψουσιν.

Add. VIII, 100. V, 542. Verum obiici poterit, quod Koechlyi venit in mentem, Troianis in urbem inclusis et obsidione pressis, Deiphobum nihil aliud in animum potuisse inducere, nisi ut patriam e praesenti rerum discrimine eriperet et hostes ab ea repelleret. Insolito autem ardore inflammatum ac dei quasi numine accensum summa quaeque et expetere potuisse et revera expetiisse profecto concedendum erit.

Troes armis instructi hostibus obviam eunt ac signa conferunt IX, 125. sqq.

ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πάντες ἐν ἔντεσι θωρήχθησαν,
ἄστεος ἐξεχόντο μέγ' ἰέμενοι πολέμοιο
λευγαλέου· ταχέεσσι δ' ἐφ' ἱππήεσσιν ὄρουσαν
ἱππῆες· πεζοῖσι δ' ἐπέχραον ἔθνεα φωτῶν·
ἄρμασι δ' ἄρμαθ' ἵκοντο καταντίον· ἔβραχε δὲ χθῶν
ἐς μόθον ἐσουμένον· ἐπαύτεε δ' οἷσιν ἕκαστος
κεκλόμενος· τοὶ δ' αἶψα συνήϊον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
τεύχε' ἐπεσμαράγησε· μίη δ' ἐκάτερθεν ἀύτη
λευγαλή· — — — —

Pleraque quae hic delitescunt, vulnera aliorum sollertia et detecta et sanata sunt, unum, quod praetermissum crediderim, brevi complectar. Singula militum genera enumerando poeta equites instituisse equitibus, peditum cohortes peditibus fuisse obiectas, currus occurrisse curribus testatur. Quorum alterum, cuius verba haec sint: πεζοῖσι ἐπέχραον ἔθνεα φωτῶν, inconcinniter dictum esse Rhodomannus sensit, dum vertit: „in pedites vero impressionem fecerunt agmina virum pedestrium.“ Sed nihilei usmodi subest, quod ἔθνεα φωτῶν non militum catervas, verum hominum gentes sive stirpes nostro indicant. Unde Memno Priamo refert, se in itinere innumerabiles obiisse populos II, 124.

καὶ τὰ μὲν ὡς ἀγόρευε, καὶ ὡς ἶδεν ἔθνεα φωτῶν
μυρία· — — — —

nec repugnant istis V, 403. XI, 331. obviam. Iam φῶτας viros bello spectatos interdum appellari et lexica docent et

Homerus comprobat. Hinc *τεύχεα φωτῶν* ab eo petita, vid. II. 16, 566. 23, 15. sive *έντεα φ.* posthomericā Quinti offerunt aliquoties, ut VII, 682. VIII, 47. 55. 270. IX, 78. 138. Sed ea ipsa *έθνεα φωτῶν* non solos pedites comprehendere indicio sunt. Itaque, ut equites equitibus, currus curribus obstant, sic aliud magis definitum requiri apparet. Emenda-
verim ergo

— — — *πεζόδοισι δ' επέχραον έθνεα πεζῶν.*
Eo certe Homerus delectatur, vid. II. 11, 724.

— — — *οἱ μείναμεν Ἡῶ διαν
ίππηες Πυλίων, τὰ δ' επέρρεεν έθνεα πεζῶν.*
Add. 4, 274. 23, 133. et Od. 17, 436.

— *πλήτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων.*
Clamor ab exercitu utroque editus cur v. 132. *μίη* dicatur, nemo perspiciat. Commodè proinde suadet Koechlys in emend. p. 231. *μίγη δ' έν. άύτή.* Sed occupavit id Struvius in progr. I. p. 12., forma insolenti *μίη* permotus, neque eam ferendam esse iam pridem dixi, vid. Glasewald. coniect. p. 17. Correxī ibi duos alios Quinti versus eo nomine depravatos, quos, quum libellus ille fere evanuerit, hic apponam. Etenim legendum est VII, 163.

πυρκαϊήν άμα πᾶσι μίαν (editt. *μίην*) *περινηήσαντες,*
et XI, 361., ubi Ulixis socii testudine clypeorum facta in muros enituntur, reque exposita poeta addit:

— — — *μίη δ' άπαν ήρμοσεν άρμη,*
opus erit dativo *μιή-άρμη,* quem Rhodomannus olim propa-
gato *μιή-όρμη* erat subiecturus, nisi quod pravus appictus
est tenor, a Tychsenio religiose servatus. Utrumque suo as-
sensu dignum existimavit Struvius in progr. II. p. 6. sq.
Tertium denique locum, qui Aeneae celebrat pietatem, qua
impulsus, omnibus aliis posthabitis, patrem solum ac filium
Troiae flammis et excidio subduxisse fertur XIII, 348.

*τῶν πάντων προβέβουλεν εὐὸν πατέρ' ήδὲ καὶ υἷα
νύξ δὲ μίη μιν έφηνε καὶ υἷέα πατρὶ γέροντι
ήπιον εκπάγλωσ καὶ άμεμφέα παιδὶ τοκῆα.*
idem vir doctus ex editionibus priscis feliciter restituit; cum
illis enim scribatur oportet:

νύξ δὲ μί' ἤμιν ἔφηγε κτέ. — —

Immerito in suspicionem haec adduxit Rhodomannus, cui perperam credidit Tychsenius. Sed iam redeo ad librum ponum, cuius proxima sunt haecce:

— — τὰ δὲ πολλὰ θοῶς ποτέοντο βέλεμνα
βαλλόμεν' ἀμφοτέρωθεν· ὑπ' ἔγχεϊ δ' ἀσπίδες ἀνδρῶν
θεινόμεναι κτυπέεσπον ἀάσχετον· αἱ δ' ὑπ' ἀκόντων
καὶ ξιφίων· — — — —

Male autem ἔγχεϊ respondere opposita sagaciter animadvertit Koechlys in emend. p. 231. Cum eo igitur reponamus ἔγχεσι, quibus poeta ipse adest VI, 357.

οἱ μὲν ἔτ' ἀσπαίροντες ὑπ' ἔγχεσιν, οἱ δ' ἐφύπερθε
πίπτοντες· — — — —

VIII, 274.

— — — — περὶ δ' ἔκτυπον ἔντεα φωτῶν
θεινόμεναι ξιφίεσσι καὶ ἔγχεσιν καὶ βελέεσσιν·

XI, 495. Verum Rhodomannus iam interpretando adumbravit: „scutaque virum (alia) hastis percussa fragorem dant ingentem, alia pilis et gladiis.“

Deiphobum Achivorum aciei ferocius instantem verbis deterrere studet Neoptolemus IX, 248 sqq.

Πριαμίδη, τί νυ τόσσον ἐπ' Ἀργείοισι μέμνηνας
χειροτέροις, οἷ σεῖο περιτρομέοντες ὁμοκλήν
φεύγον ἐπεσσυμένοιο, σὺ δ' ἤλπεο πολλὸν ἄριστος
ἔμμεναι; ἀλλὰ σοι εἶπερ ὑπὸ κραδίῃ μένος ἐστίν,
ἡμετέρης πείρησαι ἀνὰ κλόνον ἀσχέτου αἰχμῆς.

In horum altero et tertio sustuli interpuncta, quod Achaeorum imbecilliores Deiphobi irruentis minas refugisse consentaneum est, nec Rhodomannus, singula scitius complexus, rei veritatem praetervidit. Postea, qua de inconstantia in mant. observ. ad Quint. p. 245. dixi, ἔλπεο nostri sermo efflagitat, semper enim alias caret augmento, vid. II, 312. 360. X, 269. XIV, 170. Neque in Homeri Odyss. 9, 419.

οὕτω γὰρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι —

si reliquum poetae usum consideraveris, vocalis longa, etsi libri nihil discrepant, satis tuta crit. Alia in eiusdem perfecto cernitur dissimilitudo, quod plerumque quidem ἔολπα

sonat, cf. III, 78. XI, 491. XII, 288. XIII, 412., at omnibus tribus personis semel augmentum e plusquamperfecto, ut opinor, translatum praefigitur, primae VII, 692.

— — — ἦ γὰρ ἔωλπα
σῆσιν ὑπαὶ παλάμησι καὶ ἔγγει δῖ' ἴα φῦλα
καὶ Προιάμοιο πόλ' ἀπερικλειτὴν ἐναοῖζαι, —
alteri VI, 421.

τοῖς πίσυρος τάχ' ἔωλπας ὑπεκφυγέειν κακὸν ἦμαρ·
tertiaie ibid. 298.

χαίρω σεῖο κίοντος, ἐπεὶ νῦ μοι ἦτορ ἔωλπεν
Ἀργείους μάλα πάντας οἴζυροῶς ἀπολέσσαι.

Atqui his omnibus, quum res praesens geratur, perfectum aptum atque idoneum esse illorum comparatio potest ostendere. Nam plusquamperfectum, cuius prima et tertia maxime invaluerunt, imperfecti potestatem solet induere, vid. V, 534.

— — — οὐ γὰρ ἐώλπειν
σεῖο καταφθιμένοιο πολύστονον ἦμαρ ἰδέσθαι
ἐν Τροίῃ· — — —
add. X, 425. et largam tertiae copiam I, 93. II, 107. III, 477. V, 153. 583. VI, 69. VII, 553. VIII, 7. 37. XII, 501. XIII, 10. oblatam. Iis autem, quae commemoravi, perfectum longe melius convenire vix negabis, si alia illorum similia inspexeris; ita arcta cognatio intercedit VI, 298. et III, 78.

— — — ἐπειγ' νῦ μοι ἦτορ ἔωλπεν
ἔμμεναι Ἀπόλλωνα λυγρῇ κεκαλυμμένον ὄφρην.
Idem porro VII, 692. exspectari XII, 288. prodere videtur:

— — — ἔολπα δὲ σῆσι χέροσιν
Ἀργείους Προιάμοιο διαπραθείειν κλυτὸν ἄστυ.
Neque aliter iudicare licet de libr. VI, 421., quocum egregie conspirat XIII, 412.

Deiphobum, Apollinis beneficio nube obtectum et e proelio bellique tumultu elapsum, contumeliis insequitur Neoptolemus IX, 261. sqq.

ὦ κύνον ἐξήλυξας ἐμὸν μένος· οὐδέ σοι ἀλκή
— ἱεμένῳ περ' ἀλάλε· θεῶν δέ τις ὅσσο' ἐκάλυψε
νύκτα βαλὼν καθύπερθε, καὶ ἐκ κακότητος ἐρύξας.

Scriptis haec Quintus Homerum imitatus: nam ille Parin a Venere II. 3, 380. sq., Idaeum a Vulcano 5, 24. sq., Hectorem ab Apolline 20, 443. sqq., Agenorem ab eodem 21, 597. sqq. pugnae subductos tradit. In clausula vero secundi aliorum ex auctoritate integrum requisiverim nomen, incremento verbi depulso, ὄσσε κάλυψε, idemque adoptaverim I, 123., ubi de Penthesilea legimus:

ἡ δὲ κιοῦσ' εὐδεσκεν, ὕπνος δὲ οἱ ὄσσ' ἐκάλυψε
νήδυμος ἀμφιπεσών. — — —

Certe Homerus ὄσσε constanter scribit bisyllabum, vid. II. 4, 461. 503. 526. 6, 11. 13, 575. 14, 519. 16, 316. 325. 20, 393. 471. 21, 161. Quae deinceps adiunguntur, ea Rhodomanno non iniuria molestiam crearunt, quod et verbum ἐρύκειν rei obloquitur, neque eius participium, cum Deiphobo committendum, prioribus bene annecti potest. Hinc ille tempus finitum ac pronomen emendando reducit: σὲ δ' ἐκ κακότητος ἔρυσσεν. His aliqua ex parte subsidio est Matritens. liber, qui ἔρυξεν habet. Formam autem Rhodomanno probatam, etsi medium saepius reperitur, quum Homerus agnoscit, tum ii loci, quibus caesorum corpora ab hostium ignominia defensa ac liberata dicuntur, vindicant, conf. III, 284. 385. VI, 448. 494. VIII, 482.

Ingentem Philoctetae dolorem ex hydrae morsu susceptum pluribus descripsit Quintus, iisque IX, 375 sqq. hunc finem imponit:

— — γόος δὲ μιν οὔποτε λείπεν,
οὔνεχ' οἱ ἔλκος ἔμελλεν ἐς ὄστέον ἄχρῃς ἰκέσθαι
πυθόμενον καθύπερθε· λυγρὰ δ' ὑπερέπτον ἀνίαι.

Ista vero Tychsenius demum ita edidit, olim mancus erat primi versus exitus: γ. δὲ μιν οὔτι λείπεν, initio proximi οὔνεκέν οἱ μέλαν ἔλκος κτέ. ferebatur. Quorum quum neutrum aut structura aut numeri admittant, viri docti variis indulerunt coniecturis. Acutissimus horum, ut saepenumero evenit, fuit Rhodomannus, quippe qui in prioris complementum scripserit: οὔτι λείλοιπεν sive οὔποτε λείπεν, posteriore vero aut μέλεν ἔλκος praeoptaverit, aut in fine tempus finitum revocandum censuerit. Dausqueus Rhodomanni sagacitatem

aspernatus propius ad id, quod Tychsenio placet, accessit tentando :

οὐνεκα ἔλκος ἔμελλεν ἐς ὄστέον ἄχρῖς ἰκέσθαι.

Pauwius eo modestior Rhodomanno assentitur. Tychsenius suum ē vulgari et Dausquei emendatione inscite conflavit, pronomine incommode interiecto. Mihi illud ipsum, quod Rhodomannus altero posuit loco, in mentem olim venit, conf. de vers. Gr. her. p. 36., neque me poenitet huius consilii. At vero diligentius excussit poetae verba Koechlys in emend. p. 233., qui priore Rhodomanni coniectura recepta singula sic exhibet :

— — γόος δέ μιν οὔτι λέλοιπεν,
οὐνεκά οἱ μέλεν ἔλκος, ἐς ὄστέον ἄχρῖς ἰκέσθαι,
πυθόμενον καθύπερθε· — —

Transfert autem ista: „*quoniam ei cordi erat ulcus, putrescens superne, ut vel in ossa penetrare.*“ Quod ut verum esse demonstret, eodem, quo Dausqueus erat usus, confidit testimonio X, 273.

ἀμφὶ μέλαινα' ἐφύπερθε, καὶ ἔνδοθι μέχρις ἰκέσθαι
μυελὸν ἐς λιπόωντα δι' ὀστέου, — —

Quae de Paride Philoctetae sagitta vulnerato agunt. Insuper provocat ad Quinti consuetudinem, qua *μέχρις* et *ἄχρῖς* cum infinitivis soleat iungere, affertque I, 830. IV, 361. VIII, 464. X, 273. XIII, 37. At isto modo, si recte iudico, detrimenta plura quam emolumenta importantur. Primum enim *λέλοιπεν* a nostri ore et sermone alienum est. Melius igitur alteram a Rhodomanno una commemoratam formam sequamur, eo minus reiiciendam, quo certius ab ipso poeta, similem luctum Deidamiae tribuente, approbatur VII, 388.

— — γόος δέ μιν οὔποτ' ἔλειπε
δερκομένην ἐπὶ πόντον ἀπείριτον· —

Quibus augmento depulso idem plane restitui possit. Mira enim est Pauwii subtilitas luctum infinitum, quod in primo dolore sit mater, aegre ferentis. Porro Koechlyis sententiae obstare crediderim verbum, neque hoc tempore Quinto usitatum, neque simili ab eo structura devinctum, vid. III, 616.

V, 518. XIII, 314., nisi quod semel futurum rei nominativum adiunctum habet VI, 29.

ἀλλὰ τὰ μὲν κείνης Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ μελήσει.

Sed largiar nihil insoliti subesse, etsi magnam caussae iacturam fecero, dolorem tamen ex vulnere excitatum fortius quiddam ac gravius sibi petere concedendum erit. Hoc autem ipsum altera Rhodomanni emendatione continetur:

οὐνεκά οἱ μέλαν ἔλκος ἐς ὄστέον ἄχρῖς ἵκανε.

Neque indicativus, quominus id eligamus, prohibebit, imo alter modus temere in illius sedem immigrasse videbitur. Poetam saltem ab eo non abstinuisse documento sunt plura, velut VI, 409.

αἶχμη δ' αἱματόεσσα μετάφρενον ἄχρῖς ἵκανεν.
XII, 178.

σμερδαλή τ' ἐνοπή μέχρις οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε,
XII, 405. sq.

— — ἄχος δ' ἀλεγεινὸν ἵκανεν

ἄχρῖ καὶ ἐς μῆνιγγας ἰδ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα.

Specie magis quam re differunt III, 153. VII, 153. XI, 479.

Ne quid autem relinquam intactum, leve accentus vitium extremo hemistichio in omnibus, quas vidi, editionibus adspersum erit amovendum: nam *ὑπέρεπτον*, ut ab *ὑπὸ* ortum, in antepaenultima tono esse erigendum manifesto prodit Homeri Ilias, ex qua hausit Quintus, 21, 271.

— — ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἑδάμνα

λάβρος, ὑπαιθα ῥέων, κονίη δ' ὑπέρεπτε ποδοῖν.

Caeterum Iacobsius ad anthol. Pal. p. 200: *ὅτι οἱ ἔλκος ἔμελλεν — ἰκίεσθαι* suasit. Verbo autem illi quum nulla prorsus sit auctoritas, dissidendum esse apparet.

Ingens Philoctetae pharetra, sagittarum plena, commemoratur IX, 392.

*καὶ οἱ παρ κλισίην φαρέτρη παρέκειτό γε μακρῆ,
ἰὼν πεπληθυσία.*

Particulam inutilem et supervacaneam Bonitius transponendo voluit eiectam. Equidem ionicam formam *παρακέσκετο*, quae corruptelis interdum aditum aperuit, revocandam putabam p. 42. Melius, ut opinor, Koechlys in emend. p. 234. *παρε-*

κέκλιτο μ. proposuit. Quam suspicionem et rei ipsius commoditas et alia Quinti testimonia certam reddere videntur, sicut V, 110.

ἀμφὶ δὲ θώρηκος γύαλον παρεκέκλιτο καλόν,
ἄρρήκτον βριαρόν τε, τὸ χάνδανε Πηλείωνα.
I, 624.

— — — θοῶ δ' ἐπεκέκλιτο ἵππῳ.

Diomedes et Ulixes a Lemno profecti cum Philocteta Troiam petunt, tempestate vero serena adiuvante navis, quam delphines in aequore ludentes circumstrepunt, per undas celeriter labitur IX, 442. sq.

ἀμφὶ δέ οἱ δελφῖνες ἀολλῆες ἐσσεύοντο,
κῦμα διαπρήσσοντες ἀλὸς πολιοῖο κέλευθα.

Extrema vinculo parum apto constringi viri docti senserunt. Rhodomannus quidem explicando duritiei isti occurrendum putavit, vertit ergo: „*undam secantes, (in qua sunt) cani maris viae.*“ Pauwius id a graecis abesse iure dicit, at poetae, quod librariis erat impertiendum, munifice tribuit, eumque scitius scripturum fuisse ὄκα διαπρήσσοντες ἄ. π. κ. affirmat. Maiore in haec cura nuper inquisivit Koechlys in emend. p. 234. sq., qui fluctus maris vias appellari posse negat, quod iter quidem per undas atque in undis perficiatur, nec vero undae ipsae sint vias. Vere haec disputata esse videntur, nihil enim eius generis aut Homero aut Quinto fuit cognitum. Hoc igitur velut fundamento iacto, copiose et erudite disserendo eo pervenit, ut, quum delphis omnium piscium celerrimus sit, Quinto reddi iubeat:

κοῦφα διαπρήσσοντες ἄ. π. κ.

Adverbio autem, ut puto, facile carebimus, neque id ad sententiam reique adumbratae imaginem illustrandam admodum necessarium erit. Imo si respexeris VI, 105., cuius fit mentio

ὑγραὶ δ' ἀμφ' ἐλάτῃσι διαπρήσσοντο κέλευθοι,
eodem, quod fluctuum marinorum proprium est, advocato nihil vel ad integritatem vel ad elegantiam abesse conicere possis; proinde legendum putaverim:

ὑγραὶ διαπρήσσοντες ἀλὸς πολιοῖο κέλευθα.

Uda vero maris vada sive vias facile quis explicet *κῦμα* i. e. fluctus. Itaque vel glossa veri sincerique occupavit sedem, vel nomen e v. 440. male repetitum intravit. Suspicionis eius fidem et Homeri usus constans fere auget, vid. Od. 3, 71. 4, 842. 9, 252. 15, 474. h. in Ap. 452., neque alia aliorum exempla desiderantur. Sic Apollonius pisces Argonautarum carinam subsequentes et per uda maris vada salientes sistit I, 573.

— — — — — τοὶ δὲ βαθείης
 ἰχθύες ἀΐσσοντες ὑπερθ' ἀλός, ἄμμια παύροις
 ἄπλετοι, ὑγραὶ κέλευθα διασκαίροντες ἔποντο.

Abundantia ingrata affluunt nostri XIV, 418.

— — — — — ἀμφὶ δὲ πρόραις
 ἔβραχεν οἶδμα κελαινόν· ἐπεσκιόωντο δὲ μακρὰ
 κύματα· λευκαίνοντο δ' ὑπὲρ πόντοιο κέλευθα.

Ubi sulci in maris superficie albescentes, quos Rhodomannus adoptavit, eo minus placent, quod recte quidem et commode *πόντου κελεύθους* dicas, vid. Pindari Pythic. IV, 195., *κέλευθοι* autem *ὑπὲρ πόντοιο* ambigue et parum distincte rem describant. Possis ad idem recurrere et *ὑγραὶ π. κέλευθοι* emendare, praesertim quum simili dicendi genere, etsi paululum mutato, utatur Apollonius Arg. I, 545.

στράπτε δ' ὑπ' ἡλίῳ φλογὶ εἴκελα νηὸς ἰούσης
 τεύχεα, μακρὰ δ' αἶν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι.

Sed vulgare deserere nolim, etsi *ὑπὲρ πόντου* id, quod Rhodomannus elegit, epicis vel raro vel nunquam significet. Apud Homerum quidem Ulixes versutus se in Creta insula morantem audivisse refert Ithacam procul *trans mare* sitam esse Od. 13, 257.

· πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτη εὐρείῃ
 τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· — — —

Epicis aetatis inferioris, motus verbo plerumque adiuncto, *mare traicere* indicat. Praeivit quodammodo Homerus, apud quem Patrocli umbra conqueritur, quod fluvii transitum sibi insepulto defunctorum manes interdicannt II. 23, 73.

τῆλέ με εἶργουσιν ψυχαὶ, εἶδωλα καμόντων,
 οὐδέ μέ πω μίσησθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν·

Alia certiora suppeditat Quintus, vid. V, 80.

νῆες δὲ στονόεσαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο,
add. ib. 90. 351. XII, 375. XIV, 540. 658. Ab iis alia
sunt discernenda, quibus iter fit *supra pontum* per aerem,
veluti Harpyiae Apollonii a Phineo redeuntes clangore procul
auferuntur super mare II, 271.

— — — αἱ δ' ἄμ' αὐτῇ
πάντα καταβρόξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο
τῆλε παρέξ· — — —

aut Boreas et Zephyrus ad Achillis rogam concremandum ar-
cessiti apud Quintum III, 705.

οἱ δὲ θεῶς οἴμησαν ὑπὲρ πόντοιο φέρεσθαι
ῥιπῇ ἀπειρεσίῃ· — — —
add. XIV, 466. Apoll. Rhod. III, 1113. Nihil horum ad no-
stra licet transfundere. Crediderim ergo tenore inclinato le-
gendum esse:

— — — λευκαίνοντο δ' ὑπὲρ πόντοιο κέλευθα,
i. e. *supra canescebant maris viae*. Denique VI, 105. casu
excidit augmentum, non modo Quinti usu, de quo in mant.
observat. p. 247. disputavi, tutum, sed Homeri etiam prae-
sidio satis defensum, vid. II. 2, 785. 3, 14. 9, 326. 23,
364.

— — — οὐ δ' ὄκα διέπρησσον πεδίοιο.

Philoctetes divina Podalirii arte sanatus et novo robore in-
structus cum segetibus imbris procellosi vi prostratis, aura-
rum vero temperie laetius revirescentibus comparatur IX,
473. sqq.

ὡς δ' ὅπότε ἄλδαινηται ἐπὶ σταχέσσιν ἄρουρα,
ἦν τὸ πάρος φθινύθουσας ἐπέκλυσε χείματος αἰνοῦ
ἔμβρος ἐπιβρίσας, ἢ δ' ἀλθομένη ἀνέμοισι
μειδιάα, τεθαλυῖα πολυκμήτω ἐν ἀλωῇ·
ὡς ἄρα τειρομένοιο Φιλοκτῆταο πάροιθε
πᾶν δέμας αἰψ' ἀνέθηλεν· — — —

Iam si quis segetem miti ventorum afflatu resurgentem ac
gramina in culto novali quasi attollentem cum Philocteta lon-
ginq̄uo ex morbo subito recreato conferre et similitudinem,
quae intercedat, voluerit investigare, num illa ἀλθομένη

ἀνέμοισι recte dicatur, haerebit ambiguus. Etenim *ἀλθέω*, *ἀλθαίνω* et *ἄλθομαι* *sanare*, nec vero *recreare* significant, tum sata sive ager vento adspirante restitutus corpori Philoctetae diurno cruciatu liberato et denuo reflorescenti incommode opponitur. Quas ut evitaret difficultates, Rhodemannus transtulit: „*illud autem a ventis (quasi) sanatur.*“ Verba igitur poetae et paullulum immutavit et additamento interposito imaginem minus propriam rei que absonam alio traduxit. Sed ei coepto refragatur ipsa vocis notio, quae ab Homero inde vulneribus damnisque aliis medicorum ope atque arte sanandis adhibetur. Ita de Veneris manu ex vulnere, quod Diomedes inflixerat, convalescente poeta in Il. 5, 417. sq. scribit:

ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόρῃν
ἄλθετο χεῖρ, ὀδύνη δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.

Haec in suam utilitatem convertit Quintus IV, 404.

τῶν δ' ἄφαρ ἀμφὶ πρόσωπα καὶ εὐκομόωντα κάρηνα
τύμματ' ἀπαλθαίνοντο, κατηπιόωντο δ' ἀνίαι.

Neque ab his recedunt aut Nicander aut Lycophro, quorum exempla asseruntur in Steph. thes. gr. ling. I. p. 1786, a., add. Hom. Il. 8, 405. 419. Ut vero segetes humo afflictas ventorum ope vix sanari possunt, ita eas solo excitari et novo luxuriare vigore consequens est. Ei autem *ἀλδήσκειν*, *ἀλθαίνειν*, sive *ἄλδεσθαι* convenire Quintus ipse probat. Medium horum, transitiva instructum potestate, Homerus aliquoties retulit ad Ulixidis corpus insigni Minervae benevolentia auctum et iuventutis robori quasi redditum, vid. Od. 18, 70. 24, 368.

— — — — — αὐτὰρ Ἀθήνη
ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἦλθαν εποιμένοι λαῶν.

Quintus eidem suam et propriam dedit vim IV, 428.

ἀμήσας κενεὸν τε καὶ ἄσπορον αἴθοπι χαλκῷ,
μέλλονθ' ἐρσήεντος ὑπ' εἵαρος ἀλθαίνεσθαι.

Pari modo *ἀλδήσκειν* segeti luxuriose pullulanti tribuit Homerus in Il. 23, 599.

ἰάνθη, ὡσεὶ τε περὶ σταχύεσσιν ἔερση
λήϊου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουν ἄρουραι.

Observ. in Q. Smyrn.

Activa eius vis offertur apud Theocritum in Id. XVIII, 78.

μυρία ἀπειροί τε καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
λήϊον ἀλδήσκουσιν ἀεζόμενον Διὸς ὄμβρω.

Utriusque igitur terminos, quos et adiectiva *εὐαλδής, πολυαλδής, δυσάλθητος, ἀνάλθητος*, alia separare solent, confusos esse apparet. Facili autem eos dirimamus opera, dummodo Quinto reddiderimus: ἢ δ' ἀλδομένη ἀνέμοισι κτέ. Eo enim etymo grammatici singula quaeque complectuntur, vid. Eustath. ad Hom. Odys. p. 1837, 59. Koenium ad Gregor. Cor. p. 220. Negat quidem Passovius in lexic. p. 78, a. *ἄλδω* ulli alii praeter grammaticos fuisse cognitum, sed discrimen utriusque diligenter observatum contrarium efficiet. Si quis autem dissentendum putaverit, ei certe *ἄλθετο* et *ἄλδετο* forma sola nec potestate erunt discernenda, qua in opinione veteres quosdam fuisse video, cf. Elymol. M. p. 63, 9.

Agamemno Philoctetae iram placaturus et Achivorum errorem ingenue profitetur, et in gratiam redeunti magnifica pollicetur dona IX, 509. sqq.

ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμεσθα καὶ ἠλίτομεν, τόδε ἔργον
ἕξαὔτις δώροισιν ἀρεσσόμεθ' ἀπλήτοισι,

Τρώων ἦν ποθ' ἔλωμεν εὐκτίμενον πτολίεθρον. —

Solute quidem et libere singula profluunt, vereor tamen, ut apta iungantur compage. At vero latinus interpres, in communi perstans ratione, reddit haec: „*quare quum noxa admissa in te deliquerimus, facinus hoc muneribus cumulatissimis deinceps pensabimus: si quando Troiam capiamus.*“ Eam vero apodosin sermonis epici perspicuitati officere crediderim; planius et melius omnia cohaerebunt, si primum versum, commate in eius fine apposito, una comprehensione obstrinxeris. Neque aliter suadet Homeri Agamemno, simili modo Achillis animum reconciliaturus, II. 9, 119. 19, 138.

ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην φρεσὶ μεγαλήεσι πιθήσας,
ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι ἄποινα.

Ne quis autem structuram nostro proposito repugnare credat, in aliorum intuemur usum, nostris haud dissimilem, qualis est Apollonii Argon. II, 623.

ἡμβροτον, ἀσάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην.

Add. ib. I, 1333., nec rarius alterum, casu quarto adscito, aliquid sive in aliquem delinquere significat, cf. Hom. II. 24, 570. 586. Od. 4, 378. Apoll. Arg. IV, 388. Quint. Smyrn. XII, 417. XIII, 400.

ὄσσα οἱ ἐν λεχέεσσι παρήλιτε κούριδιοισι.

add. Apollon. Rhod. II, 246. III, 891.

Philoctetes milites ad certamen prompto paratoque animo ineundum cohortatur IX, 537. sq.

εἰ δ' ἄγε νῦν πολέμοιο μεδώμεθα· μὴ δέ τις ἡμέων
μιμνέτω ἐν νήεσσι, πάρος κλυτὰ τείχεα λῦσαι
Τροίης εὐπύργοιο, καταπρῆσαι τε πόλῃα.

Initio perperam distracta consocianda esse Nestoris oratio, qua suos apud Homerum compellat, doceat II. 4, 303.

μηδέ τις ἱπποσύνη τε καὶ ἠγορέηρι πεποιθὼς
οἶος πρόσθ' ἄλλων μεμιάτω Τρώεσσι μάχεσθαι —.

Accedit, quod noster plerumque sequitur Homerum, vid. VIII, 17. IV, 26. Quorum utrumque personam secundam, quam Rhodomannus potiore duxit, minus necessariam esse demonstrat. Postea Tychsenius paucis cum libris editit πόλῃα, Ald. et antiquiores habent κέλευθα. Qua de caussa Pauwius et nuper Koechlys in emendat. p. 236. καταπρῆσαι δε μέλαθρα, quod a vulgari propius videtur abesse, resingendum existimarunt, inducti potissimum Homeri versibus, qui exstant in II. 2, 414. sq.

πρὶν με κατὰ προηλὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
αἰθυλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δῆϊοιο θύρετρα.

Quae etsi a prioribus illis non ita multum distant, alia tamen magis affinia e nostro carmine proferre licebit, vid. XIII, 82. 433.

ὄρτο δ' ἄρα κτύπος αἰνός· ὁμοῦ καίοντο δὲ πάντα
Ἀντιμάχοιο μέλαθρα· — — —

Graeci Philoctetae verbis confirmati armis instruuntur IX, 540. sqq.

ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸς ὑπὸ κραδίῃ μέγ' ἰάνθη·
δύσαν δ' ἐν τεύχεσσι καὶ ἀσπίσιν· ἐκ δ' ἄρα νηῶν

πανσυδίη βελέεσσι κεκασμένοι ἐσσεύοντο
καὶ βοέοις σακέεσσι καὶ ἀμφιφάλοις κορύθεσσι.

Accentum aoristi δῦσαν depravatum, per omnes editiones sparsum, eximendum esse latebit neminem. Deinde βέλεα neque omnium omnino sunt militum, neque iis satis muniti esse possunt, praesertim quum sagittarii ne gestent quidem scuta et galeas, vid. Hom. II. 13, 714. Ut autem haec ab hostium impetu corpora tegunt, ita tela sive sagittas neminem ab adversariorum ictu tutum praestare manifestum erit. Quamobrem sagittarum usus est eorum, qui pugnam apertam recusant, unde Achilles arcum et sagittas Apollini exprobrat III, 68. sqq. Aliud igitur nomen et verbo aptius et militibus, qui manus conserunt, accommodatius requiritur. Iam quum Troiani ab Aenea excitati ad proelium capessendum galeis, clypeis et hastis instructi dicantur X, 46.

αἶψα δὲ δὴ κορύθεσσι καὶ ἀσπίσι καὶ δοράτεσσι
φράχθεν ἐπ' ἀλλήλους.

idem huc arcessendum iudicaverim, eique adsunt homerica quaedam, sicut II. 7, 61. sq.

— — τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναὶ
ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.

cf. 4, 282. 13, 130. sqq. Armorum autem varia genera cumulare solet Quintus, vid. II, 520. VI, 360. sqq. VII, 171. VIII, 274. XI, 307., tela vero iis potissimum, qui eminus pugnant, convenire argumento sunt III, 81. 395. VII, 145. 485. 514. XI, 348. 394.

Polydamas multiplici belli clade territus suis auctor est, ut moenibus inclusi Argivorum, obsidionis taedio captorum, reditum exspectent X, 15. sqq.

εἰσόε δὲ Δαναοὶ Σπάρτην ἐρίβωλον ἴκωνται,
ἢ αὐτοῦ παρὰ τεῖχος ἀκηδήσωσι μένοντες,
ἀκλέεσ ἐξόμενοι· ἐπεὶ οὐ σθένος ἔσσεται αὐτῶν
ῥῆξαι τείχεα μακρὰ, καὶ εἰ μάλ' ἀπολλὰ κάμωσιν·
οὐ γὰρ ἀβληχρὰ θεοῖσι τετεύχεται ἄφθιτα ἔργα.

In his ἀκλέεσ adiectivum esse habitum accentus indicat, id adverbio permutandum dixi in adnotat. ad Hom. II. 7, 100.

ἡμενοι αὐθι ἕκαστοι ἀκῆριοι ἀκλ' ἐς αὐτῶσ·

quibus idem vitium erat admixtum. Neutrum vero illius provinciam in se recipere ostendit II. 17, 415.

ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἡμῖν ἐϋκλεῆς ἀπονέεσθαι,
vid. excurs. XXII. ad II. p. 96. sqq. Sed deorum opera aeterna appellari ἀβληχρὰ sive infirma, Pauwius, utrumque sibi adversari ratus, improbavit, quare ἀπλετα ἔργα erat subiecturus. Id eum sine iusta causa sumpsisse Dorvill. in vann. crit. p. 33. sqq. demonstrare studuit, etsi imprudens ἀπλετος aufert a Quinto, qui bis singularem admisit V, 391. VIII, 234. Nec quidquam horum ad nostra est aptum, nec sibi contradicunt singula, ut bene docuit Dorvillius. Sententia ipsa ab Homero, fido nostri duce ac magistro, repetita est; etenim ille Achillem, periculum sibi metuentem, de Vulcani armis perperam iudicasse memoriae prodit II. 20, 264. sqq. At ἀβληχρὸς nunquam alias redit in posthomeris, bisyllabum, quod nostro etiam loco sufficere existimaverim, habemus II, 182.

ὑπνοῦ βληχρὸν ὄνειρα ἐπὶ βλεφάροισι τανύσθη.
Exordio autem οὐ γὰρ non sine vi quadam et gravitate illigantur, eaque de causa plerumque efficiunt spondeum, vid. I, 363. VII, 494. XIII, 239. sq.

Consilium a Polydamante datum multis argumentis refutat Aeneas, qui Troianos oppido moenibusque septos fortunam longe iniquiorem experturos esse persuadere conatur X, 27. sqq.

Πουλυδάμα, πῶς γὰρ σε σαόφρονά φασι τετύχθαι,
ὅς κέλει ποτὶ δηρὸν ἀνὰ πτόλιν ἄλγεα πάσχειν;
Sed ex Rhodomanni demum emendatione ita legimus, priores ποτὶ δῆριν praebent. Dausqueus neutro contentus: ὅς κέλει πύργοισιν ἄ. π. ἄ. π. requirit. Quod sententiae quidem expedit, nullis tamen machinis poterit defendi. Nam praeterquam quod proxima idem declarant, nullum eius usquam cernitur vestigium. Pauwius tolerabilem quidem censet Rhodomanni suspicionem, sed vulgare, si ποτὶ cum quarto casu iuncta supra et praeter possit indicare, retinendum ducit ac vertendum: „qui hortaris nos molesta pati praeter pugnam in urbe, fame scilicet et peste.“ Iam urgere nolim,

quod extrinsecus advocat ultima, sed totum dicendi genus barbarum et soloecum esse ignorat nemo. Nihilominus quum obsidionis longinquaе et calamitatis inde oriundae postea fiat mentio, eam hic rectius abesse licebit augurari. Qua si opus esset, μάλα vel ἐπὶ δηρὸν fuisse dicendum Quinti lex et norma nobis comprobent, vid. III, 524. IV, 348. VI, 18. XI, 500. XII, 39., ποτὶ δηρὸν nullo, quantum scio, asseritur testimonio. Hinc quaestio movetur, an ποτὶ δῆριν, quae constans librorum fuit lectio, aptius meliusque dicatur. Neque vero illud, etsi sexcenties reperitur, verum atque integrum habuerim, quandoquidem ποτὶ δῆριν vel motui vel consilio exprimendo inservit. Quorum prius frequentavit Quintus, cf. VI, 297. 327. VIII, 245., quibus permotus VIII, 4., ubi nunc ἐπειγόμενοι περὶ δῆριν exstat, ποτὶ δ. restitui iussi in mant. observ. ad Quint. p. 245.; posterius, quod longe rarius offertur, stabiliat VIII, 263.

— — τί γὰρ ποτὶ δῆριν Ἄργος
λοίων; εὔτε βροτοῖσι κορυσσομένοις ἐπαμύνει —.

In eandem sententiam saepenumero dicta videmus ἐπὶ δῆριν et ἐς δῆριν ut I, 172. 174. 408. 581. V, 144. VII, 4. 276. 676. IX, 97. cll. III, 120. IV, 233. V, 262. VI, 12. Sed ab illis segregandum erit V, 575.

γίγνεται, ὅστε βροτοῖσι κακὴν ἐπὶ δῆριν ἀέξει.
praepositio enim ad verbum est referenda, unde in loco perquam simili VII, 168.

— — ὁ δ' οὐπω γάξετο νηῶν,
ἀλλ' ἔμενεν Δαναοῖσι κακὴν ἐπὶ δῆριν ἀέξων. —

Tychsenius sinistre gessit rem, add. XIII, 248. Verum ut oratio, unde degressa est, revertatur, X, 28. ποτὶ et περὶ confusas esse statuo. Hanc enim illa potiore esse testatur I, 805.

— — περὶ δῆριν ὑπ' Ἀργείοισι δάμησαν.

Aeneas igitur: qui nos, inquit, circa pugnam in urbe dolores pati iubet. Censet enim, Achivos non inertes ac desides in castris esse remoratorios, sed ipsa urbis moenia mox aggressuros, unde Troianos in duplici belli et famis discrimine versaturos animo praesagit. Quam Aeneae mentem planius

explicant proxima, siquidem pergit v. 29. sq.

*οὐ γὰρ ἀκηδήσουσι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' Ἀχαιοί,
ἀλλὰ γ' ἐπιβρίσουσιν ἀλευομένους ἔσιδόντες.*

Numerorum defectus editorum advertit curam, varias medendi vias circumspicientium; ac plerique quidem particulam vel ῥα vel ἔτι inserendam putarunt. Utramque necessitas magis extorsit, quam sententiae ratio peperit. Nec Brodaco melius successit opera, reponi iubenti:

ἀλλ' ἐπιβρίσουσ' ἄρμας ἀλευομένους ἔσιδόντες,

quo et numerorum vis evertitur, et barbarismi species inducitur. Pauwius ut *πολὺν χρόνον* sibi oppositum inveniret, ἀλλὰ τὰχ' ἐπιβρ., paeone ingesto, erat daturus. Quod fortasse satisfaciat Bothio ingeniosissimo, nec vero alii cuiquam. Tychsenius ad priorum commenta relapsus de suo, ut videtur, γε interiecit, quod quid sit, se nescire fatetur Bonitius l. all. p. 1232., ipse ad aliam confugit particulam, Quinto fuisse ratus: ἀλλ' ἄρ' ἐπιβρ. Hoc iterum displicet Kocchlyi in emend. p. 236., qui lectione Aldinae probata *μέγα* adverbium postea inserit:

ἀλλ' ἐπιβρίσουσιν μέγ' ἀλευομένους ἔσιδόντες.

Praesidium huic opinioni affert I, 21., ubi cum cod. Mon. *μέγ' ἀλευομένη* Tychsenius dedit, vitiosius olim *μέγα αἰδομένη* ferebatur. At vero de infamia apud populares, quam Penthesilea regina sedulo evitasse dicitur, illic agit poeta, hic de Troianis nullam pugnandi copiam facientibus, deinde coniunctionem istam a trito usitatoque Quinti sermone abesse ex eo colligas, quod nusquam redit, ad postremum verbum *ἐπιβρίθειν* antepaenultimam semper producit, vid. I, 488. 633. II, 371. III, 326. IV, 493. VII, 115. X, 4. XI, 122. 147. 335. XII, 124. XIII, 73. XIV, 468. 598. Quae quum ita sint, assensum praebuerim Bonitio, cui, etsi particulis *οὐ γὰρ* praecedentibus adversativa fere sola obstat, cf. I, 101. 376. 414. 815. III, 152. 520. 771. 773. IV, 66. V, 189. 478., nonnulla tamen adsunt exempla. Eius generis est I, 363.

*οὐ γὰρ τήνδε γυναῖκά γ' ὄτομαι εἰσοράσθαι
αὐτοῖς θαρσαλέην τε καὶ ἀγλαὰ τεύχε' ἔχουσαν,
ἀλλ' ἄρ' Ἀθηναίην ἢ καρτερόθυμον Ἐννώ,*

add. IV, 264. 296. Praeterea ἀλευόμενος et ἀλευάμενος nullis certis limitibus discreta video apud Quintum. Homero in multiplici librorum varietate alterum potissimum tribuere solent, apud alios promiscue fertur utrumque. Si quid autem video, aoristum praesenti anteponamus X, 212.

ἀλλ' αὐτοῦ μὲν ἄμαρτεν, ἀλευομένου μάλα τυτθόν, obstant enim II, 246.

— — — — — καὶ οἱ ἄμαρτε

τυτθὸν ἀλευαμένοιο· — —

VIII, 316.

ἀλλά οἱ οὔτι τύχησεν, ἀλευαμένου μάλα τυτθόν.

Miseriis, quae obsessos premant, pertractatis Aeneas suadet, ut Iovis, generis auctoris, adiumento freti pro patriae salute aut gloriose vincant, aut honeste cadant X, 40. sq.

— — — — — καὶ ῥά ποθι Ζεὺς

χραισμήσει· κείνου γὰρ ἀφ' αἵματος εἰ μὲν ἀγανοῦ.

εἰ δέ τοι ἄρ καὶ κείνω ἀπεχθόμενοι θανέωμεν,

εὐκλειῶς μέγ' ὀλέσθαι ἀμυνομένους περὶ πάτρης

βέλτερον, ἢ μείναντας οἰζυρῶς ἀπολέσθαι.

Nemo praeceptis grammaticorum cognitis, vid. Arcad. de acc. p. 142, 17. Bekker. anecd. p. 1158. Götting. de acc. p. 393., dubitabit, quin v. 41. tenoris macula resideat, quamquam I, 577. VI, 608. εἰ μὲν, quod inclinandum erat, pariter legitur. Tum accentu tum forma laborat I, 195.

αἶδεο δ', ἕως ἔτι παῦροι ἀφ' αἵματος ἐσ μὲν ἀγανοῦ, ad illorum legem exigendus. Posthac quae leguntur, ea mendis quibusdam purgavit Hermanni et Koechlyis scientia, vid. huius emendat. p. 236. sq. Quibus ducibus ista sic constituamus:

εἰ δέ κεν ἄρ καὶ κείνω ἀπεχθόμενοι θανέωμεν,

εὐκλειῶς τὰ χ' ὀλέσθαι ἀμυνομένους περὶ πάτρης

βέλτερον κτέ. — — — —

Mutavit autem ille primi exordium, et particulas sententiae aptiores restituit, hic synaloepham epicis ingratiorem removit, in altero deinde, ut sibi opposita clarius et apertius perciperentur, τὰ χ' ὀλέσθαι scripsit. Neque ista ratio a scopo aberrare videbitur, ubi Eurylochum homericum simillimum

fatum exoptantem in mentem revocaveris. Is enim libere fatetur, si Sol boum maclatarum ira permotus navem esset perditurus, se temporis momento perire malle, quam longinqua tabescere miseria in Od. 12, 348. sqq.

εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραιράων
 νῆ' ἐθείλῃ ὀλέσαι, ἐπὶ δ' ἔσπονται θεοὶ ἄλλοι,
 βούλομ' ἄπαξ πρὸς κῆμα χανὸν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
 ἢ δὴ θ' ἀστρεύγεσθαι ζῶν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

Aeneam item celerem atque honestam mortem vitae diuturnae et ignobili praeferre nemo negabit, idque ipsum bene et sagaciter expedivit Koechly. At pereundi notionem, toties iteratam, primo versui, a quo abesse debebat, contrariam aut certe molestam esse idem sensit, eaque de re adscripsit haec: „Postremo eo, quem tractamus loco aliquis *pro illo* θανέωμεν *potius* ἔωμεν seu tale quid requirat, ut sensus hic existat: *sin illi quoque invisī fuerimus.*“ Revera simile quiddam exspectari manifestum crediderim, quanquam ἔωμεν nullo pacto cum reliquis poterit conciliari. Superest igitur, ut melius commodiusque excogitemus, idque fortasse repertum erit, si scripseris:

εἰ δὲ κεν ἄρ καὶ κείνῳ ἀπεχθόμενοι τελέθωμεν.

Quo quum odii divini origo et incrementum adumbretur, nihil aptius iudicaverim Aeneae consilio. At dicat aliquis, eo secundas potius res ac potentia sive virtute praestantes quam adversas et acerbas designari, ipso Quinto attestante IV, 434.

ἤβης ἀρχόμενον πολυγηθέος, ὅππότε φῶτες
 θαρσαλοί τελέθουσιν, — — —

VIII, 281.

οὔνεκ' ἴσοι τελέθουσιν ὀμηλικίῃ τε βίῃ τε.

Oppositum vero non prorsus excludi doceant VI, 206.

— — οὐ γάρ τι θεῶν γένος οὐρανόων
 ἀπρόηκτον τελέθει καὶ ἀμήχανον, —

IX, 522.

ἀλλ' ὅτε μὲν σμερδνὸν τελέθειν, ὅτε δ' ἥπιον εἶναι.

Add. V, 264. Plus etiam nostram caussam adiuvabit Hom. Od. 19, 328.

— — ἀνθρώποι δὲ μινυθάδιοι τελέθουσιν.

Eris belli tumultu laetata exercitum populi utriusque in aciem educit X, 53. sqq.

τοὺς δ' ἄγεν εἰς ἓνα χῶρον Ἔρις μεδέουσα κυδοιμοῦ,

οὔτινι φαινομένη· περὶ γὰρ νέφος ἄμφεχεν ὧμοις
αἱματόεν· φοῖτα δὲ μέγαν κλονέουσα κυδοιμόν,
ἄλλοτε μὲν Τρώων ἐς ὀμήγγυριν, ἄλλοτ' Ἀχαιῶν.

Aldina quod μεδέουσα κυδοιμόν offert, genitivo, qui Rhodomanni est, spreto, Koechlys in emendat. p. 237. μεθέπουσα κυδοιμόν mavult. Hoc quidem Eridi conveniat, sed leniorem Rhodomanni medicinam praesferendam existimaverim. Primum enim μεθέπειν, aliis ab Homero inde satis frequentatum, exulat apud Quintum, vulgare obtinet I, 703. III; 634. XIV, 425. V, 525., deinde proxima idem describunt uberius, denique Erin pugnae quasi arbitram ac dominam fingi et noster locus comprobatur et alia plura testificantur, ut II, 540.

— — — Ἔρις δ' ἴθυνε τάλαντα
ὑσμίνης ἀλεγεινά· τὰ δ' οὐκέτι ἴσα πέλοντο.

add. XI, 237. Facile autem κυδοιμόν traduci potuit a librariis e versu 55. Affecta insuper est clausula sequentis, in qua pro Quinti more ἄμφεχεν ὧμους legendum esse et Koechlys animadvertit et ipse observavi p. 15.

Quanta Eridis fuerit potentia, eloquitur poeta X, 63. sqq.

— μέγα δ' αἰὲν αὐτεεν ὀτρύνουσα
αἰζηνούς· οἱ δ' αἶψα συνήϊον ὀτρύνουτες
ὑσμίνην· δεινὴ γὰρ ἄγεν θεὸς ἐς μέγα ἔργον.

Non fefellerunt virorum doctorum aciem menda, quibus haec scatebant. Verbo ingrate geminato Wernick. ad Tryphiod. v. 415. scienter, ut opinor, Homeri auctoritate fretus ὀτρύνουτες ὑσμίνην substituit. Milites enim conglobati pugnam instrumentum potius quam accelerabunt, unde poeta II, 15, 303.

ὑσμίνην ἤρτυνον ἀριστήας καλέσαντες —,
add. 11, 216. 12, 43. 86. 13, 152. Hoc verum esse non tam ὀτρύνειν bis positum, quam eius structura nobis persuadet; adsciscit enim plerumque aut verbi infinitivum aut no-

minis, quo persona indicatur, accusativum, aut praepositionem cum rei accusativo connexam. Si qua vero res ita adiecta legitur, ut in Hom. II. 12, 277.

ὡς τώγε προβοῶντε μάχην ὄτρυνον Ἀχαιῶν.

eam celeriter peragendam esse declarat, neque eius generis exemplum suppeditat Quintus, vid. I, 407. II, 362. VIII, 58. XIII, 37. Extremo, quod adscripsi, hemistichio libri priores dabant:

— — *δειξήν γὰρ ἄγεν θεὸς ἐς μέγα ἔργον.*

In quo corrigendo frustra consumpserunt operam Rhodomanus, Brodaeus, Pauvius, nec Bothius admirabili ingenii sagacitate, qua omnes alios se praestare gloriatur, excellit formam soloecam ad II. 11, 1. commentus:

— — *δίξεν γὰρ ἄγαν θεὸς ἐς μ. ἔργον.*

Germanum dudum reperit Scaliger, cui, ut par erat, morem gessit Tychsenius, vid. Dorvill. vann. crit. p. 383. et nostris cognata XIV, 461.

Troum et Danaorum concursum multiplici imaginum varietate exornavit Quintus X, 66. sqq.

*τῶν δ' ὡς που ἀνέμων λαχὴ πέλει λάβρα ἀέντων,
εἶαρος ἀρχομένου, ὅτε δένδρεα μακρὰ καὶ ὕλη
φύλλα φύει, ἢ δ' ὥστε δι' ἀζαλῆς ξυλόχοιο
πῦρ βρέμει αἰθόμενον, ἢ δ' ὡς μέγα πόντος ἀπείρων
μαίνεται ἐξ ἀνέμοιο δυσηχέος, ἀμφὶ δὲ ῥοῖβδος
γίγνεται ἀπειρέσιος, τρομέει δ' ὑπὸ γούνατα ναυτῶν.
ὡς τῶν ἐσσυμένων μίγ' ὑπέβραχε γαῖα πελώρη.
ἐν δὲ σφιν πίσε δῆρις· ἐπ' ἄλλον δ' ἄλλος ὄρουσε.*

Vitiosius etiam a prioribus prolata ne Tychsenius quidem feliciter et scite edidit. Inseruit quidem primo versui olim manco *που*, e Veneto et Escorial. pr. sumptum, disiunctivam, sequentibus duobus haud dubie reddendam, ter desiderabat Hermannus ad Orph. p. 715. Verum enim vero simulacro e rerum natura deprompto loci particula congrua et apta videtur, cf. XIV, 175.

*ὡς δ' ὅτε που κισσός τε καὶ ἡμερὶς ἀμφιβάλονται
ἀλλήλοισι περὶ πρέμνα, — — —*

Tum v. 68. sq. Hermannus resingi iussit:

— — ἢ ὡς ὅτ' ἀν' ἀζαλέην ξύλοχον πῦρ
αἰθρόμενον βρομέει, — — —

etsi nomen in versus exitu collocatum mihi quidem parum arridet. Postea γούνατα ναυτέων dialecti lex et norma repetunt, cf. Od. 9, 138., proximus autem totidem comprehensus verbis iam supra adfuit VI, 335. Denique extremo in hemistichio quartum casum tertio mutandum esse Wernickius ad Tryphiod. v. 153. iure suo dixit, vid. VI, 438., nec differunt III, 360. IV, 523. IX, 127. 433. VI, 519.

τοῖς ἐπι κραιπνὸν ὄρουσεν, ἔχων περιμήκετον ἔγχος·
ubi accentus, si verbum et praepositionem coniunxeris, rectius manebit suo loco.

Nomina eorum, qui ab Aenea et Neoptolemo X, 80. sqq. interfecti dicuntur, magna ex parte corrupta ad nos pervenisse, aliorum etiam coniecturas afferendo Koechlys in emendat. p. 237. et demonstravit et plura scienter correxit. Haec igitur, ex abditis reconditisque fontibus hausta, non morabor, pauca vero ad v. 91. addam. Narratur ibi de Gaeno sive Galeno, qui et ipse Neoptolemi manu caeditur:

— — — — —
μετὰ δ' ἔπρεπε μαρναμένοισι
Τρωσὶν ἐρισθενέεσσι, κίεν δ' ἄμα πίοι νι λαῶ
ἔς Τροίην· — — — — —

Exercitum opulentum bello pugnaeque inutilem Rhodomannus et Koechlys notarunt, recte substituentes: ἄμ' ἀπείρο νι λαῶ, vid. II, 102. V, 566. iisque consentaneum VIII, 232. sq.

ὡς Τρώων τότε λαὸς ἀάσπετος ἐν χθονὶ κείτο
χερσὶ Νεοπτολέμοιο καὶ Ἀργείων ἐριθύμων.

Nec verum et sincerum priora servasse crediderim, si quidem ἐρισθενῆς Homeri aliorumque ore propagatum, nostro inauditum est, vid. I, 232.

ὅπως κεν Τρώεσσιν ἐϋσθενέεσσι μάχοιτο·

add. IV, 44. 293. 454. VII, 186. XIII, 52. Quae quum ita sint, Koechlyis suspicionem, qua, quod antiquiores εὐρυσθενέων occupabat, IV, 340. ἐρισθενέων μένος ἀνδρῶν Rhodomanni ἐϋσθενέων anteponit, in emend. p. 200., non probaverim. Hoc enim dominatur apud Quintum, ut I, 716. II, 390. III, 435. VI, 85. 557. VII, 3. 416. IX, 3. 289. 322. XI, 332.

XIV, 633. Quartus et primus eius casus obveniunt I, 224. II, 363. III, 681. X, 184. XIII, 26., denique singularis genitivum conspicis IV, 190. V, 482. 580., qui interventu quarti pulsum reddi iubent V, 256., ut pridem admonuit Rhodomanus, et ipse dixi in mant. observat. ad Quint. p. 227. Vix igitur illud, nullo alio loco oblatum, X, 91. erit ferendum.

Locum librorum corruptela non minus quam lacunis impeditum, qui de Lunae et Endymionis amoribus agit, nuperime tractavit Kocchlys in emendat. p. 238. sqq. Atque hic quidem manifestum verborum defectum X, 130. sq. ita resarciendum putat:

— — *δριμύς γὰρ ἄγειν πόθος ἠϊθίοιο*
ἀθανάτην πονέουσαν ἀπείριτον. — —

Nititur autem libris duobus, altero Veneto, altero Matrit., e quibus Schowius ἄγαν et ἐτείρετο enotavit. Horum prius, ne duplex adesset verbum, immutatum, posterius ex adverbio recepto subortum esse coniicit. Id enim ipsum obvium et Quinto crebrum iudicat, assertque III, 386. ἀμφὶ νέκυν πονέοντο ἀπείριτον. Sed fallitur, quod, illo versu excepto, nonnisi bis IV, 415. VIII, 279. tale quid reperire licet; alias ἀπείριτος semper iungitur cum nominibus, immensamque rerum vel copiam vel magnitudinem describit, unde mari aliisque eius generis praecipue aptum est, cf. I, 497. IV, 78. VIII, 167. 467. X, 188. Ut igitur omittam ἀπείριτον et ἐτείρετο aliquanto distare, ne conveniet quidem Lunae Endymionis desiderio captae satis id, quod Achivorum principibus ingens Achillis corpus ab hostium ignominia et vitulantibus commodum est. Hinc me nondum poenitet coniecturae, quam supra exprompsi p. 33. ἀθανάτην πονέουσαν ἀπ' αἰθέρος. Certe illud, cuius Schowius mentionem fecit, librarii alicuius manui potius quam poetae ingenio deberi crediderim. Imo nobis Luna ipsa quodammodo assentitur, de suis amoribus apud Apollonium Argon. IV, 57. haec profata:

οὐκ ἄρ' ἐγὼ μούνη μετὰ Λάτμιον ἄντρον ἀλύσκω.

Sed nihil pro certo affirmaverim; veteres enim illos Lunae calores vario et multiplici modo celebrarunt et exornarunt, vid. Theocr. Id. III, 49. sq. et Apollon. Schol. ad l. l. Nec

prodigium in huius fabulae memoriam superstes, de quo copiosius refert poeta, prospero satis eventu, nisi fallor, pristinae sanitati reddere studuit Koechlys, quippe qui vulgato *κεῖδ' ἴησι*, quod in v. 135. obtinuit, duram sane et violentam adhibeat medelam: *εἰ δ' ἐπίησθα*, saltem aliquis expectaverit: *ἦν δ' ἐπίησθα*. Quare nullum nisi a melioribus libris paratum video auxilium.

Philoctetae impetus cum fluvio aestuante et super ripas effuso confertur X, 170. sqq.

*θῦνε γὰρ ἐν δηΐοισιν ἀτειρεῖ ἴσος Ἀοῦνῆ
ἢ ποταμῶν κελάδοντι, ὃς ἔρκεα μακρὰ δαΐζει
πλημμύρων, ὅτε λάβρον ὀρινόμενος περὶ πέτρης
ἐξ ὀρέων ἀλεγρινὰ μεμιγμένος ἔρχεται ὄμβρω —*

Koechlys in emend. p. 241. cum libris paucis, qui *πέτρον* vel *πέτρης* habent, hoc reducendum putat. Nullam vero, cur rupes potiores iudicemus rupe, subesse caussam p. 159. dixi.

Inter simulacra immani Philoctetae coryto insculpta Phaethontis incendium fuit effictum X, 192. sqq.

*ἐν δὲ βίῃ Φαέθοντος ὠνὰ ῥόον Ἡριδανοῖο
βλήμενος ἐκ δίφροιο· καταιθομένης δ' ἄρα γαίης,
ὡς ἔτεόν καύσαιτο, μέγας ἐνὶ ἥερι καπνός: —*

In Ald. et priscis ὡς ἔτεόν παύσαιτο fuit, Rhodomannus, sententiae consulturus, *καύσαιτο* excogitavit. Vulgare Dausqueus voluit defendere pūlido acumine, iam a Pauwio retuso. Hic autem ipse nihil melius extricavit; utrum enim e binis, quae proponit, ineptius peiusque dicas, vix dirimas; fuisse igitur Quinti arbitratur, vel ὡς ἔτεόν ἐπάεστο vel ὡς ἔτεόν περ ἄεστο. Nec vero vel levissimum horum indicium scrutari licet, nec formae ipsae placere possunt. Unde non est mirum, si alii meliora quaesiverunt. Ac primus quidem Hermannus ad Orphic. p. 715. vitium insequentis vocis bene sustulit, et *μέγας*, tum rei tum numeris inimicum, epitheto fumi proprio *μέλας* permutavit. Verbi molestia, qua, quod fumo datum malles, terrae inhaeret, Struvium eo compulit, ut, Hermanni suspicione probata, in progr. I. p. 5. aliud tentaret et scribi iuberet:

ὡς ἔτεόν, κεκέδαστο μέλας ἐνὶ ἥερι κ.

interpuncto translato, quod et verbum aptius continebitur subiecto, et in imaginum descriptione *ὡς ἑτερόν* sive *ὡς ἑτερόν περ* ab omnibus aliis plerumque separantur, vid. VI, 221. 280. XII, 510., etsi interdum fieri aliter Quintus ipse permittit, ut VII, 726. XII, 142., add. Theocr. Id. XV, 82. Sed Struvii inventum et longius petium et fumo parum erit accomodatum. Toto enim terrarum orbe accenso, fumus in aerem asurgens concresecet potius quam dissipabitur. Inesse autem verbo illam potestatem, si feliciter coniecit Pauwius, quum Quintus ipse testatur XI, 472.

*δὴ γὰρ οἱ λασιόιο καρήατος ἄλλυδις ἄλλη
ἐγκέφαλος κενέδα στο.* — —

tum probat Apollonius Argonaut. II, 1112.

*ἐνθα δ' ὑπ' ἐννεσίησι θεῶν πίσυρές περ ἑόντες
δούρατος ὠρέξαντο πελωρίον, οἶά τε πολλὰ
ῥαισθείσης κενέδα στο θοοῖς συναρηρότα γόμοις.*

Itaque a vulgari oratione communisque sensus consuetudine verbum abhorret, fumus enim in auras diffusus mox evanescat necesse est, quamobrem aliud rei magis idoneum erit investigandum. Iam quum Vindob. unus *πάσσητο* exhibeat, poetam *πεπότητο*, quod ab eo non ita multum abest, fortasse scripsit. Hoc autem præcipue delectatur Quintus, ut I, 16.

ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσι πένθος ἀνιηρόν πεπότητο,
II, 477.

ὡς τῶν ἀμφὶ πόδεσσι κόνις πεπότητ' ἀλεγεινή.
add. X, 280. XI, 443. XIII, 33. XIV, 152. Quod vero vel pulveri vel cineri commodum est, ut prior elatus fertur VIII, 55.

— — *κόνις δ' ἄρ' ἐς οὐρανὸν εὐρὺν
πέπτατ' ἀειρομένη.* — — —
posterior inspersionis XIV, 25.

— — *τέρρη δ' ἐπιπέπτατο πολλή,*
id optime cadere in fumum nemo negabit. Cum extremo, cui forsitan augmentum erit præfigendum, arcto tenetur vinculo aliud compositum, saepenumero iteratum in posthomeri-
cis, vid. III, 650.

ἀνθρώπους ὅλῃ περιπέπταται ἄσχετος Αἴσα,
VI, 496. VII, 333. Quae indicio esse possunt, idem requiri
XIII, 542.

ἤδύ τι μυρομένων γοερῆ περιπέπτατ' ἰωή,
ubi aliis intelligentior exstitit Rhodomannus. Nec praesens
tutum certumque habuerim, quale praebet I, 298.

— — — — — ὦν καθύπερθεν

ἐχθρῆ μηλονόμοισιν αἰεὶ περιίπτατ' ὀμίγη.

Imo nihil omnino impedit, quominus toties dictum recipiamus.

Philoctetes, Paridi mortem minatus, arcum ab Hercule ac-
ceptum tendit X, 231. sqq.

ὡς εἰπὼν νευρῆν τάχ' ἐϋστροφον ἀγγόθι μαζοῦ
εἶρουσε· κυκλώθη δὲ κέρως καὶ ἀμείλιχος ἰὸς
ἰθύνηθ, τόξον δ' αἰεὶ ὑπέρεσχεν ἀκωκῆ
τυτθὸν ὑπ' αἰξιοῖο βίη· μέγα δ' ἔβραχε νευρῆ,
ἰοῦ ἀπεσσυμένοιῳ δυσηχέος·

Idem habitus est Pandari homerici, sagittam in Menelaum
emittentis, II. 4, 123. sqq.

νευρῆν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξω δὲ σίδηρον.
αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν,
λίγξε βίος, νευρῆ δὲ μέγ' ἔαχεν, ἄλτο δ' οἰστός
ὄξυβελῆς καθ' ὄμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων.

Quibus quis admonitus lacunam, qua Quinti vers. 231. olim
hiabat, aliter, ac Rhodomannus fecit, explendam statuat.
Ille enim τάχα intulit, sed ei neque Homerus adest, nec δὲ
opposita congruit; huic autem melius respondet νευρῆν μὲν
ἐϋστρ., Homero praeunte inserendum. Deinde si germanum
est ὑπέρεσχεν v. 233. lectum, id ab accentu depravatam esse
tum grammaticorum praecepta docent, tum editiones priores
comprobant, in paroxytono acquiescentes. At versus numeri
vacillant, et αἰεὶ alienum est a caeteris. Cuius loco iam
Rhodomannus αἰνή, cum nomine, quod instat, sociandum
apposuit. Equidem, ut ista numerosius procedant, corre-
xerim:

— — — — — τόξον δ' ὑπερέσχεθεν αἰνή ἀκωκῆ.

Quam structuram nemo in dubium vocabit, inspecto Apollon.
Argonautic. I, 1273.

ἀντίκα δ' ἀκροτάτας ὑπερέσχεθεν ἄκρια ἄστηρ
ἦψος, πνοιαί δὲ κατήλυθον· — —

Porro ex Homeri verbis arcus nervum stridorem potius quam fremitum edidisse coniecturam capias. Neque id alias ignorat Quintus, ut Paridis exemplum, quod supra adfuit, demonstrat X, 210.

ἦκε δ' ἀπὸ νευρήφι θοὸν βέλος· ἦ δ' ἰάχησεν,
ιοῦ ἀπεσσυμένοιο· — — —

Neque aliud quiddam Apollinis tribuit sagittis et arcui III, 35.

— — — ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοῦ
γωρυτὸς καὶ τόξα μέγ' ἴαχεν· — —

Iam etsi sinibus parum certis distinguuntur ista verba, id tamen ipsum nostro loco reddendum esse verisimilis erit suspicio.

Paris a Poeantis filio letali vulnere percussus Oenonae, prioris coniugis, auxilium imploraturus abit, sed auguria sinistra itineri coepto interveniunt et eius mentem perturbant X, 263. sqq.

— — ὁ δ' ἄρ' αἴψα θεοπροπίησι πιθήσας
ἦιεν, οὐκ ἐθέλων· ὀλοή δέ μιν ἦγεν ἀνάγκη
κουριδίης εἰς ὦπα. λυγροὶ δέ μιν ἀντιόωντες
κὰν κορυφῆς ὄρνιθες ἀΰτεον, οἱ δ' ἀνὰ χεῖρα
σκαιὴν αἴσσουντες· ὁ δὲ σφραῦς ἄλλοτε μὲν πού
δείδιεν εἰσορόων, ὅτε δ' ἀκράαντα πέτεσθαι
ἔλπετο· τοὶ δὲ οἱ αἰνὸν ὑπ' ἄλγεσι φαῖνον ὄλεθρον.

Horum in clausula Pauwius, Tychsenio accedente, ἔλπετο antea propagato εἶδετο, quod ferri nequit, supposuit. Obstare autem sibi aves in Paridis caput quasi irruentes et a sinistra manu praetervolantes in dissertat. de vi et usu praeposit. ἀνὰ et κατὰ apud Homerum p. 14. sq. observavi. Reliquorum vim et proprietatem minus accurate perscrutatus mendum, quod superesse crediderim, illo tempore neglexi. Incommodum enim aves μιν ἀντιόωντες dicuntur, etsi istam coniunctionis perversitatem levi opera eximas, dummodo scripseris: λυγροὶ δὲ οἱ ἀντ. Aves autem Parin non tam compellasse quam clangentes ei occurrisse omnibus patebit et in promptu erit, cf. II, 15. 312. 318. III, 59. VII, 84. 167.

Observ. in Q. Smyrn.

VIII, 6. Sed ne haec quidem recte satis et eleganter scripta videri possint, quod *ἄυειν*, *ἄυτεῖν* et *ἄυτή* militarem plerumque significant vociferationem, unde ad sonum tremulam et acutum, qualis mulierum sive puellarum est clamor aut equorum hinnitus, processus est factus. Illo ex genere sunt Homeri Od. 6, 117. 122.

ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτή —
huius meminit Quintus XI, 327.

— — — — —
θοοὶ δ' ἐπαύτεον ἵπποι
φορβῇ ἐπιχρεμέθοντες ἄδην. —

Denique raucus aeris percussus strepitus iis indicatur, veluti clypeus Idomenei protentus hasta supervolante insonuit Il. 13, 409.

καρφαλέον δέ οἱ ἀσπίς ἐπιθρέξαντος ἄυσεν
ἔγχεος· — — — — —

aut Alcathoi thorax Idomenei hasta perruptus raucum emittit fragorem ibid. 441.

δὴ τότε γ' αὖν ἄϊσεν ἔρεικόμενος περὶ δουρί.
Hoc Quinto itidem receptum fuisse Aiacis sagitta galeae impacta ostendit IV, 411.

πλήξε δ' ἄρα τρυφάλειαν· ἐπηύτησε δὲ γαλκὸς
ὀξύτατον· — — — — —

Sed avium clangori illud parum congruum videri possit, si in animum revocaveris Tiresiam, augurem Thebanum, Creonti regi in Sophoclis Antigona v. 988. sqq. haec denuntiantem:

ἀγνώτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῶ
κλάζοντασ οἴστρω καὶ βεβαρβαρωμένω·
et haud dissimilia nostri poetae IX, 307.

— — — — —
τοῦ δ' ἄρα θυμὸν
οἴωνοὶ κατέρυκον ἀριστερὰ κεκληγῶτες.

Uterque igitur infausta auguria volucrum cantu oblata voce propria et communi portendit. Hinc vitium aliquis non in pronominis casu, sed in verbo rei alieno situm esse suspicetur. Sicut autem Apollinis animo et cupiditati aves sinistre clangentes obstitisse dicuntur, ita haud dispari utitur imagine Priamus morae, quam Hecuba coniux iniiciebat, apud Homerum impatiens Il. 24, 218.

μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερούκανε, μηδέ μοι αὐτῇ
 ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν· οὐδέ με πείσεις.

Itaque Parin avium adspectu. et volatu ab itinere revocandum fuisse colligas, eaque de caussa pronominis casu retento scribere possis:

— — λυγροὶ δέ μιν ἀντιόωντες
 καὶ κορυφῆς ὄρνιθες ἐρήτυον, — —.

Neque isti opinioni adversantur sequentia, quibus Parin nunc auguriis perterritum esse, nunc iis fidem denegasse tradit poeta. In re non ita dissimili idem elegit Quintus, Achillem et Aiace[m] dei cuiusdam arbitrato a pugna remotos testatus I, 380.

τοὺς γὰρ δὴ μακάρων τις ἐρήτυε νόσφι κυδοιμοῦ.

Sed coniecturam probabilem quidem et elegantem, nec tamen certam et necessariam putaverim: primum enim, quod illa affertur, Paride animo fluctuante et de auguriis oblatis varie ambigueque iudicante iam continetur, deinde avium cantui ac voci, quibus Paridi futura mors denunciabatur, αὐτεῖν et αὐτῇ non prorsus absona esse Apollonii Harpyiae monstrare possunt a Phinei epulis avolantes Arg. II, 270.

— — — — αἰ δ' ἄμ' αὐτῇ
 πάντα καταβρέξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέρονται —.

Tametsi Harpyis aliam atque avibus caeteris formam et naturam esse neminem latet. Sin autem Quinti verba sana et integra sunt existimanda, pronominis dativum esse assumendum sua sponte apparebit. Sed ponamus, strepitanti avium clangori αὐτῇν et αὐτεῖν conducere, maiorem etiam suspicionem idem excitabit alio loco. Neoptolemum enim nube telorum, quorum incursum Vulcania arma infregerint et debilitarint, frustra petitum esse Quintus refert VII, 595. sqq.

οὐ μὴν οὐδὲ βέλος κείνου χροῶα καλὸν ἵκανε,
 πολλῶν βαλλομένων· ἀλλ' ὡς νιφάδες περὶ πέτρην
 πολλάκις ἠΰτησαν ἐτώσια· πάντα γὰρ εὐρὺ
 εἶργε σάκος βριαρῆ τε κόρυς, κλυτὰ δῶρα θεοῖο.

Iam αὐτεῖν et cognata raucum aeris repercussi sonitum aliquoties indicare supra quidem vidimus, eum tamen nivibus saxo inspersis repugnare manifestum erit. Nec quisquam nives

cadentes auribus vel acutissimis percipiet, quo concesso ne telorum quidem strepitus imagini aptus est habendus. At tela maiore vi quam effectum in hostes iactata saepenumero dicuntur irrita et frustra emissa; ita Penthesilea, hasta in Aiacis clypeo fracta, muliebriter indignabunda I, 553. ait:

νῦν μὲν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἐτώσιον ἐκθορεν ἔγχος.
et de eadem paullo post legimus ibid. 573.

ἧ δὲ μέγα στονάγησεν ἐτώσια δοῦρα βαλοῦσα.

Nec minus in Aeneam ex Troiae incendio profugum Achivi hastas et sagittas incassum coniiciunt XIII, 330. sqq.

— — *καὶ ἔγχεα καὶ βέλε' ἀνδρῶν*
πίπτουν ἐτώσια πάντα κατὰ χθονός, ὀππὸς Ἀχαιοὶ
κείνω ἐπέρριψαν πολέμῳ ἐνὶ δακρυόεντι.

Eiusmodi igitur aliquid, quod nivibus sine ullo effectum rupi allapsis respondeat, desideraverim. Quemadmodum enim nives saxo nihil damni inferunt, ita ad Achillis filium hostium tela temere advolarunt. Hoc paratum erit, si mecum scripseris:

— — *ἀλλ' ὡς νιφάδες περὶ πέτρην*
πολλάκις ἠΐχθησαν ἐτώσια. — —

Id ipsum ab Homero profectum esse Menelai probat dolor, quo hastam nequidquam iactatam deplorat II. 3, 368.

— — — — *ἐκ δέ μοι ἔγχος*
ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.

Tum Minervae a Diomede Martis spiculum avertenti idem datur 5, 854.

καὶ τόγε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη
ᾤσεν ὑπὲκ δίφροιο ἐτώσιον ἀΐχθηναί.

add. 14, 407. 22, 292. Ad tela vero hostibus immissa facile traduci poterat, quod noster nubibus, fumo aliisque, quae per auras feruntur, crebrius iunxit, ut III, 708.

— — — *περικλονέοντο δ' ὑπερθε*
πάντα νέφη μέγαλοιο δι' αἰθέρος ἀΐσσοντα.

-cf. XI, 231. XII, 354. Neque illud insolitum fuit Quinto, quemadmodum intelligimus ex VIII, 323., ubi Deiphontem Troianum sagitta prosternit Teucer:

— — βαλὼν δ' ὄγε δεύτερον ἰὼν
 λαιμῷ ἐπερφοίβησε· διέθρισε δ' ἀγένοσ ἴνας
 ἀντικρὺς ἀΐξας· τὸν δ' ἀργαλίη κίχρ μοῖρα.

Propius etiam nostra attingit X, 220.

— — — στονόεις δέ οἱ ἔμπροσεν ἰὸς
 ἀντίον ἀΐξας· — — — — —

Quod autem aoristum illius inusitatum dicunt lexicographi, id afferre nolim. Nam minus vere ita existimari et Quinti et aliorum epicorum sermo aperte monstrat. Nam praeter duo nostri exempla IV, 411. 262.

— — — μέγα δ' ἴαχε Τρώϊον οὐδας
 Τυδείδαο πεσόντος· ἐπηϋτήσε δὲ λαός.

totum hemistichium istud legitur apud Callimachum h. in Apoll. 101.

— — — τὸν μὲν σὺ κατήγαρες ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
 βάλλων οἶκόν οἰστόν· ἐπηϋτήσε δὲ λαός.

Paris Oenonae iram blanditiis precibusque admotis placare studet, sed mulier, iniuriae veteris memor, superbe rejicit supplicem et optat, ut eius carne et sanguine vesci liceat X, 315. sq.

αἱ γὰρ μοι μέγα θηρὸς ὑπαὶ κραδίη μένος εἶη,
 δαρδάψαι σέο σάρκας, ἔπειτα δὲ θ' αἷμα λαφύξαι.

Maiore quodammodo iure Homeri Hecuba, ut Achilles iecore pasci possit, sibi expetit II. 24, 212.

— — — τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 ἐσθίμεναι προσφῦσα· τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο
 παιδὸς ἐμοῦ· — — — — —

add. ib. 4, 35. sq. Nimia ergo ista immanitas ad priscam aetatis heroicæ indolem erit revocanda. Metaphora ipsa a feris animalium intersectorum sanguinem et viscera avidissime haurientibus ducitur. Maxime autem cadere videtur in leonem boum caede animi desiderium exsatiantem, ut iam Homerus ostendit II. 11, 175. sq.

τῆς δ' ἐξ ἀγέην' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν
 πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἷμα καὶ ἔγκυα πάντα λαφύσσει.

add. 17, 64. 18, 583. Hinc Quintus leones in armenta impetum facturos, etsi canum pastorumque vigilantia eos retardat,

scienter et egregie nobis depinxit VII, 488. sqq.

— — — τοὶ δ' ὄμμασι γλαυκίωοντες
στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα, λιλαιόμενοι μέγα θυμῷ
πόρτιας ἠδὲ (1. ἠὲ) βόας μετὰ γαμφηλῆσι λαφύξαι.

Nec prior libri decimi versus ab omni labe purus ad nos per-
venit: nulla enim fingi potest caussa, ob quam voculae ὑπό
diphthongus sit adiecta, imo sufficit versui forma communis,
quam alias tenet Quintus, velut V, 597.

τλήναι ὑπὸ κραδίῃ στερεῇ φρενὶ, μηδ' ἀκάχησθαι.
cf. VI, 462. VII, 441. 540. IX, 251. 540. XIII, 375. XIV,
451., iisque consentiunt VIII, 173. XII, 478. .

Iuno in Olympo residens Paridis sibi invisī dolore et for-
tuna animo recreatur X, 334. sq.

Ἥρη τ' εἰσενόησε, καὶ ἄμβροτον ἦτορ ἰάνθη
ἔξομένη κατ' Ὀλυμπον, ὅπη Διὸς ἔπλετ' ἀλώῃ.

Postrema numeris adstrinxit Rhodomannus: priores enim quum
obsideret: ἦχι Διὸς ἔπλ. ἀλ., versum minus constare intel-
lexit. Iovis autem campus sive hortus Pauwio creavit mole-
stiam, unde dari iussit:

ἔξομένη κατ' Ὀλυμπον τ', ἦχι Διὸς πέλετ' ἀυλή.

Quo nihil infelicius ineptiusve excogitare poterat, siquidem
et numerus fere nullus est, et reliqua magnam sermonis poe-
tici inscitiam prae se ferunt. Optimo igitur iure scabritiem
istam explosit Dorvillius in vann. crit. p. 68. Nec Iovis
hortus, quem ille silentio praeterit, ulli debet esse suspectus,
nam praeter Quintum eum commemoravit Apollonius Argonaut.
III, 114.

εὔρε δὲ τόν γ' ἀπάνευθε Διὸς θαλερῆ ἐν ἀλώῃ.
add. v. 158.

Troiam, quamdiu Palladis numen et tutela urbem prote-
gat, ne a deo quidem everti posse inter alia Iuno dicit X,
355. sqq.

οὐδὲ γάρ οὐδὲ θεῶν τις ἀπειρέσιον χαλεπήνας
ἔσθενεν ὄλβιον ἄστν διαπραθέειν Πριάμοιο,
ἀθανάτης ἔμπροσθεν ἀκηδέος ἐμβεβαυίας.

Dausquei sagacitatem, qua deam, curae expertem, urbis prae-
sidem esse negat, ideoque ἔμπροσθ' ἐυκηδέος proponit,

bene, ut opinor, refellit Pauwius, deos nulli aerumnae dolorique obnoxios eo nomine appellari ratus, neque Hómerus solus, quem testem excitat, rationi isti fert opem in II. 24, 526.

ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
ζῶειν ἀγνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν. —
verum assentitur etiam Quintus V, 142.

ὦ φίλοι, ἢ μέγα πῆμα καὶ ἄσχετον ἡματι κείνω
ἡμῖν συμφορέουσιν ἀκηδέες Οὐρανίωνες.
In quo, si Dausquei opinioni aliquid tribuendum esset, iterum adhaerescas, nec Neoptolemus, Agamemnoni VII, 704. fidem dare potuisset, se, dummodo dii beati sive ἀκηδέες vitam essent servaturi, patris virtute non inferiorem futurum. Insuper sermonis epici lex et norma sibi exposcit ἐμβεβαυίης, cuius rei testimonium profert IV, 66.

οὐ γὰρ νηδύος ἐστὶν ἀπωσέμεναι μεμαυίης
λιμὸν ἀταρτηρόν, — — —
quanquam casus primus multo crebrius obvenit, cf. II, 501. X, 458. Significabit autem ἐμπροσθεν βαίνειν idem prope modum atque homericum πρόσθεν ἰστάναί i. e. praesenti auxilio alicui adesse, pro aliquo stare, sicut Homeri Iuno fatetur de se II. 4, 54.

τάων οὔτοι ἐγὼ πρόσθ' ἴσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
Plura, quae huc faciant, suppeditabit Dammii lexic. homer. p. 992, a. b.

Mortem Paridis vel nymphae, pristinae societatis et consuetudinis recordatae, luxisse feruntur X, 364. sqq.

ἀμφὶ δέ μιν Νύμφαι μέγ' ἐκώκνον, οὔνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
εἰσέτι που μέμνηντο κατὰ φρένας, ὅσα πάροιθεν
ἐξέτι νηπιάχοιο συναγρομένης ὀάριζε·
σὺν δέ σφι μύροντο βοῶν θοοὶ ἀγροῖῳται
ἀγνύμενοι κατὰ θυμόν· ἐπεστενάχοντο δὲ βῆσαι.
Vix memoratu dignum est, mendo, quod librarii saepenumero admiserunt, depulso v. 367. σὺν δέ σφιν μύροντο metri causa esse exarandum. Aliquanto maiorem dubitationem iniiciunt superiora, quibus, quum praeter divinam nympharum naturam νηπιάχοισι vulgo insideret, acute reduxit Rhodo-

mannus *νηπιάχοιο*, cum Paride connectendam. Obloquitur Koechlys in emendat. p. 241., qui quidem genus dicendi, a Lobeckio ad Phryn. p. 48. exemplis munitum, rectum et verum ducit, sed, si Paris mortuus *a puero* inter nymphas visisse dicatur, id aliter intelligi posse negat, nisi eum ad mortem usque in illarum fuisse consortio, unde versum sic refingit:

παῖς ἔτι νηπίαχος σφι συναγρομένης ὀάριζε.

Verum enim vero *σφι* ingrate repetitum displiceat necesse est. Nec Paris puerilibus dumtaxat annis cum nymphis familiariter consuevit, sed adolescens demum factus, rure nymphisque relictis, terras adiit peregrinas, unde Helenam raptam secum adduxit in patriam. Indicat vero poeta, Priami filium a prima inde infantia in grato nympharum commercio versatum esse. Describit igitur *ἔξέτι* priorem vitae partem, nec vero posteriorem Paridis aetatem respicit. Errant autem lexicographi, qui *ἔξέτι* tempus praesens cum praeterito coniunctum semper et ubique significare tradunt. Quae quidem potestas ei plerumque subest, unde non raro ipsum temporis initium pronomine vel adverbio subiuncto definitur, ut apud Callimach. h. in Del. 275.

*τῷ καὶ νησάων ἀγιοτάτη ἔξέτι κείνου
κλήζῃ* — — — —

vid. eundem in Apoll. 46. 103. Apoll. Rh. II, 782. IV, 430. At non semper comprehendit et praeteritum et praesens tempus, sed illud solum definit; ita nostris simillima offert Orpianus Cyneg. I, 447.

*ἵπποισι κρατεροῖσι δ' ὀμήθεες ἀγρευτῆρσιν
ἔξέτι νηπιάχων ἔστων,* — — —

Nec differt multum Apollonius, etsi adverbium a tempore transtulit ad locum Arg. I, 976.

— — — — *τῆν μὲν νέον ἔξέτι πατρός
θεσπεσίοις ἔδνοισιν ἀνήγαγεν ἀντιπέρηθε.*

Caeterum ne quis de extrema Paridis aetate cogitet, ipse poeta cavit, dum nymphas eorum sistit memores, quae *antea* a pueritia familiariter sermocinatus fuerit Paris. Quibus caus-

sis impulsus rem feliciter expeditam esse crediderim a Rhodomanno.

Neque ab omni parte mihi arrident coniecturae, quibus vir ingeniosus Helenae Paridis mortem deplorantis votum emendandum explicandumque censet. Illa nimirum, postquam fati acerbitatem suamque calamitatem pluribus enarravit, lamentationibus X, 405. cum imponit finem:

ὡς ὄφελον μὲν ἐδάμασσα, πάρος τάδε πῆματ' ἰδέσθαι.

Iam quum Aldina *ἐδαμάσσατο* praebet, Helenaque haud dubie, ut alii, mortem fati necessitate sibi immissam optaverit, vel versum excidisse, vel sententiam, qua opus est, unius ambitu comprehendendam fuisse putat. Quodsi prius placuerit, lacunam ita fere explendam suspicatur:

ὡς ὄφελόν μὲν ἐδάμασσε πάρος τάδε πῆματ' ἰδέσθαι

Ἄρτεμις ἰοχέαιρα θοὸν βέλος ἰθύνουσα. —

sin posterius elegeris, corrigit:

ὡς ὄφελόν μὲν ἐδάμασσε μόρος (v. πότμος), πρὶν πῆματ' ἰδέσθαι.

Hoc autem parum probabile videtur, quod et pronomine, quo mala accuratius definiantur, aegre carebimus, et adverbium loco inopportuno est positum, vid. XIV, 300. sq.

ὡς μὲν ὄφελον μετὰ σεῖο, φίλον τέκος, ἧματι τῷδε

γαῖα χανοῦσα κάλυψε, πάρος σέο πότμον ἰδέσθαι.

Add. III, 465. V. 537. sq. Illud, si ex Homeri exemplis, quibus confidit, aestimandum est, vario et multiplici modo efferrī potuisse minime latet. Ita, ut unum certe expromamus, propius etiam ad poetae usum normamque accedat:

ὡς ὄφελόν μὲν ἐδάμασσε, πάρος τάδε πῆματ' ἰδέσθαι,

Ἄρτεμις οἷς ἀγανοῖσιν ἐποιχομένη βελέεσσιν.

cf. Od. 5, 124. 11, 173. 199. Sed quaeri omnino poterit, an ulla opus sit mutatione. Nostris enim fere conveniunt ea, quae Homerus Helenam profitentem inducit in Il. 3, 173. sqq.

ὡς ὄφελον θάνατός μοι ἄδειν κακός, ὅππότε δεῦρο

υἱεῖ σὺν ἐπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα

παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικίην ξερατεινήν.

ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίονσα τέτηκα.

Neque dubium erit, quin ad ista se composuerit noster; vido

modo, quanta similitudo sit v. 396.

ὅππότε σοι ἐπόμην ὀλοῆ ὑπὸ δαίμονος αἴση· —
et homericis illis. Hinc poetae initium transferre potuit ad mortem Helenae voluntariam, praesertim quum fatali necessitate illata supra iam adfuerit. Verum tamen hoc Koechlyi erit concedendum, vix ita simpliciter dici potuisse μ' ἐδάμασσα de ea, quae, ut sibimet ipsi mortem conscivisset, optarit. Quae quum ita sint, aliquid ad integritatem deesse non negaverim.

A Paridis funere ac sepultura ad bellum sub ipsis Ilii muris magna animorum contentione gestum poeta revertitur. Proelium enim quum nox diremisset, vid. X, 256., exercitum utriusque populi die illucescente sibi iterum occurrisset erit statuendum. Quod poeta cum superioribus ita contexuit, ut matronis Troianis potestatem ad Alexandri tumulum adeundi factam esse negaret XI, 1. sqq.

Τρωαὶ δὲ στενάχοντο κατὰ πτόλιν, οὐδ' ἐδύναντο
ἐλθέμεναι ποτὶ τύμβον, ἐπεὶ μάλα τηλόθ' ἔκειτο
ἄσπερος αἰπεινοῖο· νέοι δ' ἔκτισθε πόλῃος
νωλεμέως πονέοντο· μάχη δ' οὐ λῆγε πόνοιο,
καίπερ Ἀλεξάνδροιο δεδουπότος, οὐνεκ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐπεσεύοντο ποτὶ πτόλιν, ἣ δὲ καὶ αὐτοὶ
τείχεος ἦϊον ἐκτός, ἐπεὶ σφεας ἦγεν ἀνάγκη.

Iam apparet, dum Paridi exsequiae solverentur, nullam belli armorumque fuisse quietem. Inverso autem ordine singula enarravit Quintus: nam primum adolescentes Troum extra urbem Martis labore occupatos inducit, deinde, Achivis ad urbem tendentibus, Troianos et ipsos necessitate coactos in aciem descendisse scribit. His igitur eorum, quae paullo antea dixit, caussa redditur, unde nemo cum Pauvio de solis Troum excubiis et paucis cohortibus ante urbis portas dispositis cogitabit. Imo signis collatis sibi invicem parant exitium, etsi latinus interpres versum 5. cum sequente perperam transfert: „quod Achivi Troianos usque ad urbem persequerentur,“ quandoquidem Achaei ordinibus instructis rursus invadere et proelium redintegrare coeperunt, eoque hostes, ut obviam irent, perpulerunt. Quapropter iis, qui per-

petuis belli aerumnis conflictantur, pugnam ab opere non cessantem parum convenire efficitur. Ea enim quum antecedentibus contradicit, tum *πόνος* nihil aliud nisi pugnam sive *μάχην* indicat, vid. ad VIII, 295. p. 198. Itaque satis erat *μάχη δ' οὐ λήγε*, nam pugna finita laborem ea motum desinere nemo non videbit. Neque eius generis abundantia alibi reperietur, cf. IX, 287. VII, 165.

— — — *ὅλοη δ' Ἐρις οὐκ ἀπέληγεν.*

Hinc tametsi *ἀπολήγειν τινός* plerumque refertur ad eum, qui operi finem facit, vid. II, 359. III, 219. 243. 321. VI, 278. VII, 27. 103. 555. VIII, 167. XI, 133., licebit tamen, ut res clarius pateat, similia sibi adiungere, sicut fecit VIII, 456.

παυσώμεσθα πόνοιο καὶ ἀργαλείοιο κυδοιμοῦ.

Itaque confitebimur, ingrata nos hic obrui tautologia, quam ut effugiamus, una litterula mutata dederim:

— — — *μάχη δ' οὐ λήγε φόνοιο.*

Quo remedio non modo inepta ista repetitione erimus liberi, sed melius etiam et aptius cohaerebunt proxima. Indicabunt enim ne Paride quidem sublato, qui omnium malorum auctor exstiterat, bellum fuisse compositum. Accedit, quod deorum a poeta commemoratorum enumeratio caedem potius quam pugnam sibi expetit: adfuisse enim tradit Erin, Bellonam, Parcas, Terrorem, Martem ac Pavorem. Neque ignorat noster finitima hisce, ut II, 484.

— — — *Ἄρης δ' οὐ λήγε φόνοιο*

λευγαλέου, — — — —

add. IX, 175. Posthac quum Achivis obstent Troiani, huic rationi contraria esse graeca et perspicimus et alia docent, ut IX, 285.

*ὣς φάτο· τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐς Ἄρεος ἔργον ὄρουσαν
θαρσαλέως, Τρώεσσι δ' ἐπέδραμον· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
προφρονέως μίανναντο περὶ πτόλιν·* — —

cf. III, 11. IV, 341. 536. XII, 304., unde pronomen revocari iusserunt Glasewaldus in coniect. p. 16. et Struvius in progr. tert. p. 3.

Pirasum e pugna refugientem Philoctetes in poplite vulnerat, cui claudicanti et haerenti Argivorum quidam caput demetit XI, 55. sqq.

καὶ τὸν μὲν Δαναῶν τις ὅτ' ἔδρακε γυιωθέντα
ἔσσυμένως ἀπάμερσε κάρητος, ἐς δορὶ τύψας
ἀλγινόεντα τένοντ'· ὅλοή δ' ὑπεδέξατο γαῖα
σῶμα· κάρη δ' ἀπάτερθε κυλινδομένη πεφόρητο
φωνῆς ἰεμένοιο· — — — — —

Nervo inciso Pirasi fugam retardari consequens est; unde γυιωθεῖς non tam mutilatum quam e plaga genu illata claudicantem significat. Similia Iupiter Minervae et Iunoni immorigeris minatur apud Homerum II. 8, 402.

γυιώσω μὲν σφωῖν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους:
ne quid dicam de Vulcano aliisque eadem calamitate laborantibus. Quae deinceps leguntur, ea numeris demum adstrinxit Rhodomannus, Tychsenio approbante; antiquiores vitiosius exhibent:

ἔσσυμένως ἄμερσε κάρητος, ἐς δόρυ τύψας —.

Nec quisquam exordium, quod compositum pariter ac formam productam efflagitat, vituperabit, maiorem vero suspicionem excitat clausula. Propterea Pauwius et Koechlys novam inierunt viam. Atque ille quidem εὔδορὶ, quod admodum friget, melius iudicavit, hic, quum δόρου gladium, quo caedes sit peracta, vix possit designare, in emendat. p. 243. ἄορη π. praefert, idque ex Homeri II. 20, 378. 462. repetit. Huic autem nemo praetexat auctoritatem veterum technicorum, quorum e decretis τύπτειν eique affinia de vulnere cominus inflicto proprie dicantur, vid. Lehrsium de Aristarch. stud. hom. p. 61. sqq. Quintus enim ἔγχει sive ὑπ' ἔγχει τύπτειν loco, quo quis fuerit percussus, addito saepissime iunxit, ut VI, 506.

εἰ μὴ Οἰλέος υἱὸς εὐφρονα Πουλυδάμαντα
ἔγχει τύψε παρ' ὤμον ἀριστερόν, ἀγρόθι μαζοῦ.
X, 108.

— — — — — τὸν δ' ὑπ' ἄκοντι
τύψε κατὰ στομάχοιο Μέγης· — — — — —
cf. II, 409. III, 309. VI, 575. IX, 188. XIII, 448. Potuit

igitur Argivus ille hasta eminus iactata Pirasum capite privare, sicut Stheneli telum gutture Abantis fracto cervicis nervum penetrat, hostique aufert vitam XI, 81. sqq. Verum enimvero et tota narratio huic intercedit explicationi, et ex longius sciuncta a nomine suo obloquitur, vid. IV, 359. IX, 259. quaeque Koechlys p. 224. ad VIII, 87. collegit. Hisce de caussis ἄορι quidem receperim, sed ad id minus aptum habuerim κόψας. Nervus enim capitis potius dissecabitur quam percutitur. Ne multa, restituendum videtur: ἄορι κόψας Ἄλγ. τέν. Cui quidem homericus Dolon, eodem fere caedis genere a Diomede interemptus, subsidio est II, 10, 455. sqq.

— — — — — ὃ δ' ἀνχένα μέσσον ἔλασσε
φασγάνῳ αἴξας, ἀπὸ τ' ἄμφω κέρσε τένοντες·
φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.

Ante oculos autem ista fuisse Quinto testificantur ea, quae uterque de capite ad terram devoluto memoriae prodidit. Nec multum abest a nostris Od. 3, 450.

— — — — — πέλκευς δ' ἀπέκοψε τένοντας
ἀνχενίους, — — — — —

add. II, 13, 203. 14, 466. Manifesta huius imitationis vestigia suis impressit Quintus I, 264. sqq. Occidit illic Tydides Alcibien et Derimachiam, Amozonas duas, idque noster sic persequitur:

Ἄλκιβίης δ' ἄρα Τυδείδης καὶ Δηριμαχείης
ἄμφω κρᾶτ' ἀπέκοψε σὺν ἀνχέσι μέχρ' ἐπ' ὤμους
ἄορι λευγαλέῳ· τὰ δ', ἥντε πόρτιες, ἄμφω
κάππεσον, ἄς τ' αἰζυρὸς ἄφαρ ψυχῆς ἀπαμέρση
κόψας ἀνχενίους στιβαρῶ βουπλήγι τένοντας·

add. VI, 585. XI, 70. sqq. XIII, 241. sq., ut iis abstineam exemplis, quibus sive venae sive alia corporis pars sectae dicuntur hasta, vid. I, 241. 616. VI, 628. Terra, in qua Pirasus truncatus recumbit, perniciose (ὄλοη) appellatur. Quod cur factum sit, nullam idoneam reperio causam, neque alibi mortui horribili vel vasto terrae conduntur gremio. Indicio sunt VII, 43.

— — — — —
 τάχα δ' ἐνθ' ὄρε δυσμενέεσσιν
 χερσὶ θοῆσιν ἄκοντα ταννυγλώχιστα τινάσσων.

Ulixes duos Troianorum socios, Aenum et *Polyindum*, alterum hasta, alterum ense traicit XI, 79. sqq.

αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Αἶνον' ἐνήρατο καὶ Πολύϊνδον,
 ἄμφω Κητείους· τὸν δούρατι, τὸν δ' ἀλεγεινῶ
 ἄορι δηόσας· — — — — —

Neutrum horum satis emendate ac pure protulit Tychsenius. Ac priori quidem, quod ab adiectivo αἶνός originem ducere Aenus Thraciae urbs ostendit, operarum magis negligentia quam editoris voluntate apostrophus, cuius nullum alibi exstat vestigium, videtur adhaerescere; posterius, ne quis *Indos*, gratos admodum et acceptos plerisque, Quintum putet respexisse, vitiosius etiam scribi erit admonendum. Ceteos enim illos, ut Eurypyli commilitones, corporis robore pariter ac belli scientia excellere valde probabilis est coniectura. Inde alterum quasi *Horribilem*, alterum *Multiscium* Quintus vocavit, dum belli prudentiae, quam variam et multiplicem fuisse Hector homericus exponit II. 7, 237. sqq., idem fere tribuit, quod vatibus et auguribus solet impertiri; testis est Homer. II. 5, 148.

— — — — —
 ὃ δ' Ἄβαντα μετόχετο καὶ Πολύϊδον
 νίεας Εὐρυδάμαντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος·
 cf. 13, 663. sqq.

Corycii antri prodigium copiose illustrat Quintus XI, 93. sq.

πέτρον δ' Ἡφαίστοιο περίφρονος, ἥτε βροτοῖσι
 θαῦμα πέλει· δὴ γὰρ μιν ἐναίθεται ἀκάματον πῦρ,
 ἄσβεστον νυκτός τε καὶ ἡματος· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ
 φοίνικες θαλέουσι, φέρουσι δ' ἀπείρονα καρπὸν,
 ῥίξης καιομένης ἅμα λάεσιν· ἀλλὰ τὸ μὲν πον
 ἀθάνατοι τεύξαντο καὶ ἔσσομένοισιν ἰδέσθαι.

Struvius rupi candenti πυρίφλογον aptius habet, l. all. p. 3. Nec vero opus est, quod totam rem uberius ac plenius describit postea, Vulcanus autem ab Homero inde propter eximiam artis scientiam eius generis nominibus ornatur, cf. posthomer. I, 550. II, 138. 440. III, 738. V, 98. XIV, 50.

Deinde verbo *ἐναίθεται*, quod Passovius temere neglexit, dativus apponatur necesse est: *δή γάρ οἱ ἐναίθεται*, denique v. 97. *τὰ μὲν πού* e perpetua fere poetæ consuetudine esse reducendum supra dixi p. 86.

Menoeten, Hippomedonte natum, Teucer sagitta cordi infixâ prosternit XI, 99. sqq.

*Τεῦκρος δ' Ἰππομέδοντος ἀμύμονος νῆα Μενόιτην
ἔσσυμένως ὄρμαινε βαλεῖν ἐπιόντα βελέμνῳ·
καὶ ῥα νόῳ καὶ χερσὶ καὶ ὄρμασιν ἰθύνεσκεν
ἰὸν ἀπὸ γναμπτοῦ κεράατος· ὃς δ' ἄλεγειν ὅς
ἄλλο θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἐς ἀνέρα· τῷ δ' ἀπὸ νευρῆ
εἰσέτι πού κανάχιζεν· ὁ δ' ἀντίος ἀσπαίρεσκεν
βλήμενος, — — — — —*

Numerorum inopia in v. 102. clausula conspicuae providit Rhodomannus, particula δὲ, quae abest ab Aldina aliisque, inserta, eam vero in eiusmodi sententiis Quinto admodum familiarem esse docent exempla a Kocchlye in emend. p. 253. ad XII, 476. collecta. Tum Struvius l. all. p. 4. *ἄλεγειν ὄν* non sine causa praestabilius habet, saepe enim committitur cum verbo instante, sicut infra v. 146.

ἀργαλέοις σφήκεσιν λοικότες, οἳ τ' ἄλεγειν ὄν

ἐν θυμοῦ κοιτόντες ἐπιβρίσωσι μελίσσαις,

vid. XIV, 35. 572. 643. ac pluralem VII, 329. X, 173. XIV, 484. Nec proxima apto satis vinculo iuncta tenentur, unde Struvius τῷ δ' ἐπὶ ν., Rhodomannus τοῦ δ' ἀπὸ ν. restituendum iudicat. Horum alterum, quod sagitta nervo demum emissa, neque ei imposita, reddit stridorem, et rei ratio et poetæ usus, vid. 464. et ad X, 231. p. 240. adscripta, confirmare videntur. Neque ἀπὸ ter repetita molestiam creabit ei, qui poetarum epicorum copiam et ubertatem novit, quae idem bis inculcare amat, vid. Hesiod. op. et d. 742. sq.

μηδ' ἀπὸ πεντόξοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλεῖη

αἶον ἀπὸ χλωροῦ τάρμνειν αἶθωνι σιδήρῳ.

Add. Quint. III, 218. sq. XII, 136. sq. Apollon. Arg. III, 1017. sq. Nicand. Th. 404. sq. 918. sq., apud quem in altero certe versu ἀπὸ, quod verbo praecedente βάλῳις suspensa est, tenore inclinato scribatur oportet.

Observ. in Q. Smyrn.

Euryalus lapidis ingentis incussu Meletis Troiani caput una cum casside frangit XI, 119. sq.

— — τῷ δ' οὐχ ἄλιον φέρε δαίμων,
ἀλλ' ἄρα σὺν πηληγῆσι κάρη κρατεροῖο Μέλητος
θλάσσει περὶ πηληγῆσι· μόρος δ' ἐκίχανεν ἀρητός.

Saxa vi et gravitate immissa adversariorum arma atque ossa solent perrumpere, et eius rei proprium est nostrum, cf. Hom. II. 5, 307. 12, 384. Quint. posth. III, 333. VIII, 94. XI, 488. Minus autem, quid sit *περὶ πηληγῆσιν*, intelligitur, et in eo haeret Struvius. Lapidis igitur pondere quum Meletis caput obtritum dicatur, fortasse *θλ.* ὑπὸ πηληγῆσιν legendum est, quo plagarum effectus vulgo describitur, cf. IV, 485. V, 279. VI, 265. Adest quidem simplex numerus, quem res sibi exposeat, VIII, 332., verum capite galeaque discussis ietus ab omni parte ingestus quasi multiplicatur. Insuper ἀρητός vox rara et exquisita Rhodomauno pariter ac Dorvillio in vann. crit. p. 388. sq. displicet. At nihil in-tempestive et inconsiderate novaverim, praesertim quum de ea iam veteres varie admodum senserint, vid. annot. ad Hom. II. 17, 37.

Singulis singulorum caedibus enarratis, immensum pugnae tumultum animorumque ardorem poeta paucis complectitur XI, 126. sqq.

— — — κανάχησε δὲ τεύχη
ἄσπετον, ἀμφὶ δὲ γαῖα μέγ' ἔβραχεν· οἱ δὲ κυδοιμοῦ
ἀργαλέου μνώοντο μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.

Postrema ab Homero mutuatus est Quintus; etenim ille de Ulixae ab infestis Troium cohortibus circumvento II. 11, 413.

ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.

Quae etsi non uno modo accipi possunt, pronomen tamen tenore erigendum esse omnes consentiunt. Neque alia ratio obtinet apud Quintum, nam mutuam perniciem sibi inferre utriusque populi exercitum manifestum est. Reddamus igitur poetae μετὰ σφίσι π. τιθ., a quo Tychsenius demum casu, ut opinor, deslexit.

Jam Eurymachus et Aeneas Apollinis admonitu ad rem strenue gerendam accenduntur, novoque robore dei beneficio

implentur XI, 142. sqq.

ὡς εἰπὼν ἀνέμοισι μίγη, καὶ ἄϊστος ἐτύχθη·
οἱ δὲ νόῳ φράσσαντο θεοῦ μένος· αἴψα δ' ἄρ' αὐτοῖς
θάρσος ἀπειρέσιον κατεχεύετο. — —

Invito iterum auctore novissimam editionem occupavit κατεχεύετο: aoristum enim κατεχεύατο, in quo priores conspirant, paene necessarium esse IV, 234. 245. VIII, 208. XIV, 26. probant. Aeneas vero et Eurymachus quomodo mente perceperint θεοῦ μένος, vix assequere. Nam nec voluntatem nec robur Apollinis animo persentiscere poterant Troum principes. At quum deus eo, quod diuturna vita utrique fato sit constituta, ad opus sedulo faciendum illos esset exhortatus, verba ista et memoriae mandarunt et insolita pugnandi cupiditate incaluerunt Aeneas et Eurymachus. Quare crediderim emendandum esse: οἱ δὲ νόῳ φράσσαντο θεοῦ ἔπος· sicut Homeri Achilles Minervae, ut iracundiae ponat modum, admonenti respondet in Il. 1., 216.

χρῆ μὲν σφωίτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσσασθαι.

Nec minus Apollo Peliden voce minisque a belli labore deterret apud Quintum III, 38.

ὄφρ' Ἀχιλλῆα

τρέψη ἀπὸ πολέμοιο θεοῦ ὅπα ταρβήσαντα —.

Is vero dei clamore nihil commotus dicitur v. 43.

— — ὁ δ' ἄρ' οὔτι θεοῦ τρέσεν ἄμβροτον αὐδὴν.

Simile quiddam Aiaci utrique evenit apud Homerum; quos Neptunus, Calchantis auguris specie indutus, consolatur et meliora iubet sperare in Il. 13, 43. sqq. Illic deum abeuntem primus agnoscit Oilei filius, idque Telamonio eloquitur hisce:

Αἴαν· ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν, οἷ' Ὀλυμπον ἔχουσιν,
μάντει εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι —.

Ea Quintum respexisse probabiliter statuemus; proinde Eurymachum et Aeneam non minus quam Aiace dei monita et animo condidisse, et fide habita maiore virtute hostibus instare credibile est.

Audacia igitur aucta et fortitudinis aestu quasi abrepti tanta in Argivos irrumpunt ira, quanta vespae tempore auctumni involant in apes XI, 148. sq.

εὔτε περὶ σταφυλῆς ἀνανομένης ἐν ὀπώρῃ
ἐρχομένας ἐσίδωσιν ἢ ἐκ σίμβλοιο θορούσας.

Vespis acres cum apibus auctumni potissimum tempore esse inimicitias norunt rerum harum gnari. Quapropter uvas tostas, quarum dulcedine vespae apesque alliciuntur, in alia etiam similitudine commemoravit poeta X, 114. sq.

ὡς δ' ὅτ' ἐν οἰνοπέδῳ τις ἐπαΐσσοντας ὀπώρῃ
σφῆκας τερσομένησι παρὰ σταφυλῆσι δαμύσση,

ubi *τερσομένησι* περὶ στ. rescribendum esse priora indicant, quandoquidem vespae uvas circumvolitantes, neque ab iis remotae, occiduntur. Illic autem verbo una litterula surrepta est, a Rhodomanno iam addita. Mirum igitur est, quod Tychsenius et eius praeceptum neglexit, et perpetui Quinti usus oblitus est, vid. IV, 442. VII, 411. X, 278. et compositum I, 66. XII, 129. 516.

Paucis interpositis effusa Achivorum fuga, qua Apollinis animus delectatur, νογᾶ a re rustica sumpta similitudine illustratur, cuius exordium XI, 171. sqq. proficiscitur ab hisce:

ὡς δ' ὅτε τις σιάλοισιν ἀνῆρ ἐς λήϊον αὔρον
ἐρχομένοις, πρὶν ἄμαλλαν ὑπὲρ ἀμητῆρσι δαμῆναι,
ἀντί' ἐπισσεύη κρατεροὺς κύνας, οἱ δ' ὀρόωντες
ἐσσυμένως τρομέουσι, καὶ οὐκέτι μέμβλεται αὐτοῖς
εἶδατος, ἀλλὰ τρέπουσιν ἀνιερῆν ἐπὶ φύζαν —.

Versu autem 173., quod cum canibus iunctum malles, suis datur, unde cum Struvio l. all. p. 4. *ἐσσυμένους τρομ.* vulgari anteponendum duxerim. Neque adverbio alibi in numerorum gratiam recepto, velut XII, 582., hic opus est. Metro enim permittente id ipsum, quod Struvio probatur, aptius habetur, vid. VII, 488. et nostris propemodum ad verbum congrua IX, 270.

ἢ ὅτε κῆρ' ἀλεγεινὸν ἐπεσσύμενον τρομέουσι
ναῦται, — — — — —.

Dum Troiani acriter instant fugientium tergis, unus ex Achivis equi citato gressu avolantis cursum inhibet, ut hostibus obviam factus pugnam redintegret. Quo cognito Agenor appropereans securi eius brachium recidit, tum moribundus per

equi colla ad terram desluit, manus autem, sicut erat, habenis implicata haeret XI, 193. sqq.

*ἀμφεχύθη δ' ἵπποιο κατ' ἀγένοσ· αἴψα δ' ἄρ' αὐτὸς
κάππεσεν ἀμφὶ νέκυσ· λείπεν δ' ἄρα χεῖρα κραταιήν
στερρόν ἔτ' ἐμπεφυῖαν ἐϋγνάμπτοισι χαλινοῖς.*

Quartum nec primum casum esse *νέκυσ* p. 105. sq. dixi, idemque sensit Koechly in emendat. p. 244. Hic vero, quod tertius aliquanto saepius oblineat, et insequentia audacius mutaverit Tychsenius, singula paullo aliter constituenda putat, ita quidem:

*κάππεσεν ἀμφὶ νέκυσσι· λίπεν δ' ἄρα χεῖρα κρεμα-
στην
στερρόν ἔτ' ἐκπεφυῖαν ἐϋγνάμπτοιο χαλινοῦ.*

Fuit enim in Aldina *χεῖρας κέκραται*. Sed obiici poterit, *χεῖρα κρεμαστήν* epicorum elegantia esse alienam, *κραταιήν* autem iam ab Rhodomanno repertam quatuor Tychsenii libros offerre, denique id, quod emendando quaeritur, apertius indicari v. 197. Postea casus secundus, qui et editorum et scriptorum consensu erat propagatus, Rhodomannum impulit, ut tentaret *ἐκπεφυῖαν*. Manum vero loris potius illigatam fuisse, quam ex iis excrevisse nemo facile negabit. Quapropter Pauwius, Homeri et epicorum sermone inductus, *ἐϋγνάμπτο τε χαλινοῦ* vel *ἐϋγνάμπτοισι χαλινοῖς* attulit. Ultimum horum Tychsenius adoptavit, neque id in gravi ac multiplici posthomerorum corrupteta repudiaverim, quippe qui sciam verbum et aptissimum et usitatissimum esse; velut redit infra de Aeneae puerulo patris manui inhaerescete XIII, 323.

— — — — — ὅς δ' ὑπ' ἀνάγκης

ἐκρέματ' ἐμπεφυῶς ἀταλὸς παῖς, — — —

add. Hom. II, 1, 513. 8, 84. Oppian. Hal. II, 63. 312. 315. 342. IV, 260. 473. V, 596. Cyneg. II, 283.

Manum sanguine conspersam frenisque involutam hostibus terrorem iniecissee poeta testatur XI, 196. sqq.

*οἶά ποτε ζώοντος ἔην· μέγα δ' ἔπλετο θαῦμα
οὔνεκα δὴ ῥυτῆρος ἀπενκρέμαθ' αἱματόεσσα*

"Αρεος ἐννεσίησι φόβον δῆϊοισι φέρουσα ·

φαίης κεν χατέουσαν ἔθ' ἰππασίη πονέεσθαι.

Manus equis regendis iam non erat occupata; melius ergo nomine ad prius relato leges: φ· κ. χατέουσαν ἔθ' ἰππασίης πον. Similiter Deiphobus bellandi avidus, Neoptolemo adveniente, gradum inhibuisse dicitur IX, 234.

δῆτότε Δηίφοβος, μάλα περ χατέων πολέμοιο,
ἔστη, — — — — —

add. XIII, 45. Apoll. Arg. I, 837. II, 316. III, 84. Manum enim equorum regiminis etiam tum indigentem quasi laborare poeta fingit. Vulgare insuper repugnat Quinti sermoni, ex quo πονέεσθαι bello vel alii rei operam dare significat, vid. I, 137. 215. 451. II, 483. et alibi. Sed πονέεσθαι τινι vel aliud quid denotat, vel raro admodum valet idem, vid. Passov. lex. s. h. -v.

Turpem Graecorum fugam Neoptolemus tandem sistit et suos increpando et hostes caedendo. Hi iam repulsi cum fluctibus Boreae procella exasperatis, sed adverso venti alius afflatu a littore deiectis conferuntur XI, 227. sqq.

οἱ δ' ἀπιόντες
χάζοντ', ἤντε κύματ' ἄτ' ἐκ Βορέαιο θυέλλης
πόλλ' ἐπιπαφλάζοντα κυλίνδεται αἰγιαλοῖσιν,
ὄρνυμεν' ἐκ πόντοιο, τὰ δ' ἔκποθεν ἄλλος ἀήτης
ἄντιος ἀΐξας, μεγάλῳ περὶ λαίλαπι θύων,
ᾧση ἀπ' ἠϊόνων, Βορέου ἔτι βαιὸν ἀέντος.

Moram, quae ad metri integritatem v. 228. deerat, Rhodomannus ita adiecit, ut inter κύματ' ἐκ Β. ἄτε insereret, vel κύμαθ' ὑπὲκ Β. recipi iuberet. Illud quum Tychsenius probandum existimasset, tenuem male reliquit, spiritu aspero subsequente. Sed pronomen assumptum alio etiam premitur incommodo, fluctus enim, nisi virgula a reliquis separantur, verbo, quo constringantur, carent. Qua de causa dubitare nolim, quin ὑπὲκ illo praestet, idque iudicium comparatio huic nostrae valde similis ratum faciat, vid. XII, 488. sqq.

ἤντ' ὄρος λασίησιν ἄδην καταειμένον ὕλης
ἔσσυμένως καίηται ὑπὲκ πυρὸς ὄρνυμένοιο
ἔξ ἀνέμων, — — — — —

nec multum differunt XI, 123. sq. Praeterea novissimo versui insidet dialecti vitium, Ionum enim lex formam tritam admitti vetat, quod discimus ex Homeri II, 23, 692.

ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ φρικῶς Βορέῳ ἀναπάλλεται ἰχθύς —
add. 14, 395. Apoll. Arg. II, 288. 308. IV, 1484., immodicam autem librariorum negligentiam angustioribus finibus circumscribunt et codices praestantiores et virorum doctorum sollertia, cf. Wellauerum ad Apoll. II, 288. et Rigler. ad Manethon. apotel. II, 23. Eadem fere macula tollenda est e posthom. XIV, 53.

— — δεινὸν γὰρ ἐν ὄφθαλμοῖσιν ἀκοίτου
ἀμφαδὸν εἰσοράσθαι ἐπ' αἴσχει θηλυτέρησι
quod poeta ipse refutat X, 414.

Pulvere excitato campus et aer densis obducuntur tenebris XI, 247. sqq.

καί ῥ' οἱ μὲν πονέοντο· κόνιν δ' ἀκάμαντες ἀῆται
ᾤρσαν ἀπειρεσίην· ἤγλυσε δὲ πᾶσαν ὑπερθεῖν
ἠέρα θεσπεσίην, ὡς τ' ἀπροτίοπτον ὀμίχλην.

Interpres latinus haec liberius reddit: „at venti indefessi pulverem immensum excitabant; qui tenebris praetexit superne totum a deo diffusum aera, ac si nebula foret visui impervia.“ Verum haec aera, qui nebula visui impervius dici debebat, spectant. Absonum igitur est vulgare et eius loco vel ὡστ' ἀπροτίοπτον ὀμίχλην vel ὡστ' ἀπροτίοπτος ὀμίχλην emendemus necesse est. Tenebrae tam spissae aera obduxerunt, ut velut nebula visui esset impervius aut pulvis nebulae imperviae similis aerem eripuit oculis. Hoc autem satius duxerim, quod ἀπροτίοπτος τινι non id significat, quod aliqua re occultitur sive obscuratur, sed quod ab aliquo sive alicuius oculis dispici non potest: ita certe Manetho apotel. II, 18.

μακροῦ δ' αὖ διὰ μέσσου ἐλήλαται οὐρανοῦ ἄξων,
ἀστεμφής, ὅσοισιν ὄρωμένῳ (vulg. ὄρώμενος) ἀπροτίοπτος.

Neque unquam eiusmodi quiddam, quod supra posuimus, reperire licet, etsi verbo bis praeterea utitur Quintus IX, 417. XIII, 249., semel Oppianus Hal. III, 159. Tenebras vero

ex oculis abstulisse res subiectas produnt adiecta :

οὐδ' ἄρα φαίνεταιο γαλα· βροτῶν δ' ἀμάθυνεν ὀπιοπάς.

Maiorem his addit fidem pulvis a Quinto nebulae aliquoties comparatus, velut IV, 519.

πολύς δ' αἰθέρ' ἴκανε κονίσαλος ἐκ πεδίοιο,
καπνῶ ἢ ὀμίχλη ἐναλίγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσιν
ἀμφιχέη πρόνεσσι Νότου μένος ἢ Ζεφύροιο, —.

Nec minus nubes a Iove diffusa nebulae similis dicitur IX, 264. sq.

— — δνοφερὸν δὲ νέφος καθύπερθε Κρονίων,
εἴτ' ὀμίχλην, διέχευε· λύθη δ' εἰς ἡέρα μακρήν.

Add. II, 471. sqq. VIII, 444. sqq. Caeterum Homero duce Quintum haec proferre ea poterunt docere, quae ad II. 3, 10. adscripsi.

Vel tenebris et nebula circumfusi proelium urgent Graeci et Troiani XI, 251. sq.

ἀλλὰ καὶ ὡς μάρναντο· καὶ ἐς χέρας ὄντιν' ἔλοντο
πτεῖνον ἀνηλεγέως, καὶ εἰ μάλα φίλτατος ἦεν·

Recte optativum requirit Struvius l. all. p. 4., ὄντιν' ἔλοιντο: quemque enim sibi obvium, nullo adhibito delectu, occidisse traduntur. Ut vero ille modus rei peractae atque enarratae convenit, vid. Hom. II. 2, 188. 198., ita in praesente aut futuro locus relinquendus erit subiunctivo, sicut in posthom. V, 150.

— — μέγα δ' ἔσσειται ἄλγος Ἀχαιοῖς,
κείνων ὄντινα δεινὸς ἔλη γόλος· — —

add. I. H. Vossii sched. crit. I. p. 184. sqq.

Tanta rerum necessitate adstricti frustra implorant deorum opem, fato inexorabili omnia ex suo arbitratu regente XI, 272. sqq.

— Αἴσα γὰρ ἄλλα πολύστονος ὠρμαίνεσεν·
ἄξετο δ' οὔτε Ζῆνα πελώριον, οὔτε τιν' ἄλλον
ἀθανάτων· οὐ γάρ τι μετατρέπεται νόος αἰνὸς
κείνης, ὄντινα πρῶτον ἐπ' ἀνδράσι γεινομένοισιν,
ἀνδράσιν ἢ πολίεσσιν ἐπικλώσῃται ἀφύκτο
νήματι· τῆ δ' ὑπὸ πάντα τὰ μὲν φθινύθει, τὰ δ' ἀέξει.

Immutabili fati lege sive rigida Parcae voluntate mortalium

fortunam constitutam esse nemo ignorat, sed istam sententiam tam mire insolenterque pronuntiatam hic videmus, ut depravati quiddam delitescere manifesto appareat. Sensit fraudem primus Struvius l. all. p. 6., de vers. 274. sqq. ita commentatus: „ut ad ipsa Quinti verba redeamus, gravissimum vulnus nullus editorum animadvertisse videtur, quod in in eo inest, quod ὄντινα, ad νόον relatum, sententiam totius loci turbat. Nam quis unquam dixerit, *Αἴσα ἐπεκλώσατο νόον ἀνθρώποις?* Apertum esse videtur, *desse substantivum, quale est πότμον*, quod ad ὄντινα referendum sit.“ Vere haec esse disputata tum res ipsa admonet, tum imago ad hasce deas saepissime traducta. Iam Homerus non uno loco cecinit ea, quae Parcae homini partu edito quasi neverint colo fatali, perferenda et exantlanda esse, velut II. 20, 126.

— ὕστερον αὐτε τὰ πείσεται, ἄσσα οἱ Αἴσα
γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Add. 24, 210. Od. 7, 197. sq. Hinc deae ipsae, nomine ab opere deprompto, *Κατακλώθεις* appellantur, verbumque hic lectum Homero iam satis est usitatum. Dicitur autem in utramque partem, fortunamque secundam pariter atque adversam comprehendit. Hanc quidem indicat Od. 16, 64.

— — ὡς γὰρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.

8, 579. 11, 139. 20, 196. II. 24, 525., illam describit Od. 3, 208.

ἀλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον,
cf. 4, 208. 1, 17., ubi verbo expressit rem:

τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
εἰς Ἰθάκην.

Quintus et ipse medium quiddam, bono maloque mixtum, eo indicavit III, 757. Alibi de calamitate divinitus immissa dici solet, ut XIV, 296.

τέκνον ἐμὸν, σοὶ τ' αἰνὰ καὶ οὐκ ἐπίελπτα καὶ αὐτῇ
ἄλλγε' ἐπεκλώσαντο,

add. X, 331. XIII, 235. Quapropter eiusmodi quiddam iure postulat Struvius. Crediderim autem medicinam leni profecto mutatione repertam, ubi dederis:

— οὐ γάρ τι μετατρέπεται μῶρος αἰνὸς Κείνης, —
 Fatum enim Parcarum voluntate constitutum recte dicemus
 μῶρον, vid. ad VIII, 324. p. 200. sqq. Denique fatum rigi-
 dum et horrendum (αἰνὸν) aliquoties vocatur a Quinto, ve-
 luti III, 773.

οὐ γάρ μιν μῶρος αἰνὸς ὑπὸ ζόφον αἰὲν ἐρύξει,
 ell. I, 682. II, 412. XIII, 260., νόον αἰνὸν in posthomeris
 me legisse haud memini. Quod autem postea fatum viris aut
 urbibus destinatum commemoratur, id novum et inauditum
 esse plerique animadverterunt. Nec lectio certa satis est et
 explorata, Aldina enim offert:

— ὄντινα πρῶτον μετ' ἀνδράσι γεινομένοισιν
 ἀνδράσιν ἐν πολέεσσιν ἐπ. ἀ.

Iam Rhodomanus versui priori parum idonea admoturus erat
 remedia, nec Struvio placet ἐπ' ἀνδράσι, quod parum veri-
 simile sit, μετ' ἀνδρ. contra metrum a librariis mutatum
 esse. At isti Pauwii coniecturae duo Tychsenii libri opem
 ferunt. Tum posteriora, quemadmodum hodie leguntur,
 Rhodomanus constituit, et urbibus quoque sua esse fata
 Dausqueus demonstrare studuit. At urbibus hic locum esse
 relictum Struvius negat, et quo maior vis sit nomini repetito,
 in vulgari hominum epitheten absconditum latere suspicatur.
 Tale quid iam Pauwio in mentem venit, etsi ab eo, quod
 bene inchoaverat, turpiter aberrans proposuerit:

— — ἐπ' ἀνδράσι γεινομένοισιν
 ἀδρανέσιν, πολίεσσιν ἐπικλ. ἀφ.

Equidem, quum homines ignorantes in sua ruant fata, emen-
 dandum putaverim:

— — ὄντινα πρῶτον ἐπ' ἀνδράσι γεινομένοισιν
 ἀνδράσιν ἀφραδέεσσιν ἐπικλώσεται ἀφύκτω
 νήματι, — — — —

Neque id incognitum fuisse epicis et Quintus probat II, 449.

ἀλλὰ τί νηπιάχοισιν ἰοικότες ἀφραδέεσσιν
 ἰσάμεν, — — — —

et Homerus testificatur Od. 11, 475. sq.

πῶς ἔτλης, "Αἰδόςδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
 ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἶδωλα καμόντων,

add. hymn. hom. in Ap. 192.

— — — — — ἀνθρώπων
 κλημοσύνας, ὅς' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ζῶουσ' ἀφραδέες καὶ ἀμήχανοι, — —.

Nolim plura enumerare, etsi e gnomis potissimum poetis, de inani vanaque hominum futurorum inseciorum cupiditate et contentione irascentibus, exemplorum multitudinem liceat apponere.

Certamine aucipiti et dubio conflictati Palladis favore tandem evadunt superiores Achivi XI, 283. sqq.

ἀλλ' ὅτε δὴ πολλοὶ μὲν ἀπέφθιθεν ἐν κονίῃσι,
 δὴ τότε ἐπ' Ἀργείοισιν ὑπέριτερον ὄρνυτο θάρος
 Παλλάδος ἐννεσίῃσι δαΐφρονος, ἣ ἴα μολοῦσα
 ὑσμίνης ἄγχιστα μετ' Ἀργείοισιν ἄμυνεν
 ἐκπέσαι μεμαυῖα κλυτὴν Πριάμοιο πόλιν.

Versus secundi exordium, de quo una syllaba erat detracta, editores vario modo numeris accommodatum voluerunt. Ac Rhodomannus quidem δὴ τότε δ' Ἀργ. annotavit, a Pauwio iure reiectum, hic autem hiatus nihil deterritus vel δὴ τότε Ἀργ. vel δὴ τότε ἐπ' Ἀργ., Tychsenio gratum et acceptum, proculdit. Id Struvius causa, qua impulsus ita sentiret, omitta l. all. p. 6. ineptum habet. Nec vituperaverim, quod ἐπὶ, cum verbo subsequente conflandum, ambiguitatem quandam prae se fert. Minus enim liquet, utrum Minerva Argivis praevalentem audaciam iniecerit, an alios maiore fortitudine contra Graecos expromenda instruxerit. Quare si ἐπὶ germanum est, certe Ἀργείων, quo ambiguitas illa evanesceret, adoptandum erat, ut factum videmus II, 48.

— δεινὸν γὰρ ἐπὶ σθένος ὄρνυτ' Ἀχαιῶν.

Sin autem illud numeri ab aditu prohibent, alio quodam complemento defectum resarciendum fuisse sequitur; id, quod priorum sagacitatem elusit, feliciter reperit Struvius, dum δὴ τότε ἄρ' Ἀργείοισιν suasit. Cui quidem eo libentius locum concedamus, quo facilius exteri poterat. Ad verbum fere cum nostris conveniunt VII, 707. sq.

ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο καὶ εἰλαπίνης κορέσαντο,

δὴ τότε ἄρ' Αἰακίδαο θρασύφρονος ὄβριμος υἱὸς
ἀνστάς ἐκ δόρποιο ποτὶ κλισίην ἀφίκανεν —.

Hinc vereor, ut fulcro apto et tuto nitatur VI, 500. apud
Tychsenium:

ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πολλοὶ ἐνεπλήσαντο κελαινὰς
κῆρας ἀν' αἵματόεντα καὶ ἀλγινόεντα κυδοιμὸν,
δὴ τότε γ' Ἀργείων πολέες φύγον ἔνδοθι νηῶν —.

Aldiuae fuit: δὴ τότε Ἀργ., Hermannus ad Orph. p. 745.
δὴ ῥα τότε Ἀργ. substituendum putavit. Mihi quidem medela,
superioribus admota, ne ab his quidem aliena videtur. Prac-
terea Kocchlys, quod penes Graecos iam victoria est, auda-
cia minus quam robore opus esse censuit, ideoque in emend.
p. 244. — ὑπέρτερον ὄρνυτο κάρτος requirit. Neque id
inscitum et inelegans habuerim, praesertim si comparaveris
V, 108.

— — Ζηγὸς γὰρ ἀάσπετον ὄρνυτο κάρτος.
I, 559.

ὅσον Ἀμαζῶσι κάρτος ἐνὶ στήθεσσιν ὄρωρεν.
II, 335.

ὡς ἐμοὶ οὐκέτι κάρτος ἐνὶ στήθεσσιν ὄρωρεν —.

In transcursu autem alia quaedam, quae proxime spectant ad
illud verbum, hic attingam. Primum augmentum haud temere
praefigi imperfecto in mant. observat. in Quint. p. 246. ad-
monui, tum VI, 328.

τῶν δ' ἄρα νισσομένων πολλὺς αἰθέρα δοῦπος ὄρώρει
frustra et perversè defendi a Pauwio. Nihil enim suppeditat
Quintus, quo ista muniamus. Exquisitae autem Rhodomanni
coniecturae ἴκανε fidem conciliant IV, 518. V, 492.

καί σφιν ὄδυρομένοις γόος αἰθέρα διὸν ἴκανεν.

Denique etsi loci adverbialia minus accurate distinguuntur, of-
fendet tamen VII, 474.

οἴμησεν δ' ἄρα πρῶτον, ὅπῃ μάλα δῆρις ὄρώρει
ἀμ πεδίον.

collatus cum V, 305.

ἀμφ' ἄλλῃσι φάλαγξι πονεύμενος, οὐ περὶ νεκρῶ
ἀντιθέου Ἀχιλῆος, ὅπου μάλα δῆρις ὄρώρει.

Ut vero ad versus, qui in manibus sunt, redeamus, in eorum

paenultimo, Struvio praecipiente, scribatur oportet:

— — — μέγ' Ἀργείοισιν ἄμυνεν.

Quod quidem non e perpetua nostri fiet consuetudine, sed paucis certe exemplis commendatur, ut IX, 19.

— — — μέγ' Ἀργείοισιν ἀρήγεις.

In vulgari autem nemo feret praepositionem, nullo alio nomine subsequente intolerabilem. Contrarium obtinet VI, 552.

— — — κίεν δ' ὄγ' ἐς Ἴλιον ἰρήν

Τρωσὶν ἀρηξέμεναι μετ' ἀμύμονος Ἀστεροπαίου.

Alias tertium casum isti verbo constanter adiungi indicio sunt VIII, 239. 258. IX, 291. X, 25. XI, 295.

Argivis iam haud dubie victoribus Troes terga vertunt repetuntque urbem XI, 298. sq.

Τρῶες δ' οὐκέτ' ἔμμνον ἀνὰ στόμα δηϊότητος,
et paullo post 316. sq.

παῦροι δὲ προφρονόοντες ἀνηλία δηϊότητα

δῶσαν ἀνὰ πτολίεθρον, ἀλευάμενοι βαρὺ πῆμα.

Forte fortuna omnibus, quas vidi, editionibus tenoris pravitas relicta est. Nam quum δηϊότης e trito grammaticorum praeepto sit oxytonum, neque unquam aliter effertur apud Quintum, vid. I, 255. II, 580. VII, 668. XI, 27. XIII, 142. ell. I, 194. 419. 467. 813. II, 72. 481. VII, 106. IX, 124., paenultima circumflexum fuisse imponendum apparet. Si quis autem Alexandrinorum magistrorum fuit dissensus, de quo vide Göttling. de acc. p. 276. sq. et annot. ad II. 3, 20., is nihil pertinet ad Quintum.

Postridie Graeci victoriae spe elati ipsos Troiae muros aggreduuntur, aliique duces alias portas student perrumpere. Quibus enarratis XI, 356. sq. adiciuntur haecce:

πρὸς δὲ ῥόον Σιμόεντος ἔχεν πόνον ἀλγινόεντα

Τεῦκρος ἑυμμελής· ἄλλη δ' ἔχεν ἄλλον οἰζύν.

Haec quidem adumbrata videntur ex Iliad. 13, 2.

τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῆσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἰζύν —

et simillima praebet Odyssea 11, 167. 620. sq. 14, 415. sq. Attamen Quintus plerumque invertit rem, ut VII, 36. XI, 428.

— — — — — κακή δ' ἔχε πάντας οἰζύς.
IX, 290. XIV, 592.

— — — — — ὀλοή δ' ἔχε πάντας οἰζύς.
add. XIV, 81. XIII, 479. Quapropter ad illorum exemplar
fortasse restituendum erit:

— — — — — ἄλλη δ' ἔχεν ἄλλον οἰζύς.
Testudine clypeorum facta in muri pinnas enituntur Ulixis
milites. Quo de artificio agunt XI, 362. sqq.

φραίης κεν μεγάροιο κατηρεφές ἔμμεναι ἔρκος
πυκνόν, ὃ οὔτ' ἀνέμοιο διέρχεται ὑγρὸν ἀέντος
ῥιπή ἀπειρεσίη, οὔτ' ἐκ Διὸς ἄσπετος ὄμβρος·
τοῖαι Ἀργείων πεπυκασμέναι ἀμφὶ βοείαις
καρτύναντο φάλαγγες· ἔχον δ' ἓνα θυμὸν ἐς ἀλκὴν
εἰς ἔν ἀρηράμεναι· — — — — —

Comparationem gratam et venustam inchoavit Homerus II.
16, 212. sqq., dilatavit et perpolivit Apollonius in Argonaut.
II, 1073. sqq. E quo medicina petenda est v. 364.; sicut
enim Apollonius l. all. v. 1079. exorditur hisce:

τοῖη ἄρ' ὑπόθι νηὸς ἐς ἠέρα κίδνατ' αὐτή. —
ita Quinti fuit τοῖαι ἄρ' Ἀργ. Dominatur autem in eius
generis similitudinibus particula ista inde ab Homero, cf. II.
2, 482. 3, 153. 4, 488. 7, 65. alibi. Eam vero male hinc
eiectam esse et ipse dudum observavi in mant. observ. in
Quint. p. 259. et Struvius admonuit l. all. p. 7. Ad postre-
mum idem corrigit v. 367., quod ad Ulixis socios sint re-
ferenda: εἰς ἔν ἀρηράμενοι, a quo non recedit Homeri
sermo, vid. II. 16, 281. una cum annotat., Quinti posthom.
IX, 546. XI, 376.

In acri utriusque aciei concursu tela alia clypeis infixae hae-
rent, alia terrae, alia nequidquam iactata procul avolant XI,
369. sqq.

— — — — — πολλά δὲ δοῦρα
καὶ βέλεα στονόεντα καὶ ἀλγινόεντες ἄκοντες
πήγνυντ' ἐν σακέεσσι, τὰ δ' ἐν χθονὶ, ἄλλα δ' ἄπωθεν
μαψιδίως φορέοντο περιγναμφθέντα βελέμνοισι,
πάντοθε βαλλομένων. — — — — —

Haec iterum Homeri ex fontibus emanarunt, cf. II. 11, 573.

15, 316. sqq. Augmentum vēro, quo homerica amplificavit Quintus, vitiatum putat Koechlys in emendat. p. 246. Nam quum βέλεμνα non telorum acies, sed ipsa sint missilia, βελέμνοις περιγναμφθέντα βέλεα recte dici negat. Iccirco hastas et sagittas clypeis repercussas esse ratus, περιγναμφθέντα βοείαις scribi iubet, assertque in eius rei testimonium Homer. Iliad. 3, 349. 17, 44. tum Quint. II, 529.

αἰχμαὶ ἀνεγνάμφθησαν ἐν ἀσπίσιν· — —

Sed haec, ut ingenue fatear, mihi minus satisfaciunt, quippe qui videam, idem propemodum inesse in superioribus, nec tela clypeis inhaerentia alio procul aberrare potuisse; denique spicula βοείαις περιγναμφθέντα vix veritas repercussa a clypeis. Hisce impulsus caussis ad id, quod poeta probabiliter erat dicturus, nominativum aptius casurum putabam et emendaturus eram:

— — — — — ἄλλα δ' ἄπωθεν

μαψιδίως φορέοντο περιγναμφθέντα βέλεμνα.

Sed re iterum deliberata, ne isto quidem artificio opus esse crediderim. Telis enim ab una parte emissis adversariorum tela occurrerunt, iisque circumacta sive περιγναμφθέντα longius aberrarunt a scopo proposito. Quod ut clarius pateret, poeta ipse adiecit: πάντοθε βαλλομένων. Bene igitur suo munere fungitur interpres latinus, dum transfert: „multaque procul incassum ferebantur spiculis circumflexa, quum ex omni parte iacerent.“ Spiculis ergo obviis circumflexa procul avolarunt, nec quidquam effecerunt.

Aeneas lapidibus crebris obruit Ithacenses, eorumque ordines testudine rupta confundit, sicut Iupiter saxis e montis cacumine fulgure et tonitru discussis pastores implet terrore XI, 401. sqq.

ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρεσι πρῶνας Ὀλύμπιος οὐρανόθι Ζεὺς
ἀμφὶ μὴ κορυφῇ συναρηρότας ἄλλυδις ἄλλον
ῥήξῃ ὑπὸ βρόντησι καὶ αἰθαλόεντι κεραυνῷ,
ἀμφὶ δὲ μηλονόμοι τε καὶ ἄλλ' ὅσα πάντα φέβονται,
ὡς ἄρ' Ἀχαιῶν νῆες ὑπέτρεσαν, — — —

Nemo editorum v. 404. difficultatem sensit, eumque Rhodmannus reddidit: „passimque ovium magistri et caetera

cuncta fugitant.“ Verum enim vero interpretationi ei ob-
sistit ὅσα, quod quidem in enuntiatione relativa duobus illis
postponi solet, vid. V, 635. XII, 6., et similia II, 663. VII,
55., at medium et inter utrumque interiectum videtur inex-
plicabile. Quare ulceris quiddam subesse sagaciter animad-
verterunt Struvius et Koechlys. E quibus ille l. all. p. 7.
καὶ ἄλσεα π. φέβονται tentavit, hic autem ovium pastoribus
vel aliorum pecorum magistros vel alia certe animalia opponi
debere ratus medelam aliquanto disparem excogitavit. Nec
negari poterit, omnium silvarum trepidatione rem nimis exag-
gerari, id quod a Quinti usu et consuetudine alienum erit
habendum. Nam supra II, 383. sq. ad saxum Iovis fulgure
a monte revulsum oves, boves et alia, quae illic pascuntur,
animalia expavescunt, et paullo ante Ulixis socii, Aeneae
lapide obruti, similes iudicantur capellis rupe a monte reso-
luto oppressis, dum reliquae, quae in vicinia pascuntur, valde
trepidant v. 396. sqq.

— — — — — εὐτ' ἐν ὄρεσσι
φερβομένους ὑπὸ πρῶνα βίη κρημνοῖο ῥαγέντος
αἴλας· ὑποτρομέουσι δ' ὅσα ἰσχεδὸν ἀμφινέμονται.

Inconsideratius enim, ut opinor, ὅσοι de Rhodomanni sen-
tentia recepit Tychsenius, quandoquidem non rustici accolen-
tes, sed capellae in earum, quae ruina sepultae sunt, socie-
tate pascentes dici videntur. Ea si ad nostra transtuleris,
nomen parum accommodatum a Struvio inferri iam perspiciemus.
Laudandus igitur est Koechlys, qui vi oppositorum bene in-
tellecta in emendat. p. 246. aliam nostris applicat medelam,
dum Quinti fuisse putat:

ἀμφὶ δὲ μηλονόμοι τε καὶ αἰπόλοι αἰνὰ φέβονται.

Sed ut dicam, quid sentiam, neque αἰπόλοι, alias Quinto
ignoti, neque αἰνὰ, quod lamentationibus quidem, clamori
et eius generis rebus aptum est, timori vel fugae minus con-
venit, magnopere arrident. Si quid autem eius simile revera
dederit poeta, propius accedant ad vulgo tradita:

ἀμφὶ δὲ μηλονόμοι τε καὶ οἰοπόλοι (αἰγοβόται) φο-
βέονται.

Verum neutrum horum multo melius est iis, quae Koechlys

exprompsit. Nam et nomina sunt rara, et ab usitatis longius distant, denique ad immensum saxi demissi pondus clarior significandum, πάντα, dummodo fieri possit, erit retinendum. Quae quum ita sint, plura abesse et unum certe versum librariorum incuria excidisse possis suspicari. Sin autem contrarium statuere mavis, mendum in verbis ἀλλ' ὅσα quaerendum esse pro certo affirmaverim. Quibus ut aliquid remedii adhibeam, fortasse haud inepte substituerim: καὶ ἄγρια πάντα φέβονται. Nam profecto saxi Iovis fulmine decussi impetus in maius augetur, si non modo ovium pastores, verum omnes ferae ictum eius reformidasse perhibentur. Dicendi autem genus homericum est, vid. II. 5, 52.

— — — δίδαξε γὰρ Ἀρτεμις αὐτὴ
βάλλειν ἄγρια πάντα. — — —

Neque alienam esse ferarum mentionem ab hac nostra imagine alia poetae comprobatur similitudo, qua igni et incendio saltus vastante omnes feras angi scripsit VIII, 491.

τῷ δ' ἄρα λευγαλέως ἐνὶ τείρεται ἄγρια πάντα
Ἥφαιστοιο βίηφι περιστρεφθέντα κατ' ὕλην.

In alia urbis parte Alcimedon Locrus, clypeo capiti superiniecto scalisque admotis in murum escendit XI, 448. sqq.

Ἀλκιμέδων ἐρίθυμος, ἔῳ πίσυνος βασιλῆϊ,
θάρσεϊ τε σφετέρῳ καὶ θαρσαλέῃ νεότητι,
ἔμμεμάως πολέμοιο, θοοῖς ἐπιβήσατο ποσοῖ
κλίμακος ὄφρα κέλευθον ἐπὶ πτόλιν ἀνδράσι θείῃ
λευγαλήν· σφετέρου δὲ καρήατος, ἔμμεναι ἄλλαρ,
ἀσπίδα θεῖς καθύπερθεν ἀνήϊε λυγρὰ κέλευθα,
ἄτρομον ἐνθέμενος κραδίη νόον.

Alcimedon audacia sua et audaci iuventute fretus in Troiae moenia enititur. Quibus quum unum idemque bis inculcetur, Koechlys in emendat. p. 245. κάρσεϊ τε σφ., vid. v. 184., non male suasit. Versui proximo augmentum verbi perperam abesse in mant. observ. in Quint. p. 247. ipse annotavi. Plus etiam controversiae est de vers. 452., in exemplaribus antiquis manco ac vitioso; nam particula resecta legebatur ita:

— — σφετέρου καρήατος ἢ δὲ καὶ ἄλλαρ —
Observ. in Q. Smyrn. 18

Utrique vulnere opem excogitavit Rhodomannus, cui et Tychsenius adstipulatur et Pauwius credit, sua coniectura, ex qua nihil utilitatis percipimus, posthabita; in mentem enim ei venerat:

— — σφετέρου κρατός τ' ἔρουμ' ἠδὲ καὶ ἄλκαρ —.

At viam non ita diversam nuper iniit Koechlys, qui, ut Aldinae vestigia magis expressa apparerent, ex Homeri quadam imitatione l. l. p. 247. corrigendum esse arbitratur:

— — ἔρκος δὲ καρήατος ἠδὲ καὶ ἄλκαρ —.

Nam poeta non solum Menelai cingulum in Il. 4, 137., sed etiam clypeum ib. 15, 646. ἔρκος ἀκόντων appellavit. Sed quum nimia illa redundantia tum Quinti sermo eius rationi obniti videntur. Neutrum quidem poetae nostro insolens est et inauditum, attamen discriminis quiddam inter utrumque intercedit. Etenim ἔρκος, quod saepem sive murum proprie significat, duo comprehendit potestate, nec modo id, quod alicui praesidio est, verum etiam propugnaculum adversus impetum hostilem declarat. Prius cadit in Achillem, qui ἔρκος sive praesidium Achivorum nominatur III, 435. 449., neque alio modo de muro, quo Graeci navium stationem obseperant, loquitur poeta VII, 416.

μαρνάμενοι περὶ τεῖχος, ὅπερ πάρος αὐτοὶ ἔδειμαν,
νηῶν ἔμμεναι ἔρκος, εὐσθενέων δ' ἄμα λαῶν
ἐν πολέμῳ.

posterius clypeo datur apud Homerum; Quintus ad Aiacem traduxit idem V, 423.

ἔρκος γὰρ πολέμοιο, δεδουπότος Αἰακίδαο,
μοῦνον ἔτ' ἦν Αἴαντος εὐσθένος.

Atque haec quidem valent de illo, ἄλκαρ autem munimentum sive propugnaculum, quo quis ab imminente periculo tutus praestatur, semper fere indicat. Proinde Penthesilea bipennem ab Eride donatam gestat I, 160.

θυμοβόρου πολέμοιο πελώριον ἔμμεναι ἄλκαρ.
cf. II, 11. XII, 22. XIV, 634., ubi muri ab Achaeis exstructi dicuntur

— — στυγερῆς ἔμεν ἄλκαρ αὐτῆς.

Identidem Ajax, Achilles et Eurypylus III, 565. V, 514. VI, 119. ἀνίης sive πήματος ἄλκαρ vocantur, illudque praeterea tribuitur avium plumis Philoctetac ulceri applicatis IX, 363., add. ib. 359. χείματος ἄλκαρ et Apoll. Arg. II, 1074. καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ. Neve quis obiiciat Homer. II. 11, 823.

οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιοῶν
ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέονται.

Eo nullum iam Achivis propugnaculum adversus Troianorum impetum reliquum esse Eurypylus significat, sicut apud eundem Tlepolemus negat, Sarpedonem, Lyciorum regem, Troianis fore munimentum II. 5, 644. Unus tamen superest Quinti locus, quo nomen illud non id, quo quis defenditur, sed id, quo quid consequi possis, sive rei adiuventum designat XII, 49.

Κάλχας μιν θαύμαζεν, ὅπως ὑπεθήκατ' Ἀχαιοῖς
μῆτιν καὶ δόλον ἐσθλόν, ὃς Ἀργείοισιν ἔμελλεν
νίκης ἔμμεναι ἄλκαρ, ἀτὰρ μέγα Τρώεσι πῆμα.

Sed ne haec quidem Koechlyis prosint coniecturae, certe Homerus idem dicturus bina iungit nomina II. 4, 137.

μίτρος θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροῶς, ἔρκος ἀκόντων.
Quam ob rem vereor, ut viro docto, quae sumpserit, possint concedi. Denique ne structura quidem apte et commode procedit; neque enim, si recte iudico, clypeum impositum capitis ἄλκαρ ducit poeta, sed clypeum ab Alcimedonte capiti tradit impositum, ut adversus hostium missilia sit propugnaculum. Secundus ergo casus non pendet a nomine ἄλκαρ, sed ab adverbio insequente καθύπερθε, id quod, perversitate interpretationis vulgaris notata, acute vidit Rhodomannus, eximium praecepti patronum nactus Valckenarium ad Euripid. Phoeniss. p. 406. sq., qui et alia poetarum exempla plena adiecit manu, et singula scite distinxit. Hisce igitur de causis Quinti verba a Rhodomanno persanata crediderim. Negligentius autem nominis illius significatus exponere solent lexicographi; ita Passovius vol. I. p. 86. b. in II. 5, 644. munimentum Troianorum, 11, 826. propugnaculum ab Achivis eo indicari scribit. Nec singula scitius aut disposuerunt aut illustrarunt

thesauri ab Henrico Stephano conditi editores vel Londinenses, vid. vol. I. p. 1822. c., vel Parisienses vol. I. p. 1498. b. c. E quibus Tafelius potissimum nullo neque iudicio neque delectu adhibito diversissima quaeque commiscuit.

Calchas augurio monitus suis auctor est, ut, vi ommissa, fraude aliqua et dolo bellum ad exitum perducant XII, 19: sq.

τῷ νῦν μήτι βίη πειρώμεθα Τρώϊον ἄστν

περσέμεν, ἀλλ' εἴ τις γε δόλος καὶ μήτις ἀνύσση.

Censet igitur vates, in calliditate magis quam in armis communis salutis spem ponendam esse. Fontem autem, unde sua hauserit Tychsenius, ignoro, in Aldina enim fuit:

— *ἀλλ' εἴ τί ποῦ δόλος ἀνύσση καὶ μήτις.*

Ea vero Rhodomannus in numeros coegit transponendo:

— *ἀλλ' εἴ ποῦ τι δόλος καὶ μήτις ἀνύσση.*

In quibus, dummodo *πειρώμεθα* ex superioribus mente repetieris: *sed tentemus, an forte quid dolus et astutia efficiat*, nihil, quod iure vituperes, relictum putaverim. Consilii enim prudentiam efficacia robori ac fortitudini praestare existimat augur, sicut Homeri Nestor II. 23, 312. et Quinti Ulixes virtutem, nisi prudentiam sibi comitem adiungat, plus detrimenti quam emolumenti importare iudicant. Si quid autem auctoritatis Tychsenii subest lectioni, haud dubie nobis erit scribendum:

— *ἀλλ' εἴ τις τε δόλος καὶ μήτις ἀνύσση.*

Nomen enim utrumque et connectere et sibi invicem opponere licebit, vid. v. 48. 51. et ea, quibus Calchas exorditur v. 9. sqq.

*μηκέτι πάρ τείχεσσιν ἐφεζόμενοι πονέεσθε,
ἀλλ' ἄλλην τινὰ μήτιν ἐνὶ φρεσὶ μητιάσθε
ἢ δόλον, ὃς νήεσσι καὶ ἡμῖν ἔσσει ὄνειαρ.*

Quibuscum propemodum consentit Apoll. in Arg. III, 781.

τίς δὲ δόλος, τίς μήτις ἐπίκλοπος ἔσσει ἀρωγῆς;

Caeteris obstupescens Ulixes egregia, qua pollebat, mentis celeritate ac sollertia explicat augurium et ligneum equum, cuius ope urbs hostilis capienda evertendaque sit, iubet extrui. Quo audito Calchas Ulixi morem gerendum esse dicit XII, 51. sq.

*μηκέτι νῦν δόλον ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μητιάσθαι,
ὃ φίλοι, ἀλλὰ πίθεσθαι ἐπιτολέμῳ Ὀδυσῆϊ.*

Aderant olim imperativi *μητιάσθε* et *πίθεσθε*, quorum loco, ut hiatum declinaret, modum infinitum recepit Rhodomannus, Pauwio frustra obloquente. Ita iam Homerus iungit in Od. 10, 297.

ἔνθα σὺ μηκέτ' ἐπειτ' ἀπανήρασθαι θεοῦ εὐνήν —. Verum praeter Rhodomanni mentem *πίθεσθαι* proparoxytonum fecit Tychsenius, neque opus est legitimum eius formae tonum pluribus asserere, vide tamen Hom. II. 7, 282. 293. 13, 726. Od. 17, 21.

ὅστ' ἐπιτεταμένῳ σημάντορι πάντα πίθεσθαι quorum simillima reperimus apud Quintum infra v. 103.

— — — *πίθοντο δέ οἱ μάλα πάντα.* Fortasse autem priori verbo idem aptius erit tempus, quo in re minus definita et Quintus utitur, vid. I, 725. XI, 62., et Homerus solo sere delectatur, ut II. 10, 48. 23, 312. Od. 9, 262.

— — — *οὔτω που Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι.* Quo ex versu meliorum librorum fide nisi praesens eiecerunt viri docti. Ne quid autem dissimulem, vulgari praesidii aliquid ferre et Apollonium in Argon. II, 1278. III, 506. 743. et ipsum Quintum XII, 9. adiciendum videtur.

Thestorides, ut socii praedictionibus obsequantur, et Iovis omina et dextros avium volatus eas ratas facere breviter commemorat XII, 57. sq.

— — — *παραΐσσουσι δὲ λαοὺς
δεξιοὶ ὄρνιθες ταναῆ ὅπι κεκλήγοντες.* De singulorum conformatione p. 47. sq. dixi, vitio vel formae vel accentus neglecto, quorum alterum certe abest a versu, nostro admodum cognato, XII, 512.

*αὐτόματοι δ' ἄρ' ὄχῃες ἀνοίγνυντο πυλάων
αἰνὸν κεκλήγοντες.* — — — Illud autem natum est e bona Rhodomanni emendatione, qua *κεκλήγοντες* adoptatum voluit, quod Homerus aliquoties agnoscit, vid. II. 12, 125. 16, 430. 17, 756. 759. Od. 12, 256.

αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας.

Sed leniore etiam remedio κεκλήγῳτες bis restituas, praesertim quum id alias nostro satisfaciatur, cf. I, 198. V, 436. XII, 494. et IX, 307., quo de sinistro angurio Paridi obviam facto perquam similia traduntur. Nec latiores fines eidem posuit Apollonius, vid. Argon. I, 1249. II, 712. 1057. 1103. IV, 876.

τὸν μὲν ἄρ' ἀρπάγδην χάματις βάλε κεκλήγῳτα.

Agitur illic de Thetide matre, quae Achillem filiolum, ut eum redderet immortalem, ardentibus imposuit flammis; Peleus vero, casu ex somno excussus natumque in igni palpitantem conspicatus, magnum clamorem imprudens emisit. Quo audito Thetis irata puerum e flamma sublatum humi abiecit, Peleique consortio in perpetuum valedixit. E quibus paene coniecero adverbium tum rei admodum aptum tum Apollonio gratum: τὴν μὲν ἀναρπάγδην γ. β. κ., instaurandum esse, vid. IV, 579. 1232. Accedit aliqua ex parte schol. Flor., dum poetae verba exponit hisce: ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἀναρπάξας (l. ασα) ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κράζοντα. Thetidi simillima facit Ceres, pariter impedita, quominus Demophoonti, Celei et Metanirae filio, vitam aeternam deique naturam addere posset, in hymn. hom. in Cer. 252. sqq.

παῖδα φίλον, τὸν ἄελπτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτεν,
 χεῖρεσσ' ἀθανάτησιν ἀπὸ ἔο θῆκε πέδονδε
 ἔξανελούσα πυρὸς, θυμῷ κοτέουσα μάλ' αἰνῶς.

Ultimum consilii argumentum Calchas repetit a nimia Troianorum audacia, qua quasi incensi maxima quaeque et pati et inferre haud recusent XII, 60. sqq.

— — Τρωσὶν γὰρ ἐνέπνευσεν μέγ' ἀνάγκη
 θάρσος, ὅπερ πρὸς Ἄργα καὶ οὐτιδανὸν περ ἐγείρει.
 κάρτιστοι δὲ τότε ἄνδρες ἐπὶ μῦθον, ὅπποτε θυμὸν
 παρθεμένοισι στονόεντος ἀφειδίσωσιν ὀλέθρου.
 ὡς νῦν Τρώϊοι νῆες ἀταρβέες ἀμφιμάχονται
 ἄστυ πέρι σφέτερον· μέγα δέ σφιν μαίνεται ἦτορ.

Hemistichium, a quo initium fit, leviter mutatum cernitur VIII, 327. XII, 373. XIV, 546. Aliorum non minima similitudine iuncta in mant. observ. in Quint. p. 248. sq. collegi, eaque de caussa recte, ut opinor, IX, 301. — μένος δ'

ἐν ἐπνευσεν Ἀχαιοῖς reddidī. Quae deinde admonet Calchas, audaciam vel imbecilles ad pugnam excitare, ea Homeri sive Neptunus sive Thoas in Il. 13, 237. iam indicavit. Magis etiam manifestam poetae imitationem prae se ferunt insequentia, nisi quod Homerus rem apertius pronuntiare solet, velut de piratis Od. 3, 74. 9, 255.

ψυχὰς παρθέμενοι, κακοὶ ἀλλοδαποῖσι φέροντες.
add. 2, 237. Nec minus Quintus de vitae discrimine adeundo hic cogitat, etsi alibi solam animi fortitudinem, qua quis instruitur, eo modo describit, vid. IX, 278. sq. 352. In postremis denique et numerorum elegantia et Quinti usus bisyllabum σφισι exposcunt, cf. supra v. 93.

καὶ νῦ κεν αἴψα τέλεσσαν, ὅσα σφίσι νῆθελε θυμός,
et add. v. 443. 501. Neque id latuit Gerard. lect. Apoll. p. 151.

Minerva, Olympo relicto, tenerae virginis habitu instructa per somnium apparet Epeo XII, 106. sqq.

δὴ τότε Ἀθηναίη μακάρων γένος ἀμφιλιπούσα
ἤλυθε παρθενικῆ ἀταλάφρονι πάντ' εἰκνῖα
ἐς νῆας καὶ λαόν.

Minervae non genus immortalium, sed deorum domicilium sive Olympum relinquendum fuisse neminem fugiet, ideoque nomini depravato μακάρων ἔδος in exc. IX. ad Hom. Il. p. VII. substitui. Id verum habet Koechlys in emend. p. 248., sed ulterius etiam progressus verbo inepto sane ac molesto expulso corrigit μακάρων ἔδος αἰπὺ λιπούσα. Cui quidem vehementer assentior, quod non modo Homerus, quem sui inventi sponsorem in medium producit vir sollers, sed Quintus etiam eam suspicionem vindicare videtur, etenim hic et de Penthesilea habet I, 170. — λίπεν ἄστεος αἰπὰ μέλαθρα, et de ipsa Minerva VII, 557.

κάλλιπεν Οὐλύμπου εὐώδεος αἰπὰ μέλαθρα.

Eidem posthac epitheton ἀταλάφρων, utpote ab animo ductum, incommodum videtur. Iam quum Minerva non bellicosae deae apparatu, sed puellae tenerae habitu induta accedat ad Epeum et in Monac. sit libro: γρ. ἀπα ἀταλάφρονι, ex

hom. hymn. in Ven. 14. et Hesiod. op. et d. 519. *παρθενικῇ ἀπαλόχροϊ* restitui iubet. Asserri insuper poterit Minerva homerica, quae Ulixi se in conspectum dat Od. 13, 222. sq.

*ἄνδρὶ δέμας εἰκνῖα νέφ, ἐπιβότορι μῆλων,
παναπάλω, οἰοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν,*
quorum habitum copiosius describit. Sed nihilominus erit, quod pro vulgari dici possit: nam *παρθενικὰ ἀταλά* et ipsae sunt puellae tenerae, sicut in Od. 11, 39.

παρθενικαὶ τ' ἀταλά νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι.
add. ei affinia Il. 20, 222. Apoll. Arg. IV, 460. et Quinti ipsius, si vere divinavi in mant. observ. p. 267., XIII, 323.; deinde *ἀταλάφρων* sive *ἀταλά φρονέων* non modo infantium est puerorum, ut in Homer. Il. 6, 400. Quint. posthom. XIII, 122., verum etiam adolescentium et puellarum benevolentia atque amore mutuo coniunctorum, vid. Hom. Il. 18, 567. hymn. hom. in Cer. 24.

*εἰ μὴ Περσαίου θυγάτηρ ἀταλά φρονέουσα
ἄϊεν ἐξ ἀντροῦ, Ἐκάτη λιπαροκρήδεμνος, —.*

Ne Minerva, quae in equum non sit ingressa, mendacii coarguatur XII, 111. sqq.

— — — *ἔφη δέ οἱ ἔγκονέοντι
αὐτὴ συγκამέειν, αὐτὴ δ' ἄφαρ ἔνδοθι βῆνα
ἔργον ἐποτρύνουσα.*

Pauwius suasit *ἔγγυθι β.*, vel idem vel *ἀγχόθι β.* Koechly in emendat. p. 249. Illo ipso remedio Hermannus in opusc. vol. V. p. 48. alium nostri poetae versum, quem in dissert. de vi et usu praeposit. *ἀνὰ* et *κατὰ* apud Homer. p. 26. in disceptationem vocaveram, persanatum credit. Est hic de aquila renascens Promethei iecur dilacerante in posthom. V, 343. sq.

— — — *ὅτε οἱ μέγας αἰετὸς ἦπαρ
κεῖρεν ἀξέομενον κατὰ νηδύος ἔνδοθι βαίνων.*

Atque ego quidem, quod *κατὰ νηδύος ἔνδοθι* explicatus nullos aut difficiles habet, praepositione ad verbum relata *νηδύος ἔνδοθι καταβαίνων* socianda putabam. Hermannus totum id commentum foedum et absurdum iudicat, ne vero

aquila magna in Promethei viscera ingredi dicatur, virgula, qua olim. distinguebatur autē *κατὰ ν.*, traducta corrigit: *κ. ἀεξ. κατὰ νηδύος, ἐγγύθι β.* Verum enim vero Homerus quidem *ἐγγύθεν ἐλθεῖν* et *ἐγγύθι εἶναι, στήναι* aliaque id genus frequentat, at Quinto, quod Pauwio et ipsi adversatur, illud solum fuit cognitum; deinde *ἐνδοθεν* sive *ἐνδοθι καταβαίνειν* revera significat descendere in aliquid. Ipse liber, qui in manibus est, certa quaedam exempla, ab isto Epei equo petita, suppeditat, vid. v. 272. 340.

τούς δὲ καὶ ἐλδομένους καταβήμεναι ἐνδοθεν ἵππου,

add. consimilia v. 307. 314. Itaque istud emendandi periculum, in quo verba *ἐγγύθι βαίνων* admodum languent, non continuo probaverim. Nec vero aquila immanis, in ipsa Promethei vincti viscera penetrans, nobis est fingenda; satis enim erit, si volucrum rostrum acutum in herois praecordia inserentem animo informaveris, idque ipsum paullo liberius elocutus est Quintus. Quae si tenueris, ne opus quidem erit mutatione, etsi Koechlys in emend. p. 206. *ἐνδοθι θείνων*, quod aquilae morsibus parum idoneum videtur, nuper proposuit. At vero ista ne licebit quidem in alterius loci utilitatem convertere, nec tamen assequor, num quid commodi Minerva *ἀγχοθι βᾶσα* Epeo fabro tulerit. Quapropter mendacium utile ac tempestivum sive deae sive poetae condonabimus, aut aliam quandam medelam quaeramus necesse erit. Potuit autem Quintus dare:

*αὐτὴ συγκამεῖν, αὐτὴ δ' ἄραρ ἐν φρεσὶ θείναι
ἔργον ἐποτρύνουσα.*

Quaquam ne id quidem satis elegans atque appositum existimaverim, praesertim quum in Aldina sit: *εἰς ἔργον ὀτρύνουσα*, nunc receptum debeat Rhodomanno.

Sicut in Homeri Iliad. 23, 110. sqq. Graecorum iuvenes ab Agamemnone iussi ad rogam Patroclo exstruendum ex Idae saltibus ligna convehunt, ita ab Atridis lecta militum manus ligna, quibus Epeus equum Minervae sacrum contexat, apportatura in Idae anfractus mittitur apud Quintum XII, 122. sqq.

καὶ τότε ἄρ' Ἀτρείος υἱὲς ἐς ἄγχεα τηλεθάοντα
 Ἰδῆς ὑψικόμοιο θοοὺς προέηκαν ἰκίεσθαι
 ἀνέρας· οἱ δ' ἐλάττησιν ἐπιβρίσαντες ἐς ὕλην
 τάμνον δένδρεα μακρὰ. — — —

Ex nota nostri consuetudine iure, ut opinor, Koechlys in emendat. p. 249. ἀν' ὕλην reposit. Neque enim ἀν' ὕλην priore est adstringendum, sed cum posteriore copulandum: arbores magnas *in silva ceciderunt*. Hoc ratum faciunt et Homero narrata Il. 23, 117. sqq. et Quinti testimonia, velut I, 633. sq.

ὡς δ' ὅτ' ἀν' εὐρέα πόντον ἐπιβρίσαντος ἀήτεω
 ναῦται νῆ' ὀλέσαντες ὑπεκπροφύγωσιν ὄλεθρον,

XIII, 73.

οἱ δ' ὡς παρδάλιες λιμῶ περιπαιφάσσοντες
 σταθμῶ ἐπιβρίσουσι κατ' οὐρεα μακρὰ καὶ ὕλην.

Hinc similis confusio vocularum ἐπὶ et ἀνὰ tollenda residet III, 326.

εὐτ' ἄνεμοι θοὰ φύλλα κατὰ γθονὸς ἀμφιχέωνται
 λάβρον ἐπιβρίσαντες ἐπ' ἄλσεα ὑλήεντα,
 ἀρχομένου λυκάβαντος, ὅτε φθινύθουσιν ὀπῶραι.

Ubi pariter venti non in nemora frondosa vehementer ingruunt, sed per ea, impetu magno irruentes, levia folia humi dispergunt, vid. plura p. 140. sq.

Equum ab Epeo, Pallade adiuvante, triduo fabricatum Achaei, magna admirationē defixi, adspiciunt gaudio pleni XII, 147. sqq.

— — — τετέλεστο δ' ἐπὶ τρισὶν ἡμασι πάντα
 Παλλάδος ἐννεσίησι· πολὺς δ' ἐπεγίθρε λαὸς
 Ἀργείων· θαύμαζε δ' ὅπως ἐπὶ δούρατι θυμὸς
 καὶ τάχος ἐκπεπόνητο ποδῶν, χρεμέθοντι δ' ἐώκει.

Saepissime quidem ἐφ' ἡμέρη, ἐπ' ἡματι, ἐπ' ἡματι τῶδε, etsi vis singulorum varia est, de iis, quae uno die peraguntur, epicorum sermo celebravit, at pluralem ullo loco me invenisse haud memini; imo is rei ac veritati repugnare videtur. Equum enim ligneum non tribus diebus continuis, sed tertio demum die ad finem esse adductum intelligitur. Melius ergo et aptius ἐνὶ τρισὶν ἡμασι i. e. triduo restituerimus.

Eo modo *ἐν μακρῷ χρόνῳ, μυθῶν ἐν ἀμείραις*, de quo dis-
seruit Valekenar. ad Eurip. Phoen. p. 180., aliaque eius ge-
neris Graccorum ore invaluerunt. Praecipue quidem talia ab
Herodoto inde a tragicis aliisque Attidos auctoribus frequen-
tantur, vid. Herodot. II, 22, 4. *ἐπὶ χιόνι πεσοῦσθ παῖσα
ἀνάγκη ἕσσι ἐν πέντε ἡμέρησιν*, add. Schweig-
haeuser. lexic. herodot. p. 210. sq. et Ellendt. lexic. so-
phocl. vol. I. p. 595. Apud epicos ea significatio rarius
est obvia, nec tamen prorsus inaudita erit habenda, sic schol.
Ven. ad Il. 10, 48. in Od. 24, 118., ubi plerique ἄρ' edunt,
scriptum fuisse testatur:

μηρὶ δ' ἐν οὔλῳ πάντα περήσαμεν εἰρήα πόντον,

et ad Aristarchi provocat iudicium, qui *ἐν ἡματι* alibi quo-
que tenuerit. Sed ut in numero simplici per epicorum mo-
numenta longe lateque diffuso nihil velim novare, ita, si de
pluribus agitur, *ἐν* atque *ἐπὶ* alteri praeposendam esse con-
sentaneum putaverim. Quae postea de generosa equi indole
pedumque pernecitate ipso in ligno quasi inculptis praedican-
tur, ea, quum omnium oculos animosque advertant, et equus
ipse hinnienti sit similis, naturae veritatem plene ac perfecte
imitari nemo non videbit. Illa vero equi vivi similitudo nec
tanta nec tam admirabilis esse potuit, si singula arte sola et
studio elaborata et expressa feruntur, neque verba, qualia
apud Tychsenium leguntur, aliud quidquam significare possunt.
Scio quidem operibus accurata artis scientia factis id ipsum
bene convenire, ut VI, 212.

ἄγχι δὲ οἱ πεπρόνητο μένος πολυδειράδος Ἰδοῆς,

ne plura congeram; verum equo ferocienti et pedum celeri-
tate insigni haud dubie *ἐκπεπρόνητο* aptius erit ducendum.
Quod ut eligamus, et libri priores, in quibus erat *ἐκπεπρό-
νηται*, efficiunt, et Vindobon. pr., qui illud ipsum praebet.
Animus igitur in ligno quasi spirabat, pedes evolabant, et
equus totus hinnientis speciem prae se ferebat. Sunt enim
haec, quibus caussa tantae artis continetur, arctiore vinculo
cum superioribus iungenda. Nec Rhodomannum, quae eius
erat perspicacitas, alterum maluisse crediderim, etsi in ani-
madversionibus *ἐκπεπρόνητο* fertur, eique respondet interpre-

tatio latina. Solus Dausqueus eorum, quae paullo ante aderant, oblitus καὶ λάχος ἐκπεπόνητο ποδῶν infeliciter tentavit. Pauwius optimo ei adversatur iure; unde profecto miror, quod Tychsenius ad peius rei que ineptius redierit.

Opere perfecto Epeus se et equum exstructum Minervae commendat tutelae XII, 151. sq.

καὶ τότε δῖος Ἐπειὸς ὑπὲρ μεγαλήτεος ἵππου
εὐχεθ', ἐπ' ἀκαμάτῳ Τρυνωνίδι χειρας ὀρέξας.

Editiones antiquas obsidebat: ὑπ' ἀκ. Τρ., Rhodomanno vero iubente, praepositio aliena cessit. Eodem fere modo Achilles homericus Thetidos matris auxilium implorat in II. 1, 351.

πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρώσατο χειρας ὀρεγνύς.

Inconsideratius autem vocula mutata reliquerunt litteram asperam, quae in tenuem abeat necesse est. Caeterum tmesis ea rarius quidem obvenit, nec tamen ea caret Homerus, vid. II. 5, 225.

— — — — — εἶπερ ἂν αὐτε
Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομηδεῖ κῦδος ὀρέξῃ.

Non ita multo post, diis discordibus in proelium rueutibus, tota tremit terra, mare aestuat, inferi tumultum sentiunt, et Idā magna infremit una cum fluviorum undis, Argivorum navibus et celebri Priami urbe XII, 180. sqq.

— — — — — ἀμφὶ δὲ μακρῇ
Ἴδη ὑπέστενε πᾶσα καὶ ἠγγέεντα ῥέεθρα
ἀενάων ποταμῶν· δολιχαὶ δ' ἄμα τοῖσι χαράδραι,
νῆες τ' Ἀργείων Πριάμοιό τε κῦδιμον ἄστν.

Rem in ipso Troiano agro ad Xanthi fluentia geri vers. 165. demonstrare potest, etsi dii v. 185. ex Ida vicina κολώνας, quibus adversarios obruant, sibi abrumpunt. Itaque vereor, ne voculae eadem, quas supra discrevit Rhodomannus, iterum sint permixtae, legique oporteat: Ἴδη ἐπέστενε π., quemadmodum hoc compositum III, 715. VIII, 88., ubi ὑπέστενε adeo ferri possit, exhibent. Idam enim non magis quam alia, quae enumerantur, deorum pedibus subiecta fuisse luculenter apparet. Alteri locus relictus est VIII, 244.

— — — — — ὑπέστενε δ' αἰόλος αἰθήρ
ἔσσυμένων ποτὶ δῆριν· — — —

quod Martis equi curru adiuncti per auras feruntur, ideoque aether horum pedibus calcatus stridet. Caeterum ne leve accentus mendum in nomine *χαράδραι* inesse putes, vid. annot. ad II. 16, 390.

Iupiter in Olympum reversus crebris fulguribus timorem iniicit diis seditiosis. Themis vero, quae sola a pugnae societate abstinerat, de illorum salute sollicita celeriter ab Olympo, ut bello finem faciat, in terram descendit XII, 202. sq.

*τῶν δὲ περιδδείασα κλυτὴ Θέμις, εὔτε νόημα,
ἄλτο διὰ νεφέων· τάχα δὲ σφραγ εἰσαφίκανεν.*

Dea quum non per nubes feratur, sed e nubibus in terram uno momento desiliat, haud scio, an sententia sibi poscat *διὲν νεφέων*. Homerus certe similiter loquitur de Thetide ab Olympo in mare sese praecipitante II. 1, 532.

— — — — — ἢ μὲν ἔπειτα
εἰς ἄλλα ἄλτο βαθείαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου.

Alia quidem ratio est Iliad. 22, 309., ubi aquila alis expansis volat per nubes obscuras. Neque haec apte satis vel cum nostris vel cum Apollonii Argonaut. II, 187. componit Wellauerus ad locum Apollon. all. Nam et illie Harpyiae celeri meatu non per nubes solum feruntur, sed ex nubibus subito allapsae Phineci miseri dapes et diripiunt et illuvie conspurcant. Itaque non respuerim compositum, quod paucorum librorum esse video:

ἀλλὰ διὲν νεφέων ἄφνω πέλας ἄισσουσαι —.

Imo id ipsum, quod Harpyiae recto cursu ex alto in Phineci aedes irruunt, simplici et accommodatius et poetae, qui binas praepositiones aliquoties coniugavit, usitatius erit censendum, sicut alterum iisdem adhibet paullo infra v. 268.

*αἱ δ' ἄφαρ, ἧῶτ' ἄελλαι ἀδεννίεις ἢ στεροπαὶ ὡς,
ἀπρόρατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἰσσεύοντο
κλαγγῇ μαιμώωσαι ἐδητύος· — —*

add. ib. 1084. III, 1267. Quint. Sm. IX, 72.

Nestor aetatis gravitate oppressus, sed insito animi fervore elatus, se vel senectute confectum, ut virum iuventutis robore florentem, in equum ingressurum esse profitetur XII,

271. sqq.

*νῦν δέ με γῆρας ἔπεισι πυλύστονον· ἀλλ' ἄρα καὶ ὧς,
ὧς νέος ἠβῶων, καταβήσομαι ἔνδοθεν ἵππου
θαρσαλέως· θάρσος δὲ θεὸς καὶ κῦδος ὀπάσσει.*

Initium horum mutuatus est ab Homero, vid. Il. 1, 29. Tum in postremis, si Pyliorum rex summa quaeque animo confidente erat experturus, a deo audacia incommode expeti videbitur. Hoc Pauwium et Koechlyn in emendat. p. 245. eo adduxit, ut, verbi eiusdem repetitione evitata, *κάρτος δὲ θεὸς κ. κ. ὀπ.* emendare mallent, praesertim quum Nestor et apud Homerum et apud Quintum iuventutis robur, quo olim praestiterit omnes alios, toties sibi requirat. Verum id et antea iam exoptavit, et seni decrepito, fato obstante, ne deum quidem vires amissas reparare posse liquet. Ad haec adice, quod in omnibus hisce sermonibus audacia velut summa ac praecipua militis virtus commemoratur; quemadmodum egregium eius effectum copiosius persequitur Ulixes v. 230. sqq.

*καὶ γὰρ τις κατὰ δῆριν ἀνιερῆ ὑπ' ἀνάγκη
θαρήσας ἀνὰ θυμὸν ἀμείνονα φῶτα κατέντα,
χειρότερος-γεγῶς· μάλα γὰρ μέγα θυμὸν ἀΐξει
θάρσος, ὅπερ τ' ἀλκῆς πολὺ λῳϊὸν ἀνθρώποισιν.*

Eadem audacia Troes, abiecta vitae cura, fortissime pugnare dicuntur v. 60. sqq., porro ex ea fructus uberrimos, gloriam et decus, homines percipere non uno loco affirmat Quintus, vid. p. 149., ipse denique Nestor, quod dii laborum terminum et egregiam victoriam iam portendant Achaeis, omnes bono et audaci animo esse iubet v. 261. sqq.

*νῦν χρεῖῶ, φίλα τέκνα, βίης καὶ θάρσεος ἐσθλοῦ.
νῦν γὰρ τέρμα πόνοιο θεοὶ καὶ ἀμύμονα νίκην
ἡμῖν ἐλδομένοισι φίλας ἐς χεῖρας ἄγουσιν.
ἀλλ' ἄγε θαρσαλέως πολυχανδῆος ἔνδοθεν ἵππου
βαίνετ', ἐπεὶ μερόπεσσι κλέος μέγα θάρσος ὀπάξει.*

Itaque crediderim, Nestorem ea ipsa, quae omnium audaciae eventura auguratur, sibimet arrogare, viliumque non in eo, quod aliis fuit suspectum, sed in nomine proximo quaerendum esse. Omnia igitur bene et apte procedent, si legeris:

θαυσαλέως· θάρσος δὲ κλέος καὶ κῦδος ὀπάσσει.

Ait enim Nestor: *velut iuvenis pubescens equidem ingrediar audacter; audacia autem gloriam et decus offeret.* Sic eadem audaciae praemia, quae alii sint laturo, sibi quoque parata fore animo praesagit senex.

Nestorem aetate imparem a consilio revocat Neoptolemus XII, 275. sqq.

ὦ Νέστωρ, σὺ μὲν ἐσσι νόῳ προφερέστερος ἀνδρῶν πάντων· ἀλλὰ σε γῆρας ἀμείλιχον ἀμφιμίεμαρπεν· οὐδέ τις ἔμπεδός ἐστι βίη χατέοντι πόνοιο.

Brevem vocalem casui appellandi legitimam et hic et alibi nostro reddendam dixi p. 120., idemque vitium notavit Koechlys in emendat. p. 252. Quod tum vir doctus e libr. Mon. profert in medium *προφρονέστερος ἀνδρ.*, id prorsus improbandum est. Etenim primum Nestoris prudentiam aliorum consilio superiorem esse scimus, vid. Hom. II. 2, 370. sqq. 9, 94. et Quint. V, 166. sqq., deinde vulgare nostri sermone et norma ab omni dubitatione tectum est atque munitum, cf. I, 562. II, 421. III, 354. V, 309. Ibi autem iisdem fere verbis Ulixes se ingenio Aiaci longe anteponendum fatetur:

*ἀλλὰ νόον μὲν ἔγωγε πολὺ προφερέστερός εἰμι
σεῖο μετ' Ἀργείοισι, βίη δὲ κεν ἀμφήριστος.*

Quae si cum Neoptolemi dictis comparaveris, quartum casum, quem e versu praecedente male iteratum puto, tertio commutandum esse admodum probabile videbitur, eique opinioni plus fidei facient Hom. Od. 8, 128. 21, 134. Oppian. Hal. II, 199. Denique Koechlys e libr. Monac. v. 277. *οὐδέ τοι ἔμπεδός ἐστι β. γ. π.* exarari iubet, cui valde assentior. Huc enim nos iam vocant ii loci, quibus Nestor quum apud Homerum tum apud Quintum vim pristinam sibi fractam deplorat, vid. II. 7, 157. 11, 670. 23, 629., posthom. II, 323. sq., tum poeta, ex sua sententia quum dicit, persona utitur tertia, velut IV, 122.

*ἀλλὰ οἱ ἐν στέρνοισιν ἔτ' ἔμπεδος ἔπλετο θυμὸς
καὶ νόος·* — — — —

Secundam igitur alii similiter de Nestore iudicanti et cum eo colloquenti esse aptissimam et sua sponte apparet et Homerus

docet Il. 4, 314.

ὃ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
ὡς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη.

Animo Neoptolemi prompto paratoque Nestor senex recreatur XII, 283. sq.

οὔνεχ' ὑπέσχετο πρῶτος ἐς εὐρέα δόμεναι ἵππον
αὐτὸς, μὴν δὲ κέλευε γεραίτερον ἔκτοθι μίμνειν.

Virgula in sine prioris collocata et sequentibus una comprehensione devinctis, levi opera αὐτόν μιν δὲ κέλ. γ. ἔ. μ. emendari posse statuebam p. 122. sq. Sed Tychsenio, qui primus inseruit μιν, fidem derogat Koechlys in emendat. p. 252. et ad priscas revertitur editiones. Quae quum praeberent:

αὐτὸς, ὃν οὔτι κέλευε γεραίτερος ἔκτοθι μίμνειν,

Rhodomannus, ultima ad Neoptoleum pertinere ratus, ea cum praecedentibus sic conllabat:

αὐτὸς, ὃν οὔτι κέλευε γεραίτερος ἐνδοθι βαίνειν.

Koechlys in olim vulgatis inhaerens duplex corrigendi periculum fecit, poetae enim fuisse arbitratur aut αὐτὸς, ὃ δ' αὐτε κέλ. aut αὐτόν δ' αὐτε κέλευε γεραίτερον ἔ. μίμνειν, quorum alterum, si sensum spectaveris, cum nostris fere congruit. Si qua vero librorum fide Tychsenii nititur lectio, de quo nunc quidem parum constat, nihil aliud erit quaerendum.

Musis a iuvenili inde aetate fautricibus se omnem canendi facultatem debere grato animo Quintus agnoscit XII, 308. sq.

ὕμεις γὰρ πᾶσάν μοι ἐνὶ φρεσὶ θήκατ' αἰοιδῆν,
πρὶν μοι ἀμφὶ παρήια κατασκίδνασθαι ἴουλον —

Dixi de versu altero in mant. observ. in Quint. p. 261., sed falsa quaedam illic allata iam emendare liceat. Etenim perperam scripsi παρηιά fuisse in vulgaribus, quippe quae παρηιά aperte falsum proferant, παρήια inter alia excogitatum a Rhodomanno Tychsenius amplexus est. Neutrum παρηιά Aristarchi iudicio firmatum, vid. annot. ad Hom. Il. 3, 35. et Vind. pr. et Escurial. pr. tutantur, unde id recipiendum esse statui in diar. scholast. Darmstadtin. a. 1832. sect. II. p. 299. Sed non debebam ad illam stirpem referre dativum

παρειάσιν, cuius reliquiae exstabant in Apoll. Argon. IV, 172. et Quint. posth. XIII, 324., etsi alii imprudentius sunt subsequuti.

Classe Argivorum profecta, Troes ex urbe effusi equi molem cum stupore intuentur, Sinonemque infelicem e latebris protractum omni suppliciorum genere eo adigere student, ut, quid Graecis in animo sit, enarret. Ille vero crudelissima quaeque forti tolerat robore XII, 370. sqq.

— — — — —
 ὁ δ' ἐνθήμενος φρεσὶ κάρτος
 λώβης οὐκ ἀλέγιζεν ἀεικίος, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 ἔτλη, καὶ πληγῆσι καὶ ἐν πυρὶ τειρόμενός περ
 ἀργαλέως· Ἥρη γὰρ ἐνέπνευσεν μέγα κάρτος.

Versus tres, quos scribae nomine iterato *κάρτος* in fraudem compulsi reciderant, Tychsenius e libro Monac. inseruit. Primum autem hemistichium integrum paene Penthesileae datum videmus I, 139., nec dissimilia eius repetuntur ib. 424. VIII, 283. XII, 15. 34. 239. Tum temere irruit in alienas possessiones, nisi fallor, καὶ particula, cuius loco, quod alia subsequitur praepositio, ὑπὸ πληγῆσιν aptius duxerim: nam Sino sub verberibus et in igni excruciatu dicitur. Illud autem nostro familiare esse cognovimus ad XI, 120. p. 258., eique et oppositorum ratio et exempla alia adesse videntur, cf. VII, 376.

τειρομένων ὑπὸ Τρωσὶ καὶ Εὐρύπυλῳ μεγαθύμῳ.
 XI, 500.

οὐδέ σφιν μάλα δηρὸν ὑπ' Ἄρει τειρομένοισιν.
 Sustulit eius generis confusionem e libr. VI, 209. ἐπὶ σιβαρῆσι χέρεσσι τειρομένου Wernickius, de qua vid. p. 59. At scite ait Phoenix senex VII, 654.

— — — — —
 λυγρῷ δ' ἐπὶ γῆραϊ θυμὸν
 τείρομαι· — — — — —

quod praeter aetatem ingravescentem se Achillis interfecti dolore excruciarum queritur. Homerus quidem ὑπὸ τινος τείρεσθαι aliquoties dixit, ut Od. 10, 78. II, 8, 363.

τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρύσθῆος ἀέθλων.

Laocoon solus perniciem equo inclusam sentiens a suis, qui Sinonem credunt fallacis, dissidet et mala eventura praec-
Observ. in Q. Smyrn.

dicit. Minervae autem ira gravius mulcatur et oculorum afficitur tabe XII, 409. sq.

πολλάκι δ' ἔρρεον, οἶον ἀπὸ στυφελῆς ὅτε πέτρης
εἶβεν ἐξ ὀρέων νιφετῶ πεπαλαγμένον ὕδωρ.

Inusitata ac prope intempestiva particularum collocatio, ut singulorum sanitati prospiciamus traiciendo, exigit: οἶον ὅτε στυφελῆς ἀπὸ πέτρης, idque iam perspexit Gerard. in lection. Apoll. p. 213. Si non utrumque, certe alterum confirmabit XI, 368.

— — τὰ δ' ὡς στυφελῆς ἀπὸ πέτρης
γαῖαν ἐπιτραφερὴν ἐκυλίνδετο. — —

Sed non minus alterum melius ac probabilius esse communis omnium efficit consensus, ut Homer. II. 9, 447.

οἶον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
14, 295. Od. 10, 462. 13, 388. Apoll. Arg. IV, 152. 1062. Dionys. Perieg. 531. Nic. Ther. 422. Quint. III, 538. IV, 307. XII, 267. XIV, 458. Quibus in plena et perfecta comparatione pro more poetarum adiungi solet praesens, unde εἶβεν, cuius ne forma quidem satis graeca videtur, iam Rhodomanni animum pupugit. Atque hic praestantius iudicat εἶβει, ei vero Homerus nonnisi agendi potestatem concedit, vid. Od. 4, 153.

— ἀντὰρ ὃ πικρὸν ὑπὶ ὄφρῶσι δάκρυον εἶβεν,
add. II. 16, 11. 19, 323. 24, 9. Od. 8, 531. 11, 391. 16, 219. 332. 24, 280. et Od. 21, 86. κατείβετον. Medium contra significat *fluere* sive *stillare*, maximeque celebratur ab Homero inde κατείβεσθαι, sicut II. 15, 37. Od. 5, 185.

καὶ τὸ κατεμβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, — —
Quint. III, 577.

οὔποτ' ἐτέρσετο δάκρυ, κατείβετο δ' ἄχρισ ἐπ' οὔδας
ἐκ βλεφάρων, — — — —
X, 18. XIV, 392. Ex his iam discimus, medium hic revocandum esse; etenim simplex εἶβεται, cuius ultimae extritae portentosum illud εἶβεν succrevit, rarum et exquisitum agnoscunt Hesiod. in theog. 910. et Apollon. Argon. II, 664.

— — — — — περὶ δ' ἄσπετος ἰδρὼς
εἶβεται ἐκ λαγόνων τε καὶ ἀνχένος. — —

Epeus equi pedibus, ut in urbem intrare posset, rotas subieccisse dicitur XII, 424. sqq.

— — — ἐπεὶ ῥά οἱ ἐσθλὸς Ἐπειὸς
ποσσὶν ὑπο βριαροῖσιν ἐὔτροχα δούρατα θῆκεν,
ὄφρα κεν αἰζηοῖσιν ἐπὶ πτολίεθρον ἔπηται
ἐκλόμενος Τρώων ὑπὸ χεῖρεσιν. — —

At nescire potuit Troianorum mentem Epeus, unde particulam κεν, cui modus quoque parum congruit, absonam putaverim. Quapropter idem, quod libr. II, 174. p. 18. reddidimus, et rei et artificis consilio magis expediet:

ὄφρα καὶ αἰζηοῖσιν ἐπὶ πτολίεθρον ἔπηται.

Troiani frondibus coronati multo cum clamore equum in urbem deducunt XII, 436. sq.

αὐτοὶ δ' ἐστέψαντο κάρη· μέγα δ' ἤπυε λαὸς
ἀλλήλοισ ἐπιεκκομένων.

Structurae enallage Pauwium, mira commentum, frustra torsit. Quintus enim ob oculos habet Homerum, apud quem Graeci iam ad naves reiecti gressum sistunt et se invicem adhortantur II. 15, 368.

ἀλλήλοισί τε κελόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσιν
χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.

Neque aliter unquam loquitur noster, vid. IV, 558. VI, 442. IX, 131. 155., litem autem conficiet VI, 338.

— — — αὐτὴ δ' ἔπλετο λαῶν
ἀλλήλοισ ἐπιεκκομένων ὀλοῦ πτολέμοιο
ἀντίαν,

Minervae iussu ex insula Calydna immanes duo dracones proveniunt XII, 453. sq.

— νήσοιο κατὰ πτύχας, ἦντε Καλύδνην
λαοὶ κικλήσκουσιν ἔσω ἀλὸς, ἀντία Τροίης.

Vulgo edebatur: λαοὶ ἐπικλήσκουσιν, cui Rhodomannus praepositione detracta iterativum, Tychsenio adstipulante, iussit supponi. Neque id quisquam ineptum iudicabit, si contulerit Hom. II. 2, 813. 14, 291. Od. 4, 355. 9, 366. Apoll. Arg. 1, 591. IV, 1494. 1695. At quum Monac. cum plerisque aliis λαοὶ ἐπικλύουσιν praebeat, Koechllys in emendat. p. 253. λ. ἐπικλείουσιν ut verisimilius depravatumque propius requirit,

et eius sponsorem excitat Quintum ipsum IV, 11. Neque id ignorant alii, vid. Apollon. Argon. IV, 571. 1599.

*εἴτε σὺ γε Τρίτων, ἄλιον τέρας, εἴτε σε Φορκὺν
ἢ Νιρῆα θύγατρεις ἐπικλείου σ' ἀλοσύδναι —.*

Praeterea κικλήσκουσι, si unum Homeri exemplum II. 14, 291. segregaveris, semper obtinet in versus exitu.

Serpentes Laomedontis pueros, aliis Troianis diffugientibus, saevo adoriuntur impetu XII, 461. sqq.

*— τοὶ δ' ἄφαρ ἴξαν ὅπη θεὸς ὀτρύνεσκε,
δήγοντες βλοσυρῆσι γενειάσι λοιγὸν ὀδόντων
δυστηνοῖς ἐπὶ παισὶ· κακὴ δ' ἐπενίσσατο φύζα
Τρωῶας, ὅτ' εἰσενόησαν ἀνὰ πτόλιν αἰνὰ πέλωρα.*

Aldina cum sequacibus ἴξαν ὅπ., ἴξαν, quo nunc utuntur, allevit Rhodomannus. Magnopere autem vereor, ne ἴξον dare voluerit; etenim hoc cognitum et ab omnibus traditum est, illud barbarum et intolerabile, vid. Hom. II. 10, 470.

αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἴξον ἰόντες.

Add. 5, 773. 14, 433. 21, 1. 23, 38. Apoll. Arg. IV, 184. 661. 1396. Ne quis vero ἴξον potius existimet, quod Homerus et alii pariter admittunt, ut II. 9, 87.

καὶ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἴξον ἰόντες·

Apoll. Arg. I, 653.

Ἀημιιάδες δὲ γυναικῆς ἀνὰ πτόλιν ἴξον ἰοῦσαι·

ἄφαρ et ἴξον sibi invicem contradicere tenendum est. Accedit ad haec, quod poeta noster prioris singulari utitur aliquoties, isque, de quo non minus disceptatum est, haud dubie alteri praefendus V, 325.

*— — — περὶ κραδίῃ δ' ἀλεγεινὸν
ἴξεν ἄχος, καὶ δριμὺ δι' ἐγκεφάλοιο θεμέθλων
ἐσσύμενον μήνιγγας ἄδην ἀμφήλυθεν ἄλγος.*

Agitur ibi de infando Aiakis dolore, furoris futuri praenuntio. Id autem, quod Rhodomannus et coniecit et interpretando reddidit, etsi editio Basiliensis casu, ut videtur, assentitur, ἴξεν ἄχος, excludendum et ab aditu repellendum esse tum proxima docent, tum plura et ea certa Homeri exempla ostendunt, velut Achillis dicta II. 23, 46. sq.

— — ἐπεὶ οὐ μὲν ἔτι δεύτερον ὦδε

ἴξετ' ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετείω.

Add. Il. 2, 171. 8, 147. 15, 208. 16, 52. Od. 18, 274. Quint. Sm. XII, 405. At abstergendum est casus vitium, quod sicut alias gladius hostilis, ita dolor immensus in Aiakis descendit praecordia, cf. VI, 582.

— — — — — περὶ κραδίην δέ οἱ ἔγχος

ἴξεν ἀνηρόν.

Nec multum ab illo distat XII, 521.

ἀλλ' οὐ δεῖ μ' ἀλεγεινὸν ἐπὶ Τρώων φρένας ἴξε, —

add. alia, in quibus verbum sua ac propria dicitur vi, I, 549. VIII, 358. X, 270. Porro nobis moram iniicit aoristus ἐπενίσσατο, cuius forma duplici consona instructa notis grammaticorum praeceptis, quae de temporum flexione dare solent, aperte obloquitur. Ac scimus quidem, iam veteres de illius futuro et inde deductis varie et ambigue statuisse, vid. annotat. ad Il. 12, 119. 13, 186., sed plurimi tamen νίσσετο eique cognata, poetarum usu adiuvante, vera et sincera habuerunt, cf. schol. ad. Arat. Phaen. 21. et Il. 18, 566. Apollon. Arg. I, 741. 785. II, 824. Quint. XII, 217. Denique cum iis concors est praesens compositorum, sicut ἐπινίσσεται Apollon. Arg. IV, 817. Quint. Sm. IX, 416. Nicand. Ther. 470.

οὔρα μαιμώσων ἐπινίσσεται ὀκρίοντα,

neque ab his alia recedunt, vid. Steph. thes. ling. gr. vol. IV, p. 6380. a. Itaque ἐπενίσσετο, iam a Rhodomanno, cui operarum inertia male tribuit ἐπινίσσετο, et Pauwio laudatum, nostris etiam conveniens habuerim. Caeterum Nicandri versui, quem supra adscripsi, e varia lectione λαιμώσων esse redhibendum et poetae indicant Alexipharmaca v. 352., et Eutecni periphrasis confirmat, de hisce ita disserens: πιεζόμενος ὑπὸ λιμοῦ ἀνὰ τὰ ὄρη πορεύεται, ζητῶν ἐξ αἰγῶν ἢ προβάτων αὐτῷ πορίσασθαι τροφήν.

Miseris Laocoontis filiiis, a serpentibus haustis devoratisque, Troes inanem aggerunt tumulum, cui pater illacrymat XII, 484. sq.

τεῦξαν ἄμ' ἀγρόμενοι κενεὸν τάφον· καὶ ἐπὶ δάκρυ
γεῦε πατὴρ ἀλαοῖσιν ὑπ' ὄμμασιν· — —

Numerorum vitio sane manifesto olim ita occurri, ut ἦδ' ἐπὶ δ. levi mutatione scribendum proponerem, vulgare sive ex interpretatione sive a librariorum socordia profectum esse ratus, vid. mant. observ. in Quint. p. 262. At Koechlys in emend. p. 253., ut ista arctiore cum superioribus coeant vinculo ὧ ἔπι δ. χ. π. suadet. Quod aequè commodam et aptum videbitur, quanquam certiora desidero exempla; minus enim apparet, quomodo relativum in coniunctionem abire poterit. Quanquam in summa horum librorum corruptela nihil non fieri aut potuisse aut revera factum esse libenter concedo. Proximo versu priores insedit ἀλαοῖσιν ἐπ' ὄμμ., quod Pauwius demum scienter et apposite mutavit, vid. supra p. 9.

Maioribus etiam lamentationibus tristem puerorum fortunam prosequitur mater, luscinae, quae pullos teneros saeva draconis vi abreptos anxie deflet, similis XII, 495. sq.

ὡς ἦγε στενάχιζε λυγρὸν τεκέων ἐπ' ὀλέθρῳ
μυρομένη κενεῶ ἐπὶ σήματι· — —

Haec duplici vitio inquinata credit Koechlys in emend. p. 254., nam et adverbium λυγρὸν eo, quo legitur, loco vituperat, et in altero versu ἐπὶ σήματι, quod in Monac. περι σ. fertur, reiicit, praesertim quum comparationi, qua poeta matris fletus exornavit, περι longe aptius sit, cf. v. 489. 494. Cui quidem argumento obiici possit, id, quod in avem circa nidum volitantem optime cadit, a muliere alienum esse; sed revera matris trepidationem non dedeceat περι, neque eam sprevit Quintus, ubi Memnonis socios ad regis sepulcrum lugentes induxit II, 644.

— — — τοὺς δ' Ἡριγένεια βροῦπις
πολλ' ὀλοφυρομένους κρατεροῦ περι σήματι παιδὸς
οἰωνοὺς ποίησε· — — —

Facile autem ex antecedentibus male invadere potuit ἐπὶ repetita. Minus arridet mihi altera illius coniectura: non semel quidem ὀλεθρὸς appellatur λυγρὸς, ut VI, 433. X, 215., at similitudo, cuius ad normam sequentia dirigantur necesse est,

adverbio subsidio venit. Respicere enim videtur ea, quae de iterato Iuseiniae gemitu his terve commemorantur, ut v. 490. πολλὰ μάλ' ἀγρυμμένην et v. 494. ἀμφὶ δόμον κενεὸν μάλα κεκληγυῖα. Nec raro idem similibus querendi verbis suspensum tenetur; argumento sunt III, 591. IX, 65. XII, 512.

— — — ἐπεστενάχοντο δὲ λυγρὸν
ἐννύχιοι ὄρνιθες, ἐρημαῖον βοόωντες.
vid. Arati Diosem. 1003.

Troianis diis sacra facientibus infausta diraque obveniunt omnia XII, 503. sqq.

ἱερὰ δ' οὐ καίοντο, πυρὸς δ' ἐσβέννυτ' ἀϋτμή,
ὄμβρου ὅπως καθύπερθε δυσηχέος ἐσσυμένοιο,
καπνὸς δ' αἱματόεις ἀνεκήκιε· μηρὰ δὲ πάντα
πίπτε χαμαὶ τρομέοντα· κατηρείποντο δὲ βωμοί.

Interpres latinus vertit: „*femora tremantia ad terram cadebant.*“ At quomodo μηρὰ τρομέοντα toti rei descriptioni conducant, haud assequor; nec tamen quod ab omni parte satisfaceret, mihi succurrit. In mentem si revocaveris preces, quibus in foedere pangendo Troes atque Achivi Iovem adorant apud Homerum in II. 3, 299. sqq.

ὀππότεροι προτεροὶ ὑπὲρ ὄρνια πημήνεια,
ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χάμαδις ῥέοι, ὡς ὄδε οἶνος,
αὐτῶν καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἐτέροισι δαμείεν. —

non inepte suspicere μηρὰ δὲ πάντα πίπτε χαμαὶ τρομέοντα leni profecto mutatione resingi posse, i. e. femora ex adipis integumento, quo circumfusa erant, ad terram defluxerunt. Sed primum translatum vocabuli usum ignoro, tum ne propria quidem vi dictum comparet in Quinti posthomerici. Alia vero, quae quis tentare possit, ut π. γ. λιπόωντα vel μυδόωντα, vid. Quint. X, 274. Apoll. Arg. IV, 1351., et a vulgari longius absunt et sententiae parum utilitatis afferunt. Vitium tamen subesse pro certo atque explorato habuerim.

Cassandra a Troianis suis vaticiniis fidem derogari indignata XII, 546. ait:

ἀλλὰ μοι οὐ πείθεσθ', οὐδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύσω.

Iam autem copiosius exposuit, ostentis illis infestis admonita, perniciem certam instare patriae. Hinc quid futurum, nun-

quam alias apud Quintum repertum, sibi velit, vix perspicies. Ei enim tum demum locus esse potest, quum vel nihil omnino dictum est, vel quis se pluribus aliquid pertracturum esse negat. Quam ob rem tempus inportunum, quod non minus crebro Homeri carminibus perperam illatum erat, expellamus necesse est. Vati enim eiusque proposito sufficit: οὐδ' εἰ μάλ' ἀπολλ' ἀγορεύω.

Cassandrae vera monenti Troianorum aliquis et irridet et minatur XII, 558. sqq.

ἔρρε, καὶ Ἀργείοισι κακὴν προτιόσσεο φήμη
ἢ δ' αὐτῇ· τάχα πού σε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλγος
μίμνει Λαοζώντος ἀναιδέος· οὐ γὰρ ἔοικεν
ἀθανάτων φίλα δῶρα δαιζέμεν ἀφραδέοντα.

Convicia fere similia in Halithersen augurem, Telemacho amicam, Eurymachus spargit in Hom. Od. 2, 178. sqq.

ᾧ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν
οἰκάδ' ἰὼν, μὴ πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω.

Sicut autem ille Halithersen suis liberis denunciare iubet oracula, itidem Troianus Cassandram vaticinantem ad Argivos et semet ipsam ablegat. Sed Priami filia atque Argivi quum locorum intervallo sint secreti, haud dubie melius legamus: ἢ αὐτῇ i. e. malum illud augurium Argivis aut tibimet ipsi praedicas. Consilii eius causam reddunt proxima; numeris olim imperfectis πον, quod aberat, inserendo providit Rhodomannus. At γὰρ e Monac. enotatam ista potiore iudicat Koechlys in emendat. p. 254. τάχα γὰρ σε καὶ ἀργ. ἀ. μ., eique adsunt III, 448. X, 229. Munera deorum non stulte abolenda esse posthac admonemur, siquidem Cassandra equum vel ferro vel igni erat eversura, vid. infra v. 567. sqq. Quae si non addita legerentur, verbo generali communique opus esse facile suspicari possis. Veteres enim munera ac facultates hominibus divinitus concessas spernere nefas duxerunt. Quo Paridis, Hectori adversati, dictum spectat Hom. II. 3, 65.

οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα —.

Quibuscum nostra conspirarent ita scripta:

— — — — οὐ γὰρ ἔοικεν
ἀθανάτων φίλα δῶρ' ἀφ' εριζέμεν ἀφραδέοντα.

Verum ea, quae postea rem copiosius explicant, nihil novandum esse nobis persuadent, quamquam interpretatio latina: „non enim decet cara superiorum dona a demente violari,“ ab eius, qui loquitur, mente aberravit.

Alii Troiani, fide illis diceriis habita, vatem mendacii insimulant; etenim fati vis et perniciēs iam iam instant XII, 564. sq.

οὐνεκά σφιν μέγα πῆμα καὶ ἀργαλέον μένος Αἴσης
ἄγχι παρειστήκει· — — — —

Haec quoque ex homericis fluxerunt fontibus, vid. II. 16, 852. 24, 132. Quae et ipsa documento sunt μέγα πῆμα, Dausqueo inventum, cuius pravitatem nuper sensit Koechlys in emend. p. 254., esse exterminandum. Priores enim quum dedissent: οὐνεκά σφιν πῆμα κτέ., iam Rhodomannus Dausqueo, Pauwio et Tychsenio acutior, οὐνεκα δὴ σφισι voluit scriptum, scitius etiam Koechlys emendat: οὐνεκ' ἄρα σφισι π. κ. ἀργ. μ. Αἴσης, quod nostri usui ac sermoni aptissimum esse probant I, 458. II, 525. III, 13. 755. VII, 130. XIV, 522., Dausqueum autem prorsus refutat II, 123.

— ὁ καὶ σφισι πῆμα καὶ ἄσχετον ὤπασε πότμον.

Cassandra, propositi tenax, ut Troiani insidias funestas aperte conspiciant, equum ligneum aut ferro dissecare aut igni comburere studet XII, 572. sq.

ὄφρα λόγον στονόεντα καὶ ἀμφιδὸν ἀθρήσωσι
Τρῶες· — — — —

Insidiae quod conspetae per se appareant, omnibusque sub oculis positae sint, ad Cassandrae festinationem declarandam Koechlys l. all. p. 255. corrigendum esse putat: ὄφρα λ. στ. τάχ' ἀμφιδὸν ἀθρ. At insidias revera latentes sibi quae soli cognitae Troianis etiam aperte demonstrare vult Priamo nata. Hinc κρυφιδὸν et ἀμφιδὸν, quorum utrumque non nisi adverbii provincia funguntur, a poetis sibi opponuntur, ut ab Homero Od. 19, 299.

ὅπως νοσηύσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
ἤδη δὴν ἀπεὼν, ἢ ἀμφιδὸν ἢ κρυφιδόν·

add. 14, 330. iisque finitima 1, 296. 11, 120. 455., obtinet idem apud Quintum XIV, 60. sq. I, 752.

οὐκ ἀγαθὸν βασιλῆας ὑβριζέμεν ἀνδρὶ χέρι

ἀμφιδόν, οὔτε κρυφηδόν, ὅπη χόλος αἰνὸς ὀπηδεῖ.

Neque unquam vel Quintus vel alius quisquam hanc legem migravit, vid. I, 358. II, 64. III, 69. V, 176. XIV, 49. 53. proxime accedit ad nostra III, 599.

ἀμφιδόν ἀθρήσαντες ἀνὰ στρατόν. — —

Apte igitur latinus interpres semper usus est adverbio; imo ne ἀμφιδά quidem sive ἀναφανδά, quod falso statuerunt recentiores quidam magistri, adiectivi naturam ac potestatem induunt, cf. Lobeckii paralipom. p. 150. sq. Itaque duo epitheta ornandi caussa Quintum sociasse nemo in animum inducet. Verum sana atque integra sunt vulgo lecta, eo, quo dicebam, modo explicanda. Adiectivum enim inde ortum erit ἀμφάδιος, cuius testimonium affert Od. 6, 288.

Troibus vino epulisque indulgentibus ultimam appropinquare noctem poeta refert XII, 575.

— — μάλα γάρ σφιν ἐπήϊεν ὑστατὴν νύξ.

Aldinae et prioribus erat: μ. γάρ ῥα ἐπ., Pauwius hiatus ferendum putat, Rhodomannus praevit Tychsenio, Koechlys denique ex Homeri Il. 5, 567. non ita male, ut opinor, σφας advocat, etsi nullum aliud eius vestigium cernitur in Quinti posthomericeis. At profecto verbum, ubi significat *invadere* vel *occupare aliquem*, casum quartum plerumque sibi expetit, ut IV, 320.

νῦν δέ με γῆρας ἔπεισι καὶ ἄλγεα. — —

add. IV, 63. V, 214. 543. XI, 163. 182. 306., nec tamen tertius prorsus inauditus est, vid. VII, 280. II, 263.

οὐ γὰρ δὴ μερόπεσσι κακώτερον ἄλγος ἔπεισιν,

isque de impetu hostili, quo alii aliis inferunt bellum aut caedem, praecipue in usu fuisse videtur, ut VIII, 175. 365.

ὡς Δαναοὶ δηϊοισιν ἐπήϊον. — —

Cassandra ab equo per Troas reiecta, sicut panthera pastorum et canum confluxu a stabulis depulsa, abit XII, 580. sqq. Comparationis egregie et copiose exornatae versum primum, qui vulgo sonat:

ἡ δ', ἄτε πόρδαλις ἔσσυτ' ἐν οὖρεσι καρχαλόωσα,
 depravatum esse pridem animadverti, eique et πόρδαλις et
 ἐν οὖρεσιν ἀσχαλόωσα restitui in observat. part. II. p.
 17. sq. Gavisus sum Koechlyn horum inscium vel immemo-
 rem in idem, quod mihi in mentem venit, incidisse emend.
 I. all., πόρδαλις vero, cui alterum e prava nonnullorum
 grammaticorum sedulitate subiectum est, Quintus repetundarum
 iure sibi postulat, cf. annot. ad Hom. II. 13, 103. Praete-
 rea vir strenuus et eruditus, ut in multiplici librorum varie-
 tate totum locum perpurgaret, postrema inde a v. 583. sic
 constituenda existimat:

— — — ἡ δ' ἄγριον ἦτορ ἔχουσα
 ἐντροπαλιζομένη ἀναχάζεται ἐσσυμένη περ·
 ὡς ἢ γ' εὐρέος ἵππου ἀπέσσυτο, τειρομένη κῆρ
 Τρώων ἀμφὶ φόνῳ· μάλα γὰρ μέγα δέχυντο πῆμα.

In ultimo igitur versu mutavit duo: primum μέγα, quo ca-
 rent libri et scripti et impressi, a Rhodomanno transtulit,
 Tychsenio relicto, qui, nescio unde, σφίσι verbo contrarium
 induxit; deinde ἀμφὶ φόνου erat commune, dativum of-
 fert solus Monacens. Horum alterum admodum probabile,
 alterum verissimum iudico, quod ostendit et Quint. XIII,
 358.

— — — ὁ δ' αἵματος ἐκχυμένοιῳ
 γήθειν ἀμφὶ φόνῳ· — — —
 et Homer. II. 16, 647.

πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου μερμηρίζων.
 At de priorum emendatione minus consentio; ea quidem Al-
 dina et priscae sic tradunt:

ἐντροπαλιζομένη ἀναχάζεται, ἀχυνμένη κῆρ,
 ὡς ἢ γ' εὐρέος ἵππου ἀπέσσυτο, ἐσσυμένη περ.
 Pauwius utriusque clausulam erat permutaturus, idem fecit
 Koechlys, nisi quod in altero versu cum Monac. et Tych-
 senio τειρομένη κῆρ scripsit, ille vero cum plerisque
 ἀχυνμένη κῆρ retinendum censuit. Iam Koechlys similitudi-
 nem ex Homeri II. 11, 548. sqq. cll. 17, 657. sqq. haustam
 ratus eo ex fonte ἐσσυμένη περ repetit, idemque pluribus aliis
 Homeri pariter ac Quinti exemplis confirmari dicit. De hoc

nemo contendet; sed primum ἀγνύμενός περ illius est in Iliade sola 1, 241. 588. 8, 125. 317. 13, 419. 15, 133. 17, 459. 22, 424., ἀγνυμένη περ Quinti VII, 327., quam ἀγνυμένη κῆρ sive ἀγνυμένη κέαρ ἔνδον aliquanto crebrius legitur, vid. V, 531. XIII, 271. XIV, 260. 289. Deinde panthera, quae invita recedit a stabulis, vix commode appellari poterit ἐσσυμένη περ, sive de eius ardore et cupiditate cogitaveris, sive illud ad reditum, quod omnium minime quadrat, retuleris; bestiam enim pedetentim et gradatim abire iam indicat ἐντροπαλιζομένη, vid. Hom. II. 6, 496. 11, 547. 17, 109. Quint. VII, 95. Id autem feris, rusticorum vigilantia ab onium stabulis fugatis, apud Homerum pariter accidit, neque comparationum exitus, in quo rei cardo vertitur, negligendus est; ita Homerus in II. 11, 555. sqq. addit hocce :

ἦ ὦθεν δ' ἀπόνοσφιν ἔβη τετιηότι θυμῶ,
ὡς Δίας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
ἦϊε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Nec desunt similes clausulae aut II. 17, 664. sqq. aut ib. 108. sqq., ubi Menelaus Troianorum impetu et vi coactus refert gressus, leoni similis :

αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δὲ νεκρὸν
ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῆς ἠῦγένειος,
ὄν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δύνονται
ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
παχνοῦται· ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.

Ex his igitur simile quiddam hic dicendum fuisse iam patere crediderim. Etenim quum et panthera et Cassandra re infecta abire cogantur, utriusque animum subire moerorem consentaneum est. Qui ut adsit, aut cum Tychsenio legamus oportet :

ἐντροπαλιζομένη ἀναχάζεται, ἀγνυμένη περ·
ὡς ἦγ' εὐρέος ἵππου ἀπέσουτο τειρομένη κῆρ —

aut quod et Homeri exemplar suadeat, et Quintus non prorsus improbet, vid. observ. part. V. p. 77. sqq.

ἐντροπαλιζομένη ἀναχάζεται, ἀχνυμένη κῆρ·

ὡς ἢ γ' εὐρέος ἵππου ἀπέσσυτο, τειρομένη κῆρ —

quamquam ista nominis affluentia, praesertim quum ἦτορ iam praecedat, parum arridet. Sed *ἔσσυμένη περ*, quod in omnibus praeter Monacensem secundo adhaerescit versui, vel e proximo *ἀπέσσυτο* invenit originem, vel eius, cui sententia bis repetita displicebat, correctionem nobis exhibet.

Inter pocula largius hausta Troianorum aliquis vanos Graecorum labores expeditionemque frustra susceptam satis superbe illudit XIII, 15. sqq.

ἢ ῥ' ἄλιον Λαῖνοι πούλων στρατὸν ἐνθάδ' ἄγειραν,

σχέτλιοι, οὐδ' ἐτέλεισαν ὅσα φρεσὶ μηχανόωντο,

ἀλλ' αὐτως ἀπόρουνσαν ἀπ' ἄστεος ἡμετέροιο,

νηπιάχοις παίδεσιν ἰοικότες ἢ δὲ γυναιξίν.

Poetae, optimi indolis humanae interpretes, puerorum mulierumque pavore ignaviam atque animi mollitiem solent indicare. Itaque et Nestor homericus suos commilitones parvulorum more loquentes increpat in Il. 2, 237. sq., et Achilles semet ipsum ac Memnonem de parentum rebus pueriliter confabulantes apud Quintum posth. II, 449. Graecos, feminis atque puerulis similes, de reditu in patriam querelas fundere Ulixes aegre fert in Il. 2, 289. sq.

ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραὶ τε γυναῖκες,

ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι.

Neque aliter indicat Paris, Polydamantis consilium refutaturus, in Quinti libr. II, 78.

φύξα δὲ νηπιάχοισι μάλ' εὐάδεν ἢ δὲ γυναιξίν.

Sed nullum horum nostra praestabit tuta. Nam profecto verendum est, ne scribarum libido particulas sexcenties confusas iterum miscuerit, quod alia sibi postulat comparandi lex. E qua Graeci non similes dicendi erant parvulis pueris *et* mulieribus, verum pueris *aut* mulieribus non ita dissimiles. Nihil igitur dubii relinquatur, quin sit emendandum: *παίδεσιν ἰοικότες ἢ δὲ γυναιξίν*. Eo iam spectat interpres latinus, dum reddit ista: „*pusillis pueris aut feminis persimiles*.“ Tum poetae ab Homero inde, sic loquuntur, vid. Il. 2, 800.

λίην γὰρ φύλλοισιν ἑοικότες ἢ ψαμάθοισιν,
add. 5, 782. 7, 256. sq. Quint. Sm. I, 345. V, 298. VII,
504. VIII, 69. X, 248. sq.

— — — νεκροὶ δ' ἐκέκυντο νέκυσσι
πανσυδίῃ, ψεκάδεσσιν ἑοικότες ἢ ἐχάλαζῃ
ἢ γιόνος νιφάδεσσιν, — — —

Proximo deinde versu:

ὡς ἄρ' ἔφη Τρώων τις ἐεργόμενος φρένα οἴνω,
Koechlys vere, ut puto, φρένας οἴνω, cui Homeri quae-
dam testimonia succurrunt, recipi iussit in emend. p. 257.

Ulixes principibus, ex equo exituris, latera eius caute et
tacite aperit XIII, 39. sqq.

— — — αὐτὸς δ' ἄρα χερσὶ θυῆσιν
ἵππου δουρατέοιο μάλ' ἀτρέμας ἔνθα καὶ ἔνθα
πλευρὰ διεξώϊξεν ἐϋμμελίῃ ὑπ' Ἐπειῶ.

Postrema vertit interpres: „sub Epei auspiciis.“ At ὑπό
τινι βῆναι, εἶναι aliaque eius generis epicis significant ar-
bitrio et imperio alicuius subesse. Ita Pandarus equorum re-
gimen se accepturum negat, quod aurigae noto, si quid ad-
versi acciderit, illi melius essent obsecuturi II, 5, 231. sq.

μᾶλλον ὑφ' ἠνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα
οἴσετον, — — —

Quintus saepius dixit de militibus imperio ducis subiectis, ut
I, 281. II, 242. III, 232. VI, 625. X, 122. XI, 61.

οἱ Σύμηθεν ἱκανον ὑπὸ Νιοῦ ἄνακτι —.

Iam vero Ulixem Eurypyli ministrum sive commilitonem nemo
habebit; melius igitur praepositione mutata legemus: ἐϋμ.
σὺν Ἐπειῶ, idque vidit olim Glasewaldus in coniect. p. 17.

Troiani subito Graecorum incursu oppressi passim truci-
dantur varioque mortis genere occumbunt XIII, 94. sq.

πολλῶν δ' ἐν κονίησι μαχήσασθα μεμαώτων
χεῖρες ἀπηράχθησαν ὁμῶς κεφαλῆσι καὶ αὐτῆς·

Vocalis longa primo aoristo inserta offendit. Videtur enim
poeta ad Homeri normam, de qua in annot. ad II, 1, 298.
breviter dixi, sua composuisse. Futurum certe ἦ assumpsit I,
219. II, 135. IX, 98.

— — — οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς
ζῶος ἔθ' ὑμῖν ἄντα μαχήσεται, — —

aoristus ē tenet ac, metro invitante, consonam ingeminat. Pilius documentum exstat VIII, 141.

ἀλλά μοι ὅσοι ἐναντα λιλαιόμενοι μαχέσασθαι —
huius in structura nostris consona V, 283.

ἐν πρώτοις ἀνόρουσα μαχέσασθαι μενεαίνων.

Quare id hic quoque eligamus oportebit. Praesentis infinitivus μάχεσθαι et μαχέεσθαι sonat, quorum ille velut dominatur apud Quintum, hic bis apprehenditur VI, 340. II, 154., ubi Tychsenii operae secus, atque Rhodomannus volebat, e trisyllabo μάχεεσθαι propagarunt.

Anxiam mulierum Troianarum trepidationem vere et egregie depinxit Quintus XIII, 103. sqq. E quibus pauca, ut opinor, vitiosius tradita hic attingam inde a. v. 110.

— τῆς δ' οὔτι μίτρης ἔτι μέμβλετο λυγρῆς,
ἀλλ' οὔτως ἀλάληντο περὶ μελέεσσι χιτῶνας
μοῦνον ἐφρυσάμεναι· ταὶ δ' οὐ φθάσαν οὔτε καλύπτρην
οὔτε βαθὺν μελέεσσιν ἔχειν πέπλον, ἀλλ' ἐπιόντας
δυσμενέας τρομέουσαι ἀμηχανίῃ πεπίδηντο
παλλόμεναι κραδίην· μοῦνον δ' ἄρα χερσὶ θοῆσιν
αἰδῶ ἀπεκρύψαντο δυσάμμοροι. — —

Atque horum principio Kocchlys, quod nulla caussa sit, cur μίτρη tristis appelletur, dativum λυγρῆς cum feminis sociandum et acute restituit et commode defendit in emend. p. 257. Deinde aliis quidem tunicas induere satis fuit, aliae, ne velamento quidem corpori iniecto, nudae stratis exsiluerunt: ita enim καλύπτρην et πέπλον accipi debere iure admonuit Pauwius. At οὔτε καλύπτρην οὔτε πέπλον μελέεσσιν ἔχειν non potest non displicere. Nam verbum illud et antecedentibus parum respondet, nec vestibis, quibus quis metu perterritus vel alia quacunque impulsus caussa caret, satis erit aptum; imo in eas, quas quis gerit vel iam induit, cadit. Itaque Apollo inducitur III, 33.

ιοδόκην ὁμοισιν ἔχων καὶ ἀναλθείας ἰούς·
et Epeus pugil in certamine adstat IV, 338. sq. — — περὶ
χερσὶν ἔχων βοὸς Ἴφι δαμέντας ἱνούς ἀζαλέας. Sed

miseræ Troium feminae corporis tegumenta non modo gestare, sed ne arripere quidem potuerunt. Quae quum ita sint, ut, quo opus sit, plane et dilucide significetur, emendandum esse arbitror: οὔτε καλύπτρην οὔτε βαθὺν μελέεσσιν ἔλεϊν πέπλον. Ne potestas quidem iis fuit arripendi vestem vel peplum, quo corpus teherent. Illa vero dicendi forma de armis sive vestibus, quibus principes induti instructive procedunt, iam Homero frequens est, vid. Il. 10, 335. 14, 19. 18, 416. 15, 474.

αὐτὰρ χερσὶν ἐλὼν δολιχὸν δόρυ καὶ σάκος ὄμω.

Ac de Thetide ad Iovem evocata Il. 24, 93.

ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμμι' ἔλε δῖα θεάων

κῦάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθρος.

add. Od. 8, 84. Neque admodum insolens est usus ille Quinto, etsi de veste manibus apprehensa nullum aliud succurrit exemplum, vide tamen IV, 146. XII, 569. XIII, 65. sq.

Subito et nocturno Graccorum impetu passim caeduntur Troiani, quorum stragem cum ovium grege, pastore absente, a thoi-bus vel lupis oppresso et ad interneccionem fere trucidato Quintus comparat. Imaginem eam mancam et imperfectam ad nos pervenisse viri docti consentiunt, eaque de caussa versui 137. lacunae signum apponunt, sed in postremis etiam, si quid video, residet mendum. Luporum enim rabiem poeta hisce describit v. 139. sq.

αἶμα μέλαν πίνουσιν, ἅπαν δ' ὀλέκουσι μένοντες

πῶν, κακὴν δ' ἄρα δαῖτα λυγρῶ τεύχουσι νομῆϊ.

Vertunt autem horum media: „*totumque perseverantes exitio dant gregem.*“ At insatiabilis luporum et saevitia et cupiditas, quibus temporis momento totum gregem solent dilacerare, sibi aliud exposcat additamentum. Quod, nisi fallor, Homerus suppeditat, dum verbum ἔδειν non semel dat bestiis praedam avidè devorantibus, veluti leoni medio ex grege bovem auferenti in Il. 15, 636.

— — — ὃ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας

βοῦν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν — —

porro Cyclopi immani crudelitate ventrem implenti in Od. 9, 297.

αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν
ἀνδρομέα κρῆ' ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκοχτον γάλα πίνων —.

Maxime autem avium rapacium canumque indicat edacitatem, qua mortuorum corporibus vescuntur. Inde communes principum homericorum minae, quibus hostium superbiam coercerent, velut in II. 16, 836.

— — σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.

Vid. annot. ad I. all. Minima igitur litterarum mutatione ad illorum normam reddiderim Quinto:

— — ἅπαν δ' ὀλέκουσιν ἔδοντες
πῶῦ, — — — — —

In tanto pugnae et armorum tumultu nullus Troianorum vulneris expers erat, sed omnium omnino corpora madebant cruore XIII, 143. sq.

οὐδ' ἄρ' ἦν Τρώων τις ἀνούτατος, ἀλλ' ἄρα πάντων
γναμπὰ μέλη πεπάλακτο μελαινόμεν' αἵματι πολλῶ.

Consecutivae iteratae altero loco aut exigua aut nulla plane esse potest vis; crediderim proinde et rei et epicorum usui longe accommodatiorem esse frequentativam ἅμα. Non quidem ignoro, particulam illam adversativae aliquoties subiungi numerali insuper accedente, velut in versibus paribus fere et aequalibus II, 530.

— — — — — οὐδέ τις ἦεν
θεινομένων ἐκάτερθεν ἀνούτατος, ἀλλ' ἄρα πάντων
ἐκ μελέων εἰς οὐδας ἀπέθρεεν αἶμα καὶ ἰδρώς.

et XII, 544. At alterum, quod melius duxerim, toties reperitur, vid. III, 168. V, 269. VII, 520., ut, vel negatione praecedente, vel si omnes unum idemque fecisse dicuntur, paene necessarium videatur, cf. mant. observ. in Quint. Sm. p. 262. sq. Aliter res se habet XII, 211.

— ἄλλ' ἄρα πάντες ὁμῶς ἐφύπερθε καλύψει
γαίη ἀπειρεσίη. — — — — —

Nam πάντες ὁμῶς aut πάντες, ὅσοι non minus invaluerunt apud nostrum, sicut I, 704. III, 322. 601. V, 394. IX, 466. XI, 256. XIV, 253. cll. II, 561. III, 649. VII, 239. VIII, 106. XIV, 106. Ea vero ipsa argumento sunt, ἅμα πάντας praestare. Ne quis autem simili labe affectum putet.

Observ. in Q. Smyrn.

VIII, 20.

— ἀλλ' ἄγε πάντες ἐς ἄρα καρτύνεσθε,
id exemplorum multitudine vindicari erit admonendum, cf. II, 38. 59. V, 152. VIII, 260. Sed alibi illa verborum iunctura tantopere delectatur Quintus, vid. I, 175. 743. II, 130. IV, 30. VI, 320. VII, 110. XIV, 468., ut contrarium hic illic depravatum habere possis, praesertim si consecutiva vel praecedit vel rei minus expedit. Quo ex genere sunt II, 474.

ὅπποτε δὴ κελάδοντες ἐνιπλήθονται ἔναυλοι
ὔδατος ἐσσυμένοι, βρέμει δ' ἄρα πᾶσα χαράδρη
ἄσπετον, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπιτρομέουσι νομῆες
χειμάρρους ὀμίγλην τε, — — —

add. XIII, 56.

— οἱ δ' ἄρα πάντες ὀρινόμενοι περὶ θυμῶ
ὄξου ὑπεκπροχέονται, ὅτε κτύπον εἰσαΐουσιν.

Nec Troes inulti cadunt, telis enim ex aedibus arreptis hostes dant neci XIII, 162. sqq.

— — Τρῶες γὰρ ὅσοι φθάσαν ἐκ μεγάροισιν
ἢ ξίφος ἢ δόρυ μακρὸν ἐῆς ἀνὰ χροσὶν αἰεταί,
δυσμενέας δάμναντο καὶ ὡς βεβαρηότες οἴνω.

Dualem insolentem Koechlys in emendat. p. 257. in pluralem: ἐν μεγάροισιν, abire iussit, Hermanno genitivus singularis ἐκ μεγάροιο magis arridet. Illum vero et Homero et Quinto crebrius usurpatum praetulerim, vid. II, 73. 150. 164. III, 405. VI, 82. VII, 286. 315. 339. alibi. Ultima Homero refert accepta, cf. Od. 3, 139. 19, 122.

Diomedes interficit Coroebum, Mygdonis filium, qui hesterno demum die Troiam venerat, se Graecos e Troade expulsurum esse pollicitus ac matrimonium praemii loco pactus. Eadem sere Homerus de Othryoneo, Cabeto Ilium delato, in II. 13, 363. sqq. memoriae prodidit; is enim, re praeclare et feliciter gesta, Cassandram, Priami filiam, uxorem expetiit, verum ab Idomeneo occisum et victoriae et coniugii spes fellit. Ad quae quum noster poeta haud dubie respexerit, mirum sane est, quod quae Coroebus fuerit desponsata, ne verborum quidem indicaverit. Sed nolim eam in rem alius inquirere. Coroebum autem postridie, quam advenerat, occu-

buisse testantur XIII, 173. sqq.

νήπιος· οὐδ' ἀπόνητο γάμων, ὃν οὐνεχ' ἴκανεν
 χθιζὸς ὑπὸ Πριάμοιο πόλιν, καὶ ὑπέσχετ' Ἀχαιοὺς
 Ἰλίου ἄψ ὄσαι· τῷ δ' οὐ θεὸς ἐξετέλεσεν
 ἔλπωρήν· Κῆρες γάρ οἱ προέηκαν ὄλεθρον.

Quanta vero utriusque poetae sit similitudo, cognoscimus ex Iliad. 13, 366.

— — — ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπώσμεν υἱας Ἀχαιῶν.

Versum autem Quinti spondeorum mole tardius incedentem Gerardus in lection. Apollon. p. 138. leviter corruptum existimavit. Atque hic quidem a composito petit auxilium, legendum esse ratus: *Κῆρες γὰρ ἐπιπροέηκαν ὄλεθρον*. Quod etsi fieri potuit, nullam tamen sinxeris causam probabilem, cur poeta eo uti maluerit. Imo quod Coroebum statim post adventum morte insperata oppressum sistat, aliud quidpiam, quo fati celeritas apertius declaretur, requisiverim. Ei ergo proposito adverbium ἄφαρ magis satisfacere putaverim:

— — — Κῆρες γὰρ ἄφαρ προέηκαν ὄλεθρον,
 i. e. Parcae continuo immiserunt perniciem. Illud certe in eadem oblinet versus regione XI, 476.

Θηρὶ βίην ἀτάλαντον, ἄφαρ προέηκεν οἰστόν.

Eurydamas, Antenoris gener, animi moderatione et prudentia omnibus aliis Troibus superior una cum Coroebo caeditur a Tydide XIII, 178. sqq.

σὺν δέ οἱ Εὐρυδάμαντα κατέκτανεν ἀντιόοντα,
 γαμβρὸν ἐϋρμελίην Ἀντήνορος, ὅς ῥα μάλιστα
 θυμὸν ἐνὶ Τρώεσσι σαοφροσύνησ' ἐκέκαστο.

Extremis vel apostrophi signum auferendum est, vel, quod verisimilius puto, augmento depulso legamus oportet: *σαοφροσύνησι κέκαστο*. Cui praesidio venit VII, 47.

εὖ δὲ σαοφροσύνησι κεκασμένον· — —
 et ib. 566.

— — — ὁ δ' ἀμφοτέροισι κέκαστο
 Augmentum contra praefixum habemus III, 426.

ἀλλὰ σαοφροσύνη καὶ κάρτεϊ πάντ' ἐκέκαστο
 add. ib. 732. VI, 319.

Ea, quibus Ilioneus senex, vitam sibi deprecaturus, Diomedem compellat XIII, 191. sqq., nec plena nec sincera nobis esse servata in part. III. p. 49. ostendi, alia nec multum diversa nuper protulit Koechlys in emendat. p. 285. sq. Medelam autem variam, quam quis adhibere possit, aspernatus, in eo tandem acquiescit, ut per librariorum socordiam unum versum excidisse statuat cum Hermanno. Quo posito duumviri illi singula sic constituunt:

αἰδεσαι ἀμφὶ γέροντα
 τεὰς χεῖρας ἀργαλίου τε
 λῆγε χόλον· — — — —

Hoc modo eum certe percipimus fructum, ut priora verba, in quibus omnes testes consentiunt, nisi quod Aldina αἰδεσε male exhibet, a vitio immunia et sana evadant, neque in iis, etsi plures unum alterumve horum in suspicionem adduxerunt, falsi quiddam aut depravati sit quaerendum. Nihil autem, quod a Quinti usu et sermone alienum sit habendum, adesse probabiliter iudicabimus, vid. quae in excurs. XVII. ad Hom. Iliad. p. 65. collegi. Quae quum ita sint, de certa emendandi via paene desperaverim, reversus ad id, quod supra dicebam: auxilium horum a libris melioribus ac plenioribus esse exspectandum. Attamen nihil impedit, quominus periculum faciamus, quod, si spem atque opinionem fefellerit, luisse putemur. Iam Aldina et priscae quartum tenent casum: ἀργαλίον τε λῆγε χόλον, eumque non prorsus repudiandum censet Dausqueus, memor Homeri Iliad. 21, 305.

οὐδὲ Σκάμανδρος ἐλγε τὸ ὄν μένος,
 ad quae accedunt 13, 424. lecta et haud pauca exempla, quibus activum παύειν normam sequitur eandem, ut Il. 1, 282. 9, 459. 15, 72. 16, 62. 19, 67. Od. 4, 583. 5, 451. Hoc igitur si Quinto licuerit, nullo aut verbo aut versu interposito singula comprehendas ita:

αἰδεσαι ἀμφὶ γέροντος· εἰς χεῖρας ἀργαλίον τε
 λῆγε χόλον· — — — —

i. e. *reverere senem; manus tuas et gravem cohibe iram.*
 Nam pronomen εἰς a persona secunda minime abhorret, vid. partic. VI, p. 118. sqq.

Diomedes flebili senis lamentatione immotus, postquam paucis respondit, gladio traiecit guttura XIII, 203. sqq.

— — — λαιμοῖο διήλασε λοίγιον ἄορ
δεινὸς ἀνὴρ· ἴθυνε δ' ὄπη θνητοῖς ἐπὶ πόντος
ψυχῆς εἴσι τάχιστα, καὶ αἵματος αἰνὰ κέλευθα.

Transtulit haec Rhodomannus: „et eo direxit, ubi mortali-
bus fatum ad animum celerissime transit, et funestae
sanguinis viae existunt.“ At ipse ad verum accedere inter-
pretationem dubius haeret, eaque de causa annotat: „pro
εἴσι restituendum videtur ἐστὶ, quod sequens etiam copulativa
requirit. Nisi hic ellipsin verbi substantivi esse malis, ut
versio nostra habet.“ Attamen ista quadrare vix crediderim,
quod πόντος ἐπὶ ψυχῆς εἴσι sive π. ἐπεισι ψυχῆς et durum
erit et insolens. Si quis autem iungere maluerit: θνητοῖς
ἐπεισι πόντος ψυχῆς, id iterum falsum est, quod πόντος
iam per se mortem significat, ψυχῆς πόντος sive animae
mors a nemine dicitur. Diversa sunt ea, quae de Hectore,
vulnere letali ab Achille percusso, tradit Homerus, etsi no-
stris originem dedisse videntur, in II. 22, 324. sqq.

φαίνεται δ', ἧ κληῖδες ἀπ' ὤμων ἀχέν' ἔχουσιν,
λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὄκιστος ὄλεθρος·
τῇ δ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔρχει δῖος Ἀχιλλεύς.

Quae alio insuper loco Quintus imitatus est II, 258. sq.

— — — διήλασε δ' ὄβριμον ἔγχος
ἐς κραδίην, θνητοῖσιν ὄπη πέλει ὄκνυς ὄλεθρος.

Vulnera enim vel gutturi vel cordi infixa mortifera sunt, vid.
IX, 192. sqq. Illo quidem modo et Hector et Hioncus pe-
reunt, neque alio caedis genere Eurypylum obtruncat Neopto-
lemus VIII, 200. sqq. Cor autem Menoetae, Hippomedonte
nati, sagitta transigit Teucer XI, 105. sqq.

— οὔνεκα Κῆρες ὁμῶς φορέοντο βελέμνω
καίριον ἐς κραδίην, ὅθι περ νόος ἔζεται ἀνδρῶν
καὶ μένος, ὅτραλέαι δὲ ποτὶ μόνον εἰσὶ κέ-
λευθοί.

Iam ex horum similitudine non inepte colligas, id quod maiore
ex parte vidit Pauwius, locum poetae sic fere constituendum
esse:

— — ἴθυνε δ', ὅπῃ θνητοῖς ἐπὶ πόντον
 ψυχῆς εἰς τὰ χίστα καὶ αἵματος αἰνὰ κέλευθα.

i. e. eo direxit, ubi mortalibus ad mortem celerrimae sunt animae et sanguinis viae funestae. Αἰνὰ enim dicuntur, quod vulnere facto una cum sanguine anima efflatur, sicut accidit Eurypylo et Hectori, eademque de caussa in libro XI, v. 453. Alcimedon λυγρὰ κέλευθα, quippe quae ei mortem essent allatura, adscendisse perhibetur. At animae et sanguinis viam recte appellavit poeta arteriam, Homeri iam exemplar secutus, vid. Od. 10, 86.

ἔγγυς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι.

Quibus cognata reperimus apud alios, ut in Arati phaen. 149.

ἔνθα μὲν ἡελίοιο φερείταται εἰσι κέλευθοι.

add. Apollon. Arg. I, 500. Quint. Sm. II, 596.

αἰὲν ἐλισσομένου Ὑπερίονος αἰπὰ κέλευθα,

nec minus crebro idem ad siderum cursus transtulit Manetho, cuius testimonia verborum index à Riglero confectus suppeditat p. 195. Ab hoc solis siderumque meatu et ad alia et ad corporis humani fabricam traducitur nomen, sicut Quintus ipse paullo ante stomachum describit XIII, 170. sq. hisce:

ἔγκειν κοίλοιο διὰ στομάχοιο πέρησεν,

ἦχι θοαὶ πόσιός τε καὶ εἶδατός εἰσι κέλευθοι.

et VIII, 308.

— — στομάχου δ' ἀπέκρσε κελύθους.

Ea igitur et XI, 107., cuius supra mentionem feci, ad nostra explicanda praecipuam habent vim. Dicit enim poeta, animi sive spiritus et sanguinis vias tristes, per quas homines et spiritum ducunt et sanguis manare putatur, mortalibus, si rumpuntur, celerrime afferre mortem. Difficultas autem quaedam in eo est, quod τὰ χίστα adverbium inter ψυχῆς et αἵματος, quae necessario sunt coniungenda, est interpositum. At Graecos non ita raro cum verbis substantivis sociare adverbia, ubi alii populi adiectivis utantur, copiosius docuit Lobeckius in paralip. p. 150. sqq.

Andromacha, Hectoris coniux, filio orbata et cum aliis Troum mulieribus abducta mori cupit XIII, 267. sqq.

ἡ δ' ἄρα παιδὸς εἶο καὶ ἀνέρος ἠδὲ τοκῆος
μνησαμένη φίλου αἰνὸν εὐσφυρος Ἡετιώνη
ᾠρημεν θανέσθαι, ἐπεὶ βασιλεῦσιν ἄμεινον
τεθνάμεν ἐν πολέμῳ ἢ χεῖροσιν ἀμφιπολεύειν.

Aldina et veteres legebant v. 268. μνησ. φίλον αἰνὸν εὐσφ. Ἡετ., quod quum sensu careat, Rhodomannus voluit: μνησ. φίλον ἦτορ εὐσφ. Ἡ. idque vertendo expressit: „*interim filii sui et mariti parentisque simul caro animo recordata pulcra Eetione mori properat.*“ At tota verborum collocatio hoc habet vitii, quod nullo alio muniri potest exemplo. Nam res quidem, cuius aliquis meminit, vario modo potest adiungi, at animus vel recto apponitur casu, vid. I, 710. XIV, 274. vel dicitur μνήσασθαί τινος κατὰ θυμὸν, κατὰ φρένας, cf. X, 365. 455. XIV, 205., vel denique tertius assumitur casus, ut XIV, 210. sq.

— — — — — εἶγε τι θυμῷ
μνήσανθ', ὅσ' ἐμόγησα περὶ Πριάμοιο πόληα —.

Neque alii, quantum scio, has leges migrarunt. Recte igitur Dausqueus, Brodacus et Pauwius ad alia confugerunt, sed eorum ineptias, quae multum longoque absunt a vero, enumerare nihil attinet. Egregie autem Tychsenius, etsi emendationis fons latet, φίλου ad nominis praecedentis casum retulit, vid. I, 328. III, 404. At remanet αἰνὸν, quod quo pertineat vix dispicias: nam a prioribus plane alienum est, nec quisquam sibi mortem expetere αἰνὸν i. e. *valde* dicitur. Quare mendum in eo inesse liquet, et perperam ex superioribus, vid. vers. 266., repetitum videbitur. Ac nescio an Quinti fuerit αἰν, quod Andromacha, et suorum et instantis servitutis memor, nil nisi mortem sibi exoptat. Cuius desiderii caussa exponitur sequentibus, dum ipsa Andromacha varia mortis genera, quibus perire cupit, recenset. Simili modo poeta loquitur de Paride II, 96. sqq. et de Machaone VII, 23. sq.

— — — — — νόος δὲ οἱ ὄρμαίνεσκε
χερσὶν ὑπο σφραττήρῃσιν ἀνηλεγέως ἀπολέσθαι,
Quae suis verbis pronuntiavit poeta, ea non ita multo post Andromacham facit repetentem XIII, 281. sqq.

*τῷ νύ μ' ἀκηχεμένην πολυτειρέος ἐκ βιότοιο
νοσφίσαιτ' ἔσσυμένως, μὴ δ' εἰς ἐὰ δώματ' ἄγεσθε
μίγδα δορυκτῆτοισιν, — — —*

Communi omnium editionum, ne novissima quidem excepta, lapsu negandi particula in duas separatur voculas. Apparet enim ex opposito, legendum esse

— — — μὴ δ' εἰς ἐὰ δώματ' ἄγ.

Qui error saepenumero invasit Quinti libros.

Aeneas et patrem, humeris impositum, et filiolum, manu abductum, e Troiae incendio bellique tumultu studet servare.

Ac de puero quidem exponunt XIII, 320. sqq.

*τὸν δ' ἀπαλῆς μάλα χειρὸς ἐπιψαύοντα πόδεσσι
γαίης, οὐλομένου δὲ φοβούμενον ἔργα μόθοιο,
ἔξηγεν πολέμοιο δυσηχέος. — — —*

Labeculas quasdam hisce adpersas bene removit Rhodomanni sagacitas, cui quum ἀπαλῆς, tum οὐλομένου δὲ — μόθοιο debemus. Illius enim loco ἀπ' ἄλλης, huius autem, singulis male discretis, οὐλομέν', οὐδὲ olim ferebatur. Pugnam vero οὐλομένην vere et commode appellari ostendunt III, 215. 277. VIII, 359. XI, 290. Mendum tertium dialecti praeceptis et Quinti sermone impulsus in part. I. p. 6. sustuli: nam φοβεύμενον requiri patet. Alia plura desiderat Pauwius, qui principio ἀπ. κατὰ χειρὸς suadet, et verba proxima Anchisen spectare opinatur, eaque de caussa incidit virgula post ἐμπεφυώς. At neutrum horum plausu dignum est.

Ne Aeneae ex urbe profugo obsistant Graeci, Calchas monet, et inter alia generosam illius commemorat indolem, qua motus, omnibus aliis relictis, patrem grandaevum et filium tenerum e flammis et caede sit erepturus XIII, 344. sqq.

*καὶ δ' ἄλλως τοῦδ' ἀνδρὸς εἰς ἀπεχόμεθα χεῖρας,
οὕνεκά οἱ, χρυσοῖο καὶ ἄλλων ἐν κτεάτεσσιν
ὅσσα σάοι φεύγοντα καὶ ἄλλοδαπήν ἐπὶ γαῖαν,
τῶν πάντων προβέβουλεν ἔον πατέρ' ἠδὲ καὶ υῖα.*

In loco mutilo eaque de caussa vitioso nos versari omnes propemodum animadverterunt. Itaque ab emendando, quod nemini feliciter successit, abstinere satius est, aliorum vero observationibus duo adiiciam. Primum verba, quemadmodum

ea Tychsenius edidit, ad Pauwii magis quam Rhodomanni mentem exacta esse inde cognoscitur, quod Rhodomannus quidem οὔνεκά τοι vel δι᾽ ἄλλοις ἐν κτ. cum Aldina servandum duxit, in tertio autem versu ἄνδρα σάοι in id iussit abire, quod Pauwio pariter ac Tychsenio gratum acceptumque fuit. Ex his autem ille demum, ut superiori nomini congrueret, ἄλλων scripsit, ac proxima a prioribus divulsa, colo interposito, cum posterioribus copulanda putavit. Hanc constructionem asperam et difficilem Tychsenius, in aliis omnibus Pauwio obsecutus, repudiavit. Quare Koechlys in emend. p. 258. minus accurate ad Rhodomannum refert, quae Pauwii sunt. Ipse vero hanc profligavit castigationem:

οὔνεκα καὶ χρυσοῖο καὶ ἄλλ' ὅσ' ἐνὶ κτεάτεσσιν,
 ἄνδρα σάοι φεύγοντα καὶ ἀλλοδαπήν ἐπὶ γαῖαν
 τῶν πάντων προβέβουλεν κτέ. — —

Quo quidem modo, nisi quod ἄνδρα tenet, Rhodomanni premit vestigia, structurae autem duritiem mitigari censet eo, quod membro insequenti praelixa sint verba τῶν πάντων. At orationem hiantem et male coagmentatam nemo probabit, qui meminerit, Quintum singula potius dilatare et uberius explicare quam coarctare et peranguste refecire. Hinc ad integritatem uno saltem versu nos carere cum aliis multis staterim. Defectum autem illum quum plerique, quod lacunae notam illic appingerent, post vers. 345. quaerendum existimarent, librarios, quae res multos ac graves peperit errores, vocibus iteratis ἄλλως, ἄλλων, ἀλλοδαπήν in fraudem esse illectos minus perspexerunt. Itaque ut vera lacunae sedes magis pateat, nam id unum aliqua probabilitate assequi possumus, haec ita constituerim:

οὔνεκα δὴ χρυσοῖο καὶ ἄλλων
 (ἐν) κτεάτεσσιν
 ἄνδρα σάοι φεύγοντα καὶ ἀλλοδαπήν ἐπὶ γαῖαν,
 τῶν πάντων προβέβουλεν εἶν πατέρ' ἠδὲ καὶ υἱά'

In iis autem, quae nota scribarum inertia perierunt, plura, quibus patriae exsul vitam inter alienigenas sustentare possit, haud dubie fuerunt enumerata.

Menelaus Deiphobo caeso Helenae matrimonium nihil utilitatis attulisse iactat XIII, 368. sq.

— — — σὲ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν
ἡμετέρῃ παράκοιτις, — — — —

apostrophus, et in numerorum gratiam et ex aperta Homeri imitatione revocandus, male negligitur in versu priore. Profecit enim noster e Pandari dolore, qui arcum et sagittas nihil commodi peperisse stomachabundus conqueritur in II. 5, 205.

ὡς λίπον, ἀντάρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
τόξοισιν πίσυνος· τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν.

Illa vero labecula editori futuro ex posthomeriis saepissime erit eximenda.

Troianorum alios in bello pro patria cecidisse, alios urbe capta inter epulas et in lectis hostili periisse manu Menelaus XIII, 383. sq. affirmat:

τοῦνεκ' ἄρ' οἱ μὲν ὄλοντο πρὸ τείχεος, οἱ δ' ἀνὰ ἄστν
τερπόμενοι παρὰ δαιτὶ, παρ' ἡῦκόμοις ἀλόχοισιν.

Quod eam Troium partem, quae in urbe occubuit, Tzetza in posthomer. v. 726. distinguit hisce:

πτενομένων κατὰ νύκτα περὶ κρητῆρσι καὶ εὐνῇ,
ne alterum Quinto desit, Koechlys in emend. p. 258. — παρὰ
δαιτὶ καὶ ἡῦκόμοις ἀλ. reposcit. Sed illa Tzetzae imitatio,
quippe qui viris caesis mulieres et infantes addat, primum
minus certa ac manifesta videtur, tum illud ipsum, quod emen-
dando voluit inferre vir doctus, ne abesse quidem a poetae
verbis crediderim. Pertinet enim *τερπόμενοι* ad utrumque;
ait igitur Quintus: *alii in urbe ceciderunt delectati epulis,*
(*delectati*) *mulierum consuetudine.* Quae etsi latinus inter-
pres perperam aut intellexit aut reddidit, graecis tamen con-
tineri aliorum docet similitudo, velut Achilles homericus de
Agamemnone loquitur in II. 9, 336. sq.

— — — — τῇ παρῖαύων
τερπέσθω. — — — —

Neque ignorat ista Quintus, dum Oenonam Paridi supplici inter alia haec respondentem inducit X, 310. sq.

*εἴνεκα Τυνδαρίδος πολυῆδεος, ἧ παρῖαύων
τέρπεο καρχαλόων,* — — —

ubi epitheton Tyndaridae additum falso scribitur proparoxytonum, vid. VIII, 31. XIV, 108. Accedit, quod ab Homero inde eius rei propria est *παρά*, cf. II. 2, 355. 9, 664. 666. Od. 5, 119. 8, 337. 342. Quint. Sm. I, 670. XIII, 363. XIV, 173. Nec rarius *παρά δαιτὶ*, *παρά κρητῆρι* aliaque eius generis usu veniunt, vid. mant. observat. in Quint. Sm. p. 263. sq. Unde Tzetzae idem fuisse restituendum recte conicias, idque Bekkerum, qui praeterea scripsit *εὐναῖς* e Vatic., fecisse video.

Agamemno Menelaum fratrem, ne tot labores frustra toleraverint, ab uxoris caede revocat XIII, 409. sqq.

*ἴσχεο νῦν, Μενέλαε, χολούμενος· οὐ γὰρ ἔοικε
κουριδίην παράκοιτιν ἀναιρέμεν, ἧς πέρι πολλά
ἄλλε' ἀνέτλημεν Πριάμῳ κακὰ μητιόωντες·*

Nescio, quo casu evenerit, ut verbum et forma et significatione alienum omnium aciem eluderet. Agamemno enim Helenam non clam aut improvise tolli, sed gladio interfici vetat. Sunt igitur *ἀναιρέω* et *ἐναίρω*, ut apparet, confusa. Illud vero, quod rarum est et exquisitum, recte dixit Troum aliquis, dum optat, ut, Achille interempto, alios quoque Graecorum fortissimos e medio tollat Apollo IV, 40.

τοὺς εἴθ' ἀργυρότοξος ἀναιρήσειεν Ἀπόλλων,
neque aliud eius potestatis exemplum, quantum investigare potui, in Quinti posthomerice exstat. Hoc tritum et commune de hostibus in pugna occisis persaepe reperitur, vid. I, 395. VII, 527. IX, 212. XIII, 60. 207. et medii aoristum *ἐνήρατο* I, 247. II, 370. III, 228. VI, 510. XI, 79. XIII, 275. Infinitivus autem, qui hic requiritur, ipsius est Homeri, apud quem Diomedes, amicitia patrum renovata, Glaucō in II. 6, 229. suadet haecce:

πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοὶ ἐναιρέμεν, ὄν κε δύνηαι.

Varium Troianorum interitum copiosius persequitur Quintus, aliosque alio mortis genere occubuisse narrat. E quibus unus, dum per aedes fuga quaerit salutem, trabe semiusta obrutus et ita sepultus quasi dicitur XIII, 451. sq.

ἄλλῳ δ' αὖ φεύγοντι διὰ μεγάροιο μεσόδμη
ἔμπεισε καιομένη, ἐπὶ δ' ἤριπεν αἰπὺν ὄλεθρον.

Trabem irruentem perniciem attulisse certum est, minus autem apparet, quomodo ἤριπεν intransitivum quartum adsciscere possit casum. Cui incommodo ut mederetur, Rhodomannus ἐπὶ δ' εἴρουσεν emendaturus erat. At verbum, reapse minus consentaneum, nec Pauwio nec Koechlyi satisfecit. Ille vero multa conatus nihil plane, quod expediret, potuit reperire, hic vel primum nominis reposcit casum ἐπὶ δ' ἤρ. αἰπὺς ὄλεθρος, vel, cui plus fidei habet, ἐπὶ δ' ἔρριπεν αἰπὺν ὄλ. corrigit, idque exponit: „*incidit columna et mortem iniecit.*“ Mihi, ut, quid sentiam, aperte dicam, neutrum arridet: accusativum salvum et integrum esse priora demonstrare videntur, aoristum autem ἔρριπε, Quinto prorsus ignotum, ne alii quidem epici crebro admiserunt. Nihilominus mendum verbo inhaerere liquet. Troianum vero illum columna illapsa et oppressum et sepultum sisti admodum verisimile erit, si memineris v. 440.

ἐνθα σφιν καὶ μοῖρα κακῆ καὶ τύμβος ἐτύχθη.

Hinc in vulgari aliud, quo eiusmodi quiddam significetur, crediderim absconditum, ἤριπεν autem e vers. 449. temere in-
vectum. Quod an repererim, discernere non ausim, legendum tamen esse existimaverim:

— — ἐπὶ δ' ἔκρουφεν αἰπὺν ὄλεθρον.

i. e. *perniciem praecipitem obruit sive sepelivit.* Cuius compositi testimonium profert VII, 235.

χρειῶ δ', ἦντιν' ἴκανον, ἐπέκρουφεν μέχρις ἐς ἠῶ,
et simplex conspicitur I, 363. XII, 443. Praeterea κατέκρουφε,
quod solis et siderum noctis tenebris mersorum proprium est,
saepius etiam legitur, ut II, 478. 626. VII, 1.

Aethra, Thesei mater, ex Ilii flammis ac ruinis profuga,
dei cuiusdam favore in Demophoontem et Acamantem, nepotes,
incidit XIII, 496. sqq.

καὶ τότε Δημοφῶντι μενεπτολέμῳ δ' Ἀκάμαντι
Θησῆος μέγαλοιο δι' ἄστεος ἦντετο μήτηρ,
καίπερ ἐελδομένη· μακάρων δέ τις ἠγεμόνευεν,
ὅς μιν ἄγην κείνοισι καταπτόν· — —

A sententia, quam expetimus, *καίπερ* abhorrere acute animadvertit Koechlys. Ubi enim nepotum desiderio Aethra flagrabat, eosque dei alicuius beneficio inveniebat, particulis istis nullum relictum esse locum nemo negabit. Iis enim praemissis, Aethram nepotes frustra quaesivisse dicendum fuisse ostendere possunt VII, 453. X, 142. XI, 497. Sed *άλωομένη*, quod Koechlyi in mentem venit, non admiserim propterea, quod de Aethrae errore postea demum fit mentio. Medicinam igitur promptam ac paratam nullam video, nisi quis *καί*, cui *περ* importunius etiam accessit, e superioribus male ingeminationum statuerit: nam profecto neutrum apte commodeque positum videtur. Itaque paene coniecero, poetam, ut exoptatam Aethrae fortunam gravius pronuntiaret, e clausula praecedentis pro more suo repetiisse verbum:

— — — δι' ἄστεος ἦν τε το μήτηρ,
ἦν τε τ' ἐελδομένη κτέ. — — —

Vide epanaphoram perquam similem I, 34.

Sub finem eximiae comparationis, qua Thesei matris ac nepotum gaudium lacrymis mixtum confertur cum laetitia patris, praeter spem atque opinionem ex aliena terra ad suos natos reversi, dum ille ipse et filii dulces quasi effundunt fletus, inde a versu 540. leguntur haec:

μύρεται ἐν μεγάροισιν ἐπωμαδὸν, ἀμφὶ δὲ δῶμα
ἠδὲ τι μυρομένων γοερῆ περιπίπτει ἰωή·
ὡς τῶν μυρομένων λαρὸς γόος ἀμφιδεδῆει.

Iam vox ter repetita, etsi tum huius usus late patet apud Quintum, tum alia eius generis apud alios deprehenduntur, offensae aliquid habet, indefinitum autem *τι* merito adducit in suspicionem Koechlys emend. p. 260., corrigendum esse ratus *ἠδὲ κινυρομένων*, idque hominum fletibus ac lamentationibus bene quadrare probare studet. Adiaci insuper poterit, utrumque in comparationibus sibi obstare, velut in Diademiae luctu cum hirundinis dolore collato VII, 335. sq.

αἰνὰ κινυρομένη τεκέων ὑπερ· ὡς ἄρα κείνον
μύρετο Δηιδάμεια· — — —

add. XII, 486. 489. Apoll. Arg. IV, 1060. 1065. In fine

eiusdem περιπέπτατ' ἀνίη scribendum esse et Koechlys vidit et ipse iam dixi.

Ilium vastatum et alii lugent dii, et Electra, una ex Pleiadibus, eo dolore commota tenebris et nebulis faciem obtegit, unde nonnisi sex Pleiadum stellae ab hominibus in coelo conspiciuntur XIII, 555. sqq.

ἀλλ' αἱ μὲν μογεροῖσιν ἐπ' ὄψει ἀνθρώποισιν
Ἰλαδὸν ἀντέλλουσιν ἐς οὐρανόν· ἡ δ' ἄρα μούνη
κεύθεται αἰὲν αἴστος, ἐπεὶ ῥά οἱ νιέος ἐσθλοῦ
Δαρδάνου ἱερὸν ἄστυ κατήριπεν· — —

Ad hiatum tollendum Hermannus in Orphic. p. 748. ἐπόψιαι, quod sententiae etiam melius convenit, proposuit. Equidem putabam olim ἐπόψιοι sufficere, uti eiusdem stirpis compositum adhibuit Apollon. Argon. II, 543.

— — πᾶσαι δὲ κατόψιοι εἰσι κέλευθοι.

Verum illud iam reiicio, quod stellis et Pleiadibus maxime genus femineum solet concedi, ita certe de iisdem Aratus in phaen. 258.

ἔξ οἰαί περ εἶσαι ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσιν.
et ib. 81.

ἀλλ' ἔμπης καὶ κεῖναι ἐπόψιαι· — —

Hecubae ab Ulixē abstractae lacrymae ex oculis, fontis instar, manarunt XIV, 23. sq.

— — τῆς δ' ἄθροα δάκρυ' ἀπ' ὄσσων,
πίδακος ὡς, ἐχέοντο· — —

In his ac similibus male evanuit apud Tychsenium accentus, e prioribus reducendus, πίδακος ὡς, ἐχ., ad rem cf. III, 577. sqq. et Hom. II. 9, 14. sqq.

Nec minor fuit caeterarum captivarum lamentatio et eiulatus XIV, 31. sq.

αἱ δ' ἀδινὸν γοῶσαι ἀνίαχον ἄλλοθεν ἄλλαι
νηπιάχοις ἅμα παισὶ κινυρομένοις μάλα λυγρῶς.

Ald. et priscae offerebant κινύμεναι, e quo Rhodomannus probabili coniectura fecit κινυρόμεναι, Pauwio, plus elegantiae in dativo κινυρομένοις inesse censenti, obsequitur Tychsenius. Ad prius redeundum esse existimat Koechlys in emend. p. 260., neque iniuria, solas enim mulierum querimonias

commemorari abunde docent proxima. Si quis autem puerorum fletus accessit, is satis declaratur adverbio ἄμα.

Quanto gaudio nautae longinquis periculis marisque tempestatibus superatis, ubi patriam revisunt, implentur, tanta fuit Graecorum laetitia bello ad finem perducto XIV, 63. sqq.

ὡς δ' ὅτ' ἄλωοιμένοισι δι' ἀκαμάτοιο θαλάσσης
πατρὶς ἐὴ μετὰ δῆρὸν ἐπευχομένοισι φανείη,
οἱ δὲ καὶ ἐκ πόντοιο καὶ ἐκ θανάτοιο φυγόντες
πάτρῃ χεῖρ' ὀρέγουσι γεγηθότες ἄσπετα θυμῷ.
ὡς Δαναοὶ περὶ πάντες ἐγήθειον. — —

Patriam nautis *exoptantibus* apparere latinus refert interpres. Cui recte adversatur Koechlys in emend. l. all., quod ἐπεύχεσθαι vel *preces ad aliquem fundere*, vid. VI, 558. XIV, 308., vel saepius etiam *de aliqua re gloriari*, ut II, 4. 422. III, 245. IV, 19., significet. Neque alia est Homeri consuetudo, etsi simplex ἐύχεσθαι optandi notionem interdum complectitur. Itaque vir doctus μετὰ δῆρὸν ἀποιοχομένοισι Quintum scripsisse putat; eo enim nautas a patria diu abfuisse commode indicari, velut Homeri sit in Odyss. 4, 109. δῆρὸν ἀποίχεται et 21, 70. ἀνδρὸς ἀποιοχομένοιο πολὺν χρόνον. Eiusdem generis plura invenire licet, ut notum illud πατρός δὴν οἰχομένοιο, vid. Od. 1, 261. 2, 215. 264. 15, 270. eique cognata 14, 376. 18, 313. 20, 216. 290. 24, 125. At dubito, num haec apte satis traduci possint ad nostra, quia absonum est μετὰ δῆρὸν ἀποιοχ., ac priora potius ad verbum φανείη pertinent, cf. exempla ad libr. X, 28. p. 230. adscripta. Quae quum ita sint, aut commune et pervagatum tueamur, aut aliud rei magis consentaneum excogitemus necesse est. Iam ut aliis, quae contentione deditaque opera fiunt, ita navibus, sive venti afflatu sive remorum pulsu incitatis, praecipue tribui solet ἐπείγειν et ἐπείγεσθαι, ut in Od. 156, 29.

ἢ δὲ Φερὰς ἐπιβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρω.

Apoll. Arg. IV, 105. sq.

— πολὺς δ' ὄρυμαγδὸς ἐπειγομένων ἐλάτῃσιν
ἦεν ἀριστήων. — — — —

add. Hom. II, 15, 382. Od. 12, 167. 23, 235. Apoll. Arg.

I, 953. IV, 226. 1225. Quint. Sm. I, 320. sqq. VIII, 414. Tum de nautis opere suo occupatis in universum dicitur, vid. posthom. VII, 371. et XIV, 361.

— — — ἀλλ' οὐ σφισι Κάλχας
ἔσπετ' ἐπειγομένοισιν ἔσω ἀλός. —

Hoc ergo nostris accommodatissimum esse patebit, unde, si recte auguror, pristinam poetae integritatem facillime reddemus scribendo:

πατρὶς ἐν μετὰ δὴρὸν ἐπειγομένοισι φανείη.

Hilarem Graecorum cantum ad coelum penetrasse, sicut gruum clangorem, ubi serena veris tempestas advenit, deosque, Achivis propitios, ex illorum gaudio percepisse voluptatem Quintus refert XIV, 89. sqq. Quae quum lacunosa censisset Bonitius, eam opinionem falsam vanamque esse demonstrare studui in observ. partic. III, p. 34. At ista conjectura gravem et acutum patronum nuper invenit, Koechlyn dico, in emend. p. 287., cuius et iudicio et doctrinae multum tribuere soleo. Quare res denuo examinanda et ab omni parte expendenda videtur. Obiicit igitur meis primum, quod in more sit Quinti, ut post comparisonem institutam membro per particulam ὡς adiecto *repetere* soleat *id*, *ad quod* similitudo dirigatur, idque nube exemplorum e libro primo petitorum confirmat. Tum addit nostro loco solum Graecorum ovantium cantum, non deorum *auscultantium* voluptatem cum gruum clangore, die sereno nubibus fugatis excitato, comparari posse; denique particulam ὡς, ut nunc legatur, necessario cum verbo *τέρπονται*, nullo modo cum participio *γηθομένων*, esse iungendam. Iam ut a principio, quod posuit, initium faciam, ea, quae de Quinti more usitato ac recepto disserit, aut parum aut nihil valent. Etenim nec Quintus neque alii in comparisonibus unam eandemque viam ac rationem semper tenuerunt. Quare concedo quidem id, quod Koechlys fixum perpetuumque iudicat, saepissime evenire, angustis autem hisce finibus poetarum licentiam includendam esse nego. Illam vero libertatem, si qua est, ea ipsa particula, de qua hic agimus, crebro sibi expetit. Videlicet εἴτε verbis quibusdam postposita non ita raro ea respicit sola, re autem

dilatata et explicata in similitudinis sine ὧς assumitur, non ad priora illa revocanda, sed posterioribus quibusdam adstringenda. Exemplum attuli e libr. XI, 396. sqq.; illic Aeneae lapis viros clypeis instructos obruisse dicitur, sicut in montibus revulsi iugi vis capellas sub rupe pascentes (obruat), quod quidem non adest, sed ex antecedentibus repetendum erit. Subiicitur autem trepidare omnes, quae circum pascantur, et ita obstupuisse Danaos: ὧς Δαναοὶ θάμβησαν. Iam apparebit stuporem, quo Danaei desixi perhibentur, non conflagandum esse cum particula εἴτε, a qua oratio progressa erat, sed cum proximo verbo ὑποτρομέουσι. Ad hoc alterum accedat libr. III, 141. sqq., ubi de Achille vulnerato haec leguntur:

οὐδ' ἄρα οἱ Τρώων τις ἐτόλμα ἔγγυς ἰκέσθαι
βλημένον, ἀλλ' ἀπάνευθεν ἀφίστασαν, εἴτε εὐκλοντος
ἀγρόται ἐν ξυλόχοισι τεθνηότες, ὅν τε βάλῃσι
θηρητήρ· ὁ δ' ἄρ' οὔτι πεπαρμένος ἤτορ ἄκουτι
λήθεται ἠνορέης, ἀλλὰ στρέφει ἄγχιον ὄμμα
σμερδαλίον βλοσυρῆσιν ὑπὸ γένυεσσι βεβρυχώς·
ὧς ἄρα Πηλεΐδου χόλος καὶ λολύγιον ἔλκος
θυμὸν ἄδην ὀρόθυνε.

Videmus iterum εἴτε sibi repetere e prioribus ἀφίστ. Troes ad Achillem vulneratum propius adire non sunt ausi, sed procul steterunt, velut venatores obstupefacti in silvis procul (stant) a leone iaculo laeso. Ille autem, etsi vulneratus est venabulo, non tamen obliviscitur virtutis, sed oculum volvit torvum, terribili edito rugitu, sic ira et vulnus letiferum Pelidae accenderunt animum. Ergo ὧς ἄρα nemo a particula εἴτε suspensas iudicabit, imo ad ea, quae media sunt et interiecta, referantur necesse est, cf. simillima III, 221. 226. sq. VI, 341. 346. sqq. ib. 532. 535. sqq. Hoc igitur modo Argivorum cantum, sicut gruum clangorem, in coelum penetrasse putabam, dum ἴξεν verbum animo repetebam. Quae deinceps leguntur: audiri gruum clangorem, ubi tempus serenum venit post hiemem procellosam, ea arctissime iungebam cum insequentibus duobus:

Observ. in Q. Smyrn.

ὡς τῶν παρ νήεσσι μέγ' ἔνδοθι γηθομένων κῆρ
ἀθάνατοι τέρποντο κατ' οὐρανόν, — —

ratus voluptatem ex Achivorum et cantu et gaudio a diis perceptam cum coeli serenitate ac totius naturae hilaritate, quae superioribus indicantur, haud absurde conferri. Id ipsum vero quum paullo obscurius significetur, non gravabor, si quis ea, quae de lacuna et cantu post v. 92. repetendo Bonitius et Koechlys disputarunt, magis verisimilia duxerit, praesertim si comparaverit II, 125. IV, 130. sq. ib. 141. sq. Nec tamen κλαγγή ei proposito apta haberi potest, quod cantus modos, nec vero inconditas ac rudes militum vociferationes requirimus.

Sinonem, qui tantam contumeliam fortis subierit animo, omnes Achivi et admirantur et praemiis laudibusque cumulant XIV, 107. sq.

θαύμαζον δὲ Σίνωνα περικλυτὸν, οὐνεχ' ὑπέστη
λώβην δυσμενέων πολυκηδέα. — —

Rhodomannus transtulit: „qui sustinuisset tristissimam hostium mutilationem.“ Sed verbum tum Quinto tum aliis epicis nil nisi polliceri aut cum dativo iunctum alicui cedere sive subiectum esse significare videtur. Illud quidem plerumque valet, ut I, 91.

— — — — — πολλὰ δ' ὑπέστη

δωσέμεν, ἣν Τρώεσσι δαίζομένοις ἐπαμύνη.

add. III, 501. Hom. II, 2, 286. 4, 267. 5, 715. alibi, alterum cadit in II, 9, 160. Ut igitur graeca, a qua longius absunt, interpretationi convenient, alio erit opus. Sagaciter id reperit Glasewaldus in coniect. p. 17., dum requirit: οὐνεχ' ὑπέτλη λώβην κτέ. Neque exemplis idoneis, quae desiderabat, Quintus caret, vid. III, 571. XII, 388. et Nereidis iudicium de Prometheo factum V, 342.

ὦ πόποι, ὡς ὄγε λυγρὸς ἐπάξια πῆμαθ' ὑπέτλη —.

Argivi belli diuturni et molestiarum obliti cantu et cithara delectantur, dum unus ex iis totam rerum gestarum seriem a primo navium conventu usque ad Ilii excidium ad chordarum sonos, ut videtur, iis recitat XIV, 125. sqq.

ὅς δ' ἤτοι πρῶτον μὲν ἐελδομένοισιν ἄειδεν,
λαοὶ ὅπως συνάγερθεν ἐς Αὐλίδος ἱερὸν οὐδας, —.

Tollenda est ex hisce nota particularum confusio, alias saepe, in posthomericeis Quinti praeter hunc versum nusquam oblata, recte enim fertur III, 256.

σοὶ δ' ἤτοι νόος ἐστὶ ποτὶ ζόφον, — —.

Quo nostris salus ac medela paratur.

Helena se eo purgat Menelao, quod et per vim a Paride et Troianis sit abducta, et mortem, nisi prohibita fuisset, sua sponte oppetere voluerit XIV, 159. sqq.

καὶ με πάρος μεμαῖαν οἰζυρῶς ἀπολέσθαι

ἢ βρόχῳ ἀργαλίῳ ἢ καὶ ξίφει στονόεντι

εἶργον ἐνὶ μεγάροισι παρηγορέοντες ἔπασσι, —.

Aldina metro pessumdato καὶ με μεμαῖαν, Tychsenius, nescio unde, πάρος interposuit, alia plura dedit Rhodomannus, Kocchlys denique in emend. p. 261. καὶ με μίγ' ἐμμεμαῖαν Quinti fuisse suspicatur. Equidem adverbium sexcenties conuexum cum hoc participio excidisse statuerim, eoque revocato versum expleverim:

καὶ μ' ἄμοτον μεμαῖαν οἰζυρῶς ἀπολέσθαι —.

Polyxenae in Achillis tumulo immolandae lacrymae cum olearum liquore comparantur XIV, 262. sqq.

— — — — — ἄδην δέ οἱ ἔκχυσσ' ὀδύρα.

ὡς δ' ὅποτε βριαρῶ ὑπὸ χεῖματι καρπὸς ἐλαίης,

οὐπω χειμερῆσι μελαινώμενος ψεκάδεσσι

χένη πολλὸν ἄλειφα, περιτρύξωσι δὲ μακρὰ

ἄρμεν' ὑπὸ σπάρτοισι βιαζομένον αἰζηῶν. —

Pro vero ac germano ἔκχυσσ' mera operarum incuria novissimam altera inuasit persona, vid. VIII, 201. — τοῦ δ' ἔκχυσσ' ὀδύρα. In similitudine autem adiuncta, quod olearum fructus auctumni tempore collecti et frigore nondum laesi prelo subiiciuntur, solum hiemis epitheton vitiosum habebam emendaturus κρυερῶ ὑπὸ χεῖματι. Huic enim prodesse videbam IX, 72.

— — — — — κρυερῶ ὑπὸ χεῖματος ὄρη.

idemque fortasse melius quadrabit XIII, 311.

— — — — — στυγερῶ δ' ὑπὸ χεῖματος ὄρη —

add. II, 218. XIV, 35. Verum enim vero aliter iudicat Koechlys l. all. p. 261. Etenim quum de olivis humana opera expressis sermo sit, mendum non in attributo, sed ipso nomine absconditum existimat. Quod autem lapidum mole, cui βριαρὸς egregie convenit, veteres utuntur, duobus Nonni locis fretus, vid. Dionys. V, 258. sqq. XXIX, 187. sqq., docte reponit βριαρῶ ὑπὸ χέρματι. Sed vellem eius formae exemplum dedisset, nam mihi quidem adhuc innotuit nullum. Si quis autem cognatum χερμάδι praetulerit, vid. Lycophr. Al. 20. 333. 616., genus repugnabit. Praeterea e Wernickii sententia ad Tryphiod. p. 285. sq. περιτριζωσι adoptandum esse Koechlys non minus admonuit.

Hecuba lacrymarum imbre filiae caedem deplorat XIV, 302.

ὡς φαμένῃς ἄλληκτα κατὰ βλεφάρων χεύοντο
δάκρυα, — — — —

Clausulam spondaicam Lehrsius in quaestion. epic. p. 312. dualis ope expulsam voluit κατὰ βλεφάρουιν ἔχυντο, minore molimine Koechlys in emend. p. 261. reposcit ἐχέοντο ad normam X, 432.

ὡς φαμένῃς ἔλεινά κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο
δάκρυα. — — — —

Neque id ignorat Homerus, vid. II. 16, 267. 19, 356.

Neoptolemus sacris ad Achillis tumulum peractis a patre precatur, ut irae finem faciat et reditum faustum concedat XIV, 310. sq.

ἤδη γάρ τοι πάντα τελέσσαμεν, ὅσα μενοιῶς
σῆσιν ἐπὶ πραπίδεσσι· σὺ δ' ἴλαος ἄμμι γένοιο —

Usus flagitabit σῆσιν ἐνὶ πραπίδι. Quocum consentiunt homerica φρεσίν, ἐνὶ aut μετὰ φρεσὶ μενοιῶν, crebrius oblata, vid. II. 14, 221. 264. Od. 2, 34. 6, 180. 17, 355. 21, 157., a quibus nihilo discrepare solet noster; argumento sunt V, 171. X, 408. XIV, 142.

Navibus in mare deductis varius Troianarum miserarum habitus describitur XIV, 386. sq.

καὶ ὅ' αἱ μὲν περὶ γούνατ' ἔχον χέρας, αἱ δὲ τὰ τέκνα
ἄμπεχον ἀγκοίνῃσι· — — — —

Articulum importunum abigendum putabam scribendo αἱ δέ τε

τέκνα in observ. part. III. p. 49. At quum Aldina et priores δὲ μέτωπα teneant, cuius loco Tychsenio probatum Rhodomannus demum intulit, nonnulla excidisse Pauvius censuit. Defectum illum scienter et commode resarcire studuit Koechlys in emend. p. 288., dum nomine utroque servato singula ita constituit:

καί ῥ' αἰ μὲν περὶ γούνατ' ἔχον χέρας, αἰ δὲ μέτωπα
χερσὶν ἐνηρείσαντο δυσάμμοροι, αἰ δ' ἐὰ τέκνα
ἄμπεχον ἀγκοίνῃσι.

Naturae ad veritatem infantes calamitatis praesentis ignaros sistit poeta XIV, 387. sqq.

— — — τὰ δ' οὐπω δούλιον ἦμαρ
ἔσθενον, οὔτε πάτρης ἐπὶ πῆμασιν, ἀλλ' ἐπὶ μαζῶ
θυμὸν ἔχον, κηδέων γὰρ ἀπόπροθεν νήπιον ἦτορ.

Sententia et alias saepe redit, et insigni copia atque ornatu a Sophocle expressa est in Trachin. 142. sqq. At forma lexicographis nostris temere, ut puto, servata abstinendum erat. Hoc dudum praecepi in libell. de adverbiorum, quae in *θεν* desinunt, usu homerico p. 16., neque est, quod illic disputata retractem. Nam quum *ἀπόπροθεν* et *ἀπόπροθεν* in promptu sint, nullum plane tertiae esse potest desiderium. Nec quisquam genitivum, utriusque sane consentaneum, obiiciet; exempla eius ubique exstant, velut in nostri posthomer. I, 390. XIV, 381. XII, 204.

οἷη γὰρ στονόεντος ἀπόπροθεν μίμνε μόθοιο
in Apollon. Arg. III, 313. 372.

οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθεν, λωβητῆρες,
νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι

Itaque prioribus illis sufficiet κηδέων γὰρ ἀπόπροθεν ν. ἦτορ, imo Quinti sermoni et usui egregie conveniet.

Cassandra, cuius sapientiam Troianae matres sero admiranantur, lugubres hasce querelas irrisit, etsi patriae malis animo movebatur XIV, 398.

καίπερ ἀκηχεμένη στυγερῆς ἐπὶ πῆμασι πάτρης.

Patriae *tristis* exitium commemorat interpretatio latina, *στυγερὸς* vero id, quo quis horrore quasi et frigore perfunditur, plerumque indicat. Inepte igitur Troiae adhaeret epitheton,

longe aptius elegantiusque malis illis, quibus opulenta Priami urbs fere obruebatur, adiungendum. Quare vix dubito, quin sit restituendum κ. ἀκ. στυγεροῖς ἐπὶ πῆμασι πάτρης, quemadmodum dixit XIII, 286.

— — στυγεροῖσιν ἐπ' ἄλγεσιν οἴωθεῖσαν.
Similiter similibus vel rebus vel animi affectibus appositum invenitur saepenumero. Quo ex genere sunt X, 393. στυγερῇ κακότης, IX, 96. Apoll. Arg. III, 742. στυγερόν δέος. XIII, 190. Apoll. Rh. IV, 1022. στυγερόν δεῖμα et τύρβος; praecipue vero moeroris sive ἀνίης proprium est, vid. Apoll. Arg. III, 264. Quint. X, 421. XIV, 164. Proinde nostro cor horribili moerore iactatum aliquoties celebratur, vid. III, 763.

τοῦνεκα καὶ στυγερῇ βεβλημένοι ἦτορ ἀνίη
μίμνον παρ νήεσσι,
add. XI, 325. X, 276., in quo, etsi de Paridis vulnere agitur, verbum tamen leviter depravatum esse, si quidem fertur
τεῖρετο δὲ στυγερῇ βεβλημένος ἦτορ ἀνίη.
alia possunt ostendere.

Troum interfectorum corpora Antenore duce sepeliunt ci-
ves superstites bello XIV, 402.

— — ἀὐτοὶ δὲ πυρὴν πολέεσσι τίθεντο.
Pauci profecto, quibus fortuna benignior pepercerat, rogum struxerunt *multis*, proinde cum Bonitio in observ. part. III. p. 49. παῦροι δὲ πυρὴν πολέεσσι τίθ. adoptabam, Koechly in emend. p. 262. pronomen, quod toti sententiae parum respondet, cum rogo sociaturus ἀὐτὴν δὲ πυρὴν π. τ. corrigit i. e. *unum* rogum *multis* conghesserunt. A poeta ita scribi potuisse non negaverim, sed maior certe vis ac gravitas illi erit, quo, quanta Troum fuerit strages, liquido appareat. Caeterum in libr. VII, 16.

ἀλλὰ γὰρ ἀμφοτέροισι αὐτὸν περὶ σῆμ' ἐβάλοντο —
emendandum esse et ipse animadverti, vid. observat. partic. VI. p. 144.

Ut ab Aiace, Oilei filio, severas sumat poenas, Iovis fulmen ac tonitru sibi expetit Minerva, cui benigne respondet Iupiter XIV, 443.

ὡς φαρμένην ἀγανοῖς προσέειπεν Ζεὺς ἐπέεσσιν·

Haec cum in ordinem redigenda putavit Tychsenius, Aldina et priores, versu in duas partes aequales descripto, proferunt:

ὡς φαρμένην προσέειπεν Ζεὺς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.

Quorum quum neutrum gratos ac numerosos praebeat modulos, aliaque corruptelae accedant indicia, Gerardus in lection. Apollon. p. 157. cum libris pluribus legendum esse dicit:

ὡς φαρμένην προσέειπεν ἀγανοῖς Ζεὺς ἐπ.

At mihi quidem nullus omnino liber, qui sic iuberet, innouit, unde illam librorum auctoritatem valde suspectam habeo, praesertim quum Iupiter pro more suo siliae precibus comiter annuat. Quapropter hic quoque Rhodomanni iudicium, toties spretum fastidiosius, laude ac plausu erit dignum, ille enim ἀναξ vel πατήρ erat repositurus. Alterum horum omnium aptissimum duxerim, primum quod singulari semper amore Iupiter complectitur Minervam, deinde, ut haec patrem, ita ille natam compellat, denique ei ipsi librarius, qui doctior sibi videbatur, Ζεὺς ut glossam facile potuit adiicere. Versum ideo legendum crediderim:

ὡς φαρμένην προσέειπε πατήρ ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.

Ea vero numerorum ratio illis, quae nostra aliqua attingunt similitudine, semper fere inest, vid. V, 165. 427. 559. VI, 84. VII, 219. 700. VIII, 146. XII, 66. 73. XIV, 165.

Iris Minervae iussu ad Aeoli pervenit sedem, ubi ventorum sunt antra, de quibus poeta copiosius refert XIV, 474. sqq.

ἔκετο δ' Αἰολίην, ἀνέμων ὄθι λάβρον ἀέντων
ἀντρα πέλει στυγερῆσιν ἀρηράμεν' ἀμφὶ πέτρῃσι,
κοῖλα καὶ ἠχήμεντα·

Antra cur horrida vocentur, nulla fingi potest caussa. Reptam igitur nomen antris plerumque datum iisque paeno legitimum, vid. III, 236.

εὔτε περιγνάμπτωσι μάλα στυφελὰς περὶ πέτρας,
VI, 478.

λαῖνοι κρητῆρες ἐπὶ στυφελῆσι πέτρῃσιν,
et nostris proxima XIV, 624.

αἰνώς γὰρ πέτρῃσι περὶ στυφελῆσι δάμησαν —

add. I, 295, XI, 368. XII, 409. Nec multum ab illis differt Apollonius Arg. II, 1248. — *περὶ στυφελοῖσι πάγοισιν*, etsi hic alterum rupibus erraticis, quae eo ipso nautis terrorem iniiciebant, bene et commode attribuit II, 412.

— — — ὅτῳ στυγερὰς διὰ πέτρας
πειθόμενοι Πόντονδε περήσομεν. — —

Magni proinde Rhodomanni diligentia est facienda, qua Quinti usu perspecto in idem, quod mihi in mentem venit, incidit.

Aeolus deae dictis morem gerit, ventosque e monte, in quo habitabant, evocat XIV, 481. sqq.

χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτησιν ὄρος μέγα τύψε τριαίνῃ,
ἐνθ' ἄνεμοι κελαδαινὰ δυσηχέες ἠύλιζοντο
ἐν κενεῷ κευθμῶνι. — —

Latebra vacua iam Pauwio taedium movit, nec Koechlys se intelligere fatetur, quibus rebus specus illud vacuum cogitetur. Qua de caussa aut spatiosum sive vastum antrum, quale Virgilii est in Aeneid. I, 52. sqq., explicat, aut ἐν κοινῷ κευθμῶνι, quod communi latibulo venti erant inclusi, corrigendum putat. Verum tamen crediderim speluncam, quod venti, quorum vim quidem et efficaciam sentimus, formam autem ac faciem non videmus, incolunt, recte appellari *vacuam* i. e. nulla re nisi aere plenam. Unde κενεὸν ipsum vacuum aeris spatium significat, ut IV, 359.

πολλάκις ἐς κενεὸν κρατερὰς χέρας ἰδύνεσθαι
θῆκε. — — —

add. IX, 259. Ventos certe nulla forma instructos a poeta cogitari posteriora demonstrant. Κοινὸν autem κευθμῶνα epicorum sermoni etiam contradicere vidimus in obs. partic. VI. p. 170.

In naufragio, quod Graecorum classis ad Euboeae rupes fecit, naves navibus implicitae et contritae dicuntur XIV, 516. sqq.

— — — κανάχιζε δὲ δούρατὰ νηῶν
ἀγνυμένων· αἱ γὰρ ῥα συνωχὰδὸν ἀλλήλοισιν
αἰὲν ἐπερῶγγυνντο· πόνος δ' ἀπρηκτος ὀρώρει.

Non tam nautas quam rates ratibus collisas esse patet. Quod ut perspicue intelligatur, συνωχὰδὸν ἀλλήλοισιν corrigamus

oportet. Hemistichium extremum iam adfuit XI, 501., et similiter scripsit Apollon. Arg. I, 246. — πόνος δ' ἄπρηκτος ἰοῦσιν. Prior vero pars de canibus et equis per ardentis Ilii vicos libero cursu vagantibus legitur XIII, 460.

ἵπποι δ' αὐτε κύνες τε δι' ἄστεος ἐπτοίγηντο
φρεύγοντες στυγεροῖο πυρὸς μένος· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
στεῖβρον ἀποκταμένους, ζωοῖσι δὲ πῆμα φέροντες
αἰὲν ἐπερὶ ῥήγνυντο· — — —

Ubi quum olim simplex ἐρήγνυντο esset, Rhodomannus vel ἐπερὶ ῥήγνυντο vel ἐπωρούοντο (ululabant) adscripsit. Posteriorum horum, quod canibus quidem, nec vero aut equis aut toti sententiae congruit, male probabat Pauwius, Tychsenius prius recepit. Quid vero eo significetur, parum assequor: nam ζωοῖσιν ἐπερὶ ῥήγνυντο eo minus videtur admittendum, quod illud e superioribus pendet. Quare, nisi altius latet vulnus, cum Vindob. primo elegerim αἰὲν ἀνερὶ ῥήγνυντο, quod de alto equorum incessu, quo quasi exsiliabant vivisque inferebant perniciem, haud incommodè dictum videbitur.

Mare commotum summa imis miscet XIV, 527. sqq.

— — — — ἔβρασε δ' ἄλμη
βυσσόθεν, ὥστε θάλασσαν ἰδ' οὐρανὸν ἠδὲ καὶ αἶαν
φαίνεσθ' ἀλλήλοισιν ὁμῶς συναρηρότα πάντα.

Pauwii inventum ἔβρασε δ' ἄλμη, quod ab etymo βράζω repetit, non debebat amplecti Tychsenius; id enim, quantum scio, epicis insolitum est. Contra quod libri praebent ἔβραχε δ' ἄλμη βυσσόθεν, nostro aliisque gratum et acceptum est, vid. infra v. 649. 573.

θεινόμενοι ῥηγμῖνες ἐπέβραχον οἴδματι λάβρω.

Quae coronidis loco subtexuntur, ea totidem verbis adsunt XIII, 136. Praeivit iterum Apollonius in Argonauticis, dum Orpheum de chao, rudi illa et indigesta mole, canentem inducit I, 497.

ἦειδεν δ' ὡς γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα
τὸ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ συναρηρότα μορφῇ —.

Ajax mari immersus periculo ab omni parte ingruenti fortiter resistit XIV, 550. sqq.

ἀκαμάτῳ Τιτῆνι βίην ὑπέροπλον ἰοικώς·
σχίζετο δ' ἄλμυρόν οἶδμα ποτὶ κρατερῆσι χέρεσσιν
ἀνδρὸς ὑπερθύμοιο· — — —

Koehly's natanti, qui undis circumdatus undique alluitur, multo aptius censet *περὶ κρατερῆσι χέρ.* in emend. p. 264., et *ποτὶ* raro admodum cum dativo iungi confitendum erit. Fortasse tamen ea ipsa vocula Aiaccis duritiem et invictum manuum robur gravius indicaturus erat poeta, quemadmodum naves ad scopulos a fluctibus fractas commemorat Homerus Od. 3, 298. sq.

— ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν
ἀύματ'· — — —

Fulgura mari crebro immissa aqua extincta stridorem edidisse dicuntur XIV, 557. sq.

— — — πολλοὶ δέ μιν ἔνθα καὶ ἔνθα
σβεννύμενοι σμαράγιζον ἔσω πόντοιο κεραυνοί·

Pronomen *μιν* in particulam *μιν*, aperte falsam, mutavit Tychsenius, Pauwius *π. δὲ μίγ' ἔ. κ. ἔνθα* suasit. Equidem ad Homeri aliorumque exemplar *γε μὲν* germanum putabam, vid. part. III. p. 40. Contra Koehly's in em. I. all. *π. δὲ μέγ' ἔ. κ. ἔ.*, quod e verbo *σμαράγιζον* sit aptum, coniecit. Non prorsus improbo, etsi nimia fere adverbiorum multitudine obruimur.

Tandem Neptunus saxum, quod Ajax manu erat apprehensus, discussit XIV, 574. sq.

— — — ἀπέσχισε δ' εἰς ἄλλα πέτρον
εὐρέα, τῆ περ ἐκείνος ἑαῖς ἐπεμαίετο χερσὶ·

Rhodomanni ex sententia *πέτρον*, expulso vulgari *πέτρον*, adoptavit Tychsenius; nollem factum, huic enim et Quinti sermo prodest, vid. II, 401. IV, 8. 260. V, 243. alibi, neque obstabunt II, 251. XI, 461. Porro genus femineum sequentia tutantur et Homeri imitatio, de qua postea videbimus, magis etiam confirmat. Id iam recte perspexit Pauwius; at idem imprudenter iudicat de altera Rhodomanni emendatione, qua *ἐπεμαίετο* praetulit olim usitato *ἐπεμαίνετο*, Aiaccem enim oestro quasi et furore percitum induci opinatur Batavus arbiter. Nullum vero furoris indicium apparet, imo Ajax cir-

cumspecte et provide agit, nec minus erravit eo, quod ἐπιμαίεσθαι, si quidem appetere significet, quartum exposcere casum dicit. Requiritur potius genitivus, cuius testimonium praebet V, 223.

— — — — — *μεγάλων ἐπιμαίεαι ἔργων.*

Quibus Ulixis audaciam Ajax Telamonius contundit, quemadmodum Diomedes homericus Dolonis confidentiam miratur II. 10, 401.

ἢ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός,
add. Arat. phaen. 127. Theocr. Id. XXIII, 57. Eum igitur restituamus oportet. Deinde ἐῆς — χερσὶ nostri esse XIII, 163. approbat. Quare poetae verba posthac sic legenda erunt

— — — — — *ἀπέσχισε δ' εἰς ἄλλα πέτρην
εὐρέα, τῆς περ ἐκεῖνος ἐῆς ἐπεμαίετο χερσὶ.*

Debet autem horum plurima Homero, vid. Od. 4, 507.

ἦλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν.

Spuma albescens Aiakis circa fluctus agitati caput et mentum irrorat XIV, 578. sq.

*μορμύρον δέ οἱ αἰὲν ὀρινομένῳ περὶ κῦμα
ἀφρὸς ἄδην λεύκαινε κάρη λάσιόν τε γένειον.*

Pauwius et priores omnes μόρμυρον, in quo si quid pravi est, certe μορμύρον sicut emendandum. Nec tamen placet participium illud, quod melius jungi poterit spumae et ipsi murmuranti, sicut alibi fervescere dicitur, vid. VI, 104. IX, 441., etsi alibi murmurant fluvii spuma, ut in Hom. II. 18, 403.

— — — — — *περὶ δὲ ῥόος Ἰκεανοῖο*

ἀφρῶ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος. — —

add. 21, 325. Apoll. Arg. I, 542. sq.

Aether fluminis instar aquas effundit perpetuas XIV, 600. sq.

— — — — — *ποταμῶ γὰρ ἀλίγκιος ἔρρεεν αἰθήρ
συννεχέες.* — — — — —

Ita Tychsenius Pauwio praecipiente scripsit, sed ad antiquorum exemplarium fidem, quibus una sufficit liquida, redeundum esse Homeri aliorumque usus docet, cf. II. 12, 26. ibique a me annotata.

De Nauplii insidiis, quibus Graecos laborantes sefellit,

docte et copiose disseruit Bentleius ad Phalarid. epistol. p. 65. sqq., non oblitus Quinti XIV, 621. sqq.

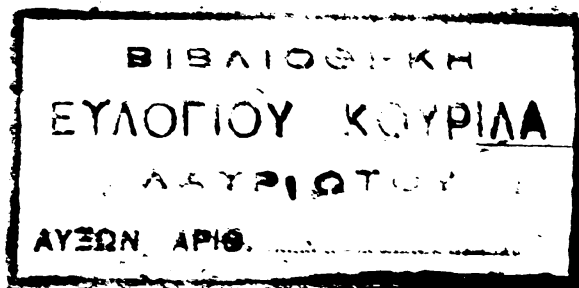
— — — ὁ δ' ἀναλέην χειρὶ πεύνην
αἰθομένην ἀνάειρε· δόλω δ' ἀπάτησεν Ἀχαιοὺς
ἐλπομένους εὖορμον ἔδος λιμένων ἀφικέσθαι·

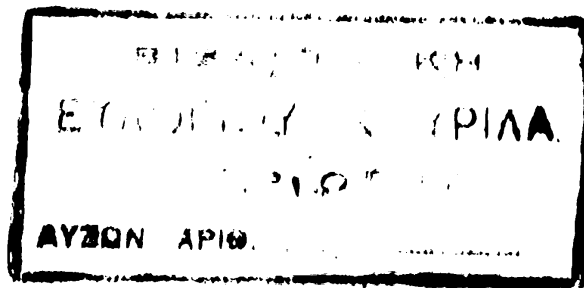
Loco Aldin. lectionis ἀνομένην χ. π. Rhodomannus intulit ἀναλέην, Bentleius maluit αἰνομανεῖ χειρὶ, quod ab epica simplicitate alienum duxerim. Versu proximo olim ferebatur: δόλω δ' ἀπείλησεν Ἀχαιοῖς, ἀπάτησεν Ἀχαιοὺς Rhodomanni est, Henr. Sypkensius apud Bentleium l. all. e vers. 612. ἀπόλεσεν adoptandum putavit. Equidem e prisca vestigiis eruerim

— — — δόλω δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀχαιοὺς —.

Quod quidem et improbam Nauplii fraudem, qua Achivorum infeliciū animos vana illexit spe, clarius patefacit, et poetae ipsius testimonio, cf. XIII, 405., magis etiam munitur. Dux autem Quinti iterum fuit Homerus, cuius Apollo simili artificio Achillis spem eludit Il. 21, 604.

— — — δόλω δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων.

I. INDEX VERBORUM ET RERUM.

A. A.

- α et η commut. p. 133.
αἰδομαι transitiv. p. 226.
αἰόσπετος p. 7. sq.
αἰόσχετος p. 7. sq.
ἀβληχρά et βληχρά p. 229.
ἀβρωμος p. 50.
accensus depravat. ap. Quintum p. 95. sqq.
ἀγαπάω p. 166.
ἀγε imperativo seq. p. 306.
ἀγεα p. 167.
ἀγνολόδοις et simil. p. 187.
ἀγλαῖ et ἐσθλά p. 108.
ἀγχει et ἀξει comm. p. 60.
ἀγορεύω et ἀγορεύω p. 295. sq.
ἀγρια πάντα p. 273.
ἀγχι et ἀμφί p. 121.
adjectiva c. nomine iunct. in comparat. p. 45.
adverbia pro adiect. p. 310.
ἀει et ἀνά comm. p. 4.
ἀθάνατος vers. initio p. 189.
αἰα et γαῖα p. 192.
Αἰδωνῆος p. 137.
αἰεῖ et αἰνή comm. p. 240.
αἰνά et αἰνά comm. p. 20.
Αἰνος nom. propr. p. 256.
αἰπά et ἐλεῖω p. 20.
αἰπύ et ἀμφί comm. p. 279.
ἀκαχεῖν et ἀπαχεῖν comm. p. 54.
ἀκηδής p. 247.
ἀκλεῖς et ἀκλεῖς p. 228.
ἀκρατον suspect. p. 4.
ἀκρωγνή p. 186.
ἀκρωγνήα p. 186.
ἀκρωγνήος et -όνυχος p. 186.
ἀλγαι et ἐσθλά p. 107.
ἀλδαίω, ἀλδομαι, ἀλδήσκω p. 225. sq.
ἀλεγεινόν adverb. p. 257.
ἀλιναίμενος et -όμενος p. 232.
ἀλθαίω, ἀλθίω p. 225. sq.
ἀλίγκια. -ιον adv. p. 82.
ἀλιτεῖν transit. p. 226.
ἀλικαρ p. 274. sq.
ἀλλὰ et ἀλλά comm. p. 97.
ἀλλά reposit. p. 27.
ἀλλοττεν ἄλλος p. 202.
ἀλώη Διός p. 246.
ἀμα p. 14.
ἀμα et ἄρα comm. p. 155. 305. sq.
ἀμειλιχος δῆρις p. 64.
ἀμοτον adverb. p. 213.
ἀμφογαπάω p. 167.
ἀμφοδῖ et ἀμφοδόν adverb. p. 298.
ἀμφοδῖος adiect. p. 298.
ἀμφοδόν et κρηνηδόν p. 298.
ἀμφοτρω et ἀναμφοτρω p. 171. sq.
ἀμφ' ἄλλῃσι γάλαγξι p. 84.
ἀμφέχειν p. 15.
ἀμφί et ἀγχι comm. p. 129.
ἀμφί et αἰπύ comm. p. 279.
ἀμφικάνωσι et ἀμφικάνωσι comm. p. 75.
ἀμφικάνωσι et ἀμφιχέωσι comm. p. 74. sq.
ἀμφί φόνω p. 299.
ἀμφιχέω p. 75. sqq.
ἀμφιχούθεις p. 76.
ἀν et κεν ap. Quintum p. 37. sqq. 282.
ἀν' et ἐν' comm. p. 140. 282.
ἀν' et ἐς comm. p. 282.
ἀνά et ἀει p. 4.
ἀναείρω et ἀναείρω commut. p. 18.

- ἀναιρέμεν et ἐναιρέμεν comm. p. 315.
 ἀνάμβρατος p. 45.
 ἀναπνέω, *respiro* p. 5.
 ἀναρπαγήν p. 278.
 ἀναστενάχω p. 10.
 ἀναφαίνω et ἀμφαίνω p. 171. sq.
 ἀνέμβρατος p. 45.
 Antaei lucta cum Hercule p. 60.
 ἀν' ὕλην et similia p. 140. sq.
 ἄνωθεν p. 117.
 ἄξει et ἀγξει comm. p. 60. cf. pr. p. 10.
 ἀολλίζω p. 137. sq.
 ἄορι et δορι comm. p. 252.
 ἀπαλός et ἀταλός comm. p. 279. sq.
 ἀπαναίνεσθαι p. 53.
 ἀπανίω, ἀπανύομαι p. 25.
 ἀπαγεῖν et ἀκαγεῖν comm. p. 54.
 ἀπείριτον et ἀπείριτος p. 237.
 ἀπείρων et πίων comm. p. 236.
 ἄπλετος p. 229.
 ἀπό repetit. p. 257.
 ἀπό et ἐπί commut. p. 257.
 ἀπολήγειν τινός p. 251.
 ἀπόνασθαι p. 55. sq.
 ἀπόπροθε suspect. p. 325.
 ἀπόπροθεν et ἀπόπροθι p. 325.
 ἀπροτίοπτός τινι p. 263.
 ἄρ' temere neglectum p. 267. sq. 270.
 ἄρ' et ἄρα comm. p. 167. 314.
 ἄρ', ἄρα et γάρ comm. p. 13.
 ἄρα et ἄμα comm. p. 155.
 ἀργαλίως p. 92.
 ἀρέσθαι κλέος p. 149.
 ἀρήγειν p. 269.
 ἀρήγιος p. 123.
 ἀρητός p. 258.
 ἀρμή et ὄρμη comm. p. 216.
 ἀρτύνειν ἑσμίνην p. 234.
 ἄσπετον adverb. p. 8.
 ἄσπετος p. 6. sqq.
 ἄσπετος et ἄσχετος comm. p. 6. sq.
 ἀσχαλώωσα et καρχαλώωσα comm. p. 17. 299.
 ἄσχετον adverb. p. 8.
 ἄσχετος p. 6. sqq.
 ἀταλάφρων et ἀταλά φρονέων p. 279. sq.
 ἀταλός et ἀπαλός comm. p. 279. sq.
 ἀταρβής p. 163.
 αἰαίνω, αἰαίνομαι p. 260.
 αἰτή clamor deorum in bello p. 205. 241. vox avium p. 243.
 αἰτοὶ et παῖροι comm. p. 49.
 αἰτός οὖν et αἰτός p. 38. sq.
 αἰτός reciprocum p. 110. sq.
 αἰτός, *idem* p. 144.
 αἰτοῦ, *ibidem* p. 144.
 αἰτοῦ et αἰτοῦ commut. p. 109.
 αἰτοῦ et αἰτῶ comm. p. 213.
 αἴτωσ p. 106.
 αἴω p. 204. 241. de avibus p. 243.
 ἀφραδέες homines p. 267.
 Achilles arma p. 151. sq.
 ἀγνύμενός περ et ἀγνύμεν. κῆρ p. 300.
 ἄχρει ἐς et ἐπί τι p. 137.
 ἄχρει cum indicat. et infinit. p. 220. sq.
- B.
- βαθὺ p. 52.
 βαλόντες et λαβόντες comm. p. 14. sq.
 βαρὺ p. 52.
 βεβλημένον et simil. p. 37. sq.
 βεβλημένος et βεβόλημένος comm. p. 326.
 βέλεα p. 228.
 βελέεσαι et δοράτεσαι comm. p. 228.
 βήμεναι et δόμεναι comm. p. 160.
 βιβᾶς μικρὰ p. 161.
 βίη cum nomin. al. generis p. 19.
 βλεφάρουιν et βλεφάρων p. 155.
 βληχεῖα et ἀβληχεῖα p. 229.
 βλοσυρός, ἄ, ὄν et βλοσυρός, ὄ, ἦ p. 138.
 βοός in nomin. propr. p. 174.
 βοῶν μακρὰ p. 161.
 Βορέω et Βορέον ac simil. p. 263.
 βράζω p. 329.
 βρέμω, βρομέω p. 51. sq.
- Γ.
- γ male intrusum p. 18.
 γαῖα et αἶα p. 192.
 γάρ repetit. p. 13.
 γάρ et ἄρ', ἄρα comm. p. 13.
 γεινόμενος p. 209.
 γε et ἐς comm. p. 40.
 γε μὲν p. 40.
 γε et ὄγε comm. p. 119.
 γε et τε comm. p. 276.
 γένος et ἕδος comm. p. 279.
 γίγνεται et γίνεται p. 207. sqq.
 γεγνόμενος p. 209.

γνώμη subiunct. p. 83.
γνώω p. 252.

Δ.

† δακτυκῶς p. 7.
δαμείσα et μυγείσα comm. p. 127.
(d) δειλ', acc. p. 115.
δὲ tert. loc. posit. p. 123.
δ' ἔτι et δὲ τε comm. p. 39.
δὲ et τε comm. p. 193.
δὲ τε p. 39.
δεῦρο κάκεισε p. 117.
δηοῦν ὑπό τινι p. 87.
δηϊότης, -τήτος p. 269.
δηϊάω p. 64.
δηϊάω et δηϊάω comm. p. 64.
δῆ τοι et δ' ἦτοι comm. p. 323.
διὰ νεφῶν et ἐκ νεφῶν p. 285.
διανύω p. 150.
διὰ et διὰ comm. p. 281.
διηύεις fluviorum epithet. p. 33.
διχοφρῶν p. 189. sq.
δολῶ θίλλειν p. 332.
δόμος et πόρος comm. p. 199.
δοράττεσι et βελίεσι comm. p. 228.
δορὶ et ἄορι comm. p. 252.
δρόμος et θρόος comm. p. 26.
δύμεναι et βῆμεναι comm. p. 160.
δύμεναι et θύμεναι comm. p. 160.
δυσαῆς p. 164.
δυσαλκῆς suspect. p. 163.
δυσηχῆς p. 165.
δύω p. 160.

Ε. Ε.

ἔ et ὄγε comm. p. 119. 152.
εἰάγησαν p. 160.
εἰβραχεν et ἴαχεν comm. p. 240.
εἰγγυθε p. 281.
εἰγκοντω p. 160. 217.
εἰχεῖ et ἴχχει comm. p. 217.
εἰώ et ἰωίν comm. p. 162.
εἰγογε et ἰγώ περ comm. p. 212.
εἶδειν p. 305.
εἶδοντες et μένοντες comm. p. 304.
sq.
εἶδος et γένος comm. p. 279.
εἶθελον et ἦθελον p. 146.
εἶθῆλω p. 146.
εἶβω et εἶβομαι p. 290.
εἶβεν et εἶβεται p. 290.
εἶδος et οὐδος comm. p. 28.

αἰμὲν enclitic. p. 232.
εἰρῶν, -ίω p. 135.
εἰσοπίω et similia p. 139. sq.
εἰς οὐδας p. 67.
ἐκ et ἐν comm. p. 101.
ἐκάθεν et ἐκάς p. 101.
ἐκεῖθεν κάκειθεν p. 116.
ἐκεῖθε, ἐκεῖ p. 116.
ἐκείσε κάκεισε p. 116.
ἐκθορον et ἐνθορον comm. p. 45.
ἐκ νεφῶν et διὰ νεφῶν p. 285.
ἐκπεπότητο et ἐκπεπότητο comm. p. 283.
ἐκ περάτων p. 172.
ἐκπνέω, exspiro p. 5.
ἐκποθεν et ἐκθοθεν comm. p. 9.
ἐκρουε p. 316.
ἐκτοθεν p. 9.
ἐκχῶ c. genit. p. 45.
† ἐκχηρόω p. 89.
ἐλαύνειν p. 214.
ἐλδεται et ἦδεται comm. p. 23.
ἐλεῖν et ἔχειν commut. p. 304.
ἐλεῖν πέλπον et simil. p. 304.
ἐλλεο, ἐλλετο p. 217.
ἐμείω et ἐμοῖο p. 196.
ἐμεῦ, ἐμοῦ p. 157.
ἐμπεφυώς p. 261.
ἐμπροσθεν βαίνειν p. 247.
ἐν et ἐκ comm. p. 101.
ἐν et ἐνὶ comm. p. 69.
† ἐναίθομαι p. 257.
ἐναιρέμεν et ἀναιρέμ. comm. p. 315.
enallage casus p. 98. 155.
ἐν ἄλλοις p. 81.
ἐναλίγκιος p. 81.
ἐνερθε p. 100.
ἐνὶ et ἐπὶ comm. p. 40. 282.
ἐντείνειν et ἐντύνειν comm. p. 126.
ἐντοσθε et ἐντοσθε p. 72.
ἐν τρισὶν ἡμέραις p. 282. sq.
ἐντύνειν et ἐντύνειν comm. p. 126.
ἐντύνοντο et ἐντύνοντο comm. p. 126.
ἐξέτε κείνον et similia p. 248.
ἐόλπα et ἔωλπα p. 218.
ἔος p. 118.
ἔος et ὄλος comm. p. 3.
ἐπ' et ἀν' comm. p. 140. 282.
ἐπ' et ὑπ' comm. p. 9. 77. 284.
epanaphora p. 77. sqq.
ἐπάξιος p. 147.
ἐπέγειν, ἐπέγεσθαι p. 319. sq.
ἐπεισὶ τινα et τινι p. 298.
ἐπεμαίνετο et ἐπεμαίετο comm. p. 330.

- ἐπισσόμενος et ἐπισπόμενος comm. p. 43.
 ἐπίστενε et ὑπίστενε comm. p. 284.
 ἐπέυχεσθαι p. 319.
 ἐπευχόμενος et ἐπειγόμενος comm. p. 319.
 ἐπήν p. 36.
 ἐπ' ἡματι et similia p. 282.
 ἐπὶ repetit. p. 133.
 ἐπὶ et ἀπὸ comm. p. 257.
 ἐπιβήμεναι p. 46.
 ἐπιβράδην p. 213.
 ἐπὶ δῆριν p. 230.
 ἐπὶ δηρόν p. 230.
 ἐπὶ et ἐν comm. p. 40. 282. 324.
 ἐπικάπτεσε p. 191.
 ἐπικλείουσι p. 291. sq.
 ἐπιμαίεσθαι p. 331.
 ἐπὶ et περὶ commut. p. 294.
 ἐπὶ πλέον p. 16.
 ἐπιπροϊάλλω p. 133.
 ἐπισσόμενος et ἐπεσσύμ. comm. p. 43.
 ἐπιτέρομαι p. 70.
 ἐπὶ τινος ὀνομάζειν p. 180.
 ἐπὶ et ὑπὸ comm. p. 28. 59. 289.
 ἔπος et μένος comm. p. 259.
 ἐπόψιαι, ἐπόψιοι p. 318.
 oqui per maris superficiem currentes p. 185. sq.
 ἔργα et ἔργον p. 198. sq.
 ἐρείδειν p. 86. sq.
 Eris belli arbitra p. 234.
 ἐρισθενής p. 236.
 ἔρριψε p. 316.
 Ἐρύλαος et Ἐρύλαος comm. p. 174.
 ἐρυθαίνετο et ἐρύθηγε p. 93. sq.
 ἐρυθραίνω suspect. p. 93.
 ἐρύκω et ἐρύω comm. p. 219.
 ἐς et ἀν' comm. p. 282.
 ἐς et γε comm. p. 40.
 ἐς δῆριν p. 230.
 ἐσθλα p. 107. sq.
 ἐσθλά et ἀλγεια, ἀλεγεινά p. 107.
 ἐσμὲν p. 232.
 ἐσόμενος et ἐσσημένως comm. p. 260.
 ἔστασαν et ἔστασαν p. 94.
 ἐστὲ enclitic. p. 69.
 ἐστηώς et ἐστηκώς p. 94.
 ἐτιόν, ὡς ἐτιόν et simil. p. 238. sq.
 ἐτέρωθε et ἐτέρωθι p. 72. sq.
 ἐτέρωσε p. 63.
 ἔτι et τε comm. p. 16. sq.
 ἔτι et τι comm. p. 17.
 ἐτώσιον p. 214.
 εὐ et οὐ comm. p. 6. 150. 157.
 εὐσθενής p. 236.
 † εὐπερίγραπτος p. 6.
 εὐτε comparat. p. 30. 65. 320. sq.
 praef. p. 10.
 εὐχεσθαι p. 319.
 ἐφέπεσθαι p. 15. sq.
 ἐφροσάως, — ὄτος p. 94.
 ἐφ' ἡμέρη p. 282.
 ἔχειν p. 303.
 ἔχειν et ἐλεῖν comm. p. 303.
 Ἐχέμων p. 43.
 ἐώλπειν p. 218.
 ἔως et ὡς comm. p. 14. 40.
 Ζ.
 Ζεὺς et πατήρ comm. p. 327.
 Η.
 η et α commut. p. 133.
 ἦ et ἦ commut. p. 89. 123.
 ἦ γὰρ p. 91.
 ἠγασσάμην p. 166. sq.
 ἠδὲ et ἦε comm. p. 28. 134. 235.
 246. 296. 302.
 ἠδὲ et οἱ δὲ comm. p. 251.
 ἠδέων p. 142. sq.
 ἠδεῖ et ἠδη p. 142. sq.
 ἠδεταῖ et ἠδεταῖ comm. p. 23.
 ἠδη γὰρ p. 55.
 ἠε et ἦ ῥα comm. p. 134.
 ἠε καὶ p. 134.
 ἠέθελον p. 146.
 ἠῖεν p. 4.
 ἠῖχθησαν et ἠύτησαν comm. p. 244.
 ἠλπεο et ἔλπεο et simil. p. 217.
 ἡμέας, ἡμέων p. 194.
 ἡ μὲν et ἡμὲν comm. p. 17. 96.
 ἡμὲν et οἱ μὲν comm. p. 97.
 ἡμενοὶ et ἡμεροὶ comm. p. 32.
 ἦν ἐθέλησθα et ἦν κ' ἐθέλ. et simil. p. 145.
 ἦ πον p. 194.
 ἦρα et ἐπίηρα φέρειν p. 56. sq.
 ἦσιν et ἠσιν commut. p. 118.
 ἦτορ p. 53.
 ἦ et τοῦ comm. p. 91.
 ἦύτησα aor. 1. p. 245.
 Θ.
 Θανέωμεν et τελέθωμεν comm. p. 233.
 Θάρσος militum p. 286.

ἰέλω et ἰθέλω p. 145.
θεός et κλέος comm. p. 287.
θεός p. 125.
Θρηῖσσα et Λάρισσα comm. p. 182.
θρόος et δρόμος comm. p. 26.
θύμεναι et δόμεναι comm. p. 160.
θύναι ex interpret. ortum p. 161. sq.

I. I.

ἰαίνω p. 148.
ἰαχεν et ἔβραχεν comm. p. 240.
infinitivus pro imperativo p. 277.
ἰξαν suspect. p. 292.
ἰξον et ἰξον comm. p. 292.
ἰρηξ et ἰρηξ p. 199. sq.
ἰστία στήσαι p. 126.
ἰστωρ p. 96.
ἰσχε, ἰσχειν, ἰσχεο p. 27.

K. C. Q.

καρχαλώσσα et ἀσχαλώσσα comm. p. 17. 299.
καθ' ὕλην et similia p. 140.
καὶ et κεν comm. p. 18. 38. 299.
καὶ τότε δὴ in apodosis p. 41.
καίετο et καίοντο p. 211.
κάκεινος p. 232.
κακὸς μόρος p. 92.
κακὸς ὕλεθρος p. 138. sq.
καλιῆ oxyton. p. 88.
καναχή, -ήν p. 158. sq.
κατὰ κλόνον et similia p. 156.
κατὰ et μετὰ comm. p. 156.
κατ' οὐδὲος p. 66. sqq.
καταπίπτειν p. 191.
κατὰ et ποτὶ comm. praef. p. 11.
κατὰ στίχας p. 157.
κατὰ χθονὸς οὐδας p. 65. sq.
κατέναντα· κατέναντι susp. p. 84. sq.
κατεχέυατο et -εχεύετο p. 259.
κε, κεν et ἄν p. 37. sq.
κε et τε comm. p. 38.
κεῖθεν, κεῖθι, κεῖσε p. 116. sq.
κεῖνος et κενός comm. p. 170.
κεῖσέ τε δέυρό τε p. 117.
κεκασμένος, κέκαστο p. 307. sq.
κεκίδαστο p. 239.
κεκλήγοντες et κεκληγῶτες p. 277. sq.
κίλευθα et μέλαθρα comm. p. 227.
κίλευθοι et κίλευθά τινος p. 310.
κενός p. 170. 328.

Observ. in Q. Smyrn.

κεραίω et κεραίρω p. 92. sq.
κικλήγονοι p. 291.
κινύρομαι p. 317. sq.
κίχης et κίχιοι p. 38.
κλαγγή p. 322.
κλάζειν de avibus p. 241.
κλάω et similia p. 44.
Κλειτή et Κλειτή p. 175. sq.
Κλειτός et Κλειτός p. 175. sq.
κλειτός adiect. p. 177.
Κλειτοφῶν p. 175.
Κλειτώ p. 183.
κλέος et θεός comm. p. 287.
κλέος et μένος comm. p. 149.
κλέος, κῦδος φέρειν p. 56. sq.
Clitae variae p. 177. sqq.
Cliti varii p. 175. sqq.
κοινή, κοίνω, κοίνισαλος p. 144. 212.
κόψας et τύψας comm. p. 253.
κρουρόν p. 323.
κῦδος φέρειν p. 86.
κῦμα et ἕγρα comm. p. 222. sq.
κῖον vocativ. p. 119. sq.
κῦμα acc. p. 84.
κῦσσε p. 166.
Quintus Apollonium imitatus p. 122. 151. 170. 328. 329.
Quintus Callimachum imit. p. 41. 245.
Quintus Homerum imit. p. 31. 32. 58. 62. 70. 75. 79. 84. 87. 89. 96. 98. 102. 107. 122. 125. 134. 147. 150. 156. 159. 165. 166. 184. 185. 188. 190. 194. 195. 202. 205. 208. 209. 213. 216. 219. 221. 225. 226. 233. 240. 245. 247. 259. 264. 270. 271. 275. 279. 281. 282. 286. 291. 293. 296. 297. 299. 300. 306. 307. 309. 318. 331. 332.

A. L.

λαβόντες et βαλόντες comm. p. 14. sq.
λαιμόσσω et μαιμόσσω comm. p. 293.
λαὸν ἐλεῖν p. 35. λ. ὀλέσσαι ib.
Λάρισσα et Θρηῖσσα comm. p. 182.
λαρμόσειν p. 242.
λέλοιπε p. 220.
λήγειν c. acc. p. 308.
λυγρόν adverb. p. 294. sq.
Lunae amores p. 234.

M.

μαίνεσθαι p. 53.
μακρὸν αὐτεῖν et similia p. 4.
μάλα δηρὸν p. 230.
μάρπτω p. 59.
μαχέεσθαι et μάχεσθαι p. 303.
μαχέσσασθαι et μαχήσασθαι p. 301.
sq.
μέγ' et μετ' comm. p. 269.
μεγάθυμος p. 37.
μέγας et μέλας comm. p. 139. 238.
μέγα et τάχα comm. p. 37. 232.
μέγα verbis iunct. p. 36. μέγα φά-
ναι p. 36. 46.
μεγάρουιν, μεγάροισιν comm. p. 306.
Medon, nom. propr. p. 197.
μεθέπουσα p. 234.
μέλαθρον mediam producit p. 52.
μέλαθρα et κίλευθα comm. p. 227.
μέλει, μέλειν p. 220.
μέμαρπα, μεμαρπὸς p. 59. sq.
Μέμνον vocat. p. 119.
μενοινᾶν ἐν φρεσὶ et μετὰ φρεσὶ
p. 324.
μένοντες et ἔδοντες comm. p. 304.
μένος et ἔπος comm. p. 259.
μένος et κλίος comm. p. 149.
messis descriptio p. 103. sq.
μετὰ et κατὰ comm. p. 156.
μέχρις ἐς τι et ἐπὶ τι p. 137.
μέχρῃς cum indicat. et infin. p. 220.
sq.
μῆ δὲ et μῆδὲ comm. p. 312.
μητιάσθαι, μητίσασθαι p. 277.
μιγείσα et δαμείσα comm. p. 127.
μίγη et μίη comm. p. 216.
μιγῆναι p. 127.
μίη non epicum p. 216.
μιν et μὲν comm. p. 330.
μιν et νιν comm. p. 44.
μιν et οἱ comm. p. 16. 75.
μόρος p. 200. sqq. 266.
μόρος et νόος comm. p. 266.
μόρος et φόρος comm. p. 202.
μνήσασθαι p. 34.
μορμυρον, μορμῦρον p. 331.
μοῦνον et μῶνος p. 41.
μύρομαι p. 317. sq.
mulieribus et infantibus similes sunt
ignavi p. 301.

N. N.

ναυτέων et ναυτῶν p. 236.
νέκως acc. plur. p. 192.

Νέστορ vocat. p. 119.
Nestoris prudentia p. 287.
νιν et μιν comm. p. 44.
νίσσετο et similia p. 293.
nomina propria a gregibus petita p.
173. sqq.
νόον et νόω comm. p. 287.
νόος p. 98.
νόος et μόρος comm. p. 266.
νόος et χόλος comm. p. 97.
νυ enclitic. p. 114.

Ξ.

ξυῶς apud epicos i. q. κοινός p.
170. 328.

O.

ὄβριμος, ὄ et ἦ p. 82.
ὄγε et γε comm. p. 119.
ὄγε et ἔ comm. p. 119. 152.
ὄγε p. 119.
οἱ αὐτῶ p. 122.
οἱ et μιν comm. p. 16. 75.
οἱ et σοὶ comm. p. 122.
οἱ et τοι comm. p. 115.
οἱ δὲ et ἦδὲ comm. p. 251.
οἱ μὲν et ἡμῖν comm. p. 97.
οἶομαι p. 42. sq.
οἶον ὅτε p. 290.
οἶω et οἶω p. 5. sq.
ὄλεθρος ὀκνός p. 209.
ὀλίγη p. 253. sq.
ὀλοή p. 253. sq.
ὄλος et ἔος comm. p. 3.
ὄμως p. 14. 100.
ὄνξ p. 188.
ὄπη et ὄπον p. 268.
ὄπηδεῖ et ὄπηδει p. 210.
ὄρμαινοντες p. 190.
ὄρμη et ἀρμη comm. p. 216.
ὄσα p. 272.
ὄσσα p. 41.
ὄσσε bisyllabum p. 219.
ὄστις cum optat. et subi. p. 264.
ὄτρύνειν p. 162. 234. sq.
οὐ γὰρ p. 229. οὐ γὰρ — ἀλλὰ —
ἀλλ' ἀρ' p. 231.
οὐ δ' et οὐδ' comm. p. 13.
οὐ — οὐδὲ p. 120.
οὐδὲ et οὐτε comm. p. 13. 120.
οὐδέος et εἶδέος comm. 28.
οὐδέος et οὐρεός comm. p. 28.

ου et ευ comm. p. 6. 150. 157. -
 οὔπω et οὔτοι comm. p. 40.
 οὔτε-οὔτε p. 120.
 οὔτε et οὔτι commut. p. 120.

Π. Ρ.

π et φ comm. p. 16.
 παισὶ et πᾶσι comm. p. 9.
 πάντες ὁμοίως, ὅσοι p. 305.
 παρὰ δαιτὶ et simil. p. 315.
 παραμύρομαι p. 9.
 παρὰ et περὶ comm. p. 260.
 παρατιθέναι θυμὸν et similia p. 279.
 Parcae nentes p. 265. sq.
 πάρδαλις p. 19. 247.
 παρειὰ neutr. παρειάσι p. 288. sq.
 παρέκειτο et παρεκέλιτο commut.
 p. 221. sq.
 παρήϊα p. 288.
 πάρος et πυρὸς comm. p. 80.
 participia plura in compar. p. 47.
 πᾶς repetit. p. 184.
 παύειν c. acc. p. 308.
 παῦροι et αὐτοὶ comm. p. 49.
 παῦροι et πολλοὶ p. 49.
 παύσαστο et πεπύνητο comm. p.
 238. sq.
 πέδον et σχεδὸν comm. p. 193.
 πεζῶν et φωτῶν comm. p. 216.
 πείθεσθαι ἐπὶ τινὶ p. 106.
 Pelias hasta p. 153. sq.
 περιδεῖδω p. 205. sq.
 περὶ et ἐπὶ comm. p. 294.
 περιμύρομαι p. 88.
 περὶ πύργῳ et simil. p. 159.
 περιπέπταται susp. p. 239.
 περὶ et ποτὶ comm. p. 230.
 περὶ et πυρὶ comm. p. 210.
 περίφρων Ἰφραιστος p. 256.
 περιγηρώ susp. p. 86.
 περιώσιον, -σιος p. 6.
 Περκώπη et Περκώπη p. 180.
 πέτρῃ, πέτρος p. 330.
 Piasus p. 182.
 πίπτειν μετὰ τινὶ et τι p. 105.
 πίνονος p. 24.
 πίνων et ἀπίρων comm. p. 236.
 πλωᾶς et πλωῖς p. 131.
 πνοιή oxyton. p. 54.
 Πολας p. 96.
 Πόλυβος p. 173. sq.
 Πολύιδος susp., Πολύιδος p. 256.
 πολυκηδῆς p. 315.

Πολυνός susp. p. 173.
 πορεύεσθαι p. 262.
 πόνος p. 199. sq.
 πόμος et δόμος comm. p. 199.
 πόμος ἄπρηκτος p. 328. sq.
 πόνοιο et φόνοιο comm. p. 249.
 πότμος p. 309.
 ποτὶ et κατὰ comm. praef. p. 11.
 που de loco p. 79. 235.
 που et πω comm. p. 79.
 πουλῆς p. 20.
 ποτὶ δῆριν et ποτὶ δηρόν susp. p.
 230.
 προπάροιδεν et τὸ πάροιδεν p. 7.
 προσέειπε p. 47.
 προφερέστατος et προφρονέστατος p.
 287.
 Πυθῶδε et Πυθώδε p. 195.
 πυρὶ et ἐν πυρὶ καίεσθαι p. 210.
 πυρκαϊή oxyton. p. 212.
 πυρὸς et πάρος comm. p. 80.

P. R.

ῥῆξαι p. 61.
 Rhodomannus et —manus p. 10.
 ῥωπήντα p. 169.

Σ. S.

σῆμα περιβάλλειν p. 143.
 σῆσιν et ἦσιν comm. p. 118.
 similitudo comparation. p. 30. 320. sqq.
 Sirius stella p. 171.
 σοὶ et οἶ comm. p. 122.
 σὸς et τεὸς p. 119.
 στυγερός p. 327. sq.
 στυγερός et στυφελός comm. p. 327.
 Στυμφαλίδες, —ηλίδες, —ελίδες aves
 p. 129. sq.
 Στυμφαλίη γυνή p. 131.
 Στυμφαλὶς lacus p. 131.
 Στίμφαλος, —ηλος urbs p. 129. sqq.
 συνεχές p. 331.
 σφείων, σφείων, σφῶν p. 254.
 σφιν et σφισι p. 154.
 σχεδὸν et πέδον comm. p. 193.

T.

τὰ μὲν p. 86.
 τὰ et τὸ comm. p. 63. 86. 250.
 τάχα et μέγα comm. p. 232.

τε et γε comm. p. 276.
τε et δε comm. p. 193.
τε et ετι comm. p. 16. sq.
τεθναίνην in apodosi p. 143.
τεθνηώς, -εώς p. 83.
τειροσθαι υπό τινι et έν τινι p. 289.
τε καλ, ηδὲ καλ, ηδὲ p. 52.
τε et κε comm. p. 38.
τελέθειν p. 233.
τελέθωσι et θανέωσι comm. p. 233.
τεός et σός p. 119.
τέρπεσθαι p. 314. sq.
τεταγμένος et τετραμμένος comm. p. 136.
τετραμμένος p. 136.
τετυγμένα et τετυμμένα comm. p. 18.
τετυμμένα et τετυρμένα comm. p. 18.
τ̄ ηδὲ p. 52.
τηλεκλειτός oxyton. p. 183.
τι et ετι comm. p. 17.
τι et τοι comm. p. 5. 17.
τις et τοι comm. p. 287.
τλήναι μέγα p. 35. sq.
†τμημάτιον p. 6.
τοι et οἱ comm. p. 115.
τοῖς et τῶν comm. p. 100.
τὸ μὲν p. 86.
τοῦ et ἡ comm. p. 91.
τρίζω et τρύζω comm. p. 324.
τρομέοντα p. 291.
τύπτειν p. 252.
τύπας et κόπας comm. p. 253.

Γ.

ὕγρα κόματα p. 96.
ὕπ' et ἐπ' comm. p. 9. 77. 284.
ὕπαι et ὑπό comm. p. 245.
ὕπνερθεν p. 100.

ὕπερέπτω p. 221.
ὕπεροσχεθεν, ὕπεροσχε p. 240.
ὕπερ πόντου p. 223.
ὕπεστέναχε et ἐπεστέναχε p. 284.
ὕπεστη et ὑπέτλη comm. p. 322.
ὕπό et ἐπὶ comm. p. 28. 59. 289.
ὕπό πληγῆ et πληγῆσι p. 258. 289.
ὕπο et σύν comm. p. 302.
ὕπό τινι εἶναι et similia p. 302.
ὕπό χερσὶ p. 59.

Φ.

φ et π comm. p. 16.
φάναι μέγα p. 36.
φέρειν ἦρα, ἐπίηρα p. 56. sq.
φέρειν κλέος, κῦδος p. 56.
φέρτατος et φέρτερος comm. p. 85.
φόνιοιο et πόνοιο comm. p. 249.
φόνου et φόνω comm. p. 299.
φώτες p. 216.
φωτῶν et πεζῶν comm. p. 216.

Χ.

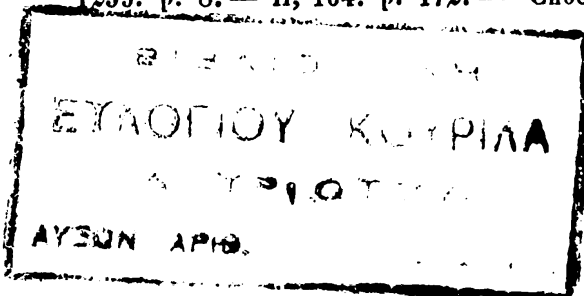
χατέω c. genit. p. 262.
χέροματι et χερμάδι p. 324.
χόλος et νόος comm. p. 97. sq.
Χρῶσα p. 150.
χρῦστος et χρυσός comm. p. 128.

Ω.

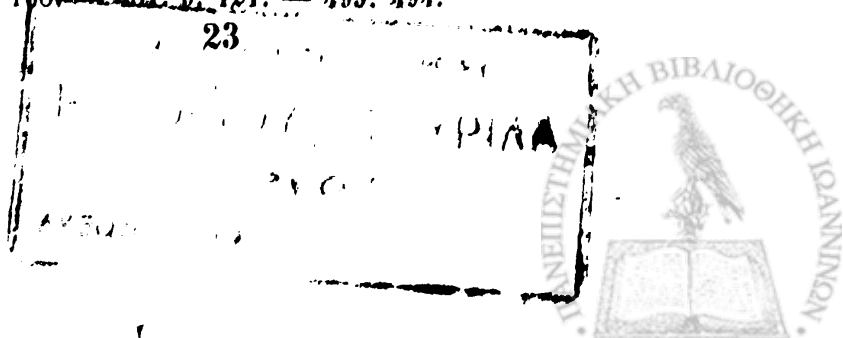
Ωκεανὸς fluvios effundit p. 101. sq.
ὦ μοι p. 168.
ὠρνυτό p. 268.
ὡς ἐτεόν, ὡς ἐτεόν περ p. 238. sq.
ὡς et ἕως comm. p. 14. 40.

II. INDEX SCRIPTORUM.

Apollonius Dyscolus de adverb. (in II, 187. p. 285. — II, 226. p. 113.
 anecd. Bekk. II.) 607, 15. p. 74. — II, 1053. p. 130. — III, 1113.
 Apollonius Rhodius Argon. I, 176. p. p. 111. sq. — IV, 876. p. 218.
 133. — I, 216. p. 117. — I, Aratus Diosem. 835. p. 94.
 1235. p. 8. — II, 164. p. 172. — Choeroboscus de orthograph. (in

- anecd. Cramer. II.) 231, 7. p. 176.
- Conon in narrat. X. p. 178.
- Dio Cassius LXV, 16. p. 117.
- Etymologicum Gudian. 325, 35. sqq. p. 179. sq.
- Etymologicum Magn. 517, 54. sqq. p. 179. sq.
- Eustath. ad. Hom. II. 1372, 9. p. 8.
- Hesiodus scut. Hercul. 281. p. 73.
- Hesychius II, 274. v. *κλεῖται*. p. 181.
- Homerus II. 11, 823. p. 275. — 18, 552. p. 105.
- Odys. 1, 234. p. 63. — 1, 298. p. 90. — 2, 312. p. 90. — 9, 262. p. 277. — 419. p. 217. — 11, 11. p. 150. — 17, 376. p. 90. — 24, 118. p. 283.
- Hymn. Hom. in Ven. 207. p. 142.
- Nicander Theriac. 470. p. 293. — 750. p. 11. — 919. p. 257.
- Phavorinus 432. b. p. 177.
- Quintus Smyrnaeus posthomer. I, 58. p. 19. 26. — 76. p. 9. — 96. p. 6. — 100. p. 36. — 123. p. 219. — 127. p. 122. — 172. p. 14. — 191. p. 23. sq. — 195. p. 14. 232. — 196. p. 14. — 217. p. 14. sq. — 231. p. 15. sq. — 247. p. 18. sq. — 298. p. 245. — 336. praef. p. 10. — 341. p. 16. — 370. p. 9. 77. — 375. p. 122. — 384. p. 16. — 411. p. 194. — 461. sq. p. 29. sq. — 468. p. 72. — 485. p. 19. sq. — 504. 505. p. 35. — 545. praef. p. 10. — 563. p. 36. — 572. p. 199. — 591. p. 74. — 610. p. 63. — 658. p. 82. — 670. p. 76. — 709. p. 98. — 731. p. 114.
- II, 30. p. 73. praef. p. 7. — 34. p. 115. — 55. p. 96. — 56. p. 111. — 127. p. 120. — 154. p. 303. — 157. p. 109. sq. — 163. p. 154. — 174. p. 18. 27. — 224. p. 80. praef. p. 7. — 230. p. 52. — 306. p. 80. sq. praef. p. 9. — 320. p. 120. — 324. p. 83. sq. — 339. p. 115. — 392. p. 83. sq. — 398. p. 84. — 400. p. 84. praef. p. 7. — 415. p. 85. — 425. p. 207. sq. — 446. p. 36. praef. p. 7. — 453. p. 72. — 474. p. 305. — 520. p. 96. — 523. p. 94. — 530. p. 305. — 536. p. 84. — 567. p. 86. — 577. p. 18. praef. p. 7. 11. — 618. p. 86. sq. praef. p. 7.
- III, 36. p. 213. — 52. p. 4. — 67. p. 4. — 94. p. 3. — 105. p. 5. — 114. p. 5. — 160. p. 5. praef. p. 7. — 246. p. 115. — 249. p. 5. sq. — 253. p. 5. 116. — 261. p. 16. — 291. p. 97. — 297. p. 6. — 298. p. 124. — 326. p. 282. — 355. p. 87. — 393. p. 191. — 439. p. 24. — 443. p. 24. praef. p. 7. — 452. p. 37. praef. p. 7. — 454. p. 37. sq. — 457. p. 6. 24. — 487. p. 6. sqq. — 506. p. 9. 87. — 537—539. p. 25. sq. — 614. p. 59. sq. — 649. p. 89. sq. — 654. p. 38. 145. sq. — 665. p. 41. — 689. p. 76. — 696. p. 9. sq. — 756. p. 209. — 787. p. 10.
- IV, 6. p. 193. praef. p. 7. — 22. p. 91. praef. p. 7. — 33. p. 73. — 46. p. 73. — 79. p. 135. — 93. p. 23. sq. — 101. 102. p. 91. sq. — 130. p. 92. — 139. p. 92. sq. — 146. p. 41. praef. p. 7. — 196. p. 199. — 215. p. 73. — 225. 226. p. 59. — 229. p. 63. — 244. p. 63. — 249. p. 64. — 253. 254. p. 65. praef. p. 11. — 265. p. 64. — 267. p. 64. sq. — 277. p. 70. sq. — 315. p. 144. — 316. p. 143. — 340. p. 236. — 355. p. 93. — 376. p. 95. — 396. p. 18. praef. p. 7. 406. p. 94. — 408. p. 39. — 421. p. 55. — 490. p. 146. — 516. p. 13. — 518. p. 144. — 522. p. 45. — 545. p. 73. — 548. p. 95. — 579. p. 98.
- V, 11. p. 99. sq. — 13. 14. p. 100. — 15. p. 100. sq. praef. p. 7. — 39. praef. p. 9. — 57. sqq. p. 102. sq. — 62. praef. p. 9. — 72. p. 26. — 125. p. 38. — 137. p. 106. sq. — 152. p. 106. sq. — 154. p. 107. — 179. praef. p. 9. — 214. p. 115. — 229. sqq. p. 31. sq. — 256. p. 237. — 273. p. 108. sq. praef. p. 7. — 279. p. 109. — 281. p. 109. — 293. p. 114. — 309. p. 287. — 325. 326. p. 292. sq. — 344. p. 28. sq. — 354. p. 118. — 386. p. 28. — 417. p. 194. — 442. p. 119. sq. — 444. p. 119. sq. — 452. p. 138. sq. — 453. p. 20. — 459. 460. p. 13. 46. 120. — 465. p. 168. — 481. p. 121. — 493. 494.

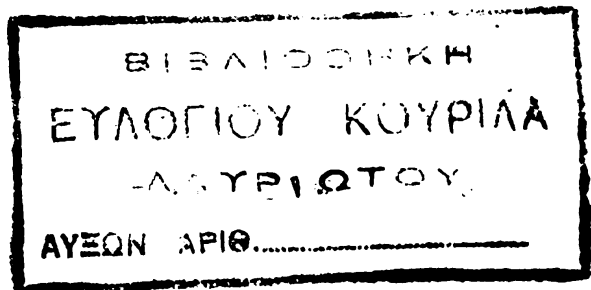

- p. 88. — 495. p. 88. — 509. 510.
 p. 121. sq. — 511. p. 123. —
 513. p. 16. praef. p. 7. — 515. p.
 17. praef. p. 7. — 516. p. 42.
 praef. p. 7. — 517. p. 42. — 518. p.
 79. — 532. p. 168. — 533. p. 121.
 — 542. p. 115. — 550. p. 115. —
 555. 556. p. 6. 9. — 558. p. 123. —
 560. p. 114. — 611. p. 75.
- VI, 13. praef. p. 7. — 37. p. 17. —
 54. p. 27. 51. — 59. p. 123. —
 62. p. 19. sq. — 74. p. 13. 120.
 — 105. p. 224. — 110. p. 20. —
 116. p. 125. — 125. — 127. p. 32. —
 131. p. 43. — 136. p. 126. sq. praef.
 p. 10. — 166. p. 193. — 209. p. 28.
 sq. — 225. p. 128. praef. p. 7. — 227.
 p. 129. — 231. p. 133. — 247. p.
 28. — 253. p. 81. sq. — 283.
 p. 73. 129. — 283. p. 60. —
 298. p. 218. — 328. p. 268. —
 370. p. 7. — 414. p. 114. sq. —
 421. p. 218. — 443. p. 78. —
 457. p. 18. 28. — 485. p. 138. praef.
 p. 7. — 490. p. 137. — 494. p. 95. —
 500. p. 268. — 532. 533. p. 137.
 — 534. p. 138. — 535. p. 137.
 — 580. p. 43. — 584. p. 139.
 sq. — 598. p. 38. — 602. p. 43.
 — 604. p. 15. — 612. p. 140.
- VII, 15. p. 142. — 16. p. 143. —
 64. p. 17. — 65. p. 84. — 71.
 p. 54. — 77. p. 53. — 78. p.
 192. — 128. p. 17. — 163. p.
 216. — 168. p. 230. — 175. p.
 4. — 215. p. 144. sq. — 248. p.
 44. — 285. p. 17. — 288. p. 146.
 290. 291. p. 146. sq. — 305. p.
 118. — 335. p. 88. praef. p. 7. — 371.
 p. 126. — 372. p. 27. sq. — 381.
 p. 56. — 382. p. 140. — 383. p.
 149. — 388. p. 220. — 398. p.
 149. sq. — 402. p. 158. — 438.
 p. 17. 96. — 449. sq. p. 154. sq.
 praef. p. 8. — 474. p. 268. —
 475. p. 154. sq. — 476. p. 156.
 — 490. p. 246. — 521. p. 157.
 — 522. p. 143. — 545. p. 157.
 sq. — 547. p. 158. — 548. 549. p.
 160. sq. — 597. p. 243. sqq. —
 — 600. p. 161. praef. p. 8. —
 601. p. 161. sq. — 610. p. 174.
 — 625. p. 164. sq. — 640. 641.
 p. 166. sq. — 653. p. 167. — 655.
 p. 289. — 659. p. 168. — 687. 688.
- p. 168. sq. — 692. p. 128. — 715. p.
 169. — 718. p. 169. — 722. p. 167.
- VIII, 11. p. 45. 94. — 15. 16. p. 123.
 sq. — 28. p. 170. sq. — 86. p.
 173. praef. p. 7. — 121. p. 175.
 — 137. p. 47. — 140. p. 184. —
 144. p. 184. — 157. p. 185. — 194.
 sq. p. 189. — 206. p. 190. sq. —
 211. p. 194. — 291. p. 183. —
 293. p. 197. sq. — 305. p. 192. —
 313. p. 75. — 320. p. 146. — 324.
 p. 200. — 345. p. 203. sq. — 349.
 p. 213. — 367. p. 38. — 396. p.
 94. — 400. p. 146. praef. p. 7. —
 430. p. 205. sq. — 431. p. 206. —
 438. p. 28. — 457. p. 126. praef.
 p. 8. — 480. p. 96. — 484. p. 45.
- IX, 1. p. 25. — 2. p. 8. 25. — 15.
 p. 207. sq. — 17. p. 114. — 36.
 37. p. 209. — 38. p. 211. — 45.
 p. 33. — 55. p. 118. 212. — 79.
 p. 212. — 81. p. 213. sq. — 82.
 83. p. 214. — 88. p. 40. sq. — 110.
 p. 126. — 119. p. 109. sq. — 128.
 p. 215. sq. — 132. p. 216. — 134.
 p. 217. — 162. p. 141. 161. — 250.
 p. 217. — 259. p. 28. — 262. p.
 218. — 263. p. 219. sq. — 300. p.
 13. — 301. p. 273. sq. — 308. p.
 87. sq. — 320. p. 112. — 324. p.
 71. — 330. p. 135. — 347. p. 53.
 — 354. p. 96. — 375. 376. p. 219.
 sq. — 377. p. 221. — 392. p. 42.
 221. sq. — 420. p. 46. — 443. p. 224.
 — 453. p. 94. — 475. p. 224. sq. —
 484. p. 39. — 509. p. 226. sq. — 520.
 p. 209. — 537. p. 227. — 539. p. 227.
 — 541. p. 227. — 542. p. 228.
- X, 17. p. 228. sq. — 19. p. 229. —
 28. p. 229. sq. — 30. p. 231. —
 34. p. 36. sq. — 41. 42. p. 232. sq.
 53. p. 234. — 54. p. 15. 234. —
 65. p. 234. sq. — 66. p. 234. sq.
 — 68. 69. p. 235. — 71. p. 236. —
 73. p. 236. — 91. p. 236. — 94.
 p. 13. — 115. p. 260. — 131. p.
 33. 237. — 133. p. 33. sq. — 135.
 p. 238. — 136. p. 34. — 172. p.
 159. 238. — 194. p. 238. — 212.
 p. 232. — 233. p. 240. — 234. p.
 240. — 265. 266. p. 241. sq. — 276.
 p. 326. — 295. p. 164. — 297. p.
 140. — 309. p. 47. — 310. p. 315. —
 315. p. 245. — 329. p. 13. — 335.

- p. 246. — 357. p. 246. sq. — 361.
 p. 216. — 366. p. 247. sq. — 367.
 p. 247. — 377. p. 30. sqq. — 392.
 p. 122. praef. p. 7. — 397. p. 122.
 — 405. p. 249. praef. p. 7. — 473.
 p. 122. — 478. p. 211. sq.
- XI, 1. sqq. p. 250. — 4. p. 250. —
 6. p. 251. — 12. p. 73. — 55. 56.
 p. 252. — 57. p. 253. — 63. p.
 255. — 66. p. 254. sq. — 79. p.
 256. — 89. p. 44. — 93. p. 256.
 sq. — 94. p. 257. — 97. p. 86.
 257. — 102. p. 257. — 103. p.
 257. — 112. p. 47. — 120. p. 258.
 — 128. p. 258. — 139. p. 96. —
 143. p. 259. — 144. p. 259. —
 148. p. 260. — 151. 152. p. 56. —
 173. p. 260. — 194. p. 191. sq.
 261. — 199. p. 262. — 228. p.
 262. sq. — 249. p. 263. — 251.
 p. 264. — 261. p. 39. — 274. p.
 265. sq. — 275. 276. p. 266. praef.
 p. 9. — 284. p. 267. sq. — 298.
 p. 269. — 308. p. 82. — 316. p.
 269. — 328. p. 73. — 357. p. 269.
 sq. — 360. p. 126. — 365. p. 270.
 — 367. p. 270. — 372. p. 271. — 379.
 p. 26. — 398. p. 272. — 404. p. 271.
 sq. — 445. p. 162. — 449. p. 273. —
 450. 351. p. 273. — 452. p. 273. sq.
 — 481. p. 13.
- XII, 2. p. 207. sq. — 12. p. 199. —
 20. p. 276. — 52. p. 277. — 56.
 p. 47. sq. — 58. p. 277. — 65. p.
 279. — 68. praef. p. 9. — 76. p. 46.
 — 102. 103. p. 26. sq. — 106. p. 229.
 — 107. p. 279. sq. — 111. p. 280. —
 124. p. 282. — 127. praef. p. 9. —
 147. p. 283. — 150. p. 283. —
 152. p. 284. — 179. p. 137. — 181.
 p. 284. — 186. p. 28. — 199. p.
 101. — 203. p. 284. — 233. praef.
 p. 9. — 249. p. 38. — 266. p. 40.
 — 273. p. 286. sq. praef. p. 9. —
 275. p. 120. 287. — 277. p. 287. sq.
 — 284. p. 122. 288. — 291. praef.
 p. 10. — 293. p. 40. — 309. p.
 288. sq. — 331. p. 36. — 343. p.
 197. sq. — 345. 346. p. 312. sqq. —
 372. p. 289. — 394. p. 83. — 409.
 410. p. 290. — 426. p. 291. — 437.
 p. 291. — 453. p. 291. — 455. p.
 3. — 461. p. 292. — 463. p. 293.
 — 484. p. 294. — 495. 496. p. 294.
- 506. p. 295. — 533. p. 7. —
 544. p. 305. — 546. p. 295. — 559.
 p. 109. sq. 296. — 561. p. 296. sq.
 — 564. p. 297. — 572. p. 297. —
 575. p. 298. — 580. p. 17. sqq.
 299. — 582. — 584. p. 299. sqq.
- XIII, 18. p. 301. sq. — 19. p. 302.
 — 20. p. 13. — 41. p. 302. — 54. p.
 202. sq. praef. p. 7. — 56. p. 306. —
 63. p. 148. — 68. 70. p. 50. sq. — 82.
 p. 210. — 94. p. 302. — 110. p.
 303. — 113. p. 304. — 132. 133. p.
 48. — 139. p. 304. sq. — 143. p. 305.
 — 162. p. 306. — 174. p. 13. —
 177. p. 307. — 180. p. 307. —
 192. p. 49. 308. sq. — 200. p. 40.
 — 204. 205. p. 309. sq. — 234. p.
 86. — 257. p. 40. — 268. p. 71. —
 282. p. 312. — 283. p. 115. —
 306. p. 213. — 311. p. 323. — 320.
 p. 312. — 321. p. 6. 312. —
 348. p. 216. — 362. p. 139. praef. p.
 7. — 368. p. 314. — 384. p. 314. —
 394. p. 54. sq. — 396. p. 120. —
 410. p. 315. — 445. p. 109. sq. —
 452. p. 316. — 498. p. 317. — 460.
 p. 329. — 516. p. 96. — 537. p.
 p. 201. — 542. p. 240. 317. —
 555. p. 318. — 560. p. 86.
- XIV, 23. p. 318. — 25. p. 239. —
 32. p. 318. sq. — 53. p. 261. — 64.
 p. 319. — 89. 90. p. 34. 320. sqq. —
 107. p. 322. — 118. p. 28. — 125. p.
 323. — 159. p. 323. — 166. 167. p.
 27. — 171. 172. p. 155. — 221. p.
 146. — 262. 263. p. 323. — 265. p.
 324. — 299. p. 149. — 311. p.
 324. — 344. p. 17. — 386. p. 39.
 324. sq. — 389. p. 325. — 398.
 p. 325. — 402. p. 49. 326. — 412.
 p. 150. — 418. p. 223. — 443.
 p. 327. — 475. p. 327. — 483.
 p. 328. — 517. p. 328. — 527. p.
 329. — 551. p. 330. — 557. p.
 40. 330. — 568. p. 115. — 574.
 575. p. 330. — 578. p. 331. — 581.
 p. 192. — 590. p. 29. — 595. p.
 60. — 601. p. 331. — 619. p. 95.
 — 621. p. 332.
- Schol. Flor. ad Apoll. Arg. IV, 876.
 p. 278.
 Schol. Paris. ad Apoll. Arg. I, 1063.
 p. 181. sq. — ad II, 1053. p. 131.
 Tietzes posthom. 726. p. 314. sq.

CORRIGENDA.

Pag.	4. v. 2. XI, 482. leg. XII.	pag.	117. v. 10. ἄττορα l. ἄττορα.
—	8. v. 4. ὁ γ. l. καὶ ὁ γ.	—	124. v. 23. Πεισανδρόν l. Πεί- σανδρόν.
—	9. v. 28. ψέκαδας l. ψεκάδας.	—	126. v. 2. 114. l. 110.
—	12. v. 22. οὐδέ τι l. οὐδέ τι.	—	132. v. 4. a fin. οἶμοι l. οἶμαι.
—	17. v. 11. V, 22. l. V, 212.	—	135. v. extr. θοαῖσιν l. θοοῖσιν.
—	31. v. 10. 13, 169. l. 769.	—	150. v. 8. iam breviss. l. quam breviss.
—	32. v. 9. φρέσιν l. φρεσὶν.	—	179. v. 11. Στενέλην l. Σθενέ- λην.
—	34. v. 9. ἀπειρησὴ l. ἀπειροσ.	—	181. v. 3. 432, 6. l. 432. b.
—	36. v. 1. suspicere leg. susci- pere.	—	191. v. 16. 15, 528. l. 15, 538.
—	40. v. 30. κράτος l. κάρτος.	—	193. v. 30. νίξ l. νίξ.
—	42. v. 30. γὰρ τοι l. γάρ τοι.	—	200. v. 5. VII, 324. l. VIII, 324.
—	44. v. 36. ῥά νιν l. ῥά νιν.	—	211. v. 19. Quartum l. Quar- tum.
—	47. v. 27. fundum l. fundam.	—	215. v. 30. nihilei usmodi l. ni- hil eiusmodi.
—	53. v. 17. 135. l. 185.	—	218. v. 35. ὦ κίον ἐξήλυξας l. ὦ κίον ἐξήλ.
—	53. v. 18. tum de moerore l. tum de fortitudine tum de m.	—	220. v. 16. penetrarei l. pen- traret.
—	63. v. 3. emergitur l. emergit.	—	227. v. 20. editit l. edidit.
—	63. v. 33. λαβρόν l. λάβρον.	—	235. v. 20. λάβρα l. λάβρον.
—	64. v. 7. perspererat l. per- spexerat.	—	241. v. 1. ἄκρια l. ἄκριας.
—	67. v. 6. ἐπὶ l. ἐπι.	—	243. v. 22. καταβροξασαι l. κα- ταβρόξασαι.
—	83. v. 5. ἀμπεδος l. ἐμπέδος.	—	261. v. 25. corrupteta l. cor- ruptela.
—	86. v. 7. τὸ μὲν π. l. τὰ μὲν π.	—	266. v. 22. epitheten l. epithe- ton.
—	87. v. 18. ἔγχει l. ἔγχει.	—	272. v. 16. resolutol. resoluta.
—	93. v. 5. Acamus l. Acamas.	—	284. v. 8. Τρωονίδι l. Τρωι- νίδι.
—	95. v. 18. 350. l. 360.	—	300. v. 24. ον l. ὄν.
—	103. v. 2. proprius l. propius.	—	302. v. 4. ἐπέκειντο l. ἐπέ- κειντο.
—	106. v. 11. 242. l. 342.		
—	107. v. 12. patrocinare l. patro- cinari.		
—	109. v. 32. αὐτοῦ l. αὐτόν.		
—	110. v. 29. 216. l. 226.		
—	114. v. 1. πονεύμενος l. πονεύ- μενον.		
—	114. v. 23. πάτηρ l. πάτερ.		

